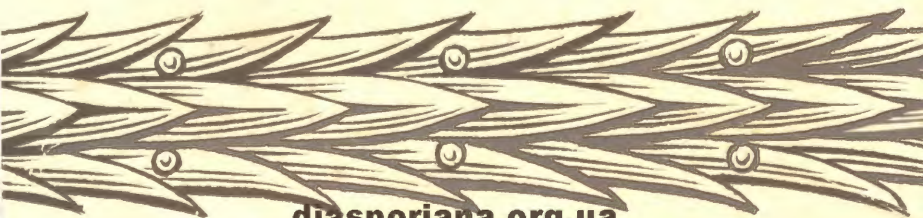

1856

1916

Іван Франко

Иван Франко

Обкладинка та обгортка П. П. Холодного

ІВАН ФРАНКО

ТВОРИ

Том X

ПОВІСТІ

Видавниче Товариство
«КНИГОСПІЛКА»
Нью-Йорк 1957

Ivan Franko

WORKS

Volume X

Published by
KNYHO-SPILKA
New York 1957

Іван Франко.
Портрет роботи І. Труца. 1903.

З М І С Т

тому десятого

Книга перша

Boa Constrictor ст. 5-153

Книга друга

Борислав сміється ст. 1-332

ІВАН ФРАНКО

BOA CONSTRICTOR

(повість)

Том X

Книга перша

Герман Гольдкремер устав нині дуже злий. Він усе такий, скільки разів йому лучається ночувати в Бориславі. А лучається це щотижня раз, у п'ятницю, коли приїздить сюди з Дрогобича оглянути роботу й виплатити ріпникам¹. Герман Гольдкремер, хоч маєток його доходить до мільйона, ніколи не звірює чужим очам надзору, ані чужим рукам виплати. У нього в Дрогобичі своя камениця, порядна, нова, ясна, — сказати не жаль. А тут приходиться йому ночувати в дерев'янім домику, серед магазинів, завалених бочками кип'ячки та величезними грудями воску. Правда, той domeк, поставлений його коштом, усе таки найпорядніший і найкраще положений на весь Борислав, — але знов дарма річ рівняти його до дрогобицьких будинків. Хоч стіни білі й вікна ясні, та вид навкруги сумний, понурий, поганий: купи хворосту, купи глини, брудні магазини та ще брудніші помешкання людські. Ні зелені свіжої, ні виду всміхненого не побачиш. Повітря задушливе, загусле від нафтового сопуху; у Германа від нього за кожний раз голова крутиться, немов від дуриці. Та ще й люди, що снуються навкруги його помешкання поміж брудні шопи, поміж глинисті гори, що, мов мурашки, невпинно нишпорять коло закопів, — тьфу, чи то люди? Чи такі на світі люди?

¹ Ріпник — копач ропи (нафти нечищеної).

Зачорнені скрізь нафтою та глиною, мов ворони; на них пошарпані шмати — не то шкіра, не то якесь невидане полотно; від них на сто кроків віє нестерпний дух нечисти, сопуху, шинків, зопсуття. І голоси в них — ні, це не людські голоси, а якийсь крик глухий, охриплий, немов дренькіт розбитого баняка. А який позір у тих людей — дикий, зловіщий! Деякі з них, що, помимо ранньої пори, підхмелені йшли до ям (тверезому годі видержати в глибині), заглянули в вікно й побачили Германа. Від їх поглядів йому якось стало моторошно.

— Такі люди, — подумав собі, — якби виділи мене в багні, то не то що не витягли б, а ще би глибше пхнули.

І ось в яким товаристві приходитьсЯ йому, аристократові, проводити цілого півтора дня. Він сплюнув крізь відчинене вікно й відвернувся. Його очі живо оббігли кімнату — чистеньку, веселу світличку. Гладка воскована підлога, мальовані стіни, круглий столик з оріхового дерева, комода й „писемне“ бюро, — ось що передусім насувалося оку. Все блищало, ясніло до сходячого сонця, що саме кидало перше проміння крізь вікна до кімнати й золотисто-кривавими переливами грало на гладких, блискучих предметах. Але очі Германа відвернулися від них, — він не міг знести сильного світла. На боковій стіні, супроти дверей, у півтіні висів великий образ у золочених рамах, — на нім спочили Германові очі. Була це досить гарна й вірно змальована картина тропічної, індійської околиці. В далечині, повиті синявою мрякою, мріють величезні тросники — цілі ліси бамбукові Бенгалю. Здається, чуєш, як у тій гушавині з легким шумом вітру мішається

плачливе скімлення тигра-кровопийці. Ближче до переднього пляну малюнка тросників не стає, тільки поодинокими купинами бовдуриться вгору буйна, рясна, ясно-зелена папороть, а над усім зносяться живописними групами стрімкі широколисті пальми, царі рослин. На самім переді, трохи збоку — якраз така група, розкішна, стрійна. Під нею кілька газель; вони прийшли, певно, за пашею. Але необачні звірята не доглянули, що серед величезного зеленого листа сидів страшенний змій-удав (Boa Constrictor), — сидів на чатах, ждучи на добичу. Вони сміло, безпечно підійшли до пальм. Нараз вуж блискавкою метнувся в долину — хвильки мертвого переполоху — один блей ухопленої газелі, один і останній, — і все стадо в дикім переляку ще стоїть, мов закам'яніле, тільки одна найбільша — видко, мати тамтих — повалена звоями вужа. Маляр підхопив саме ту хвилю, коли газелі ще не отямили, а вуж, високо піднявши голову, з усією силою стискає своїми величезними скрутіями добичу, щоби подрухотати їй кості. Він обкрутив її шию й хребет, а з-посеред закрутів його сорокато, блискучого тіла видко голову бідної жертви. Великі очі, вигнані наверх передсмертною мукою, блищать, немов у сльозах. Жили на шиї напружені; голова, немов доочне бачиш, кидається ще в послідніх судорогах. Зате очі змії блискають таким злорадним, демонічним вогнем, такою певністю своєї сили, що мимоволі мороз пробігає по тілі, коли добре в них вдивитися. Дивна річ! Герман Гольдкремер мав якусь глуху, невияснену вподобу в тім образі, а особливо любив цілими годинами вдивлюватися в страшні, диявольським вогнем розіскрені очі

гадюки. Цей малюнок відразу так йому подобався, що, побачивши його десь у Відні на виставі, зараз купив його. Правда, в Дрогобичі жінка не хотіла мати в себе в домі тої „обридливої гадюки“, отим то Герман повісив його в себе, тут у Бориславі. Не раз, коли сюди до нього заходили інші промисловці або урядники і з жахом поглядали на цей малюнок, Герман усміхався й говорив, прищмокуючи:

— Правда, гарний малюнок! Оригінал! П'ять ринських¹ коштує, ще й без рями. За саму ряму п'ятдесят дав!

А потім додавав, поважніючи:

— Що ж, а Kampf ums Dasein²! Коза хоче жити, і вуж хоче жити. А хто тому винен, що вуж не може жити травою, лише козою? А ти, козо, будь мудра, не лізь вужеві в зуби! А бир-бир!

Але на самоті Герман якось не міг жартувати ані з вужа, ані з кози. Він чув якийсь темний, забобонний страх перед тими гадючими очима, йому здавалося, що цей вуж колись оживе й принесе йому щось незвичайне—велике щастя, або велике горе.

Поволі розвіялася густа, холодна паморока, що досвіта була залягла над Бориславом. Герман Гольдкремер випив каву, засів до бюрка й добув величезну рахункову книжку, щоби позводити рахунки за весь тиждень. Але сонце лило до світлиці таку повільну світла; поранній холод і глухий віддалений гамір робучого люду,— все те лоскотало його змисли та разом обезсилювало, усяпляло їх. Організм,

¹ Ринський — біля карбованця.

² Боротьба за існування.

розстроений вчорашньою їздою й домашніми клопотами, почув якусь хвиливу відразу до тої в полотно оправленої книжки й до цифер, що в ній п'ялися величезними стовпами, і до пера з вирізуваною, кістяною ручкою, — йому стало так якось солодко, ні одна думка не ворушилася, тільки віддих правильно підіймав груди. Він спер голову на долоню, і хоч не був зовсім із людей замислених, схильних багато розважати, то прецінь тепер, перший раз після довгих-довгих літ, не стямився й пустив волю всім вражінням свого життя — віджити в пам'яті, перейти живо, наглядно поперед свої духові очі...

Перед його очима промайнули тяжкою хмарою перші літа його молодости. Страшна бідність та недоля, що стрінула його при першій виступі на світ й досі проймає його холодом, дрожжю. Хоч і як не раз йому прикре буває теперішнє життя, — однак ж він ніколи не бажав і не буде бажати, щоб вернулися йому молоді літа. Ні! Ті молоді літа висіли якимсь важким прокляттям над його головою — прокляттям нужди, що заглушувала в першій зароді гарні й добрі здібності його душі. Не раз чув він те прокляття в хвилях своїх найбільших спекуляційних удач, не раз мара давньої нужди затруювала йому найбільшу радість, досипала гірчиці-полиню в солодкі напої багатства й розкошів.

І досі він живо нагадує ту напіврозвалену, підгнилу, вогку, негарну й занедбану хатку на Лану в Дрогобичі, в котрій побачив світ. Стояла вона над самим потоком, напроти старої й ще відразливішої гарбарні, відки щотижня два струпуваті каправоокі робітники виносили но-

шіями спотребований і переквашений луб, котрий на всю пересторону ширив кислий, задушливий, убійний сопух. Побіч хати його матері стояло багато інших, подібних. Усі були скопичені так густо, дах у кожної був такий нерівний, перегнилий та пошарпаний, що ціла та пересторона подобала радше на одну нуждену руїну, на одну велику купу сміття, плюгавства, гнилого деління та шмаття, як на людське житло. І повітря тут раз-у-раз таке затхле, що сонце сумрачно якось світило крізь шпари в стінах і дахах до середини хат, а за-раза, бачилось, тут плодилася й відци розходи-лася на десять миль довкола. В кожній із тих хаток жило по кілька родин, тобто по кілька сварливих, лінивих і до крайности нехлюйних жидівок, а кругом кожної роїлося, пищало та верещало бодай по п'ятеро дробини — жиде-нят¹. Мужчини, руді, пейсаті жиди, рідко коли зазирали сюди, найбільше — раз на тиждень, у п'ятницю вечером, щоби перешабашувати. Були то, здебільшого, капцани-міхоноси, міняйли, шма-тярі, кістярі та Бог знає які ще зарібники. Деякі пробували в місті раз-на-раз, інші бу-вали тут лише дуже рідко. Перші воліли не раз переспати дебудь у шинку на лавці, в корчах під голим небом, на холоді, щоби не дихати густим нездоровим сопухом та не слу-хати крику, **сварки** й оглушливого крику бабів та бахурів.

І Германова мати була не ліпша, коли й не гірша від інших. Хоч іще молода жінка —

¹ Франко вживає слово „жид“, „жидівський“ не в об-разливому значенні. В Галичині (як і подекуди по селах України) ці слова — звичайна назва; навпаки, слово „єврей“ має відтінок іронії.

всього могло їй бути 20, а хай 22 роки — то, проте, вона вже, так сказати, вросла, встряла в той тип жидівок, такий звичайний по наших містечках, на вироблення якого складається й погане, нездорове помешкання, і занедбане виховання, і цілковита недостача людської освіти, і передчасне заміжжя, і лінивість, і сотки інших причин. Герман не пригадує собі, щоб бачив її коли живою, свіжою, веселою, пристроєною, хоч на її лиці видні були сліди якої-такої краси. Лице, колись кругле та рум'яне, пожовкло, згризене брудом і нуждою, обвисло в долину, мов порожній мішок; губи, давніше повні, рум'яні й різко викроєні, посиніли, віддулися, очі помутніли, скаправіли. Чотирнадцять літ від роду вона вийшла заміж, по трьох літах розвелася з чоловіком, котрий не хотів її довше при собі держати й годувати. Старшого сина він узяв із собою Бог зна куди, — він був міняйло, і їздив однокінкою по селах, промінюючи голки, дзеркальця, шила та всяку господарську подріб за платянки; молодший, Герман, лишився при матері. Йому було тоді півтора року, коли його родичі розійшлися, — він не затамив ні вітця, ні старшого брата, а пізніше випадком довідався, що оба серед чистого поля померли на холеру, де їх знайшли аж десь за тиждень коло трупу коня. Взагалі, ростучи в такій пагубній і нездоровій атмосфері, він розвивався дуже поволі, тупо, хорював часто, і найдавніше вражіння, яке застряло йому в пам'яті — то його грубий животик, у який часто штурхали його інші жидики, мов у бубон. Дитячі забави серед череди голих, заваланих, брудних дітей, пригадуються йому неясно, мов кризь сон. Діти бігають довкола

тісного подвір'я поміж двома хатами, побрав-
шися за руки, і верещать щосили,—бігають,
доки їм світ не закрутиться, а тоді покотом
падуть на землю. А ні, то бродять по калю-
жах, талапаються, мов купа жаб, у гнилій,
гарбарським лубом начорно зафарбованій воді
поток, полохаючи величезних, довгохвостих
щурів, що бігають їм попід ноги до своїх ям.
Виразно нагадує Герман, як не раз качався з
іншими жиденятами долі берегом у потік, і як
старші жида, стоячи на мості, реготалися до
розпуки з його грубого, буро-синього животика,
до котрого, мов два патички, причеплені були
худі, довгі ноженята. Ще глибше вбилися йому
в пам'ять нічліги в тіснім, поганім закамарку,
разом з десятком таких, як він, дитинят,—ті
ночі, проведені на вогкій, сирій підлозі, на со-
ломі, що напівперегнिला та кишіла червяками
і Бог зна яким гидом; ті страшні ночі, за-
глушувані сміхом і плачем дітей, штурханням,
бійкою та криком жидівок; ті безконечні ночі,
котрі він проводив, скулений у клубок від хо-
лоду, після котрих уставав рано, горючий і
червоний по всім тілі. Ох, ті страшенні ночі
дитинячих літ, що іншим світять до пізньої ста-
рости янгольськими усміхами та поцілуями ма-
тері, тишею та втіхою, першим і посліднім
щастям життя,—йому вони були першим і най-
тяжчим пеклом! Його вони до старости пекли
й морозили; сама гадка про них запирала йому
дух у грудях, наповнювала його відразою, глу-
хою, смертельною ненавистю до всього, що
бідне, обдерте, нуждене, повалене в багно,
придавлене нещастям. Він сам не знав, яка
тому причина; не знав, що така молодість у
кожнім мусить притупити нерви, заглушити го-

лову до тої степені, що нещастя й плач іншого не зможуть його порушити, що вид нужди збудить у нім тільки обридження, але не милосердя. Впрочім, Герман Гольдкремер ніколи й не думав про те, не старався розбирати причини свого поступовання, а коли не раз бідні, покривдені ріпниці з нужденими лицами, в лахах, просяклих кип'ячкою, плакали перед ним, допоминаючися повної плати, він плював, відвертався й велів слугі викидати їх за двері.

Свою матір він нагадує, як, бувало, цілими днями сидить під хатою з панчохою та клубком у руках та репетує хриплим голосом усяку погань, щоби перекричати котрубудь із своїх сусідок, котрій нині прийшла охота з нею зчепитися. Панчоха в її руці дуже поволі поступала наперед, хоч на перший погляд могло здаватися, що вона плете ненастанно. Не раз цілими місяцями вона носила ту саму панчошу і той самий клубок, поки панчоха, ще недокінчена, і клубок, ще недоплетений, не набирали такої барви, як усе довкола — брудно-сірої. Не раз вона довго гналася за деяким жидиком, що допик їй яким гострим словом, — чалапкала по баюрі, розхрістана, задихана, охрипла, посиніла з лютости, а допавши бідного бахура, хапала за волосся й бухала без милосердя межі плечі, доки дитинище не впало на землю. Не раз і Германові діставалося від неї і то дуже прикро. Вона була, як усі ліниві та бідні, дуже вразлива й люта, а в пересердю не перебирала, кого б'є, чим і куди. Герман добре тямить, як раз мати потягла його патишком так сильно по голові, що повалився на землю, облитий кров'ю. Чим жила його мати, з чого удержувала себе і його, — того Герман

не знав. Знав тільки, що хата, в якій вони сиділи — не їх, а наймлена, та й ще пригадує собі високого, грубого, сивобородого жида, що не раз приходив, кричав на його матір, що така розхрістана, і брав її з собою. Часто вечорами й сама мати виходила кудись, і не вертала аж над ранок.

Таке було життя будучого мільйонера Германа Гольдкремера, аж до десятого року. Правда, ростом і подобою він подобав на семилітка, та й то лихо розвиненого. Сили й живости дитячої в нього не було. В ту пору він зачав набирати смаку до лінивства, і часто сидів-туманів цілими днями на лавці в хаті, хоч мати гнала його на місто продавати сірники хлопам, або займатися яким іншим зарібком, як інші жидики.

Було це літом 1831 року. Страшна нечувана досі пошесть навістила наш край. Довго бігали глухі чутки між народом, що наближається кара Божа, довго тривожився мир хрищений, ждучи от-от видимої, наглої смерти. Аж ось вона й надійшла, сто раз страшніша, як надіялися. Цілі села пустіли-вимирали, цілі родини зникали зо світу, як віск на вогні. Один не знав про смерть другого, і собі ж смерти вижидаючи. Брат відвертався від брата, отець від сина, щоб не побачити на нім страшної печаті смерти. А хто ще лишився живий, ішов до коршми, пив і горлав пісень у безумній непам'яті. Нікому було потішати безнадійних та сумних, нікому було рятувати хорих, що не раз пищали водиці, конаючи в страшенних муках. Поміж простими людьми літали страховинні повісті про упирів, що „потинають“ людей, а по декотрих селах п'яні, очайдушні

купи почали навіть палити на вогні таких, кого вважали ніби упірями.

І Дрогобича не минула холера. Особливо Лан утерпів від неї більше, як інші передмістя, чи то тому, що тут задхле та нечисте повітря помагало ширенню зарази, чи, може, тому, що люди, стиснені густо в одних хатах, легко одні від одних заражувалися. Жиди, жидівки, а найбільше малі діти падали, мов трава під косяю, вмирали серед глушини, тихо, потайно, по кутах та закамарках. Скільки їх там перемерло — хто його знає. Котрі були маєтніші, повиїздили, при наближенню зарази, в гори, на здоровіше повітря, — але зараза й там дігнала їх, може лиш де сотий цстиг вернути назад. Але в Германової матері грошей не було, зарібку не стало, не стало й хліба, нічого. Вона серед загальної тривоги валандалася попід хатою, без пам'яті від переляку й голоду, раз-у-раз заводила дивними голосами, доки й сама не впала на землю, заражена. Герман тямить добре, як прибіг до неї і з дитячою цікавістю зблизився до того тіла, посилого, покорченого, близького лютої смерті. Йому ще й нині живо стоїть перед очима вираз її лиця, такий безмежно болізний, перекривлений та змінений, що аж йому, малому, мороз перейшов по тілі. Він тямить кожний її рух, кожне її слово в ті страшні хвили вічної розлуки. Насамперед вона кивнула рукою, щоби не приступав близько, — материнська любов, хоч під грубою шкаралущею, не загибла в ній, а проявилася в хвилю найтяжчої муки. Її рука, простягнена, безвладно впала на землю, а Герман бачив, як усі жили, усі сугави стягалися, то випручувалися судорожно, як вона дрижала

з холоду, а попід шкіру щораз видніше набігала синя, ба, зеленкувата муравиця.

— Герш!..—прохрипіла вона,—не підходь... до... мене!..

Хлопець стояв, мов отуманілий. В тій хвилі він дуже мало й дуже невиразно розумів, що воно таке діється. Шарпане судорогами тіло матері почало перевертатися на всі боки.

— Герш!.. Чесно живи!—простогнала нещаслива, ледве дишучи. В тій хвилі впала лицем на землю.

Герман стояв, боячися приступити до неї, а не менше боячися втікти.

— Води! Води!—прохрипіла, конаючи, але Герман не міг рушитися з місця, його пам'ять знесла на той час. Як довго він так стояв, два кроки віддалений від матері,—того й сам не тямить. Навіть не може собі нагадати, хто й як пробудив його з того оstownіння, коли й куди сховали трупа,—все те пожерла вічна непам'ять.

Він отямився вночі серед вулиці. Голод рвав його нутро, спрага палила горло, тривога, немов кліщами, стискала груди. А довкола тиша, глибока, глуха, темна, безрадна. Лиш часом з якогось далекого кута, немов з-під землі, чути приглушене хлипання або стогнання конаючих. По хатах, де ще лишилися живі люди, блимає світло, меркотячи віддалі і, мов гострі ножі, прорізаючи пітьму. Малому Германові ще страшніше робиться, коли глядять на ті світла, — він аж тепер почував цілу пропасть своєї самоти, свого сирітства, — його зуби мимовільно цокочуть, коліна підшпотуються й дилькотять, світ починає крутитися перед ним. Але ось подунув холодний вітер

від сходу, відсвіжив його. Він ходить вулицями, щохвилі озираючись. Але голод не перестає докучати, проганяє поволі все інше, проганяє і страх і підсуває йому нову смілу гадку. Германові нема коли довго розважувати,—він тихими кроками, мов кіт, крадеться до першої-ліпшої хати, в якій не видно світла, де, значить, усі вимерли. Перша, до котрої підійшов, була замкнена,—добуватися — дарма річ, сили нема. Він поповз до другої. Там тількищо сконав останній живий чоловік. Хата стояла розтвором, і Герман увійшов до середини. Насамперед поліз до полиць, до мисника, всюди обшарив, щоби знайти бодай чимбудь занестися. Йому пощастило знайти здоровий буханець хліба. Вхопивши його, він аж стрепенувся і в безумнім переполосі пустився тікати з хати. Та, на лихо, тікаючи, зачепив ногою за ногу мерця, що лежав розпластаний на землі, і з розмахом ударився лицем о землю. Йому й досі пригадується те страшенне холодне почуття, що обхопило його в тій хвилі,—такі хвилі не забуваються довіку! Так немов якась невидима холодна страшенна рука десь із якоїсь чорної безодні вхопила його, — не за ногу, а за саме серце. У нестямі Герман заверещав, але зараз же переміг себе, зірвався з місця й вискочив із хати, не випускаючи з рук своєї здобичі.

Заспокоївши голод, хлопець засунувся під якийсь пліт в лопуштя й заснув, мов забитий. Другого дня збудився значно покріплений,—особливо втішив його ясний, теплий, сонячний день, при котрім щезали всякі страхи. Він побіг по вулицях, не багато зважаючи на крики й плачі довкола. Думка про власну смерть не заходила йому в голову, а з учо-

рашнього хліба ще добрий кусень лежав у нього за пазухою,—голоду не боявся. Аж ось він попав на одну вулицю, по якій возили мерців з трупарні на кладовище, далеко за місто. Він зразу цікаво приглядався всьому. Вози за возами тяглися вулицею довжезним рядом, навалені трунами, наборзі¹ позбиваними з неструганих дощок. Крик та завід осирочених не вмовкав,—купамі перлися люди різних станів вулицею, багато навіть по дорозі падало заражених. Германа знов пройняв мороз, коли подивився на ту страшну, безконечну процесію,—він щодуху почав утікати з тої вулиці, сам не знаючи куди, аби лише в далекі, глухі заковулки. Але ще довго потім йому причувався гуркіт домовин, накиданих купами на драбинні вози та тягнених по вибоїстій, каменистій вулиці,—причувався йому той болючий плач і лякав його не раз серед тихої ночі.

Куди блукав він до кінця цього дня, як проводив слідуючі,—він докладно не тямить. Незвичайні, а на його молодий організм надто сильні вражіння приглушили його пам'ять. Він тямить тільки те, що часто добувався до пустих хат, пертий голодом, і шарив напотемки по кутах, поки не надібав деяку страву або кусник хліба. Чим далі, тим більше лишала його пам'ять, йому ставало якось гаряче в грудях, а перед очима часто крутилися червоні колеса,—вкінці все щезло, темно...

Він прокинувся в якійсь просторій світлиці, в якій, не знати чому, було дуже холодно. Він лежав на ліжку, прикритий коцом, і дри-

¹ Наборзі — нашвидку.

жав. Сонце, бачиться, саме заходило й скісним промінням освічувало блискучу, лаковану, чорну дощечку над його головою. Біля нього багато таких же ліжок, — стогнання, охання... Якась баба в чорнім тихо-тихо ходить довкола й заглядає до хорих. Він дуже її злякався й затулив очі. Знов забуття.

Мов крізь сон, до його слуху пробивається пискливий, нестерпний голос, що довго-довго, одностайно приспівує. Він відкись ніби знає, що це шпиталь, але як він сюди дістався й чому — не знає.

Герман не знає й донині, як довго лежав у шпиталі, на яку слабість, відки його взяли й за яку ласку. Вражіння з того часу мелькають у його голові, мов відблиски далеких блискавиць.

Був сумний, осінній день, коли його випустили зо шпиталю. Вийшовши після довгої недуги перший раз на свіже повітря, він почув себе таким безсильним, покинутим усіми, неспідушим того, що тепер починати, — страх перейняв його серед тої широкої, безлюдної вулиці, так як колись уночі при виді вогників, що тут і там блискали з вікон. Він ледве міг собі пригадати, що таке з ним діялося перед недугою. Йому збиралося на плач, але якось здужав перемагти себе й пішов, куди очі видять, чалапкаючи своїми маленькими ніжками по болоті вулиці.

— Герш, Герш! А ходи сюди! — крикнув хтось на нього збоку жидівською мовою. Хлопчина обернувся й побачив невеличкого, си-зоокого жида з рідким, жовтавим поростом на бороді. На жиді була дрантива бекеша й чоботи, обліплі по самі кістки густим болотом.

Германові зразу чудно стало, що хоче від нього той незнайомий жидок, — і він мимоволі наблизився до нього.

— Не пізнаєш мене? — спитав жидок.

Герман кивнув головою й випулив на нього очі.

— Я Іцик Шуберт, знаєш? Моя балабу-ста¹ там жила з твоєю мамою, знаєш.

Герман ледве-не-ледве пригадав собі Іцка, але на згадку про маму, сам не знаючи чому й про що, заревів на весь голос.

— Ну, ну, не плач, — сказав жидок благим, добродушним голосом. — Видиш, і мої померли, що робити? Всі померли, всі до одного, — додав він сумно, немов сам до себе, — і Тавба, і бухер², усі. Ну, ну, ша, тихо, небоже, плач не допоможе. А я гадав, що й ти капорес³, а ось ти ще живий.

Герман нічого не говорив, тільки хлипав і обтирав очі рукавом.

— Знаєш що, Герш, — сказав Іцик, — ходи зо мною!

Герман видивився на нього, мов не розумів того слова.

— Куди?

— До Губич. Там у мене хата є, і кінь є, і візок, поїдемо з весною платянки міняти. Хочеш? Ей, то файно⁴ там жити, і твій тато там жив, та, бідний, умер.

Герман не мав куди повернутися, не мав де ночі переночувати, а Іцик не хотів його покинути й того таки дня попровадив із собою

¹ Балабуста — жінка (жидівське).

² Бухер — хлопець.

³ Ти капорес — тобі кінець.

⁴ Файно — гарно.

до своєї хати. Холера вже притихла, відколи пішли осінні холоди та сльоти, але люди ще не встигли отямитися після страшного нещастя. Загалом, по вулицях рідко видно було чоловіка, а де й показалося людське лице, то таке залякане, нуждене, сумне та позеленіле, що бачилося, ті люди повиходили інощо з в'язниць, де довгі літа конали в вогкості, холоді, п'їтми та всіляких муках.

Дорога до Губич була не близька, а ще до того розмокла, ілувата земля чіплялася ніг, тяжіла, мов кайдани, так що нашим пішоходам дух захапувало з натуги. Але хоч і як силувалися, то проте йшли так поволі і незначно, мов слимаки. Іцик ще як ще, але схорований малий Герман! Тому мало що не до смерти приходилося, заким¹ доліз до Іцкового помешкання. Його добродушний опікун і ніс його на руках, і провадив, радше сказати, волік за собою, і приговорював, додавав сили. Пізно вночі вони дочапали до цілі, і Герман, скоро допав лавки, повалився й заснув, мов забитий.

Губичі — досить велике село, розложене здовж річки Тисьмениці, на половині дороги між Бориславом і Дрогобичем. На північ від села підіймається високо догори спохуваста площа, а на полудне ще вищі горбки переходять у другу високу площу, на котрій шумно пишається невеличкий, чотирикутний, самий дубовий лісок Тептюж. Саме село розсілося на низькій рівнині, широкій на яких тисячу кроків, що тягнеться від Бориславського підгір'я геть-геть долі Тисьменицею аж до Ко-

¹ Заким — поки.

лодруб, де лучиться з великою Дністровою долиною. Околиця Губич відзначається тою властивою підгірським сторонам красою, котрій рівної не подиблеш деінде. Не побачиш тут ані гострих шпилів височенних Бескидів, ані голих пошарпаних скель Татрянських, ані стрімких, вимулистих урвищ задністрянських гір. Тут краєвид у дивній гармонії показує вам чаруючу привабливість і різnorodність гірської околиці, і розгонисту ширину та однастайність околиць подільських. Мила, не величня й страшна, а якась домашня, близька серцю розмаїтість барв, предметів, комбінацій, риси все круглі, лагідні, гармонійні,—ріки невеличкі, прудкі, чисті, повітря здорове, як у горах, але без тої гірської різкості, котра іноді стає прикрою,—а при тім усім широкий вид на далекі, легко хвилюючі рівнини, на сотні нив, перелісків та людських осель, розкинутих то рядами, то живописними групами, то строкатою шахівницею...

Життя Германа пішло тепер дійсно новим ладом. Іцик був чоловічок добродушний, не зовсім сильного характеру, навиклий змалу хилити голову перед усяким „зі своєї віри“. З „гоями“ він поводився, як кожний інший,—сварив і ганьбив одних дошкульними словами, підлизувався іншим, шахрував і ошукував кожного, де й як міг, не роблячи собі з того зовсім ніякої важности. Взагалі, тут Герман у перший раз пізнав, що то за народ ті „гої“, і його хлоп'ячий розум швидко покмітив, що в кожного з „жидівської віри“, так сказати, двоє лиць: одне, що обертається до християнина, у всіх однаке: гризке, насмішливе, грізне або хитре,—а друге, що обертається до своєї віри,

і те лице нічим не різниться від лиць інших людей, значить, буває в кожного відмінне: добре або зле, хитре або щире, грізне або ласкаве. У Іцка те „своє“ лице було дійсно щире й ласкаве, тож малому Германові, що на своїм віку не зазнав ні ласки, ні вигоди, ні пестошів, аж тепер відкрилася нова, ясніша сторона людського життя. Вже саме життя на чистім здоровім повітрі було для нього великим щастям. Він, що довгі літа, перші свої літа, душився в задхлім, нездоровім повітрі перелюдненого, нехлюйного передмістя, тепер повними грудьми розкішно надихувався чистого сільського повітря, аж йому кров живіше грала в тілі й світ крутився, мов п'яному. Іцик приладив йому вигідне леговище, сухе, тепле, чистеньке, — і Германові той тапчаник з простим сінником і старою бекешею замість ковдри видавався Бог знає якою пишною постіллю, мабуть тому, що й у його опікуна не було ліпшої. Страву варив Іцик сам, а малий Герман помагав йому, як міг, та хоч не раз і не зовсім смачно зладжена, вона смакувала їм якнайліпше, бо була приправлена голодом. Загалом сказати, Іцик поводився з Германом, як з рівним собі, а бачачи його зручність і справність, радився з ним, мов зі старшим, перед усяким ділом. Сама його натура, блага та податливе, не приводила йому й на голову думки — взяти твердо в свої руки хлопака, призвичаювати його до безоглядного послуху, як то люблять робити інші опікуни, котрі, хочтячи ніби наломити свого вихованка на добру дорогу, приб'ють і приголомшать бідну дитину доразу, а коли воно, туманувате й позбавлене власної волі й живости, улягає без супро-

тивлення їх забагам та безглуздим розказам, хваляться, що: „Ось то ми! Порядок у нас мусить бути!“ — А ні то на додаток кидають дитині в лице своїм хлібом: „На чиїм візку їдеш, того й пісню співай“.

Зимою Іцик почав учити Германа читати й писати, — розуміється, по-жидівськи, бо інакше й сам не вмів. Наука йшла досить тупо. Герман виріс в обставинах, так некорисних для розвитку духової здібності, що лиш вроджена завзятість могла допомогти йому побороти початкові труднощі. Його розум, бистрий і похапливий у щоденнім життю, в звичайних речах, при науці, показувався таким тупим, непам'ятушим і неповертливим, що навіть терпливий і добродушний Іцик не раз лютився, кидав книжку й на кілька годин переривав лекцію. Однак ж, не вважаючи на його терпливість і Германову пильність, вони через зиму не дуже далеко зайшли при неприступнім, механічним способі науки.

Зате, як прийшла весна, настало тепло, погода, отоді почалося життя для Германа. Іцик запрягав конячку до візка, накуповував у місті всілякого подріб'я, якого потребують селяни, — і гайда з тим добром по селах. Яка втіха була для Германа сидіти ззаду на возі на скринці: спереду і ззаду копиці онуч і всілякого „фурфання“, а понад тими сірими купами ледве виглядає мала голівка жидика в дрантивій шапчині, зі здоровими рум'янцями на лиці, кучерява, весела. Довкола пишні зелені поля, шумлячі діброви, блискучі сріблисті річки, а над головою погідне, голубе небо, — і тепло, сумирно, любо довкола, голоси пта-

шенят зливаються з черкотом сверщків¹, шелестом зеленого листа, шваркотом потоків у одну безмежну, стрійну гармонію щастя, величі й супокою.

Гей, скільки то разів нагадує Герман Гольдкремер, мільйонер, ще й тепер оті часи свого веселого, вільного, правдиво циганського життя! Він нагадує їх не то щоби з якоюсь особливою радістю,—він із погордою дивиться тепер на тодішню бідність, на запопадливість за тих пару крайцарів, на втіху, коли їм удалося виміняти багато онучок,—його навіть злить ота тиха радість, оте вдовolenня, яке чув тоді; але все таки якийсь тайний, недовідомий голос шепоче йому, що це була найщасливіша пора його життя, що тихе щастя, сумирні, погідні дні, котрі прожив у бідності, на Іцковім візку, не вернуться для нього ніколи.

Оце їдуть, бувало, дорогою посеред піль,—довкола ні живої душі, збіжжя ще не достигло, легенький вітрець хвилями-хвилями клонить важке колосся половіючого жита. Вусатий ячмінь де-не-де вирізується ясно-зеленою пасмугою, а озима пшениця гордо похитується на своїх струнких, гладеньких стеблях. Куди оком кинь, не видно людської хати,—село в долині. Далеко-далеко на сході розіллалася зеленим пахучим озером лука, і відтам доносить вітер дренькіт кіс та декуди видно ряди немов великих білих комах, що порпаються в зелені,—то косарі. Іцкова конячка немов і собі рада тій величній тиші, тому теплу й запахіві, іде собі нога поза ногу м'якою „поль-

¹ Сверщок — коник.

ською“ дорогою, зриваючи час від часу головки конюшини на ході. Іцик мурликає під ніс якусь жидівську пісеньку, мабуть: „Finsterner Balyguleh“, батіг застромив за пояс та рівномірно розхитує головою наліво, направо, наліво, направо, немов роздає поклони тим пречудовим, благословенним нивам, тій луці далекій і тому Ділові синьому, що під захід сонця вистрілив високо в небо своєю тяжкою масою, круглими лісистими верхами, та мріє у віддалі, величний, спокійний, непрослідимий, немов шмат неба, котрим природа для більшої вподоби замаїла наші гори. А малий Герман за той час сидить посеред куп онучок, струже дещо та веде сам з собою всілякі розмови, немов це він онучкар, а до нього приходять баби й торгуються з ним.

Але ось вони з'їжджають з гори. За ними схопився туман куряви, перед ними зеленіють верби, вишні; сріблиться річка між хатами, граються діти на вигоні, бродить худоба по оборах,—село. Герман схапується, щоби отворити лісу, і швидко запирає її, скоро візок проїхав, та біжить за ним, бо вже чує гавкання довкола,—вже з призьб посхачувалися пси й біжать громадою привітати гостя. Непривичний стрій¹, ще непривичніший візок побуджує їх до лютої завзятости, а скільки раз Іцик або й Герман протяглим, проникливим голосом закричать: „Міняй онуці, міняй!“—то пси аж заливаються, аж землю рвуть під ногами з превеликої лютости. Вони гурмою біжать довкола візка: деякі уїдають на конячку, котра хитає головою на всі боки, немов

¹ Стрій—одіж.

розкланюється добрим знайомим, а як котрий пес надто вже до неї надскакує, форкне й підійме голову догори, та й далі. Інші взяли на око онучкаря, біжать попри віз, хапають зубами за колеса, але все дарма. Германові робить превелику втіху ота безсильна лютість псів, він дражнить їх прутом і голосом, та регочеться до розпуки, коли який сміліший зведеться на задні лапи, щоби скочити на віз; віз тим часом побіжить далше, а бідний псисько аж перакарбуляється з розмаху в поросі.

Аж ось по хатах, по оборах ворущня, гамір, крик, біганина... Баби, хлопці, діти — все біжить навпроцапи на вулицю, доганяє міняйла. Але міняйло немов не бачить їх, немов не чує, як кричать: „Жиде, жиде, а зажди но!“ Він бачить, що їх ще мало, їде далі, де на містках та по оборах піджидають інші, і ще раз затягає своє протяжне: „Міняй онуці, міняй!“ Аж тепер він зупиняє коняку, кидає їй кулак сіна й обертається назад, щоби видобути скриньку з усіляким добром, за котре промінують селяни платянки. От тут починається життя рухливе, говірке, веселе. Тут і для Германа робота. Охочих до мінянки купа велика: одні відходять, другі надбігають, — Іцкові годі всіх заспокоїти. Герман і воза пильнує, і сам дещо торгує, — на нього Іцик здав сільських дітей, котрих найтяжче обігнатися, а найлегше одурити. Герман ще й тепер з усміхом згадує, як то він шпарко увивався між сільськими хлоп'ятами, як швидко відправляв їх, як зручно вмів підсунути кожному те, чого той хотів, або й настирити те, чого й зовсім не хотів, і брав від нього шматянок

утрое більше, як варт товар. І скільки то було сварів, криків, проклять та реготу на тих сільських вигонах! Особливо з жіноцтвом була тяжка рада. Упреться одна з другою—і не вступиться: дай їй то-то, або то-то за стільки онуч. Але тут Іцик був уже зовсім не той, що дома: упреться й собі, і насварить на бабу, і споганить їй усю родину, і таки поставить на своїм. Довго тягнуться торги та передирки. Іцик поволеньки підганяє коняку горі селом, усе в супроводі цілої гурми сільських хлоп'ят та дівчат, у котрих нема платянок, і котрим зависливо дивитися на ножики, персні та скиндячки, що поңамініювали інші. Вони слідкують за міняйлом здалека; коли він стане, стають і собі ж купкою збоку; іноді їх потручують ті щасливі, що мають з чим іти на торг,—а вони стоять німо й лише голодними очима пасуть кожний рух у тій метушні. Коли з купи залунає регіт, вони й собі ж усміхаються якомсь несвідомо, а коли відтам градом сиплеться лайка та голосні пересвари, вони так само мимоволі бліднуть і зціплюють розняті досі вуста. Германові не раз якомсь ніби моторошно, а ніби й жаль робилося тих вічно голодних, брудних, тихих і сумовитих сільських дітей, і коли торг був добрий, він випрошував у Іцка жменю цукерків, або пару обарінків¹, кликав дітей до себе й обділював їх тими ласощами. Вони наближалися несміло, брали незручно й відходили, не дякуючи, мов іще дужче заклопотані тим несподіваним добродійством з боку жида, і потім знов ставали збоку й слідили його очима так само, як і перед тим.

¹ Обарінок — бублик.

Поволі їдучи горі селом, візок чимраз, то більше наповнюється платянками. Іцик поглядає на їх наскидані копиці й засукує руки, — знає, що швидко набереться в нього сотнар і буде можна везти до ліверанта¹ в Дрогобичі. Та ось вони серед села, біля широкої, мурованої корчми. Іцик звертає коняку на брудне, просторе подвір'я. Орендар Мошко—його знайомий. Тут він пообідає, розуміється за гроші, печених барабоць і молоді цибульки, і побалакає „зі своєю вірою“, — тут і коняку попасе, і онучки в коморі зложить на час, бо йому не вигідно з ними возитися. Його приймають радо, йому так любо посидіти в тісних в'язках, заваленім трохи не до повали бебехами, йому так любо гуториться серед вереску жидівських бахурів та уриваної бесіди двох селян, що широко розсілися в корчмі на лавці, випили по півкватирці, люльки позапикали та, пихкаючи час від часу, перекидаються кількома словами. І Германові добре та любо побігати на дворі з орендарськими хлопцями, покричати, поборотися, покарбулятися на м'якій мураві. Сонце саме в полудні. Гаряче, аж душно. Комарі та оводня докучають Іцковому коневі, котрий дарма форкає та обмахується хвостом, гризучи пахучу, свіжу траву, що йому докинули орендарові хлопці. Дітям жаль коня, вони беруться обганяти його від оводів, а коли їм це наскучиться, поналамують зеленої широколистої вербини й обтичуть нею коня для якого-такого захисту.

Сонце хилиться з полудня. Іцик відпочив, покріпився, напоїв коня, шматки позносив до

¹ Ліверант — поставщик

орендарської комори й зложив до свого таки мішка, що там стоїть лишень про ту потребу. Пора в дорогу. Візок порожній легко котиться й туркоче дорогою. Іцик живо підганяє коня й знов затягає своє: „Мінйай онуці, мінйай!“ Починаються давніші сцени, торги, крики, біганина, — і знов мінйайлів візок їде, немов у параді, наповнюючися поволі платянками. Вже сонце геть-геть похилилося, заким Іцик зміг покінчити з бабами, — ось і селу кінець. Знов біжить Герман відпирати лісу, — тим разом вони виїздять тихо, пси втихомирились давно. Їм знов приходить ся їхати під гору, посеред поля, далеко-далеко глинистою дорогою. Але дорога суха, візок теркотить по груддю, Іцик швидко поганяє, бо на вечір їм треба стати в другім селі, у знаймого орендаря на ніч. „Вйо-у, косю! Гайта! Вйо-у!“ — покрикує раз-по-раз Іцик, і знов починає мурликати під носом протягну пісеньку: „Finsterer Balyguleh!“.

І далі, далі, далі! З села до села, з гори в долину, через річку, горі горбками, посеред піль, поперек лісів тягнеться повільно їх торкитливий візок, розлягається загублений у зелені проникливий Іциків голос. Зміна за зміною, а життя—все одне! Околиця за околицею, а край все один, краса все одна, — вічна, не-наглядна, супокійна краса пречудового Підгір'я...

II

Спомини уколисували Германа. Він чув, як у нутрі його немов танув якийсь давній до-голітній холод. Цілі роки він носив його в собі, цілі роки, відколи оженився, він чув,

що якась судорога зціпила його груди й притупила в нім усяке людське чуття.

Вчора вечером, їдучи сюди, він проїздив через Губичі. Йому прийшлося минати давно знайому, похилену й напіврозвалену Іцкову хатину. Тепер вона вже в третіх руках після Іцка. Перед нею дві верби головаті й стара поламана ліса. Стіни покривились і позападали в землю, віконця позатикані шматами. Кілька сот разів він переїздив коло неї, і ніколи не прийшло йому на думку заглянути за високий пліт, хто тут живе. Вчора, не знати як і відки, прийшла йому така думка. Він велів зупинити бричку й став на ноги, щоб заглянути через пліт. Троє жиденят бавилося на подвір'ю коло невеличкої, занедбаной шіпки, де колись стояв Іцків кінь. Двоє дітей були круглі, повновиді, чорноокі й дуже веселі. Третій трохи більшенький хлопчина, держався якось осторонь від них, забавлявся, видно, нерадо, і робив усе, що йому казали менші. Його лице було зовсім не подібне до тамтих,—певно, це був якийсь знайда або вихованок. Дівчинка, літ коло шести, лютилася власне на нього, термосила його за руки, за вуха, щипала в лице і збиткувалася над ним, але він не плакав, не кричав, навіть не кривився, тільки жалібно дивився на неї. Видно, боявся її, і ще гірше матері, яка в тій хвилі кричала на когось у хаті.

Герман не міг довше дивитися на таку забаву між дітьми. Він сів і велів поганяти коні. Його сильно вразив той тривожний, болізний погляд хлопчика, що не кричав і не плакав, коли інші збиткувалися над ним. Тепер йому пригадалися його давні забави серед селян-

ських дітей. Як вони радо приймали його, як любо було бігати з ними, плести вінки з лоташу весною, ходити по лісі за грибами та горіхами восени, коли часом Іцик не їхав по селах. Чому вони чули себе всі рівними, а тут уже між малими, одної віри, така неприязнь? Але швидко пригадався йому його власний син, що змалечку ще любив цвігати батогом малих песиків аж до крові, що малих дітей без причини кидав у рови, що для забави не раз бризкав на кухарку окропом. Пригадалися йому його жінка і вся домашня погань,—і чоло його насупилось, а з-поміж стиснених уст вирвалось якесь жидівське прокляття.

Але дальші спомини з давніших літ успокоїли його. Тепер уже не тиха, безнадійна бідність вгднілася в тих картинах, що пересувалися перед його очима. Ні, тут уже почалася боротьба за багатство, боротьба страшна, завзята, щоденна. Тут Герман міг слідити від самого початку, від малесеньких зародів, як росли, розвивались і множилися його тисячі, доки не дійшло до мільйона, як поборювали й пожирали без ліку противників, як опутували й висисали без ліку народу, як ширили довкола без ліку нужди, бідності, знищення, і йому самому попри всіх достатків і розкошів таки не принесли того, що називається щастям, вдоволенням. Давніше упоювали його перші вдачі, в його грудях часом щось металось й скакало з радості, але тепер не стало й того. Його капітал ріс і множився, мов заклятий. Сьогодні перший раз він оглянув добре, відки набирив соків,—і злякався, злякався самого себе, злякався свого багатства. Не

тому, щоб так надто зрушила його доля тих тисяч, у котрих його капітал відняв щоденний хліб, так як велике дерево, ростучи, відіймає животні соки в дрібної трави кругом себе. Ні, доля тих бідолах не дуже займала Германа. Не того йому стало страшно, що тисячі не мають через нього чим занестися. Він був забобонний, і йому в тій хвилі причувалися тільки тисячі проклять, що падали на його голову. Його багатство якось страшно в тій хвилі зтяжіло на нім. Йому, не знати відки, прийшла думка, що багатство — то сто-голова потвора, що пожирає інших, але, хто знає, може нарешті пожерти й його. Він мимоволі глипнув на образ, залитий тепер ярким сонячним світлом. Газелі десь немов пощезали, зблідли серед яркого світла, тільки звої вужа блищали, мов золоті, живі персні, готові ось-ось обхопити свою добычу, а очі, ті зачаровані, вогнисті очі, так і впивалися в Германа, так і проколювали його. Йому стало моторошно. Він зажмурих очі, щоб обігнатися світла й страшного привида.

Яким же способом доробився Герман Гольдкремер такого великого маєтку? Три літа пробував він у Іцка Шуберта. Здорове повітря, спокій, часті проїздки зовсім віджили його. Його лице почало наливатися здоровою красою, рухи були живіші, ба навіть пам'ять і повертливість значно збільшилася. Герман ріс, дужав і поправлявся на диво, хоча слідів молодших літ ще лишилося немало в цілій його вдачі. Він не раз лютився за марницю, не раз нападали на нього давні лінощі, і він сидів, зложивши руки, цілими днями на лавці, не кажучи ані слова до Іцка. Але все те не

псувало між ними доброї злагоди. І певно, Герман був би від тих хиб вилічився, якби був довше прожив у Губичах. Та не так воно склалося.

Герман донині ще тямить ту зимову ніч, у яку постигло Іцка нещастя. Він цілий день сидів сам у хаті та нетерпеливо вичікував свого опікуна з Дрогобича. Іцик поїхав на торг. Удень мороз полегшав, сонечко світило ясно, а зі стріхи капало,—аж любо. Але над вечір надтягли сірі хмари, і почало ліпити широкими пластами снігу. Швидко й світу не стало видно. Смерклося доразу, а сніг усе ліпить та й ліпить. Тихо довкола, вітру нема. Герман затопив у печі, сів на припічку й жде, але Іцка як нема, так нема. Дорога в село йде попри хату. Ось Герман чує, гейкають якісь торгові, вертаючи домів¹. Він вибіг, щоб розпитати про Іцка. „А певно, вже десь їде, ми його ще лишили в місті“,—відповів селянин. Знов Герман чекає. Вогонь сичить і тріскотить у печі; він добув гороху й почав пражити його в грані, а для Іцка зварив кілька яєць. Ось під ніч потис мороз, позамальовував шиби льодовими, дивними квітами. Далі зірвався й вітер, почав бити снігом о шиби, свистіти серед крутих берегів, термосити й виривати китиці в стрісі. Вогонь погасав, Германові ставало лячно, він докладав полін і раз-у-раз притулював лице до вікна, чи не почує теленькання Іцкового коня. Не чути нічого. Крізь шпари в стінах потягає знадвору холодом. Германові здається нараз, що десь дзвонять,—волосся зводиться вгору на голові, думка про пожежу пролітає в нього. Він при-

¹ Додому.

слухається, — ні, не чути нічого. Ось засвистів, заревів, завив вітер дужче, ніж уперед, немов стадо скажених вовків летить до села, виючи з голоду та копотячи серед сніговійниці. Від селянських дітей Герман наслухався повістей про злодіїв, що в бурливі ночі добуваються до хат, і ось йому причулося, що хтось скрипнув сінешними дверима й легенько ступає-чалапкає по сінях, мацає руками по стінах, — виразно чути шолопання чимраз то слижче хатніх дверей... Герман хоче кричати, але чує, що щось задавило його в горлі; він, сам не знаючи, що робить, втиснувся в темний, тісний кут за піччю, холодний піт виступив йому на чолі, все тіло дрижить, він щохвили жде, як ось-ось двері відчиняться, а в них покажеться страшно, обросле лице злодія, зі здоровенною булавою та з широким, блискучим ножем за ременем. Але хвиля за хвилю минає, — не чути нічого, крім проразливого заивання бурі. В Германа поволі вступає дух, але він уже не сміє встати зі свого кута. Розгарячкова на уява приводить йому на пам'ять повісті про „страччуків“, що робляться з нехрищених дітей, закопаних дебудь під плотом, під вербою. Йому здається, що щось чупкає по поді, — він тривожно підніс очі вгору, де було в повалі старим звичаєм вирізане маленьке віконце. Мороз пробіг по його тілі. Йому бачиться, що віконце ворухнулося, що піднімається поволі-поволі вгору, а за ним видніється чорний глибокий отвір. Він замер за страху, не можучи відвернути очей від віконця. Йому задзвеніло в ухах, бачилося, що в нім самім, усередині, ворухатся якісь дикі, тривожні голоси, піднімається крик, за-

мішання без його волі. Нещасний хлопець безумів зо страху та ожиданки. Але голоси не втихають, стають щораз різкіші, голосніші, якесь уриване тельнякання пробивається крізь змішаний гамір. Герман хвилю ще сидів, мов мертвий, не знаючи, чи дійсно сесь¹ гамір піднявся в його нутрі, чи, може, доноситься знадвору. Але одної хвилі застанови було до-сить. Він зірвався, немов у якийсь розпуці, і одним скоком був коло вікна. Гамір розлягався вже на їх оборі, — видно якісь чорні тіні, чуто тельнякання кінської упряжі, — ах, Іцки, Іцки приїхав!..

Гамір під хатою... Загримали до дверей. Герман побіг відчиняти, і ще швидше влетів до хати — так лячно, темно, холодно було в сінях. Чи це знов йому причулося, чи то шп-правду він чув глибоке, тяжке стогнання десь під землею? Він, дрижачи, мов осиковий лист, покинув дров до вогню і, обернувшись лицем до дверей, ждав, хто ввійде. Двері відчинилися, і повільно, важким поступом увійшло четверо селян, несучи кривавого, ледве живого Іцка, з котрого грудей видобувався часом глибокий, неслітський стогін болю. Герман застиг на місці з переляку, побачивши той кривавий, страшенний привид. Він притисся до печі й не смів кроку зробити.

— Поволі, Максиме, поволі, — приговорював один селянин другому. — Бережно держи за руку, не видиш, що кров аж крізь бекешу виступає?..

— Я й так дивуюся, що бідний Іцко досі видержав. Та в нім, певно, і одної кісточки цілої нема, — відізвався Максим.

¹ Сесь — цей.

Іцик знов застогнав, але так страшно, що Германові волосся вгору піднялося на голові. Селяни, положивши його опікуна на постелі, взялися перев'язувати його рани, як самі вміли (цирулик, за котрим послали до Дрогобича, не швидко над'їде в таку негоду!), а Максим, гріючи заморожені, кров'ю обмазані руки над вогнем, почав шептом розповідати малому Гершкові, що за нещастя спіткало Іцка.

— Ну, видиш, небоже,— почав Максим, хитаючи головою,— як то нещастя не раз чоловіка здибле на дорозі! Та й то ще от яке! Хай Бог кожного боронить та й заступить від такого! От, видиш, їдемо ми дорогою понад Герасимове бережище,— ти знаєш, де воно,— он там за селом над рікою той берег крутий та високий,— їдемо собі, віз за возом, а тут вітер у споду реве так, що Господи!.. Сніг такі жбухає межі очі, коні ледве лізуть,— страх! Аж ось кум Стефан, що їхав передом, кричить: „Гов!“— Ми всі: „Що таке?“ А Стефанповідає: „Слухайте! Тут щось страшного, якесь нещастя“. Слухаємо, дійсно в споді берега щось стогне, та так страшно, болюче, що нам аж кров застигла в тілі.— „Е,— говорить Панько,— може, Дух Святий при нас! поганець який манить нас у западню?..“ „Що ви, куме,— відказує Стефан,— тут, видно, якийсь чоловік ішов або їхав, не спостерігся добре, та й упав з кручі. Ходіть, панове, треба рятувати живу душу!“ Панько каже: „Та бо я боюся! Мене ляк зносить!“— А тут стогнання раз-у-раз зі споду чути, ніби грішна душа в пеклі пити просить. Ми всі зійшлися в купу,— що тут робити?.. „Ходімо,— каже Стефан,— а кума Панька лишимо коло коней“.— Пішли ми аж на сам берег

ріки. Заки ми туди добралися, заки що, то, може, з півгодини минуло. Вітер аж землю рве з-під ніг, аж лід на ріці тріщить, а снігом б'є в очі, ніби лопатою. Господи, плюта така, що хоч зараз гинь! Темно, страшно... Ми побрались за руки і йдемо напимацьки туди, де чути стогнання. Дивимось, лежить щось чорне на льоду й не рушається. Ми надійшли,—кінь посеред роздрухотаних саней. Певно, хтось з дороги схибився та перевернувся долі бережищем. Оглянули коня,—неживий. Ідемо далі, а твій бідний Іцко лежить на льоду і вже от-от ледве стогне! Господи, твоя воля! Таке нещастя на чоловіка.

Максим, оповідаючи, грів прозяблі руки над вогнем і пихкав люльку. Герман не плакав, тільки дрижав і поглядав скоса на постіль. Йому страшно було перед тим покаліченим, кривавим, стогнучим тілом, що колись було його опікуном. Він просив Стефана й Максима лишитися з ним через ніч коло слабого, але газди всі обіцяли прийти, скоро повідвозять худобу додому. Іцик лежав без пам'яті, говорити не міг, і бачилось, не пізнавав нікого. Герман раз лише поглянув крадькома на нього. Голова була позав'язувана хустками, крізь які повиступали широкі плями крові. На бороді й волоссі скріпла кров, бекеша й сорочка крижаві, уста посинілі, очі бездушні, вираз лиця страшний!

Аж десь над ранок, коли буря трохи стихла, приїхав цирулик з Дрогобича й почав сварити та лютитися на селян, що бралися самі до перев'язування раи, а не знають тому ладу.

— Алеж, пане, — відповів Стефан, — та же досі був би згиб чоловік. Ми бодай що то, а кров зтамували.

— Мовчи, стара торбо! — гаркнув гнівно цїрулик. — Ти відки знаєш, що був би згиб? Як ти можеш те знати?..

Стефан, хоч був на слово досить гострий, змовчав, а цїрулик почав розглядати рани й запевно мусів признати в душі, що перев'язка зовсім не була так лиха, як думав зразу. При допомі селян, котрі почали увихатися, немов тут ішло про рятунок їх наймилішого свояка, по-промивано рани, і тоді аж можна було розглянути, що таке покалічено в Іцка. Здається, падучи з високої кручі, він упав насамперед на лівий бік о гострий, вистаючий камінь, бо ліва рука була зламана повище ліктя, а крім того, в самому рамені була глибока рана. Відтак тіло переважилося направо, при чім Іцик покалічився о другий камінь. Цїрулик побачив, що біда, і коли люди, а особливо жінки, яких зійшлася повна хата, запитали його, чи вийде Іцик, він стис плечима й сказав, що велике було би диво, якби дожив до завтра.

Цїрулик сказав правду. Іцик умер ще того самого дня, не прийшовши ані на хвилю до пам'яті. Герман не плакав на його похоронах, його тіло все ще дрижало зі страху від тої ночі, — страх витискав усяке інше чуття. Він ночував у губицького орендаря, котрий заразом узяв опіку над Іцковим маєтком, щоб ніби зберегти його для Германа. Герман пробув у нього до весни, не знаючи, що діється з тим маєтком. Аж коли громада упінулася о те діло, орендар показав якісь рахунки, якісь Іцкові квитки, — хату й город Іцків продано,

а по сплаченню боргів лишилося для Германа 90 гульденів, котрі орендар віддав йому до рук. Герман з тою сумою вийшов із Губич, пішов у світ шукати щастя,—і ота сума була першою підвалиною його мільйонів.

Так закінчилося для Германа супокійне сільське життя. Тепер, сидячи за писемним бюрком перед рахунковою книжкою в Бориславі, він, практичний чоловік, фінансист, не багато ваги прив'язував до наслідків, які лишило те життя в його душі. Він навіть силувався глядіти на нього згідно, звисока, шукав у голові насмішливих слів для його характеризування, але, проте, його думка раз-у-раз вертала до тих світлих хвиль, і не знати чому, йому все ставало легше на серці, коли згадував губицьке життя. Він не тужив до нього, не бажав, щоб воно вернулося, але чув заразом, що теперішнє життя серед достатку й розкошів зовсім не ліпше від тамтого, коли навіть не поганше. Він сам не знав, чому кожний раз при думці про Іцка й Губичі йому робиться якось так на душі, як тому, хто, блудячи в густім, темнім лісі, крутими стежками, нараз вийде на невеличку поляну, залиту ясним сонячним світлом, заповнену теплом і пахощами квітів. Він почав думати про дальше своє життя під вагою того вражіння, і йому бачилося, що ось він знов спускається в темний ліс, у яким йому призначено блудити без виходу, а доки, до якої цілі — хто його знає! Йому робилося чимраз тяжче, тісніше, якось душно й лячно. Чи то від сонячної спеки, чи від вохкості в хаті йому пробіг мороз поза плечима.

Він пішов до Дрогобича, сам не знав чого. Не було в нього певної думки про заробок, до

якого при тім не мав ні вмілости, ні охоти. Кілька день він жив сяк-так за одержані гроші, але коли побачив, що гроші минаються, і подумав, що опісля він зістане зовсім без нічого, голий і голодний, перелякався дуже й завзявся — радше зараз згибати, а не кивати більше тих грошей. Розуміється, з того завзяття також не було б нічого вийшло, коли б не щасливий випадок, що показав йому який-такий заробок. У шинку, в котрім він ночував, зі-йшлися одного вечора якісь чорні, страшні люди. Герман зразу боявся їх, але, почувши, що бесіднують між собою по-жидівськи, надійшов ближче й став слухати. Це були самі молоді, 18—20-літні парубки, котрі завтра виби-ралися до Борислава „либати“ кип'ячку. Герман довго слухав їх бесіди про те „либання“, але не знав, що воно таке. Він запитався одного з них, і цей відповів йому, випиваючи душком шклянку пива:

— Ну, а що? Хіба ти не знаєш, що в Бо-риславі на всіх водах і багнах виступає чорна ропа, така, як нею хлопи вози шмарують. Ну, то береться кінський хвіст, згониться ним по-верх води, то та ропа набирається на волосінь, а з неї рукою зсувається до ко-новки. Ось це називається „либати“.

— Ну, і куди ж, дівається ту ропу? — спитав зацікавлений Герман.

— Носиться сюди до Дрогобича, тут є такі, що куплять?

— А добре платять?

— Чому ні! За коновку шістка. Ну, а як добре звиватися, то за день і п'ять коновок назбираєш. Тільки ось носити біда...

Герман почав роздумувати над тою бесідою. Що ж, воно то не зле, такий заробок. Хоч робота не гарна, та зате легка. А платиться добре. Чому ж і йому не взятися до неї? Він рішився таки завтра йти з либаками до Борислава, і коли сказав їм це, вони пристали, тільки жадали могоричу. Герман на radoщах упоїв їх пивом, щоб „обляти“ свій новий стан.

Відтепер почалося для нього нове життя, зовсім відмінне від губицького. Воно ділилося на два головні місця: Борислав і Дрогобич. До Борислава либаки вибиралися на цілий тиждень, ночували там хто в місцевого орендаря, а хто в селян по шопах та оборогах. Де хто ночував, там мав також свій склад—одну, дві або й більше бочок на ропу. Налибавши повну бочку, він забивав її чопом і зачинав нову, а наповнивши дві, наймав фіру й віз свій товар до Дрогобича. Там, за окопищем, на пустім громадським полі, була перша примітивна дестиларня: ропу варили в великих кітлах, домішували до неї висіvkів та ометиці й робили мазь до возів. Але цей інтерес ішов слабо; мазь, чим більше її роблено, тим була дешевша, і вже дехто з тих самосівних дестилаторів (цю фабрикацію зрештою вони перейняли від бориславських селян) думав про те, чи не можна б інакше спожиткувати цей дивний, вонючий та легко запальний плін. Уже роблено у Львові, у Кракові й Відні проби його хемічної аналізи, вже була чутка, що десь там на Мазурах якийсь пан Лукашевич, добувши в своїм маєтку ціле джерело такого плину, спровадив десь аж із Німеччини фахового хеміка, і цей, роздививши та рознюхавши ту ропу, обіцяв

йому очистити її так, що буде ясна, як вода, і буде горіти ясно й майже без диму. Жиди в Дрогобичі металися, биті ожиданкою; чимраз більше їх цікавилася бориславською ропою, і хоча ціна її все ще була невисока, то все таки дехто, спекулюючи на непевну будучину, починав уже заглядати до Борислава, нипати по мочарах та поточинах, розвідувати в селян, чи, буває, копаючи ями чи то на бульбу, чи на що інше, не надибали більше тої „кип'ячки“.

Селяни були переважно бідні, непривітні, нерозмовні.

— Ой, так усюди, де прокопаєш трохи глибше, добувається та проклята ропа! А як не вона, то її сопух. Просмердів нам ціле наше життя. Десь Бог не мав як покарати людей, та отакою нуждою. Ані одної криниці в селі не можна викопати. А іноді вибереш яму на бульбу, закопlesh, — усю зиму сухо, а на весну розіб'єш копець, а вся бульба плаває в ропі, як пироги в сметані. Особливо в долішній частині села клопіт з тою ропою. І де вона є, там ані збіжжя не вдається, ані паша ні до чого, ні трави тої худоба не пасе, ні сіна, ані соломи їсти не хоче. Нещастя наше, та й годі!

Ось у таку пору, в хвилі перших народин галицького нафтового промислу, розпочав Герман своє либацтво. Він ішов до нього без великих надій, зовсім не думаючи, що на тих бориславських мочарах та пустахах криються джерела мільйонових капіталів. Либацьке ремесло манило його головне тим, що чоловік не потребував сидіти на однім місці, душитися день і ніч у тісних, вонючих халабудах, міг блукати по полях, жити сам для себе, не дбаючи ні про кого. Інші либаки були такі самі вільні

козаки, що не мали іншого пристанівку, не потребували журитися ніким, дбати ні про кого, — веселий нарід, невеличка молода компанія, і це також дуже подобалося Германові.

Він не без радости й не без якоїсь тихої вдяки згадує перший день своєї нової кар'єри. Був холодний маєвий поранок, коли враз із п'ятьма молодими либаками йшов стежною поперек піль до Борислава. Вони йшли через Тептюж, лишаючи Губичі збоку. Сонце сходило над Дрогобичем і обливало кривавим світлом ратуш, костьол і церква Святої Трійці. Сюди ближче вилася Тисьмениця, блискотячи, мов золота змія, і шваркотіла в віддаленню по камінню, та так, що той шваркіт доходив до слуху, як тихий мелодійний гомін. Дуби в Тептюжі йнощо зачинали розвиватися, зате сподом ліщина шелестіла вже своїм широким, яснозеленим листям. Вони йдуть швидко, не розмовляють, квач у кожного через плече, хто молитву муркоче, а хто й так собі дещо співає. У кожного при боці торба з хлібом і цибулею, — це його цілотижнева пожива. Ось вони минули Тептюж, перед ними поле зелене, свіже, далі лука, замаєна квітами, знов горбок, через який годиною звивається стежка, і ось бориславська кітлина¹. Не доходячи самого села, вони розійшлися по луках, по мочарах та поточинах; старші либаки мали вже свої певні місця, прошпортані дучки², де ропамов сметана, стояла на воді, і скільки її не либай, усе стояла в одній мірі. Швидко й Герман знайшов собі таке місце, пропорпав дучку, і всі стали до роботи.

¹ Кітлина — улоговина.

² Дучка — дірка.

Бориславське підгір'я виглядало тоді ще зовсім не так, як тепер. Бідне, підгірське, звичайне село розстелювалося невеличкими купками будинків по підніжжю Діла понад потоком. На пригірках від Бані й Тустанович були поля господарські, а нижче — луки і голе пасовисько. Але при всім тім земля була якась не така, як звичайно. Якийсь дивний сопух виходив із неї, особливо теплими вечорами. Весною, коли розтанули сніги й зм'якла глина, чути було виразно якісь рухи в землі, щось немов тихий віддих, немов пульсування гарячої крові в глибоких, невидимих жилах. Поміж народом ходили слухи, що на тім місці, де стоїть Борислав, були давніми часами великі татарські війни, що тут поховано багато наших людей і поганих песиголовців, і що трупи щороку силуються встати на світ й будуть силуватися доти, доки не прийде їх час. А тоді вони проломлять землю, розвалять увесь Борислав і підуть у світ воювати. Не знали бідні бориславці, говорячи собі зимовими вечорами цю казку, що вона аж надто швидко справдиться, що страшна підземна потвора незабаром уже прорве земну опону, розвалить їх бідне сумирне село й зруйнує до тла їх і їх дітей! А тим менше знали й гадали вони, що та потвора — то зовсім не трупи давніх лицарів, а оця гидка, чорна вонюча ропа, що тепер випалювала їх сіножаті, а швидко мала розійтися по всім світі очищеною нафтою, тисячам на зиск, тисячам на втрату, а їм самим — на горе та на руїну!

Либацькі часи! Герман і досі згадує про них з уподобою! Він швидко привик до поганого сопуху ропи й навіть полюбив його, коли

переконався, що з тої ропи пливе його заробіток. Цілими днями, від ранньої весни аж поки не настануть осінні холоди, він чапить було над своєю дучкою та водить своїм обмащеним квачем по поверхні брудної води, якою вона заповнена. Під його руками коновка за коновкою наповняється ропою. Він либає й дивується, відки береться та мазь, що розливається по воді широкими перснями й грає всіма барвами веселки. Він пробував копати глибші ямки в надії, що може добути джерело тої мази, але ні, джерела не було, замість мази підходила вода, а по якімось часі — бач, на поверхні води показувалися знайомі персні дивного олію! Герман часто говорив про це з либаками, та це були тупі голови. Їм бай-дуже було до того, відки що береться, аби лише плило в їх кишеню. Він заговорював із селянами, що іноді, бачачи либаків на своїх полі, заходили до них, гляділи на їх роботу, або й заборонювали їм поратися тут і змушували забиратися далі. Герман, привикши в Губичах поводитися з селянами, не лякався їх сердитого виразу та вислову, заговорював їх гнів жартами, задобрював сердитих пачкою тютюну й користав із страху інших либаків та вибирав собі щонайкращі дучки. Але й селяни не знали, відки береться ропа: одні говорили, що то предковічні гнилі трупи, другі здвигали плечима й казали, що „земля потіється“, та й годі.

Герман слухав, потакував, ніби дивувався але не вірив. Він знав із досвіду, що чим глибше дучку прокопле в землі, тим більше кип'ячки виступає на воді, і його бистрий розум доміркувався зараз, що там далі в гли-

бині мусить бути тої кип'ячки далеко більше, мусять бути великі стави та озера, коли з них, мов шумовиння з кипучого кітла, стільки її підходить догори. Ге, якби то ціна тої кип'ячки піднеслася, якби то справді можна було вживати її до чогось іншого, ліпшого, ніж до шмарування возів! І Герман, либаючи та слідячи за хвилюванням барвистих перснів на воді, мріями літав далеко, але все в однім напрямі—туди, до золотого краю багатства, достатку, туди, де „великі гроші ростуть“.

Його молодість пройшла в бідності, почасти серед міської жидівської бідноти, почасти серед темних та вбогих селян. Його уява не була розвинена та здеморалізована образами розкошів та пишноти, та великоміського зиску. І коли його тягло до краю, „де великі гроші ростуть“, то він не уявляв собі панського лінивого життя, гри в карти, п'ятик та розпусти; йому марилося рухливе, запопадливе життя жидівського купця, гуртівника, торговця, що висилає десь-кудись вози з великими купами якихось товарів, торгується з селянами, з робітниками, робить тижневі виплати соткам, тисячам людей, числить видатки, числить зиски, загалом—числить, числить, числить... Герман змалку любив числити. Ще мати вчила його початків числення, а Іцик був у тім добрий майстер і силкувався передати Германові свою штуку. Ось і тепер, сидючи над своєю дучкою, весь замазаний ропою, як чорт, у подраних вонючих лахах, Герман числить: стільки коновок ропи на день, стільки треба заплатити за перевіз, постільки центів коновка, а стільки виходить на життя, а стільки випадає на місяць... Він спекулює, якби так не возити до

Дрогобича, а взрити мазь тут? Е, що, а все таки мазь треба б везти на торг... а при варенню треба сидіти... не оплатиться. Або якби так мати свого коня й свій віз, простий драбинястий селянський віз, і самому возити ропу? Що ж, на коня й на віз гроші в нього були би... можна би навіть що два дні відвозити по дві бочки... Герман числить ціну коня, воза, паші, удержання, і виходить, що це могло б оплатитися. А ще якби ціна ропи трохи, трошечки підскачила? Це був сук, на який насакували всі Германові рахунки! Це був одинокий пункт, із якого можна й треба було шукати вихідної точки, шляху до краю, де ростуть великі гроші. А ця точка довго не хотіла податися Германовим очам. Навпаки, здавалося навіть якийсь час, що тут якась глуха вулиця, і ніякої вихідної точки для далекої дороги тут нема що й шукати. Ціна ропи почала падати; у дощаних шатрах за Дрогобичем перестало куритися; старий Туртельтавб, що варив мазь, почав махати руками й кричати на либаків:

— А schwarze Jug¹ на вас! Не треба мені вашої кип'ячки! Ніхто не хоче купувати мазь! Куди я подію те, що наварив? Нехай вона вам скисне, а я не потребую!

Правда, він не покинув зовсім варити, але платив уже за коновку ропи не по шістьці, а по п'ять крайцарів, та й то більші скількості брав не радо.

— Ка Geschäft²! — подумав собі Герман і наважився покинути либацтво.

¹ Чорний чорт.

² Ніякого решефту.

Це було восени. Либацький сезон і без того кінчився. Герман, обмивши з немалим трудом та накладом мила й навіть дрібного піску своє тіло від ропи, що за все літо на- сіла на ньому грубою, чорною верствою обрид- ливого товщу, перебрався по-людськи і, обно- чувавшись в Дрогобичі в того таки старого Туртeltaвба на Лану, вночі, коли в хаті всі заснули, при блиску лойової свічки взявся на клаптиках паперу зводити свої рахунки. Його бухгалтерія була неவிбаглива, вся в його го- лові, але до чисел він мав добру пам'ять і міг одно дороге та любе йому число ховати ціли- ми роками, не боячись помилитися. Він числив і числив, зводив суми, відтягав і знов складав, і нарешті геть по півночі загасив свічку й пішов спати, веселий та вдоволений. Його капітал не лише не розтратився, а при його зручності й хитрості виріс майже взатров. Він за той час жив дуже нуждено й ощадно: не пив ні- чого, крім води, їв мало, переважно сухий хліб та цибулю, а проте чув себе сильним і здоровим, як ніколи. Йому минуло дев'ятна- дцять літ, і в його нутрі щось немов перло й тисло назверх; молода сила й відвага про- сила собі виходу, та не знаходила його. Він довго не міг заснути, перевертався з боку на бік на своїй твердій постелі. Жадоба грошей чимраз сильніше опанувала його, чимраз ча- стіше він думав над тим, яким би способом розбагатіти. Зимою, коли не було либацького заробітку, він звичайно наймався в Дрогобичі на якогось послугача чи то до готелю, чи де до skleпу, спекулюючи так, щоб заробити хоч стільки, щоб мати де прожити та чим прого- дуватися. Тепер він забажав чогось більше.

Він кинувся поміж дрібних купців, бажаючи знайти собі спільника до якогось інтересу, та при тім такого спільника, де би сам він не потребував вкладати грошей. Пригадавши собі свою давню онучкарську практику, він задумав зайнятися баришівництвом. Для дотепного чоловіка баришівництво — то золотий інтерес. Ходить собі такий баришівник по торговлиці, чи кінській, чи худоб'ячій, та й лиш пасе оком, хто з чим показується на торг. Чи то купець, чи продавець—ніхто не мине його рук.

— Що продаєте, газдо? Ялівку? Ну, що вам дати за ту ялівку?

— Агій, скрутися та лізь у болото!— буркне сердитий сват. — Не бачиш, що то корова?

— Корова! О йо! А я й не пізнав. Ну, ну, вибачайте, пані корово! — жартує баришівник. І він кидається на бідну худобину, обмацає в ній кожне реберце, кожну кістку, загляне в писок, лічить зуби, микає за шерсть, торгає за хвіст, обіздрийть ноги й ратиці, і відразу назначає ціну.

— Візьмете п'ять-двадцять?

Селянин зразу навіть не дивиться на миршавого жидка, а на його пропозицію взяти „п'ять-двадцять“ хто добродушний скаже: „Та й то гроші“, а хто сердитий, то буркне часом:

— Ой, тобі би, мере¹, належалось п'ять-двадцять, але цісарських, обливаних.

— Ну, що цісарських! Яких цісарських? — решетиться жидок. — Я вам по-правді говорю. Людську ціну даю. Ідіть по торговлиці, питайте, чи дістанете більше.

¹ Мере — може.

І він плюне й ніби йде. За хвилю приходить другий баришівник, розуміється, змовившись з першим, знов огляне, намне, наторгає худобину, прогонить її, щоб бачити, як іде, і дає 24 або ще менше. Пізніше приходить третій, четвертий—і раз-у-раз збивають ціну. Довкола своєї жертви вони кружать, як ворони довкола стерва, силкуються не дати їй відіхнути й отямитись, пригноблюють її настрій, а рівночасно своїм вештанням, голосним торгуванням та ще голоснішою лайкою відбивають інших реальних купців. Бо жоден із них насправду сам для себе й не думає купити; вони торгують „на запас“, спекулюючи на те, що знайдуть купця, якому зараз же й відпродадуть сторговану худобину з зиском. Бо, рівночасно з оброблюванням продавців, баришівники пасуть очима також купців, особливо таких, що не люблять самі ходити поміж худобу та торгуватися, отже молодих дідичів, посесорів, що вдають великих панів, або панських вірників, що раді би на кожному інтересі, який роблять на панський рахунок, заробити й собі хоч би невеличке куку в руку. З низенькими поклонами, з покірним та услужним лицем наближається такий баришівник до купця з запитанням:

— Що вельможний пан купує?

„Вельможний пан“ потребує двох чи трьох пар ялівок або бичків на пашу, або волів до ярма, або дійних корів.

— О, я зараз вельможному пану приведу. Я вже тут маю, ай-яй-яй! Якби навмисне для вельможного пана! Я вже сторгував для іншого пана, дуже мене просив. Але я знаю,

вельможний пан будуть ласкаві мені за фатигу ¹...

Бувають і такі пани, що, прибуваючи на торговицю, відразу кличуть до себе баришівників і заявляють їм: потребую того й того, в такій і такій ціні. Барисівники кидаються на торговицю, як на полювання, торгують, купують, розуміється, не платячи, потім ведуть до пана — розуміється, худобину, а не продавця, — і знов стараються виторгувати від нього якнайбільше. Та буває й таке, що пан, або загалом грошовитий купець, іде сам на торговицю, гонить баришівників від себе й оглядає продажну худобу. Барисівники, як собаки, слідають здалека кожний його рух, а коли побачуть, що якась штука подобалась йому, і він починає торгувати її, як то буває звичайно, не може сторгуватися відразу, ніби покине й відійде, знов верне й торгує, і знов покине і йде далі, — вони знаючи по торзі, що кращої, відповіднішої штуки він не знайде для себе, швидко надскочать, доб'ють торгу, дадуть продавцеві завдаток, і тоді вже покупець і добрий бариш, звичайно, не мине їх рук; а коли покупець упреться, то завдаток пропадає, і барисівники все таки тратять небагато; та й то звичайно вони погрозами й криком зуміють видерти свій завдаток від продавця. Оце чесне ремесло вимагає не лише зручності й несумлінності, але також значного знання психології, як хлопської, так і панської, доброго горла, твердих рук та, як кажуть у Дрогобичі— „не-випареного писка“, цебто рота, здібного без упину божитися, клясти себе й увесь світ,

¹ Фатига — турботи.

жартувати, брехати й підлизуватися на всі лади.

У всіх тих штуках Гершко Гольдкремер здавна, як то кажуть, з'їв муху, то й не диво, що з нього швидко міг виробитися добрий баришівник. Правда, до цього ремесла, що було властиво замкненою в собі й зорганізованою розбійницькою шайкою, не можна було братися відразу, по самій добрій охоті. Новак наскакував зараз на старих майстрів, які не залишали гаркнути йому своє грізне „зась“. А коли б такий новак упирався й хотів крутитися по торговиці на власну руку, то їм, перелетним птахам та старим бувальцям, нічого не значило дебуть у затилю почислити йому кості та споневірити фаціяту¹. Гершко довго заходив несміло до тих хижих вовків, пробував знайомитися з ними, трактував одного й другого то горілкою, то нічлігом, то тютюном, а сам тим часом нібито й не дивився в той бік, займався іншим заробітком. Він наїмився в одного жидівського склепаря за продавця-рознощика: в торгіві дні набирав у нього капелюхів, кучем, хусток, люльок і всяких інших дріб'язків і йшов з тим поміж вози, по торговицях, по шинках, де п'ють могоричі та хвилюво бувають щедріші на гроші. Склепар, звичайно, назначував ціну на всякий товар, здаючи його Гершкові до розпродажі, а що йому вдалося взяти звиш тої ціни — це його. Розуміється, що Гершко не був з тих людей, котрі для якоїсь там чесности готові самі собі шкоду робити. Він шахрував покупців і дер із них, що міг, намагаючи де жартами й

¹ Фаціята — лице.

сміхом, де клятьбою та гарячими запевненнями, що його самого більше коштує, і що він лише тому дає товар по тій ціні, аби довше не носитися та аби зробити приємність такому чесному „пане гісподар“. Оце заняття давало йому можливість волочитися по торговцях і придивлятися баришівникам, виучувати потиху всі їх штуки та способи порозуміння. І чим більше він входив у їх секрети, тим більше тягло його до їх компанії. Він бачив тут золоте дно й чув себе в силі зрівнятися з ними.

Він пізнав ціну грошей у нужді, пізнав, що без них жити погано, що вони одні можуть вибавити його від тої нужди, погані й униження, які так часто мусить терпіти бідний. Поволі в його душі розгорялася страшна, гаряча, сліпа жадоба грошей, заглушувала всякі інші чуття, закривала перед його очима всі завади й манила його тільки одною метою — багатством. Він з тривогою беріг свої гроші, заощаджені в днях недостатку ще з Іцкового промислу, а потім із либацтва, рахував їх щотижня й укладав собі пляни, як би найлегше й найшвидше побільшити їх.

— Слухай, Гершку! Що ти все ходиш, мов курка з яйцем? — мовив до нього старий баришівник Вольф Шпербер, якому він найчастіше робив дрібні прислуги, доносив відомості про товар і про купців, про ціни й пляни поодиноких сторін, наскільки міг підслухати їх, волочачися по торговцях.

— Що я ходжу? Ech klär ¹! — коротко відповів Гершко.

¹ Я думаю, міркую.

— Про що ж ти думаєш?

— Ну, як про що? Хотів би знайти який гешефт. Надокучило двигати оті дурниці. З того ледве виживеш.

— А може б ти мав охоту від того товару перейти до такого, що сам пішки ходить?

— Ой, ой, ой, чому ні?

— А маєш дещо грошей на початок?

— Та... дещо би знайшлося.

— Ну, то знаєш що? Пристань до спілки зо мною.

Гершко, не кажучи нічого, поцілував Вольфа в руку.

— Добре? — мовив Вольф, зачудований трохи такою ніжністю парубка. — Я гадав, що ти захочеш надуматися.

— Чого надуматися? Я вже досить думав.

— Ну, знаєш, наше ремесло не легке.

— Я легкого хліба не хочу.

— Та й не зовсім безпечне.

— Чень вовки не з'їдять.

— Часом і це трапляється. Ти бачиш, ми, баришівники, не ходимо люзом¹, а все компанією. А в нас у компанії різні люди. Ой, дуже різні! Більша частина таких, що відбували практику в криміналі. Народ твердий і прудкий. Як що до чого, не завагується й горло здушити, і ножем під ребра помацати. Та ще свої — нічого. Вкупишся в компанію, то можеш бути безпечний. Але як прийде на великих ярмарках, де гешефт іде на тисячі, збігнуться дві або й три компанії баришівників — і з ма-зурщини, і від московської границі, і з Угорщини, то треба матися на бачності, ой, треба!

¹ Люзом — поодинці.

— Вовка боятися, в ліс не йти, — мовив Герман, твердо наважившись не випустити з рук нагоди.

— Добре, Гершку, що ти такий відважний, — мовив Вольф. — Та ще одне мушу тобі сказати. Я візьмуся ввести тебе в нашу компанію. У нас умова проста. Кожний працює на власну руку й помагає іншим, де й як може. Що заробить — те його, але по скінченню торгу йде обрахунок, і кожний дає десять процентів свого зарібку на компанію до рівного поділу. Це на те, щоб один не панювався за надто, коли йому пощастить, а другий — щоб не виходив голіруч.

— То добре, — мовив Герман.

— Часом добре, а часом — ні. Для недотепного, незручного, для такого, що не має щастя, то воно добре, бо він усе, хоч що, то дістане. Але для щасливого та спритного, якому пощастить на торзі, то часом буває несмачно. Подумай, якби тобі вдалося заробити тисячу ринських.

— Тисячу! — перервав йому Герман здивованим окриком.

— А ти як думав? На великих товарових ярмарках у Смержу, Борині, Лютовисках ми заробляємо часом і більше. Ну, отже, якби так тобі трапилося, ти радо віддав би сотку на тих, що не заробили стільки, або ще набрали позаушників?

— Не віддав би.

— Отже бачиш. Часом то неприємно. А від своєї компанії утаїтися годі. Кожний добре знає, що заробив другий. Пильнують одні одних. А проте є й на це спосіб.

— Який?

— Власне те, що я хочу тобі сказати. Я приймаю тебе за практиканта до себе. Ми в компанії стоїмо за одного баришівника. Ми оба надзираємо один за одним, а що заробимо, тим оба рахуємося, а компанії з нас один пай.

— Добре так,— мовив Герман.

— Ну, не знати ще, як воно буде,— охолоджував його Вольф.— Ти ще надумайся. Я пробую говорити з компанією, чи дозволить мені взяти тебе на практику.

— Хіба може не дозволити? — із страхом крикнув Герман.

— Може. Як якого дурного хлопчища, то легко дозволяють, але розумного, дотепного парубка, то нерадо. „Занадто ситий будеш“,— говорять. Ну, та вже я якось їх уговкаю. А коли згодяться, тоді підемо оба до рабина.

— Чого до рабина?

— Ну, знаєш, то такий ґешефт, що не раз і заробок, і життя на волоску висить. Як я не можу у всьому спуститися на свого практиканта, у всьому довіритися йому, то я мов без рук і без очей. Тоді вся спілка ні нащо. Мушиш мені перед рабином дати слово, знаєш, тверде слово, під хайрем¹, що будеш мені вірний, не відступиш мене ні в якому припадку, не втаїш нічого переді мною, не будеш змовлятися ні з ким проти мене, в цілій компанії будеш знати тільки мене й нікого більше.

Вольф промовив ті слова з таким притиском і так дивно впер свої очі в Германове лице, що цьому аж мороз пішов поза плечима.

¹ Під хайрем — присяга: хай мене бойкотув мій нарід, коли це неправда.

Та проте його практичний змісл узяв швидко верх над острахом.

— Добре, реб Вольф, — мовив він, — але що ви мені дасте за це?

— Заробиш ти своїми грішми, то твої дві частини зарібку, а моя третя; зароблю я своїми, мої дві частини, твоя третя; а коли гроші складаємо оба, то в такій пропорції ділимо й зиски.

— Добре. Пристаю на умову. Моєї вірності можете бути певні. Але яке мені запевнення?

— Яке слово ти перед рабином даси мені, таке саме я дам тобі. Добре?

— Добре.

— Ну, а тепер ходи, заплати обід і гальбу вина на згоду.

Минуло кілька тижнів, і Герман із либака зробився баришівником. Компанія прийняла його за оплатою п'яťох ринських на загальну почесну, а рабин так розумно й досадливо промовив їм до сумління, що Герман, даючи Вольфові слово на вірність, аж розплакався. Вольф уважав це за добрий знак і почав з Германом проходити практичний курс товарознавства. Він оповідав йому про різні прикмети коней та іншої худоби, учив його, як оглядати та випробовувати кожну штуку, як пізнавати вік по зубах, хід, силу, швидкість, робучість, як віднаходити утаєні хиби і, з другого боку, утаювати в продаваної скотини хиби так, щоб звичайний покупець не міг їх пізнати. Він оповідав йому про ціни й способи торгування, характеризував панів, попів, селян та різнородних покупців і продавців, оповідав про славні ярмарки на коней в Улашківцях, на вів-

ці в Косові та Кутах, на худобу в Сучаві та Голомуці. Всюди він бував, усюди зазнавав різних пригод, де заробляв, де тратив, і виніс із того шумного та різнобарвного життя не золото, не срібло, а стару полатану бекешу, пару брудного шмаття й голову, мов напаківану торбу, повну найрізніших досвідів, смішних і страшних пригод, знання світу й людей, самих таких скарбів, що не давали ніяких процентів і зовсім не забезпечували його рудої голови на старість та на випадок хвороби.

— Гершку, — говорив не раз до свого практиканта, коли мандрували з міста до міста, або ночували дебудь у корчмі, поки на дворі свистав вітер та хляпав рясний дощ, наводячи нудьгу на душу. — Гершку, дивися на мене, старого дурня! Їчися в мене ліпшого розуму, ніж я його мав.

— Ви не дурень, реб Вольф, — мовив Герман.

— А що ж, як не дурень? Чого я доробився?

— Ви не мали щастя.

— Може, і правда, — мовив Вольф, похляючи руду голову на груди. — Так мені не раз здається, що я ще маленький, і виходжу з батькової хати, а наша хата стояла серед поля так, як і оця корчма. Виходжу з хати, а сонечко світить так ясно, на дворі так тепло, запашно. І я дивлюся кудись у далечінь, далеко-далеко! І так мені чогось солодко дивитися, хоч там звичайно нічого не видно, крім темного лісу, десть на краю обрію. Та ні, то не темний ліс, здається мені, то темна хмара, і вона не стоїть на місці, а суне супроти мене все ближче й ближче. Вона не страшна, не гуркоче громами, не моргає блискавками, а

наближається, мов якась люба загадка. Нараз вона розчиняється, мов поли широкого кафтану, і в тім отворі робиться ясно. Я дивлюся в ту ясність і бачу в ній нібито нашу хату, але чисту, вибілену, високу, з ґанком і блискучими вікнами. А довкола неї не голотеча, не гнилі баюри, не поламані плоти й п'яні гої, а зелена мурава, крилаті дерева, покриті то молочним цвітом, то рум'яними яблуками. А на ґанку стоїть дівчина, ніби моя мама, а дівчина... така гарна, чорноока й рум'яна, як і ті яблука, і махає до мене білою-білою рукою й кличе очима, устами, але без слів. А в мене серце б'ється так любо, рветься до цієї гарної хати й гарної дівчини; я перескакую через перелаз і біжу в поле, біжу до неї. Стежка веде мене в достиглі жита; ясна хата й гарна дівчина щезають мені з-перед очей, але то лиш на хвилю, думається мені. Оцею стежкою я зараз перебіжу лан і вибіжу на луку, а там уже близенько! І біжу. Але лан тягнеться щось дуже довго, стежка звивається то в цей бік, то в той; минувши жита, я вхожу на якісь мокравини, між лози, очерети, далі в ліс... Стежка крутиться, далі щезає під моїми ногами. Гарна хата й гарна дівчина не раз іще привиджуються мені, але все якось далі, далі, менше ясно. Здається, немов я йду до них якоюсь безмірно крутою та обхідною дорогою, і нарешті зовсім трачу їх з очей. Оце була моя доля. Що то допомогло, що я все йшов і йшов, поспішав, мучився, коли стежка не та! Замість гарної хатки й гарної дівчини, гульк... аж і могила перед тобою!

— Ну, ну, ще вам далеко до неї, — потішав його Герман. — А хто знає, може ваша доля

таки ще не перестала дожидати вас на ганку того гарного дому?

— Ой, уже! Старого, дихавичного баришівника! Нехай дождає молодших. От хоч би тебе!

П'ять літ проходив Герман з Вольфом по Галичині, бував на всіх більших ярмарках, познайомився добре з баришівницьким ремеслом і заробив дещо грошей. Із тих, що наскладав із либацтваа й дістав у спадку по Іцкові, він не стратив ані шеляга; навпаки, доложив до них іще пару сот ринських. Вольф пару разів говорив йому, щоб ішов на баришівництво на свою руку й розстався з ним, але Герман не хотів, йому корисніше було бути ніби Вольфовим підручним і платити наполовину менше на компанію. Кілька разів Вольф, дізнавшись, що Герман має зложені не кепські, як на початок, гроші, радив йому шукати якого іншого заробітку, заложити склеп¹, або взятися торгувати худобою на власну руку. Герман і того не хотів, хоч і не зарікався. Він оглядався довкола, розпитував, шукав якогось корисного гешефту. Якась таємна сила все тягла його до Дрогобича; він розвідував потихо, що чувати в Бориславі, і все неначе ждав чогось незвичайного, дивного, що мало раптом і доразу змінити його життєву течію.

Було літо. Наближався Спасівський ярмарок у Лютовисках. Вольф, не знати чому, ішов на той ярмарок з великими надіями. Герман також був радий, бачачи, що Вольф у таких рожевіх настрою. Вони їхали до Лютовиск заздалегідь, від села до села, okazіями, іноді

¹ Склеп — торгівля.

йшли пішки навправці, особливо—в горах, де звичайно тяжко дістати фіру. Пробиралися з Самбора на Турку, відци знайшли фіру до Лімни, а відци через верх пішли на Біберку до Лютовиск. Уже від самої Турки всі дороги, всі гірські стежки роїлися то пішоходами, що чи то йшли на ярмарок голірuch, бажаючи щось купити, чи то гнали на продаж худобу,— то верхівнями, головню—жидами, факторами, барисівниками, сільськими орендарями та згінниками, що торгували худобою, орендували випаси та полонини. Йшли з далеких гір, аж від Скольного та Смержа, і з долів, аж із-за Самбора, від Рудок, від Перемишля та Лежайська, з цього останнього—головню за вівцями або вовною. Дуже багато йшло угорських русинів, яких можна було пізнати по широченних, мов жіночі спідниці, штанях і не менше широченних шкіряних чересах¹. Цілими купами йшли цигани, з голосним реготом та шваркотом, оточуючи невеличкі однокінки, де на купах брудного фурфантя сиділи купки чорних, як сажа, та майже голих дітей, а жінки одні поганяли конину, а інші догори попихали скрипучу колісницю.

Був перед'ярмарочний день. Пообідавши в лімнянській корчмі, Вольф і Герман пустилися пішки через верх, щоб на вечір стати в Лютовисках. Сонце звернуло вже добре з полудня, коли вони, перейшовши невисоку гору, станули на другім її боці, в Біберці, над берегом Сяну. І тут вид був не менше оживлений та різнобарвний. З усіх гір, з усіх плаїв, усіма стежками йшли, їхали, неначе річками плили,

¹ Черес — широкий ремінь.

ярмаркові. На всіх бродях Сяну люди, воли, вівці: одні бредуть через ріку, звільна ступаючи з каменя на камінь, по коліна в воді, що б'ється й бризкає довкола голих ніг, мов розтоплене шкло; інші поять свій товар, миють волів від дорожньої пиляки. Ще інші попасають дебудь край дороги, держачи свою худобину на воловодах, або сидять самі на мураві, курять люльки, закусують, гуторять.

— Здається, гарний буде ярмарок, — раз-по-раз повторяв Вольф, минаючи оті групи. — Давно вже не було такого згону.

— Коби лише на купців був урожай, — мовив замислено Герман.

— Надіються кількох багатих панів аж із Поділля, що хотять купувати воли на брагу, — мовив Вольф, а потім додав: — Це не для нас пожива. Їм треба волів худих і дешевих, а тут переважно згонять випасені в полонинах. Такі воли на брагу недобрі. От якби прибули віденські купці, такі, що зараз купують на заріз, то на таких нашому братові найліпший заробок. Такий купець платить від ваги, а по чому сторгував баришівник у бойка, це йому байдуже. А на кільку суму баришівник дожене йому худоби, від такої суми платить йому процент. Можна не раз і при тім ошукатися: торгуєш на око, худобина показна, а прийде до ваги, а вона легка, і ти мусиш доплатити, бо купець більше не дасть, а скидатися торгу не хочеш, щоб не розсердити його. Особливо ті угорські воли з великими рогами, ті кайли часто бувають такі ошуканці. Це пуста худоба, і до роботи слаба, і на вигодівок недобра, а на око показна. Але наші гірські барни¹ та

¹ Барни — темносірий віл.

полові—то найліпші. На них звичайно баришівник має подвійну користь.

Отак міркуючи та розмовляючи, Вольф і Герман, не кваплячися, на вечір зайшли до Лютовиск. У Вольфа тут був знайомий орендар Сруль-Лейб; тут оба баришівники заночували, тут зібрали зараз таки щонайпотрібніші відомості про завтрашній ярмарок. Справді, ярмарок заповідався незвичайно великий. Уже над вечір у Лютовисках панувала велика тіснота, а вночі довкола містечка майже від самої Чорної скрізь попри дороги запалали вогнища; там ночували під голим небом тисячі ярмаркових зі своєю худобою, бо в містечку не було для них ані стаєнь, ані заїздів.

Покріпившись та відпочивши трохи з дороги й вислухавши орендаревих новин про ярмарок та про важніших купців, що поприїздили до Лютовиск, Вольф не втерпів: велівши Германові сидіти в хаті й не признаватися ні перед ким, що він баришівник, сам він побіг у місто. Вернув досить пізно. Герман сидів у ванькирику при 'лойовій свічці й дрімав. Вольф з незвичайно оживленим лицем ухопив його за плече, потермосив ним і запитав:

— Гершку, вечеряв ти що?

— Вечеряв.

— Добре! Лягаймо спати. Завтра жде нас велика робота.

— Яка робота?

— Що питаєш, дурень? Великий ярмарок — то баришівникові велика робота. Спи, бо завтра збуджу вчасно.

Вольф не хотів говорити Германові нічого більше, боячися, що цей не засне під вражінням його новини. А новина була не мала. На

ярмарок приїхала компанія віденських купців, як казали, з великими грішми, і Вольф явився до них перший, предкладаючи їм свої услуги. Один купець знав його з давніших літ і зарекомендував іншим. Купці мали намір купити хоч би й 500 щонайкращих і найтовстіших волів,—це було 1847 року, і заряд армії запотребував незвичайної маси м'ясних консервів, бо надіялися війни. Вольфові обіцяли по 5 процентів баришівного від ціни кожної штуки. Коли добре звинутися та убігти інших баришівників, можна було заробити гарні гроші.

Другого дня Лютовиска представляли незвичайний вид. Мов повінь, що напливає з усіх боків, так від самого ранку заливали, затісняли, затоплювали череди, ряди, полки волів, корів, овець, усі шляхи, вулиці, площі й навіть подвір'я домів у містечку. Коли в церкві почалася відправа, вже ціле містечко було повне худоби так, що пройти вулицею або площею було майже неможливо; на дорогу, яка звичайно вимагала десять хвилин часу, тепер треба було цілої години часу й незвичайної праці та обережності, щоб протиснутися поміж густо збитими волами, уникнути їх ратиць та рогів. Зате по хребтах та карках волів можна б було вигідно й швидко прошпацируватися вдовж і поперек Лютовиск від кінця до кінця. Рик худоби, гойкання погоничів, блеяння овець, гармидер торгів клекотіли в повітрі й гули здалека, мов кип'яток у величезнім казані.

А на площі, що заступала місце ринку, було серце тої великої потвори, осередок того клекоту й життя. Там стояла дощана буда, в якій урядував комісар. Відци, мов проміння

з вогнища, йшли в різні боки жандарми, помахуючи когутячим пір'ям на капелюхах та поблискуючи багнетами. Вони мали робити порядок на торговицях, лагодити спори, арештовувати злочинців, яких серед такого збіговища все буває немало, і що пару годин здавати рапорти комісарові. Під піддашком тої самої буди, в безпосереднім сусідстві комісара, позаймали на дощаних лавках місце багаті купці, час від часу приймаючи рапорти від своїх факторів. Тут же під ослоною міської поліції стояла також велика худоб'яча вага, привезена сюди одиноко для вигоди чужих купців; звичайно на гірських ярмарках обходяться без неї: і бойко, і баришівник купують худобу без ваги, на око, оцінюють її вартість по тридцять трьох містичних знаках, так як колись єгипетські жерці пізнавали святого Апіса.

Вольф і Герман від самого ранку кидалися, як мухи в окропі, вибирали щонайкращі штуки, торгували, давали завдатки, та й усе лиш до ваги, до ваги. Ані одної штуки з тих, що вони доставили до ваги, не забракували їм купці, навпаки, були дуже задоволені й платили. Баришівникам щастилося; майже на кожній штуці заробляли коли не по десятиці, то по п'ятці, а на деяких — то й по двадцять або й по п'ядесят ринських. Ішло їм, як з води; оп'янені своїм щастям, вони дедалі вже мало й торгувалися, підбивали ціну, певні й так свого зиску. Цілий ярмарок заворушився. Вольф бігав, мов у гарячці, не тямлячи, що діється довкола нього. Герман і собі ж бігав, але своїм звичаєм обережно, озираючися. Він дивувався, що не здибає на ярмарці ані одного знайомого баришівника, нікого з їх компанії.

Нарешті, здивавши Вольфа, звернув на це його увагу.

— Реб Вольф, що це таке, що нема нікого з нашої компанії?

— Нема нікого? — жажнувся Вольф, та по хвилі зареготався.

— Тим ліпше для нас. Не буде з ким ділитися зиском.

З тим і розійшлися в ярмарковій сутолоці. Та Германові було якось моторошно. Кілька разів, коли, торгуювавши якусь гарну штуку, давав завдаток, він бачив, як якісь незнайомі жиди позирали на нього скоса, шептали щось про між собою та все назирці йшли за ним. Але ярмаркова гарячка швидко брала верх. День був ясний, парний, довкола маса народу, то й страх не чіпався чоловіка, тим більше, що й жандарми то сюди, то туди снували серед юрби.

Надійшов вечір. Вольф і Герман доставили до ваги не менше, як 200 штук щонайкращих волів, ціною мало що не на 30.000 ринських. Купці тут же при вазі відчислили Вольфові баришівне за всю суму, цілих півтори тисячі ринських, але він мав у своїм гаманці з котячої шкіри ще звиш три тисячі, зароблені на торговій ціні. Фортуна таки раз усміхнулася йому! Він заховав гроші й озирнувся довкола. Біля нього стояв Герман, також радісно всміхаючися.

— Ну, що, Гершку, — мовив радісно Вольф, — правда, що добрий ярмарок у Лютовисках? Коби ще завтра хоч половину того заробити, що сьогодні.

Та Герман нараз зблід і сіпнув його за рукав. Він побачив, що довкола них чимраз

ближче товпляться ті самі незнайомі жиди, що так часто пасли його очима ввесь день.

— Реб Вольф,—шепнув він якимось незначно своїйому патронові,—ви знаєте оцих жидів, що придивляються нам збоку?

Вольф стрепенувся, зирнув незначно довкола і стиснув Германа за рамя.

— Хлопче!—шепнув він.—Буде лихо з нами. Треба нам пильнуватися. Це баришівники з-над російської границі. Вони пізнали мене. Я їм перебив торг, то тепер вони не дарують мені.

— Ходім додому!—шепнув переляканий Герман.

— Який тут у нас дім? Нам тут не можна ночувати. Вночі вони майстрі. Мусимо втікати.

— Вночі? Куди?—ще з більшим переляком прошептав Герман.

— Не бійся,—мовив Вольф.—Стараймося лише тепер висмикнутися з міста, так, щоби нас не побачили. І не гостинцем нам іти, не стежкою, а якнайшвидше в ліс. Бачиш он той ліс на горі?

І він показав Германові очима, так що здалека й незначно було.

— Там на краю велика обпалена смерека стоїть, а під нею криничка. Поспішай туди одним боком, а я другим. Там жди на мене, якби ти прийшов борше¹, а як я прийду борше, то я зажду тебе. Знак: три рази легенько свиснути, мов нічний птах, пам'ятай!

І вони розсталися в сутолоці. Герман протискався з трудом поміж худобу, удавав, що оглядає ще воли, колесив сюди й туди, щоби

¹ Борше — скоріше.

змилили увагу тих, що могли слідити за ним, але швидко переконався, що за ним не слідить ніхто. Вибравшись з найбільшої сутолоки, він збочив з вулиці, шмигнув крізь одні відчинені сіни до огороду, відци в коноплі, а вибравшись на поле, подався навпростець під гору, де недалеко чорнівся край лісу, вказаний йому Вольфом. Герман не вийшов, а майже вибіг на горб, хоч цей був досить прикрий, і, зупинившись під крилатою грушею, що стояла на межі, та притулившись до її грубого пня, так щоб його здалека не було видно, оглянувся довкола. Сонце вже клонилося до заходу, з дерев і гір лягали довгі тіні й закривали долини. Перед Германом унизу, в широкій кітловині, лежали Лютовиска. Половину містечка закрила вже тінь від далекої, покритої лісом гори Чорної; та й другої половини було мало ще видно, крім найближчих домів, бо над містечком висів густий сивий туман куряви, з тої куряви йшов глухий клекіт та рев, мов від великого водоспаду. Мов тріски розбитого корабля, які розбушована вода викидає тут і там на берег, видно було на стежках і шляхах довкола містечка то одиноких кінників, возових та піших, то цілі валки та купи, які звільна тяглися до містечка, то з містечка. Переважно вертали з містечка ярмаркові, зробивши своє діло, дехто гнав закуплену худобу, на возах діти свистали в закуплені в місті свиставки, калатали глиняними брязкалами, а парубки, звісивши ноги через низенькі полудрабки возів, вигравали на сопілках. Та голосніше від тих брязкал, свиставок та сопілок вигравали самі вози, ті маленькі бойківські, звичайно волами тягнені возики, яких властители звикли хвалитися тим, що в їх возі нема

ані одної частинки, ані одного цвяшка залізного. Оті старосвітські, щиродерев'яні машини, сунучися помалу до гори на немазаних колесах, видавали протяжні, меланхолійні тони, подібні до кигикання чайки, які мешканці Підгір'я звичайно перетолковують на слова: мааа-зиии! мааа-зиии!

Герман довго непорушно стояв під грушкою, пильно вдивляючися в ближче й даліше окоło. Дорогою й стежками снували люди, селяни, жиди, але нічого підозреного не було видно, нікого такого, хто б слідив за ним, зупинявся, роздивлявся, шукав чогось чи когось очима. В нього сильно билосся серце в грудях, почасти від втоми, почасти зі страху. Він ніколи ще не бачив на Вольфовім лиці такого виразу тривоги, як сьогодні. Значить, тут на правду щось погано, їм грозить якась небезпека. І він знов придивлявся містечку, прислухувався його клекотові, силкувався коли не очима, то бодай думкою проникнути ту сіру хмару, що в своїм лоні крила якусь небезпеку для Вольфа й для нього.

А тим часом він почув голод і спрагу. Він пригадав собі, що від самого рана не їв нічого, крім одного обарінка, який між одним і другим торгом купив за 4 крейцарі в перекупки і з'їв на бігу. Ніздрі й горло в нього були повні пороку й пекли, мов посипані приском; лише незвичайне зворушення, ота ярмаркова гарячка цього дня держали його досі на ногах; тепер він чув, що сили опускають його. Його клопило на сон, тіло отяжіло від втоми, голова тяжіла на плечах, як довбня, і замість недавнього страху, в душі почало перемагати якесь обридження та знеохочення.

— Вольф викивав мене! — думалось йому. — Велів мені, як дурному, бігти під ліс, дряпатися чорт знає куди, а сам, певно, забрав гроші та й драпнув у інший бік, щоби не ділитися зі мною. Мене напудив чужими баришівниками, а тепер, певно, сміється в кулак! — І вже думав вертати назад до Лютовиск. Та йому пригадалося, що Вольф велів йому ждати коло кринички під великою обпаленою ялицею, і згадка про криничку змінила його намір. Йому страшенно хотілося пити. Глянув під гору, в той бік, де був ліс, і побачив, що до великої обпаленої ялиці було навпрість через поле не більше, як двісті кроків, щоправда, досить прикро під гору. Що під тою ялицею б'є нора, видно було здалека по тім, що від неї зеленою тасьмою вниз тягся поперек піль невеличкий яр, зарослий корчами та лопушшям. Герман, не надумуючись довго, кинувся через вівси йти до тої ялиці.

Як це часто лучається людям, що не привикли ходити по горах і не вміють оцінювати гірських віддалень, Герман порядно помилився. Те, що йому видалося віддаленням не більше 200 кроків, вимагало насправду більше, як півгодинного напруженого ходу. Герман станув на місці мокрий, як митка¹, задиханий, змучений, — властиво не станув, а впав, мов горстка, під ялицю, ледве дишучи. Лежав так добру хвилю горілиць, не маючи навіть настільки сили, щоб устати й пройти кілька кроків у деберку та напитися чистої, холодної води, що дзюрчала з-під величезного пня старої ялиці і, стікаючи вниз по камінцях, драж-

¹ Митка — мокра ганчірка, що нею мийуть посуд.

нила його слух своїм солодким дзюрчанням. Він лежав, випростувавши змучене тіло на м'якій мураві, і дихав, швидко, глибоко дихав. Уже збирався з силою, щоби устати й напитися води, коли нараз почув ось-тут над собою чи під собою не то шепіт, не то приглушене хрипіння:

— Герш, ти тут?

Герман стрепенувся й зірвався на рівні ноги. Він не бачив нікого.

— Хто мене кличе? — промовив він так само стишеним голосом.

— Я, Вольф. Не стій. Зігнися й ходи сюди.

З напрямку, відки йшов голос, Герман переконався, що Вольф був у ярку коло джерела і, очевидно, тим ярком доповз сюди з самої долини, коли Герман, стільки разів озираючися довкола, заким зайшов сюди, не бачив його. Він схилився і, майже рачкуючи, зіскочив у ярк. Вольф був блідий, обтиканий реп'яхами та бур'яном; шапку мав у кешені, а широкою долонею обтирав собі піт із чола.

— Шукають нас, як пси. Розбіглися на всі боки за нами, — шептав він до Германа, ледве переводячи дух. — Боюся, що бачили мене, як я викрадався з міста.

— А може, в місті було б нам безпечніше? — мовив Герман. — Там жандарі.

— Що нам допоможуть жандарі? Адже не будуть усю ніч стояти коло нас. А ті жиди, то такі люди, ой, ти не знаєш, що то за люди! Сруль-Лейб, знаєш, той, де ми ночували, шепнув мені крадькома: „Вольф, утікайте! Страшенно злі на вас, змовляються на ваше життя“.

— І чого вони хочуть від вас? — з острахом мовив Герман. — Що ви їм винні?

— Вже що я їм винен, те я знаю й вони знають, — мовив Вольф. — А ще сьогодні ми перебили їм торг. Не дарують вони мені, та й тебе, коли зловлять, то буде біда. Але нехай буде, грошей наших не дістануть.

І він виставив голову з ярка та почав роззиратися довкола.

— Мишкують за нами! — шепнув Германові. — Ади, бачиш?

Герман і собі ж, прилягши до землі, висунув голову з ярка й побачив на одній стежці невиразну людську постать, що йшла досить швидко в напрямі до них. Глянувши в другий бік, він побачив другу подібну постать; у третьім місці видно було третю. Всі вони йшли з різних боків, манівцями і всі, немов змовившись, стягалися на горб, на якому в укритті сиділи Вольф і Герман.

— Бачиш? — шептав Вольф. — Добрий нюх мають собаки. Мусів їм хтось доповісти, що бачив тебе. А може, й із них котрий бачив, як ти йшов півперек поля.

В тій хвилі знизу, де кінчався ярк, що починався у стіп ялиці, дався чути голосний свист; темні постаті, що з різних сторін ішли в напрямі до краю лісу, відповіли таким свистом. Не було ніякого сумніву, що облава розпочалася.

— Чуєш? — шепнув Вольф до Германа. — Годі нам тут ночувати, треба тікати до лісу, і це найнебезпечніше. Якби ми могли посидіти тут іще з годину, то вже би стемнілося добре, але вони будуть тут за малої півгодини. Мусимо тікати зараз, повзком, від ялички до ялички, від корча до корча, поки не впадемо в лісову гущавину. Але гов! Що буде

то буде, наші гроші не сміють дістатися в їх руки.

І він, не кажучи нічого більше, потягнув Германа кілька кроків униз ярмом. Там високо над потічком із обірваного берега вистирчала велика кам'яна плита. Вольф скочив до неї, витягнув при її боці одну каменюку зі стіни; за каменюкою була невеличка ямка, — видно, що ця схованка знана була Вольфові здавна. Він одним рухом руки розперезав із себе свій черес із котячої шкіри, туго напханий банкнотами, зложивши його в клубок, запхав у яму й засунув камінь назад так, що ніяке око не добачило би, що камінь був свіжо рушаний.

— Бачив? Трапиш на місце?

Герман кивнув головою.

— А тепер ходім щодуху! Аби до лісу!

Ще раз визирнули з ярка; облава бережно наближалася, але була ще досить далеко. Герман і Вольф поповзли майже рачки до гори горбком від великої ялиці до лісу. Коло великої ялиці було декілька малих смерекових та ялівцевих корчів, і тут можна було сховатися. Але далі між лісом і тими корчами була пуста прогалина. Бережно повзучи, висунувся на ту прогалину Вольф, але ледве зробив кілька кроків, збоку почувся різкий уриваний свист. Такі ж свисти відповіли йому з інших боків.

— Побачили мене, злодюги! — крикнув глухо Вольф, обертаючись до Германа. — Біжать за нами. Бігаймо й ми! За мною!

І він, піднявшись на ноги, скочив до лісу, мов сполошений дикий кіт. Герман шмигнув за ним.

— Куди нам тікати? — шептав Герман, у якого серце билось сильно,

— В ліс, у ліс! Тут яр глибокий. Там не-
легко їм буде знайти нас.

Затріщало сухе ломаччя під ногами втіка-
чів. Лісова темрява проковтнула їх.

У Германа ще й досі тремтить шкіра й
тривожно б'ється серце при згадці про цю
ніч, проведену разом із Вольфом у темнім,
глухим лісі, у вохкім та холоднім яру під яки-
мось вивертом¹, що, може, вчора був легови-
щем ведмедя, а за своєю перегнилою корою
ховав гадюку. Хоч голод і втома страшенно
докучали йому і, мов олив'яна шапка, гнули до-
долу його голову, та проте страх був дужчий,
і він не заснув тої ночі ані на хвилину. Та
й не диво: свисти їх переслідників не втихали
всю ніч; вони не запускалися далеко в ліс, де
в пітьмі не могли би побачити нічого, але по-
займали становища на різних точках так, що
куди б не пробували вишмигнутися їх жертви,
всюди мусіли б попастися їм на очі. Судячи
по свистах, які чути було з різних точок, пе-
реслідників було, може,—шість, може—вісім;
можливо, зрештою, що їх було менше, і вони
ходили з місця на місце по краю лісу.

Щастя, що ліс, вихопившись широким три-
кутником аж над Лютовиска, широкою під-
ставою того трикутника притикав до другого,
далеко більшого лісу, що вкривав широкий,
майже на мильну, верх гори Чорної й тягнувся
відди неперерваною масою далі на південь,
понад Ступосян, до Волосатого й аж до Бе-
скида, до угорської границі. На цьому Вольф
і оснував свій плян утечі.

¹ Виверт — повалене бурєю дерево.

— Слухай, Герш,— шептав він Германові ваочи, тулячи його до себе, як рідного сина,— нам треба буде розстатися. На якийсь час, розуміється. Ті собаки не дадуть мені спокою, я їх знаю. Я мушу тікати на Угорщину.

— Я піду з вами,— мовив Герман.

— Ні, не добре буде. Одному легше тікати тими лісами, а двом не вигідно. А тут головна річ поспіх і тиша. Ти мусиш утікати в противний бік. Тобі легше сховатися, тебе вони не знають, сьогодні перший раз бачили. А я старий знайомий, та й дався декому з них у знаки. Отже, скоро лиш трішечки зачне сіріти, так що можна буде хоч дрібку бачити в лісі, біжи вниз оцим яром. Обережно, щоб тебе не побачили, старайся дійти до села, а там уже міркуй, як знаєш, і забирайся з цієї околиці. А я побіжу на Угорщину. Знаю стежки й надіюся дістатися безпечно. Коби лиш тут прошмигнути на Чорну, а там нехай цілують мене!.. Вони тут будуть іще крутитися який час. Хіба за місяць можна буде показатися нам тут, тоді вони заберуться вже на інший ярмарок. Отже слухай. За місяць приходи до Лютовиск, до Сруль-Лейби, знаєш, і запитай його про мене. Я дам йому знати. Якби він не знав нічого, то знак, що я вже не верну. Тоді всі гроші, сховані під каменем, твої. Забери їх і бувай здоров!

Вольф поцілував Германа в чоло. Цей не то зі зворушення, не то зо страху та з голоду розплакався. Він цілував Вольфа в руку, на яку капали його гарячі сльози.

— Ти плачеш? — мовив Вольф. — Не плач! Я говорив тобі, що наш заробіток небезпечний, а найбільше тоді, коли нам усміхнеться

фортуна. Не забудь, що я тобі сказав, і майся на бачності!

Свисти почулися якось незвичайно близько них. Вольф стрепенувся.

— Вже світає. Видно, наші собаки шукають нас по лісі. Нема коли дождати дня. Гайда в дорогу!

Він іще раз поцілував Германа й щез, зашелестівши між корчами, мов дикий звір, що продирається крізь гущавину. Герман, притулений до виверта, видний хіба для сов'ячих очей, довго слухав, запираючи в собі дух, але, крім звичайних лісових шелестів та джуркотання потоку внизу, не чув нічого. Аж свист, що почувся, здавалось, ось-ось над його головою, виполошив його з німого наслухування. Не було ніякого сумніву: погоня була вже в лісі, шукала за ними. Правда, на разі не було безпосередньої небезпеки, щоб хтось, ідучи горою понад яром (а там, очевидно, був той, що свистав), міг побачити його в темнім ярі, та й ще схованого за вивертом. Але за якої півгодини це могло змінитися: розвидніється, і тоді все пропало.

Міряючи вухом здогадне віддалення того, що свистав, від його становища, Герман міркував, що він відділений від нього простором яких сто кроків. У гірському лісі, а ще вночі, коли бігти не можна, це віддалення значне. Коби лише не було засідки на краю лісу, там, де яр виходить на вільне поле, то втекти було би зовсім легко. Та Герман навіть не думав довго: свист у лісі був для нього, мов батіг для коня. Він так привик у трудних хвилях покладатися на Вольфів досвід та знання обставин, що й тепер ані не думав укладати ін-

шого пляну, лиш обережно, мацаючи руками перед себе, подався вниз яром за течією невеличкого потічка, що плив по його дні й своїм джуркотом глушив шелест його кроків.

Ішов так, може, з півгодини і, судячи по страху, якого наївся за той час у самоті, судячи по труді, якого зазнав, був певний, що уйшов з десять миль, і що цей яр якийсь безконечний. Направду ж він уйшов не більше, як сто кроків. Свисту погоні не було чути, мабуть пішла в інший бік. Та ось він побачив, що над ним небо починає сіріти, дно яру клониться сильніше вниз, і, вийшовши з-поза якогось закрута, він побачив нараз перед себе немов широку отворену браму або велетенське вікно; крізь той отвір у лісовій пітьмі видно було сіру мряку, що залягла дальшу безлісну долину, а десь далеко над морем мряки видно було інші, лісі, безлісні гори. Значить, ліс тув кінчився. Тут треба бути обережним, щоб не наскочити на ворога! Герман стишився, притулився до крислатого бука, що ріс, звішений над глибоким дном яру, і почав уважно слухати та проникати зором у грубу лісову сутінь, яка лиш ген-ген рідла, мов величезне решето, в якому ока були з сірого світла літнього досвітку.

Герман пройшов трохи швидше ще кілька десят кроків, потім поповз рачки горі стрімкою стіною яру, чіпляючися за корчі диких малин, що стояли тут густою лавою, і не виходячи з малинника, силкувався роздивитися довкола по лісі, чи не побачить якого ворога. Нікого не було видно. Вид вільного поля, так недалекого, і сіре раннє світло заспокоїли його, прогнали його страх. Не вилазячи з ма-

линника, він пішов корчами по краю лісу, поки не вийшов на кінець. Тут була толока, ще пуста, похилена до півночі. Внизу плала якась річка, за нею була вузька сіножать, стояли копиці та обороги, повні сіна, а далі піднімалася знов гора, шмат лісу й лисий високий верх. Ані села, ані хати, ані живої душі. У Германа щось стиснуло за серце; почуття самоти серед величезної природи вдарило нараз холодною хвилею на його душу. Йому хотілося плакати.

Та нараз десь далеко, на краю лісу почулося різке, протяжне: „Фі-і-і!“

Герман зирнув у той бік, відки йшов свист: не видно нічого. Та в тій хвилі з противного боку, здавалось би, ось-ось близько нього, почувся грізний окрик:

— Стій!

Не було часу озиратися. Герман як стояв, так скочив до яру, злетів аж на саме його дно в густі корчі і, знайшовши там стежку, втоптану овечими ратицями, погнав нею вниз. Це все було мов сон, мов привид. Він навіть не міркував ясно, що з ним діється, чим грозить йому стріча з незвісними переслідниками, — він біг. Та ось яр скінчився, береги його, що досі ховали Германа в захисті своїх корчів, мов на зло йому, розступилися, корчів не стало, і Герман опинився недалеко вівчарської колиби¹, що стояла на спохувастій, безлісній площині біля обгородженої овечої кошари. Сам того не тямлячи, Герман пробіг яром досить значний простір, доброї півмилі, пропустив біля себе овечу отару, що йшла

¹ Колиба—хата в гірських пасовиськах для пастухів.

толокою вгору до лісу, з дзвінками, бляєнням кількох сот овець, гавканням псів та гойканням вівчарів,— він не чув, не завважив того всього, прошмигнув яром, мов миша; навіть собаки не завважили його.

Побачивши слід людського житла, Герман урадувався, як рідному батькові. Не надумуючися, він побіг до колиби. Довкола неї було пусто, погоні здалека не видно; з колиби, однак, курився дим,— знак, що там сидить хтось живий.

Боячися своєї тіні на чистім полі, Герман прожогом убіг у колибу. Там біля вогнища сидів патлатий бойко середніх літ, старший над вівчарями, так званий бац, і латав шкіряні ходики.

— Добрий день вам,— мовив, ледве дишучи, Герман.

Бойко не відповів, але звільна підвів голову й змірив задиханого, обшарпаного жидка своїми сірими очима.

— А тобі що?— запитав.— Чого так задихався?

— Йой, таточку, гонять за мною! Сховайте мене.

— Хто гонить? За що?

— Не питайте! Все вам скажу потім, а тепер майте милість, сховайте мене, бо може бути смерть моя.

— Агі на тя! Смерть! У білий день! А, може, ти кого забив, та жандарі за тобою гонять?

— Ні, ні, не жандарі, а жиди. Я нікому не зробив нічого злого. Потім вам усе скажу. Йой, сховайте мене, майте Бога в серці!

— Де ж я тебе, любонько, сховаю?— мо-

вив бойко, чухаючися в патлату голову і встаючи з простого дерев'яного пенька, що служив йому замість стільця.

— А даєш слово, що ти не жоден дводушник? — запитав він.

Герман витріщив на нього перелякані очі. Він не розумів питання. Але страх гнав його.

— Ні, ні, ні, Богом вам клянуся, я нікому не зробив нічого злого! — пролепотів він, трясучися всім тілом.

— Ну, пам'ятай! Як будуть шандарі питати за тобою, то я не втаю тебе.

— Добре, добре! Я шандарів не боюся. Лиш жидів... два жиди... три жиди... або я знаю, скільки їх там. Зараз надійдуть. Гонять мене цілу ніч... із Лютовиск... Як би питали за мною...

— Ну, ну, вже я буду знати, що їм сказати.

— Але, може, захочуть шукати? Вони страшні, а ви самі...

— Не бійся, я вже дам собі ради. Ведмідь страшніший, а я його не боюся. Ну, ходи сюди!

І, мовлячи це, він відкидав на бік купу ріщя, що стояла приготована на паливо в куті колиби, викидав зложені під ріщям грубші пеньки, відвалив під ними кам'яну плиту й показав Германові тісну, темну яму.

— Лізь туди!

Герман, не ждучи довго, скочив до ями. Це була бацова криївка, де він ховав „мерендю“, принесену з села на цілий тиждень, тоб то квашені огірки, муку, бульбу, ховав запасові будзи, одержу, непотрібну для безпосереднього вжитку, і загалом усе цінніше, чого не хотів лишати в колибі на вид усім вівчарям.

— А може, ти голодний? — запитав бац, коли Герман щез у ямі й забився десь у кут.

— Йой, аж гину з голоду!

— Ну, то на тобі оцей кавалок хліба та оцей глечик жентиці¹. Ідж і не бійся нічого.

І, мовивши це, бац закрив яму плитою, прикидав плиту колодками, потім рішям, потім виглянув із колиби, а побачивши справді двох жидів, що наближалися до колиби толокою згори, взяв свою роботу й сів на порозі, мов і зовсім нічого не бувало.

— Гей ти, чоловіче! — закричав один жид, порівнявшись з колибою. — Не бачив ти тут якого жидка?

— А ти, чоловіче, не вмієш привітатися, як Бог приказав? Ти між вовками виріс? — відбуркнув йому бойко.

— Ну, ну, не сердьтеся, пане бац, — мовив другий жид. — Добрий день вам!

— Добрий день.

— Тут ми шукаємо одного жидка. Так собі, злодюжка. Обікрав нас учора на ярмарку в Лютовисках. Гонимо його всю ніч. Ось туди десь утік. Будьте ласкаві, скажіть нам, чи ви не бачили його?

Герман, сидячи в ямі, чув усю розмову. Він тремтів усім тілом, чуючи голоси своїх заклятих ворогів. І жа не йшла йому до рота.

А багато вам украв? — спокійно питав бац.

— Йой, багато! Всі наші гроші, більше, як десять тисяч ринських.

— Ото злодюга! Та було дати знати шан-дарям.

— Що жандарям! — скрикнув другий жид. — Жандарі записали, сказали: добре, добре, при-

¹ Жентиця — напитек з овечого молока.

ставте нам його сюди. Хіба шандарі підуть за ним по лісах та дебрах?

— А ви бачили його, як утікав сюди?

— Бачили, бачили! — закричали обидва жи-ди. А один доповів:—Нині рано, перед годи-ною, он там на горі бачили, як вийшов із лісу. Скоро нас спостеріг, скочив у яр. Ми за ним толокою, хотіли перебігти його. І, певно, були б зловили його, якби не ваші пси. Ой, ой, які у вас пси недобрі! Як нас побачили, як накинуться на нас, були би нас роздерли. Ми поставали плечима один до одного, та й боронилися, доки не надійшли вівчарі. Ой, ті пси! Вони нам зробили велику шкоду. Через них той злодій утік нам із рук.

Герман у ямі благословив тих псів і тільки тепер пригадав собі, як, утікаючи, чув їх ска-жене брехання геть за собою.

— Ні, любоньки,—мовив розважливо бац,—туди коло мене не втікав сьогодні ніхто. А може, й утікав, не присягну, але я не бачив. А ви добре перешукали яр? Може, він там де сховався. Я думаю, що він боявся б виходити на пасовисько, знаючи, що ви гоните за ним. Жиди позирнули по собі.

— То кажете, що він не біг туди?

— Ні, я не бачив.

— А ви так відрана сидите на порозі?

— Ні, часом докладав ріштя до вогню, сні-дав трохи, але якби хто біг, то було би чути, в мене вухо чуїне.

Жиди пошваркотали щось між собою й пі-шли горі яром.

— Ну, ти, як тебе звати? — мовив бац по їх відході.

— Гершко!

— Ну, Гершку, ти чув, що вони говорили?

— Чув.

— І правда це?

— Ні, неправда! А вони пішли?

— Пішли.

— Ой, але вони вернуться!

— Хто знає, може й вернуться...

— Прошу вас, уважайте. То страшні люди!

— Ну, ну, хай собі будуть, які хочуть. Я їх не боюся, та й ти не бійся. Але скажи мені, як то було?

Гермав розповів йому, що знав, оповів про Вольфа, не згадуючи про те, що цей сховав гроші. Бац, не мовлячи нічого більше, вийшов. По хвилі знов вернув і, сказавши Германові: „Будь тихо! Ідуть!“—знов сів на порозі зі своїм шитвом.

— Пане бац,—кричав один жид здалека,—ми знайшли слід.

— Ну, то добре.

— Видно, що він утікав униз яром, а догори не вертався.

— То може бути.

— В такім разі мусів бігти по при вас.

— Може, і біг, я не перечу.

— А ви не бачили?

— Не бачив.

— І не чули?

— Не чув.

— А може ви сховали його?

— Може, і сховав.

— Як? Кажете...

— Нічого не кажу,—сердито буркнув бац.—Адже бачите самі, що в колибі, крім мене, нема нікого. Хіба я його за пазуху сховав?

Герман почув тупіт кроків близько дверей колиби, — видно, його гонителі зазирали до середини.

— А може би ми перешукали? — мовив один.

— У себе за обшивкою перешукай один з другим! — крикнув бац, зриваючися з місця.

— Ну! — напівнасмішливо, а напів з погрозою мовив один жид. — А як нам так схочеться? Ми знаємо напевно, що він біг туди, аж до вашої колиби, а далі сліду нема. То де подівся?

— Міг побігти толокою, а на толоці як ти побачиш слід?

— Добре, добре, але ми таки перешукаємо вашу халабуду. Як його тут нема, підемо дальше.

— А я боюся, що один або другий підете без голови! — буркнув сердито бац. — Кажу вам, що я його не сховав і не бачив.

— А ми вам не віримо й не вступимося, поки добре не перешукаємо вашу колибу.

— А я не дозволю на це. Колиба панська, а ви не маєте ніякого права. Коли вам що треба, йдіть, спровадьте жандарів, то нехай вони перешукують, а вам не дозволю.

— Е, що нам жандарі! — крикнув один жид і кинувся до баца. Та в тій хвилі в бацових руках блиснула дубельтівка, і він з усієї сили закричав:

— Гвалт! Розбійники! Грицьку! Іване! Ге-погев!

Жиди, мов опарені, метнулися на бік і рівночасно гукнув вистріл.

— Ой-ой-ой! — крикнули жиди й голосно затупотіли їх кроки.

— Ти злодій! Ти розбійник! Ти сховав того злодюгу, що нас обікрав, — кричали вони здалека.

— Ідіть до жандарів, хай ідуть перешукати мене, а сами не смієте! — кричав їм наздогін бац.

— Вони не вступляться, — шептав зі страхом Герман із своєї ями, коли по якімось часі бац увійшов до колиби.

— Але й не посміють прийти ближче, — мовив бац. — А вечером, коли вівчарі вернуться із псами, ми зробимо на них таке полювання, що вони й сліди позабирають звідси.

Та жиди, мабуть, занюхали письмо носом і, не дожидаючись вечора, забралися геть. А другого дня від самого рана вони знов снували здалека довкола колиби; видно, пильнували, чи Герман таки не покажеться, не захоче йти далі. Вони підлабузнювалися до вівчарів, частували їх горілкою і тютюном й розпитували, чи бац не сховав де в колибі такого й такого жидка, але вівчарі не знали нічого, бо Герман не вилізав із своєї ями, і вівчарі не бачили його.

На другу ніч жиди знов щезли, але з доброю надією. Вони дали одному вівчареві срібного ринського і, довідавшись від нього, що в колибі єсть яма, де можна справді сховати чоловіка, підмовили його, щоб уночі, коли бац буде спати, зазирнув до ями й переконався, чи нема там того, кого їм треба було. Вівчар зробив це діло зовсім попросту. Він, знаючи добре, що яма викопана в куті колиби, прокопав знадвору невеличку діру під підлогою, просунув туди в яму свою паличку й почав злегка штуркати нею до середини. Зараз він

наткнувся на щось м'яке, а штуркнувши сильніше, почув глухий окрик Германа, збудженого зі сну ударом у бік. Вівчареві було цього досить; тепер він знав, що жида не даром никають довкола колиби, і надіявся за своє відкриття заробити ще ліпші гроші. Та, на лихо йому, третього дня жида не показали вже. Бац продержав Германа ще й той день у ямі, а коли й четвертого дня жидів не було, він велів йому вийти, говорячи, що тепер уже безпечно. Та Герман не вірив. Хоч і як погано було йому сидіти в ямі, але страх перемагав невігоду. Та бац заявив, що довше не буде держати його, і Германові прийшлося таки думати про те, щоб забиратися звідци.

— Слухайте, бац, — мовив він до свого гостинного господаря. — Я дам вам усі гроші, які маю, оту п'ятку, за те, що ви врятували мені життя від тих жидів.

Бац засміявся.

— Ну, ну, смійтеся, але я міркую, що якби були мене дістали в руки, то не були би мене пустили живого.

— Та за що?

— За Вольфа. Вони на Вольфа чогось дуже були злі. Ну, але чуєте, бац, що я хотів сказати вам. Нате вам оцю п'ятку, бігме, що більше не маю нічого, крім оцих пару шісток на життя, і відпровадьте мене туди горами хоч до Турки або десь так, де багато людей. Щоб я з тих гір видістався.

— Страшно в горах? — з усміхом питав бац.

— Йой, нехай вони вам здорові будуть, але я такого страху тут наївся, що не хочу більше бачити їх на очі.

Бац згодився, покликав одного вівчаря до колиби, а сам, узявши свою дубельтівку під полу, рушив з Германом верхами до Турки, а відци провів його далі, аж до Підбужжя. Звідци вже лише через верх до Нагуєвичів, а далі й до Дрогобича. Герман не знав, як богу дякувати, коли нарешті, змучений, змарнілий, без крайцаря опинився на ріднім Лані.

Що тепер робити? До баришівництва його не тягло; прийшлося витягати зі схованки своє старе, смердюче либацьке вбрання й знов іти до Борислава. Старі товариші либаки з-перед п'ятьох літ уже минулися; тепер цим ремеслом займалося молодше покоління. Дохід був невеликий, ледве можна було жити, і Германові по кількох тижнях сприкрилося те ремесло. Та ось раз, мандруючи з Дрогобича до Борислава, він пригадав собі свого патрона Вольфа, Лютовиска й захований у ярку черес з грішми. Досі він не міг без дрожи згадати про Лютовиска, але тепер аж зупинився, торкнений несподіваною думкою. Від часу ярмарку минули якраз чотири тижні — час, у якім Вольф мав здибатися з ним у Лютовисках. Може, там ті завзяті жида ще чатують на Вольфа й на нього, але він тепер у либацькім убранню, і чорта з'їдять, заким пізнають його. Ану ж Вольф прийде й буде ждати його? Йому з поділу зисків того ярмарку припала би гарна сума, може ціла тисяча ринських. Герман не знав, скільки всіх грошей було в чересі, але знав, що заробіток їх у Лютовисках був незвичайно великий. А коли Вольф не прийде, то він сам забере гроші, переховає їх для нього, коли б вернувся пізніше з Угорщини.

Обдумавши по дорозі добре всю справу, Герман набрав у дві коновки трохи мази, щоб не надто тяжко було їх двигати горами, і, перебравшись з Борислава до Попелів, відци на Смільну й далі в гори, помандрував до Турки, а відци до Лютовиск. Усякий, бачачи його, думав, що це один із тих жидів, які возять і розносять мазь по селах. По кількадемній мандрівці, він зайшов до Лютовиск. Тяжко було пізнати тепер це містечко. Лежало воно в кітловині, вимерле, безлюдне, сонне та спокійне. Герман оглядався, пробирався звільна тісними вуличками, поки дійшов до хати Сруль-Лейба. Цей, розуміється, не пізнав його, і коли він попросився на ніч, зирнув на нього з-під лоба і, видно, не мав великої охоти прийняти його.

— Гертс-іер¹, Сруль-Лейб,— промовив він стиха,— я мав би вам щось сказати.

— Ну, що таке?

— Та лише вам самим.

Сруль-Лейб завів його до ванькира, зава-леного подушками та всяким шматтям.

— Ви не пізнаєте мене, Сруль-Лейб?

Сруль-Лейб змірив його очима.

— Ні, не пізнаю.

— Я той баришник, що в часі ярмарки ночував у вас з Вольфом, тямите?

— Ай-вай!—скрикнув Сруль-Лейб і вдарився об поли руками. — І що ж ти тут робиш?

— Я маю у вас розвідати про Вольфа, зачекати на нього, коли ще не вернув.

— Про Вольфа... зачекати... як то? То хіба ти не знаєш? .

¹ Слухай.

Сруль-Лейб, очевидно, не міг договорити речення, немов щось стискало його за горло.

— Що я маю знати, Сруль-Лейб?

— Що за тобою шандарі шукають.

— За мною? Нащо я їм потрібний?

— Ти мав бути спільником тих, що замордували Вольфа.

— Я? Замордували?

Герман довго стояв, мов остовпілий, не можучи сказати ані слова. А тим часом Сруль-Лейб оповідав:

— Адже його замордували, ти не чув? Зловили його на угорській границі. Мабуть, допитували його за грішми, бо пекли йому ноги на вогні... Всі ребра поламали. Лісничий знайшов його, ще живого, в лісі, і він видав назви тих трьох баришівників, що його мучили. Двох зловлено в Угорщині, третій утік. А ті два сказали на тебе, що ти їх намовив.

— Але ж вони не знали мене, як я називаюся! Я з ними ніколи ані слова не говорив! — скрикнув Герман, обливаючися холодним потом при тім оповіданню.

— Та вони й не сказали, як ти називаєшся. Вже шандарі й мене допитували, бо виявилось, що ти ночував у мене, але я не знаю також.

Герман, охоловши трохи з перестраху, просив у Сруль-Лейба поради, що йому робити? До шандарів іти й віддатися їм у руки він не мав охоти; хоч чув себе невинним, але знав, що шандарі, не допитуючися його вини, арештують його, а хто знає, може почнуть іще мучити. Сруль-Лейб радив одно — втікати якнайшвидше, і не показуватися в Лютовисках, а там можливо, що з покаранням правди-

вих убивців справа затихне, і нікому не буде потреби шукати за ним. Сруль-Лейб згодився переночувати його в себе. На другий день раненько, ще далеко до сходу сонця, Герман устав, попрощався зі Сруль-Лейбом і, неспостережений ніким, з коновками на плечах побіг на горб до кринички під обпаленою ялицею. Не довго шукавши, він у ярку знайшов плиту, знайшов схованку і в ній нетиканий Вольфів черес і, вхопивши його тремтячою рукою та сховавши за пазуху, почвалав на гостинець, віддти назад через Лютовиска, до Турки й до Дрогобича.

III

Мимовільне, важке зідхання злетіло з Германових грудей, коли оцей страшний та остаточно щасливо перебутий епізод раптово з незвичайною пластикою просунувся через його душу, мов процесія давно забутих тіней. Він зідхнув і разом з тим схопився з місця. Немов якась пружина в його душі, досі натискана важкою рукою, нараз, звільнена, скочила на своє давнє місце,—так само еластично, бадьоро він схопився з крісла й зирнув на годинник.

— Дев'ята година, а я сиджу та й марами бавлюся, мов закоханий! — скрикнув він і задзвонив.

— Покликати мені пана бухгалтера й шахтарів! Обрахунок! Книги принести! — звелів він коротко слугі, що появився на голос дзвінка. А потім пройшовся кілька разів по покою. Раптом спинена процесія образів з його життєвої драми пускала ще по собі пасма рефлексій, мов метеор, падучи, кидає снопи іскор по небі.

— Ось що мені доводилося переживати!— думав він не без гордошів.— Ось понад які безодні вела моя дорога! Ті, що тепер кланяються мені й подивляють мою енергію та вмільсть у веденню гешефтів, не знають моїх початків, початків галицького капіталіста. А може, й галицького капіталізму взагалі. Адже той капіталізм справді починав від жебрацької торби та дрібної крадіжки. Та й тепер іще...

Герман згідно махнув рукою, згадуючи про ті тисячні перешкоди, які йому, та й не йому одному, приходиться поборювати при ступневім розвою от хоч би того одного нафтового промислу. Капіталіст, промисловець, жид чи не жид, ще й досі не перестав у Галичині бути диким звірем, на якого полювати вільно всякому, а особливо урядникові; вдерти з нього, докучити йому, перебити йому інтерес, завалити його податками та драчками—це одинокий рід промислової політики, яку вміють вести галицькі власті. Хто рветься до якого інтересу, починає якесь підприємство, той для них рівний ворогові, розбійникові, що каламутить їх спокій і завдає їм зайвої праці. Це суспільність якихось лежибоків. Це польська, шляхетська школа індоленції¹ та погорди до праці.

Герман аж спльовував, вовтузячися з такими думками. Та ось поприходили його підвладні, позношено рахункові книги, пішли рапорти; тиха перед хвилию кімната заповнилася голосним та оживленим шваркотом. А знадвору вторували йому окрики ямарів, дзвінки в кошарах, скрип возів, що тяглися болотною

¹ Індоленція— нездібність.

дорогою з тяжким набором, та глухий клекіт великого промислового гнізда, з його кількатисячною робочою людністю. Під цей клекіт живо й якомсь весело йшов Германові тижневий обрахунок.

Діла йшли добре. В п'ятнадцятьох ямах черпано „кип'ячку“, — яка яма давала дві, а яка й по п'ять бочок денно. Шахтарі жалувалися, що в кількох ямах замість нафти добувається земний віск, із яким тоді ще не знали, що робити. Цей непотрібний продукт причинює немало марної праці, бо треба ж вибирати його з ям і відкидати набік; якусь частину беруть робітники з поблизьких сіл додому з собою й уживають до каганців замість лою, але й вони не хочуть брати його багато навіть за дармо, бо коптить, світячися, та й від того копоту болить голова. Герман уже давніше звернув увагу на цей новий продукт і вислав проби його різним віденським хемікам, але відповіді від них іще не мав. Та все таки, чуючи, що селяни вже знайшли спосіб його вжиткування, він зараз доміркувався, що з тим воском може вийти щось подібне, як із нафтою, що й йому можна буде надати форму товару, поплатного на широкім ринку, велів своїм підвладним не викидати його більше, а складати на всякий випадок у магазинах.

— Але ж у нас нема місця в магазинах! — мовив касієр.

— То побудувати нові, — мовив коротко Герман, і на тім діло й стало. Він ризикував, але це таке ризико, що в ньому щонайменше вісім шансів проти двох промовляють за будучою користю. А от клопіт, що продукція кип'ячки не зростає. Герман належав до спілки,

що в околиці Борислава й біля Дрогобича побудувала декілька дестилярень. Попит на чисту нафту збільшувався раз-у-раз; вона здобувала собі не лише хати найбідніших, ремесницькі варстати та робітні, але в міру того, як її дестильовано краще, як вона горіла ясніше й не димила та не коптіла, вона знаходила доступ і до сальонів. По містах почали нею освічувати вулиці, а віденська фірма Дітмара почала на велику скалю розвивати продукцію нафтових ламп різних конструкцій. Тепер треба було лише якнайбільше налягти на продукцію кип'ячки, і Герман ще минулого місяця наказав розпочати кільканадцять нових закопів на свіжих теренах. Робота при тих закопах ішла невпинно й пожирала щотижня тисячі, але здобутків із них не було ще ніяких. Оце най-більше турбувало Германа.

Він вірив у своє щастя. Він давно вже переступив ту межу, де чоловік тремтить над кожною дрібницею, де при кожному підприємстві ставить на карту своє бути або не бути. Його шанси були вже забезпечені! Він розкинув свої сіті так широко, що щастя коли не тут, то там мусіло попастися в них. Воно вже не може зрадити його, хіба би сталося Бог знає що надзвичайного. Але воно може гаятись, а йому ходило о поспіх. Йому треба було, щоб діла йшли не лише раз-у-раз ширше, але також раз-у-раз швидше, як та снігова лавина, що котиться з гори.

Праця над обрахунком протяглася до другої години. Потім Герман пішов на обід. Обідав у касині¹, яке головню його заходом оснува-

¹ Касино—клуб.

лося два роки тому в Бориславі. До казина належали самі лише більші промисловці, капіталісти та урядники. „Плебсу“, а особливо т. зв. халатових жидів сюди не допускали. Місячна плата члена виносила 10 гульденів, то розуміється, що бідодахам був доступ до цієї компанії неможливий. Касино спроварило собі реставратора¹, який, чуючи себе серед упривілейованих, дер їх немилосердно й швидко й собі ж накупив селянських парцель та розпочав копати за кип'ячкою.

Касино—це був невеличкий дерев'яний домок, побудований на високім горбі над болотняною бориславською вулицею. До казина йшлося дерев'яним тротуаром, що в формі широкої в три дошки кладки без поруччя був покладений півліктя понад густим, смердючим болотом вулиці. З тротуара йшла вбік також дерев'яна кладка, але вже з поруччями по обох боках, а з неї йшлося на такі ж дерев'яні сходи, що вели просто на ганок казина. Внутрі, одначе, казино було уряджене хоч і не з комфортом, то все таки досить чисто й вигідно: була тут і досить простора реставраційна залька зі столами й жирандолом насеред стелі та з дзеркалами на стінах, і заля більярдова з двома прикомірками для гри в карти. Розуміється, що ані покою для газет, ані бібліотеки, ані читальні, ані взагалі газет та книжок тут не було: це діялося в половині 60-тих років, і такий люксус, як потреба читати, в ту пору не дійшов ще до бориславських промисловців і капіталістів.

¹ Реставрація — ресторан; реставратор — завідабель реставрації.

У касині раз-у-раз було повно: одні виходили, другі приходили; у всіх покоях стояв шум та гамір; було майже темно від тютюнового диму, душив важкий запах спіртуозів, людського поту та нафтових випарів, що долітали від недалеких копалень та магазинів. Їли тут мало, зате пили багато, особливо вечорами та ночами. Тепер, коли Герман увійшов сюди, в їдальні було ледве кілька гостей, зате при більярді та при картах було глітно й шумно.

— А, пан Гольдкремер! Вітаємо! — почулися з різних сторін голоси. — Що чувати в Дрогобичі? Як ідуть діла? Ще не докопалися матки? Будете сьогодні вечір у касині?

Сипалися гучні питання, простягалися руки до вітання. Герман, сопучи та фукаючи, пішов просто до їдальні, щоб замовити собі обід, тим часом кельнер уже застелявав для нього стіл, розкладав тарілки та прибори, а сам реставратор з низьким поклоном запитував його:

— Якого вина дозволить пан добродій? Токай чи фесляв?

Герман любив обідати сам, так щоб ніхто інший не сидів при його столі і, як він любив висловлятися, не заглядав йому в ложку. Касинові гості знали цю його привичку й шанували її, так як шанували всяку забаганку бориславського короля. Як правдивий гешефтсман, Герман обідав швидко, аби наситити живіт, не смакуючи та не розкошуючися. Він звичайно під час їди обмірковував свої інтереси, та сьогодні ті міркування якимось не клеїлися. Пообідавши, він велів подати собі чорну каву, закупив цигаро і, розвалившись на софі, що стояла в куті їдальні, сидів німо, пускаючи

клуби диму та прислухаючися гаморові, що йшов із сусідніх покоїв, стукові більярдových київ о кулі та клекотові бориславського життя. Тепер, після ситого обіду та півпляшки доброго вина, і думки його були спокійні, якісь ситі та гладкі. плили рівною хвилею, мов ріка, що збігши з шумом і шелестом із гір, вийшла на рівнину й тече тихо, широко в гладкім, глинкуватім кориті.

Так ось воно те, чого він добився, за що боровся, задля чого терпів і мучився довгі літа своєї молодости, що й потім, в мужеських літах, так довго ще веліло на себе ждати. Ось воно — щастя! Багатство! Від пам'ятного ярмарку в Лютовисках минуло вже двадцять літ. Як багато за ті літа пережив тодішній бідний баришівник Гершко! І яке все те, пережите в тих літах, було відмінне від бурливих, іноді веселих, а іноді страшних пригод його молодости! Лиш одне не змінилося до останніх днів — невтомна погоня за капіталом, за багатством, гешефтом. І дивна річ, від часу того пам'ятного ярмарку, а властиво від часу, коли завдяки Вольфовій смерті він зробився паном усеї його спадщини, тоб то капіталу в сумі звиш 6000 гульденів, фортуна не переставала всміхатися йому, але все якось зизом, одним оком. Вона чимраз щедріше сипала йому зі свого чарівного рогу достатки, зиски та матеріяльні добра, а другою рукою, бачилось, відбирала йому задоволення, можливість розкошування надбаним добром, затроювала його промислові та спекуляційні тріумфи зовсім, сказати би, байдужними, посторонніми й для реального гешефтсмана навіть соромними дурницями.

Так було між іншим і з його женячкою. Зробившись власником шістьох тисяч ринських, що на тодішні дрогобицькі відносини значило вже гарний маєток, Герман зразу не знав, що йому починати далі. Його голова горіла від різних проектів і плянів, з якими, одначе, він не звірювався нікому. То він думав про гуртову торгівлю сіллю, особливо в гірських повітах, де сіль, найпаче зимою, робиться страшенно дорога задля трудности довозу, і при добрім веденню діла можна мати добрий зиск; то думав про торгівлю худобою, хоча свіжі згадки про ярмарок у Лютовисках наповняли його страхом. А з-поза всіх плянів усе незмінно виринав Борислав і його дивна мазь, та власне з цього боку не було можности уложити якийбудь реальний плян. Тим часом він, зложивши свої гроші в кагальній касі, ніби то практикував у торгівлі крамщиною, поки несподівана пригода не вирвала його з тої колії.

Одного вечора, біжучи за якоюсь орудкою Стебницьким трактом, він наскочив на велику купу селян, що чогось голосно кричали. Надійшовши ближче, він почув з-посеред тої купи грубих, сердитих голосів пискливі окрики й лайки якогось жида. Гармидер робився все дужчий, жидівський голос підносився все вище, і нараз із середини збитої купи почувся глухий лускіт, жидівське „гевалт“, далі зовсім уже нетямний вереск і рев розлюченої юрби.

— Що таке? Що таке? — питав Герман крайнього селянина, що хоч і не брав участі в бійці, але кричав так само сердито, як інші.

— Тікай, бо й тобі таке буде, як отому! — відгукнув селянин і, обертаючися до центру

юрби, крикнув: — А бий злодія, ошуканця! Не пустіть живого! Досить нассався нашої крові!

Вереск жида в середині швидко затих, чути було тільки глухі удари, мов молочення важких ципів, та безтямні викрики тих, що били. Та ось з усіх боків позбігалися жида, розіпхнули юрбу й вирвали безтямного, закривавленого свого одновірця з-під ніг розлючених селян.

— Що таке? За що б'єте? — допитували жида. Та від селян годі було довідатися докладно. „П'явка“, „ошуканець“, „кров нашу ссе“, — та й годі. А надто ще, побачивши жида, зомлілого й зовсім мов неживого, селяни зміркували, що це пахне недобрим, і швидко розбіглися до своїх возів, щоб у сумерку без лиха якнайшвидше вибратися з Дрогобича. Лиш ті, що стояли оподалік і були свідками всеї історії, розповіли нарешті, що сварка зайшла із-за якихось виплат, що побитий змагався з селянами, твердячи, що виплатив їм усе, а вони твердили, що не дістали нічого, і нарешті, розлючені, кинулися до бійки.

Такі вияви селянського самосуду проривалися тоді досить часто, і влада, чуючи себе безсильною запобігти кривдженню селян (це було 1849 року), не багато звертала уваги й на те, коли селяни потурбували свого кривдника, особливо коли це був жид. От тим то не дивно, що й оця бійка пройшла селянам безкарно, тим більше, що вони таки лишилися при страті, бо грошей, які їм відпер жид, так таки не дістали, а після побиття вже навіть не сміли домагатися. Та найважливіші наслідки мала ця бійка для її припадкового свідка — Германа Гольдкремера. Він належав до тих смілих,

що перші кинулися розпихати юрбу розлючених селян, він на своїх дужих руках виніс безтямного, закривавленого жиди з побоевища, він перший кинувся тверезити його.

— Ах, Меңдель Гарткопф! Це Мендель Гарткопф! — крикнули деякі присутні, пізнаючи побитого.

— Несіть його додому! До його дому! Ось тут недалеко, — кричали інші, бачачи, що побитий, хоч облитий водою, не ворухиться.

— По лікаря! По лікаря! — кричали інші. — Він готов умерти! Він неживий!

— Ні, дихає, дихає!

Герман, весь поплямлений кров'ю, разом з кількома іншими молодими людьми взяли Менделя на плечі й понесли. Дорогою він очунав настільки, що застогнав пару разів. Дорогою довідався Герман із розмови жидів, що купую йшли довкола побитого, що Мендель Гарткопф — підприємець і законтрактувався довозити будівельне дерево до військового депа, яке уряд розпочав власне того року будувати за містом. От із-за того довозу й вийшла, мабуть, у нього сварка з селянами.

Менделя занесли до його дому. Перелякані кривавою появою, жінка й дочка кинулися плакати, не знали, що їм робити. Прийшов лікар і сконстатував тяжке покалічення: у Менделя поламано кілька ребер, пороблено кілька дір у голові та зламано одну ногу. Розпука жінки й дочки була безмежна. Сам Мендель, прийшовши трохи до себе, йойкав найдужче, не лише з болю, а головне того, що тепер пропаде його гешефт, пропаде заробіток, що він зруйнований, бо контрактіві умови тяжкі, а їх недотримання грозить йому цілковитою руїною.

Почали жиди радити, як би їм допомогти Менделя в його лихій пригоді, та всі, знаючи Менделеву круту та скупу вдачу, не квапилися кидати своїх гешефтів, щоб бігати за його ділами. Тут вихопився Герман. Його заробіток у склепі був мізерний, він готов був узятися до ведення Менделевих діл, поки цей поздоровів, маючи надію при ближчій розгледі сьак чи так знайти тут заробіток і для себе. Мендель згодився, вияснив йому, що й як робити, і для Германа почалася нова робота. Тепер він пробував найбільше в лісах, мав змови та справи зі злісними й лісничими за добір і число дерева, з рубачами та трачами, з фірманами та селянами за двигання, виношування з лісових ярів, шихтування, воження. І тут він показав свою енергію та тямучість, свій бистрий розум та вірний спосіб числення, що задля сподіваної більшої користи радо посвячує меншу. Мендель вів діла по-старосвітськи: підплачував лісничих і лісних, щоб гляділи крізь пальці на те, яке і в якій кількості дерево він вивозить із лісу, хапав найбільші, найгрубіші й найтяжчі штуки, а зате старався щадити на платі робітникам та фірманам. Через те досягнув ті недогоди, що трачі помалу та кепсько різали, теслі недбало оправляли, а фірмани нерado возили дерево, опізнювалися, перевертали в дорозі, а нарешті майстрі на місці мусіли занадто грубе та неотесане дерево обробляти наново, — на його кошти. Таким робом, він заплутався і брів чимраз далі, поки нарешті фірмани, доведені його шахрайствами до розпуки, не побили його. Герман, узявши ведення діл у свої руки, пішов іншою дорогою, рахунки з робітниками та фірманами по-

вирівнював, з лісними й злісними держав добрі зносини, але все держачися докладно контракту, на грубе дерево не лакомився та пильнував, щоб воно було добре оброблене й звезене на час. По кількох місяцях біганини, торгів і гризот він таки довів до того, що Менделеві діла стали начисто, і з місячних обрахунків замість недоборів почали плисти гарні зиски. Мендель, що все ще лежав хорий дома, а зразу нелюбим оком дивився на Германову роботу й не раз сердився та кляв його, тепер аж яснів, аж неначе набирив здоров'я, слухаючи його рапортів.

— Герсти¹, Герш,— говорив він при таких нагодах,— відки ти набрався такої практики?

— *Ech klär immer*²,— відповідав Герман.

Це була перша похвала з уст дійсного гешефтсмана, і вона тим більше врадувала Германа.

Менделева хвороба тяглася якось без кінця. Хоча рани погоїлися, і зламана нога зрослася, проте він не вставав із ліжка. Він жалуввся на біль у боці, в грудях, кашляв і сох, „хитванів“, як говорили селяни, що бачили в тім наслідки тяжкого побиття та копання тяжкими мужицькими чобітьми. Мендель чимраз частіше думав про те, що йому не встати вже більше, думав про забезпечення своєї родини. У нього були два сини, вже давно забезпечені й відділені на бік: один обняв корчму, в якій давніше шинкував Мендель, а другий мав sklep у Самборі. При ньому лишилися жінка й незаміжня дочка Ривка. Покладного капіталу

¹ Герсти — слухай (жидівське).

² Я думаю завжди.

в Менделя не було; все, що мав, він вложив у свій останній гешефт — доставку дерева до будови військових касарень; із цього гешефту він надіявся значного зиску, та тепер, коли не було надії довести йому самому цей гешефт до кінця, можна було боятися, що все його добро піде на марне. От тим то Герман явився йому, як остання дошка рятунку. Він помалу позбирав про нього відомості, дізнався, що в нього є в кагальній касі значний, як на парубка, капітал, і постановив собі не пускати доброї нагоди з рук.

В один шабаш обговоривши тижневі рахунки, Мендель нараз заговорив з Германом з іншої бочки.

— Герш, чому ти не женишся?

— Не знаю, — відповів коротко Герман. — Не думав про це; не маю пощо.

— Як то не маєш пощо? Маєш шість тисяч готових грошей, можеш розпочати який хочеш гешефт.

— Та от не можу такого гешефту знайти, щоб мені був до вподоби.

— Ти з кожного зробиш золоте дно. У тебе голова добра, — підхлібляв йому Мендель.

— І на кожнім можу стратити, — скромно відповів Герман, хоча Менделева похвала хопила його за серце.

— Ну, а мій гешефт з доставою тобі не подобається?

— Та чому ж би ні? Гешефт непоганий, можна заробити. А головна річ, не треба сидіти на місці й ждати, як тут, у місті, в skleпах. Я, реб Мендель, не привик, щоб гешефт ішов до мене. У мене лиш те гешефт, за чим я ходжу, чого шукаю й добиваюся.

— Це дуже гарно. Ну, то, може би, ти пристав до спілки зо мною?

— Як до спілки?

— А так. Бачиш, я німецький, кашляю, вже навіть іноді кров'ю кашляю, тільки старій про це не говори нічого, щоб не гризлася. Значить, не мені вже вганятися по лісах та торгуватися з гоями. А ти молодий, здоров, до такого діла привик, значить...

Мендель закашлявся, сидячи в кріслі. Герман думав і ждав, що він скаже далі.

— Що це значить, реб Мендель?— запитав він, бачучи, що Мендель, відкашлявши, не кінчить свого речення.

— Значить, обіймай ти це діло.

— Ну, але яка ж тут спілка? Що ви будете робити?

— Я піду в землю гнити, — зі зворушенням мовив Мендель. Але мій контракт... я вложив у це діло свій капітал, хоч і невеличкий. У мене стара жінка, молода дочка, що буде з ними по моїй смерті? Розумієш тепер, яка моя спілка? Бери мою Рифку й веди гешефт для себе й для неї.

Герман не відповів на це нічого. Він досі якось не мав нагоди придивитися Рифці. Він попросив Менделя дати йому пару днів до наміслу, а сам зайнявся далі ділом. Його тішив тепер зріст того діла, і, бачучи день-у-день, як поступала будова широкого комплексу касарень, стасень та магазинів за містом, мов окремий квартал, він радів. немов би це було його власне діло.

Та при тім не переставав роззірватися й за власним гешефтом. Іздячи та ходячи по се-

лах, він пронюхував за можливими джерелами зиску. Та це в ту пору було нелегко. Край був без ніякого промислу; селянство, свіжо увільнене з-під панщини, упоєне свіжою „волею“, кинулося пити, навіть із занедбанням управи свого власного ґрунту. По селах день і ніч корчми гули криком, співами та бійками охочих селян, зате на полі було пусто, хіба жінки поралися в городах. А в корчмах ішов формальний карнавал, гуляла молодь, старші роздебендювали про колишні буки та про нову свободу, кпили з панів та, не маючи на кому виявити свого свободного духу, за щобудь заходили в сварку, ділилися на партії, при чім головачі щедро поїли кожний своїх сторонників і цькували їх битися одні з другими. Підіймався крик і вереск, миготіли в повітрі кріпкі палиці, літали поліна, кидані нзосліп у юрбу, дреньчали розбивані вікна і йшов луск'ят по п'яних головах та хребтах, мов на здоровім тоці. А серед тої сутолоки, затулений десь у куті стояв орендар та, дрижачи зі страху, все таки лише цмокав та записував, що йому пописовано, що збито, що випито й вилито, і все числив та числив по подвійних цінах. І Герш часто бував свідком таких сцен, залюбки переносився в душу таких орендарів і звичайно кінчив рефлексією:

— Ні, нема краще в теперішніх часах, як бути орендарем!

Та, придивляючись ближче до орендарського життя, він тратив смак до нього. Що то за гешефт? Нині хлопи п'ють, а за рік мусять перестати, бо ні за що буде. І що за гешефт мати все діло з п'яними хлопами, яким нічого не значить, замість на себе самих кинутися

на жида? Випадків вимордування орендарів із усіма їх родинами було багато, і про них тихо шептано по орендарських родинах. І мужики знали про них з усної газети, і з бутним усміхом пуджали¹ ними своїх жидів. Ні, Гершові це не було до смаку. Це небезпечний гешефт, не такий, як носився перед його душею. Його тягло до землі, невичерпаної скарбниці багатства, але земля була немов глуха, не відкривала свого нутра, і він не знав, де й як доступити до нього.

Пробуваючи в Дрогобичі, він ночував у Менделя, — ночував, бо весь день був зайнятий при будові та при фірманках. Мендель помалу видужував, але не було надії, щоб міг прийти до давнього здоров'я. Кашляв сильно, плював кров'ю, та й зламана нога почала знов пухнути, немов гнила в середині.

— Нічого з мене не буде! — говорив він не раз Гершові й уривав. Герш потішав його, що ще воно не так зле, але Мендель хитав головою й мовчав. Менделеза жінка Хана була дуже балакуча й добродушна жидівка й старалася прогнати журу з душі свого чоловіка, та це їй не вдавалося.

— Е, що ти мені говориш! — бурчав він не раз, махаючи рукою. — Я вмеру й лишу вас без нічого. Адже все, що я мав, вложено в ту доставку. То певно, що Герш занявся нею щиро, і тепер не грозить нам ніщо, але нехай він знайде який інший інтерес і подякує мені за службу, то що буде? Та й без того я його довго не можу держати. Адже йому треба заплатити, а чим я заплачу?

¹ Пуджали — лякали.

Хана всміхалася.

— Ну, ну, не такий він простак, щоб, маючи в руках такий гешефт, як доставу, чекав на твою плату. Про це вже ти не бійся.

А під вікном тої хатини, вбогої та устровної мов би лиш тимчасово, з брудними стінами та давно немитими дверима, з убогим спрятком та без ознаки якогось естетичного смаку, день-у-день за шитвом сиділа невеличка, чорнява дівчина, з великими чорними, якось тужно блискучими очима, сиділа похилена над шиттям і мовчала. Була мов чужа в хаті. Не то, щоб її не любили батько й мати, — навпаки, вони просто тряслися над нею, — але її так якось ніщо не в'язало до їх життя, вона не цікавилася їх інтересами, не вміла тішитися їх радощами, і взагалі, бачилось, не знала, що таке щира втіха. Ота охочість до життя, що лежить в основі жидівського рідного побуту й не ламається ні в яких пригодах, була невідома їй. Сиділа в хаті на своїм місці біля вікна, говорила мало, іноді тихесенько співала сумні-сумні жидівські пісеньки, і лише десь-колись підносила зір, похилений над шитвом, і водила ним по хаті, мов пташина, всаджена в клітку, немов дивуючися, де це вона й чому вона посаджена тут. Герш зразу навіть не завважав її. Коли принесли Менделя покривавленого й немов неживого, і вона разом із мамою припадала коло нього та заходила плачем, видалася Гершові малою дитиною, на яку не варто було звертати уваги. Потім, пробуваючи частіше в їх домі, він рідко бачив її, бо вона зараз вечором ішла спати, а вранці виходила до склепу¹, для якого поста-

¹ Склеп — крамниця.

чала своє шиття. Аж раз, здибавши її на вулиці, Герш зупинився здивовано, мов перший раз побачив її. Була невеличкою росту, тонка й повільна в рухах, та той вираз тужливої задуми, який усе лежав на її лиці, поволі зачудував Герша.

— Ти Рифка? — промовив він до неї. — А я й не пізнав зразу. Бачачи тебе дома, я вважав тебе за малу дитину.

— Не займаю багато місця, — промовила вона, немов із жалем.

Герш усміхнувся.

— Куди ж ти ходила?

— Я тут шию для склепу. А ти що? Їздиш по селах? Ах, як я люблю село! Я в селі родилася, батько був орендарем. Поля, ліси, садки, — ах, як там гарно в селі! Я й досі згадую.

— А місто не тягне тебе?

— Що ж, тут тато й мама, то й я з ними. Я не жаліюся, заробляю тут і помагаю родичам. Лише тужно трохи.

— За чим? Може, там був який меламед, що впав тобі в око?

— Ні, ні. Бажалось би подихати сільським повітрям. Тут якось душно.

— Поїдемо колись обое.

— Як мама пустить, то й овшім¹.

І на тім розійшлися. Гершко зрештою швидко й забув свою обіцянку взяти її з собою в село, та й не до того йому було, а вона також не згадувала про це мамі, боячись, що ця не дозволить. Мама так привикла бачити

¹ Овшім — з польського, значить — то гарно, то й радо.

її при собі, дивитися на неї й почувати її присутність, що, певно, не пустила б її з чужим парубком кудись у непевну дорогу.

Отак минуло літо, минула осінь. Під зиму Менделева слабість погіршилася. Він стогнав, невилічена нога гнила й наповняла хату неприємним сопухом, кашель докучав йому щораз гірше. Герш перестав ночувати в них, і в Менделевій хаті зробилося зовсім сумно й по-нуро. Одного шабашу, по молитві в божниці, до Герша підійшов знаний у Дрогобичі „реб Мойше“, якому, зрештою, цей титул давали лише задля його великої, сивої бороди, а який попри своє крамарство грав серед дрогобицьких жидів почесну ролю шадхена, тоб то громадського сватача.

— Ти, Герш! — сказав він з якоюсь гумористичною погрозою.

— Чого? — відкликнувся Герш.

— Що ти собі думаєш?

Герш видивився на нього і, нарешті здецидований ¹, сказав:

— Нічого не думаю.

— То-то я й бачу, що нічого не думаєш.

А це зле. Ніколи не вадить подумати.

— Про що ж мені думати?

— Як то про що? Скільки тобі літ?

— Двадцять п'ятий іде.

— З клас ² вийшов?

— Та вийшов.

— Від війська вільний?

— Не взяли, як бачите.

— Ще би не бачити! Нездара з тебе.

¹ Здецидований — рішившись.

² Виходити з клас — значить ставати до військового побору.

- Якби взяли, я б не плавав.
— А з Менделем що чувати?
— Та що ж, він лежить хорий, а його діла я веду.
— Платить тобі?
— Я й не впоминаюся, а зрештою маю свій маленький дохід збоку.
— Ну, ну, я вже знаю. А проте ти дурень!
— Всі ми в Пана Бога дурні.
— Не мішай сюди Пана Бога. Ти зле робиш, що лишаєш Мендлеву жінку й дочку без потіхи.
— Чим же я їх потішу? По кожній виплаті віддаю їм гроші з рахунку, та й що можу, те говорю їм.
— А чому перестав ночувати в них?
— Тісно там. Задуха. Хорий стогне й кашляє.
— А тобі те прикро?
— Ну, та все ж неприємно.
— А їм, думаєш, приємно, Хані та Ривці?
Герш знов видивився на старого.
— Це ж їх муж і батько, — мовив він, — а я їм чужий.
— Хто ночує під моїм дахом, той мені не чужий. А знаєш, чому вони так посумніли в останні часи?
— Як мали не посумніти, коли старому щораз гірше?
— Ні, не тому. Вони вже знають, що йому ліпше не буде. Ти причина їх смутку.
— Я? А то яким способом?
— А ти! Бо вони, обое старі, уложили собі, що ти візьмеш їх дочку, а тепер ти, очевидно, покидаєш її.

— Я візьму?.. Я покидаю?.. Реб Мойше, але я ж і не думав про женячку ані про Рифку.

— Я ж кажу, що ти дурень, стовп, туман! Двадцять четвертий рік переступив, і не думав! І щодень бачив перед собою таку красуню, як Рифка, і не думав!

— Хіба вона красуня?

— А хіба ти сліпий, та й не бачиш? Та то золото, не дівчина! Ти не варт її ноги цілувати.

— То, може, вона не прийме мене?

— Кажу тобі, що її батько й мати на тебе всю думку мали. А вже як старі скажуть, то так і буде. Хіба ти не схочеш?

— Та я... я не думав про це ніколи.

— Зараз подумай і скажи мені, чи маю йти в свати. Та й що тут думати? Ти ж багач, гроші маєш, на яке хочеш діло підеш і заробиш. А вона також дістане щось по батькові. Бери, не думаючи! А старому легше буде вмирати, як побачить її з тобою в парі.

Отак було уплескане Гершове весілля з Рифкою. Він якось не мав відваги придивлятися їй ближче, жартувати з нею, ані pozwalати собі якісь вольності, як наречений з нареченою. Її батьки тішилися при кожнім його приході. Старий Мендель велів переписати на нього свій контракт з військовою дирекцією. Хана вітала й пестила його, як сина, а проте все таки він не почував особливої радости та розкошів, пробуваючи в тім домі. Рифка була, як звичайно, ласкава до нього, усміхалася, мов місяць крізь хмару, але говорила мало і все сиділа, схилена лицем над своїм шитвом, як чиста меланхолійна поезія цієї хати.

Вони побралися, і кілька днів по їх шлюбi вмер старий Мендель, благословляючи своїх дітей. Герш зараз перенісся з жінкою й тещею на інше помешкання, найняв два покої з кухнею, справив нове, хоч і скромне, умебльовання. Теща втішалася, але Рифка, як звичайно, була мовчазлива, нерухлива, і тільки її великі чорні очі дивилися кудись у далечінь, мов у тужливої пташини, замкненої в клітці. Гершові за кожним разом робилося жаль, коли заглядав у ті очі.

— Рифцю, — мовив він до неї, — що тобі таке? Чого ти така сумна сидиш?

— Я не сумна.

— А я дивлюся на тебе, і якийсь жаль хапає мене за серце. Так немов би я чимось скривдив, зневолив тебе.

— Ні, спасибі тобі! Мені нічого не бракує. Отак би часом на село поїхала.

Герш у найближчу суботу устроїв санну проїздку за Дрогобич, на Млиники, через Тептюж аж до Тустанович. Опинившись серед ліска, якого високі, дубові конарі¹ нависали над дорогою, обсіпані снігом, як здоровенна шовкова коронка, вона почула себе задоволеною.

— Ах, гарно! — прошептала і, здавалось, мовчки впивалась красою зимового пейзажу; та поки доїхали до Тустановичів, їй уже захотілося додому.

— Чого будемо без потреби їхати так далеко?

— Яке далеко? А ти подихай цим повітрям, полюбайся видом.

¹ Конарі — галузя.

— Що за вид! — якось сквашено відповіла вона. — Нічого особливого.

Вернули додому. Герш уже тоді, в першій році їх життя, слідив крок за кроком, як оте, що йому справляло почуття жалю на її вид, отой вираз туги за чимось далеким і неосяжним, чого вона, мабуть, і сама не підозривала, — погасає, тратить свій блиск і переходить у якусь апатію. Вона цілими днями сиділа нерухомо біля вікна, покинула шитво, не займалася ніяким господарським ділом, ані кухнею, і німо та безучасно гляділа на вулицю.

Гершко, зайнятий своїми ділами, рідко коли, крім шабашу, проводив дні дома, і зразу не турбувався тим. Надія, що в Рифки незабаром уродиться дитина, яка оживить її, заставить більше рушатися й поратися, заспокоювала його. Притім же він не мав до жінки ніяких вимог, вона не потребувала нічого робити, теща сама заходила маленьке домашнє хазяйство, в якому йшло тихе, одноманітне життя.

Та з часом прийшла зміна. У Рифки родився син. Порід був дуже тяжкий, мучив її майже цілий день, і лише при допомозі лікарів можна було дитину й матір удержати при життю.

Коли Рифка видужала з породових болів, у неї появилися ознаки божевілля. Вона кілька разів поривалася з'їсти свою дитину, і мати мусіла взяти її до себе та найняти мамку, бо з Рифкою ані хвилини не можна було лишити її саму. Потім, десь так по році, коли хлопчик почав уже бігати й своїм гомоном заповняти хату, вона дуже полюбила його, пестила, цілувала, за ддя нього покинула навіть дотеперішню нерухливість, бігала й реготалася разом із ним.

Гершкові полегшало трохи на душі, і він тим упертіше зайнявся своїм заробітком. Достави до депа тяглися три роки, потім знайшлася ще одна подібна робота, і ще третя. Хоч зиск із них був невеличкий, а клопотів багато, все ж таки Герш почував себе задоволеним. За намовою своєї тещі, яка здавна марила про те, щоб мати свій sklep і урядувати за його прилавком, він заложив sklep з блаватними товарами¹, та ледве спровадив товари, вложивши в них половину свого капіталу, коли в ринку вибухла пожежа, що знищила також його sklep з товарами.

— Ні,—сказав він після цієї пригоди до тещі,—видно, не стелиться мені дорога до skleпу, і не хочу робити другої проби.

І він знов пішов по селах, скуповував худобу й висилав до Відня, возив сіль у гори, та все чув якесь незадоволення, мов не натрапивши досі на те, що властиво повинно бути його заняттям. Отак тяглося десять літ. Восени 1859 року, переходячи Борислав, він побачив якусь нову, муровану будув обік села на толоці, і поцікавився, що це?

— Ах, це Домсова копальня,—сказав йому знайомий селянин.

— Домс? Це що за Домс?

— Це такий собі панок, прусак. Він, кажуть, був у Гамериці² і там придивився, як із кип'ячки роблять таке, як воду, і вживають до освітлення.

Герш не слухав довше й побіг стежкою через потічок до нової фабрики.

¹ Блаватні товари—мануфактура.

² Гамерика—Америка.

— Чи пан Домс? — запитав він заживного панка середніх літ, що ходив по будинку й голосним криком давав розпорядки, раз-у-раз лаючи „die dummen Polen“¹ за їх безрадність та слямазарність.

— Was wollen ²? — запитав він Гершка, побачивши його в середині будинку.

Гершко підняв на хвилю капелюх і зараз наложив його знов на голову, і сказав, що зацікавився новим підприємством та хотів би оглянути його.

— Eintritt verboten ³! — гукнув Домс, виводячи його з будинку й показуючи напис над дверми. — Не вільно до середини. То мій секрет.

— Я не хочу вивідувати ваш секрет, — мовив Гершко, — але хотів тільки одне запитатися: чи справді з оцеї кип'ячки можна зробити чисту нафту?

— Авже ж можна. Dummer Jud ⁴! Ще й питає. Може, і ти хочеш братися до цього діла?

— Чому би ні? Мене вже давно кортить, і я пару разів пробував перетоплювати кип'ячку, але нічого з того не виходило.

— Певно, такому простакові, що не має поняття про хемію й хемічне чищення, ніколи нічого не вийде. Ходи сюди й подивися!

І він запровадив його до своєї фабрики, де стояв великий котел, повний кип'ячки, і обік кітла дистиляційний апарат. Він показав йому конструкцію й додав:

¹ Дурних поляків.

² Що хочете?

³ Вступ заборонено.

⁴ Дурний жид!

— Dumme Polen von Galizien ¹! Мають тут такі скарби в землі й ані пальцем не кивнуть, щоб використати їх. Preussen müssen kommen ², щоб їх навчити.

— Die jüden könnens auch ³ — усміхаючися, докинув Герш.

— Пробуйте! Штуки немає ніякої, а продукція дасть певні зиски.

Це була перша лекція нафтярства, яку одержав Герш, і від тої хвили його доля була рішена. Він зараз же сторгував у бориславських селян у різних пунктах кілька часток землі, і зараз же уложив собі плян копання. За його прикладом пішли інші жиди, і не минуло року, як усі бориславські толоки та пустарі — бо такі найлегше можна було купити — покрилися закопами, що робилися зовсім примітивно, руками, з боків замість цямрини обгороджувалися прутяними кошами й по кількох сажнях прокопу давали звичайно жилу, з якої йшла кип'ячка.

Ця продукція була легка й неризиковна, та й не дуже полатна. Кип'ячка була т. зв. зашкірна, чорна аж густа. Жида не вміли добре вичищувати її; виходила нафта жовта, каламутна, прудка на підпалі, небезпечна в своїх вибухах. Та швидко дистиляція зробилася кращою, і нафта пішла на торзі, витискаючи американську. Рівночасно з тим вичерпалася зашкірна кип'ячка; тисячі ямок, покопані скрізь довкола Борислава, давали чимраз скупіше того неапетитного, та корисного плинну. Треба було копати глибше.

¹ Дурні поляки з Галичини.

² Прусаци мусять прийти.

³ Жида можуть також.

Перше десятиліття тої експлуатації, роблене поспішно, з занедбанням усяких приписів гігієни й обережности, коштувало смерти тисячі робітників. Під напором підземних нафтових джерел, ями часто валилися, засипаючи робітників, багато гинуло в часі наглих вибухів джерела в кип'ящі; поліції і влади безпечно-сти не було ані сліду. Жиди стали всевладними панами в Бориславі, задержували в тайні тисячні свої занедбання та злочини. Герш вів перед у тім скаженім танці і ввесь увійшов у спекуляційну гарячку. Йому щастило в усьому. Коли деякі його конкуренти вкладали тисячі в гешефт і, прокопавши їх безуспішно та наробивши ще боргів, утікали з Борислава „без капців“, як жартували з них ріпники, то Гершові, який тепер у зносінах із заграничними фірмами самоправно прозвав себе Германом, не тільки на власних частках щастило докопуватися кип'ячки на десятім, дванадцятім чи п'ятнадцятім сажні; він закуповував також ями, розпочаті його збанкротованими конкурентами, і звичайно, прокопавши ще кілька сажнів глибше, таки докопувався кип'ячки. За його почином, і головно на його акціях, повстала велика дестиларня біля Дрогобича, перша в тім роді в Австрії, і здобула для бориславської нафти широкий торговий відбут на всю Європу. Герман Гольдкремер стався одною з авторитетних і впливових фірм у нафтовім ділі; капітали, які він пускав в оборот, робилися чимраз більші; якимось інстинктом, виробленим іще за либацькі часи, він відчував кожну добру кон'юнктуру в торзі, кожне корисне місце на терені. Йому завидували, різні конкуренти старалися наводити на нього всякі

клопоти, денунціювали його до суду за найменші надужиття в його роботах, та все те він умів поборювати, скрізь умів зробити лад і опанувати ситуацію.

І тепер, згадуючи це десятиліття гарячкової боротьби, Герман аж швидше задихав, аж стрепенувся в своїм кріслі. Гарний був час, пора ненастанного зусилля. Треба було день і ніч пильнувати, стояти на сторожі, оборонятися від несумлінних конкурентів, що сотки разів підкидали вогонь у його магазини, ушкоджували його апарати, підмовляли його робітників, навіть засідали на нього самого, бо в Бориславі в ту пору панувало право п'ястука й не щадило ані робітників, ані головачів. Та все те вмів Герман оминати щасливо, запобігаючи шкодам, підставляючи ногу своїм противникам, викручуючися від властей. Він не сипав грішми, як інші жиди, коли їх прикрутить якесь лихо в відносинах до влади, не лякався чогобудь і скрізь умів показати себе чоловіком солідним і певним свого там, де інші тратили голову.

Він майже не жив у ту пору родинним життям. Не бував дома цілими місяцями, то їздячи до Відня, Вроцлава та Берліна, то працюючи на місці в Бориславі. Часом тільки він зідхав, згадуючи свою домівку, до якої його не тягло нічого. Жінка почувала до нього якесь обридження, викликане її хоробливим станом, і не любила й на очі бачити його, та й із сина він не зазнав потіхи. Те, що йому вважалося найпростішим, найнатуральнішим— дочекатися з сина такого ж гешефтсмана, як і він сам, і гідного наступника його капіталів— подавало мало надії на справдження. Малий

Дувідко вже з самого малку був дивною хоробливою вдачі. Страшенно нервовий і дразливий, він у дитинстві терпів від нападів корчів, подібних до епілепсії, які мучили його до десяти літ і спиняли його духовий розвій. У тім часі в ньому розвилися жорстокі інстинкти: любив мучити звірів і людей, дивитися на терпіння й конання, обливав покоевих собачок своєї матері окропом, випікав їм очі, врізував вуха й хвости, і сердечно реготався при їх болізнному скомлінню. Так само жорстоко він поводився зі слугами, з сусідськими дітьми; взагалі, скрізь, де він появлявся, ширився страх серед дітей; усі звали його не інакше, як стеклим¹ Дувідком, і тікали від нього, щоб не потерпіти від його диких капризів, що нападали його якимось раптом, серед веселої забави та дитячого гомону. Герман мав багато клопотів із-за тих дитячих забавок свого Дувідка. То він, вітаючися з дівчинкою, яка йому дуже подобалася, покусав її лице, або запалить на ній сукенку² й плеще в долоні та регочеться, коли дитина верещить і в'ється з болю; граючись із хлопцями, він ні з цього, ні з того одного посадить у кропиву, або поб'є терном, або вдарить каменем у голову. Часто родичі поранених дітей тягали Германа до суду за пакості. Його сина й забороняли дітям ходити на забаву з ним.

На шостім році віддали Дувідка до василіянської школи, та й тут було не ліпше. Дувідко був тупої голови, притім упертий і непослушний, і ніяк не можна було відучити його

¹ Стеклий—скажений.

² Сукенка—спідничка.

від того, щоб не робив пакостей своїм товаришам. Він дер їх книжки, різав їх одержу, копав і смикав за волосся, кого міг попати, і виробляв тисячні збитки, що свідчили не так про його гумор, як радше про якусь брутальну дикість його вдачі й замилювання до жорстокости. Вчителі упоминали його зразу лагідно, далі гостріше, а нарешті один, не можучи витерпіти з його збитками, які виробляв під час години, велів ученикам простягти його на лавці й сам власноручно вліпив йому кілька тростинок у „стару паню“. Страшно було глянути, що діялось тоді з Дувідком. Зразу він немов сам собі не вірив, що його сміють бити. Дома його не карали за жодні пакості й навички, мати ще захвалювала його і вважала ці пакості за об'яв енергійної, самостійної натури. А тут нараз посміли, ще з такою церемонією, простягти його на лавку! Він розпучливо, закусивши зуби, боронився, відбивався руками й ногами, а далі, вийнявши ніж, який завше носив при собі, поранив руку одному з тих, що тримали його, і був би поранив ще й інших, якби учитель іззаду не вирвав йому ножа з руки. Коли ж удари заляскотіли на його тілі, Дувідко нараз замовк, поблід увесь і закусив уста аж до крови, і аж тоді, як його випустили з рук, оглянувся тупим зором довкола, заверещав страшенно й кинувся на землю в епілептичних корчах. Діти перелякалися, та не менше перелякався й сам учитель. Його почали трусити, відливати водою, але це не помагало нічого; покликали сторожа, і вчитель велів віднести його додому. Страх якого репету наробила Рифка, побачивши свого Готліба — бо так з великої любови вона кликала Дувідка —

в таких стані. Вона прибігла до школи й мало не видерла очей учителеві, а потім побігла на скаргу до ректора. Цей прийняв її не дуже то чемно, закидаючи їй, що розвезла свого синка, як циганську пугу, і такого розпущеного та злогоного хлопця вони не можуть стерпіти в школі.

— Але ж він хорий, хорий!—кричала Рифка, в якій серце рвалося на саму думку, що хтось міг доторкнутися до її божища.

— Коли хорий, то держить його дома,—сказав ректор,—у нас не шпиталь, а школа.

— У вас не школа, а шкіродерня, катівня,—верещала Рифка.—Я вас до суду подам, я покажу свого права. Я вас навчу!

На цьому, одначе, справа й скінчилася, бо в суді не прийняли скарги—тоді ще не розуміли науки без биття,—а Василіяни не прийняли Дувідка до школи. Він так і залишився в приватній науці.

— Пощо йому та школа?—говорила Рифка своїй мамі.—Він і без того все ліпше знає від них. Вони з одної зависти знущалися над ним. Отже, я їм покажу, що він сам без них більше навчиться, як у їх дурацькій школі.

Дувідкові найняли приватного вчителя, але справа через те не посунулась наперед. До деяких предметів, головню—до рахунків, його зовсім не тягло, і година рахунків бувала йому найтяжчою мукою. Тільки модні тоді кримінальні романи „Рінальдо Рінальдін“ та повісті Ежена Сю, Габоріо, Монтепена й інших романтиків зацікавили його, і відтепер, увесь час вільний від пустого байдикування, він обертав на лектуру, від якої кипіло в його голові й бурилося в його фантазії. Батько, зрештою, не дбав про

його виховання. Він також був неосвічений і не відчував потреби книжки, та й знав при тім, що Дувідкові ніякого спеціального, фахового знання не потрібно, бо він буде, мати гроші.

— Гроші — велика річ — говорив не раз Герман у своїм домашнім крузі. — Слухай, синку, гроші — то всемогучий пан! З грішми ти мудрий, а без грошей дурень. З грішми ти пан, а без грошей капцан. З грішми тебе шанують, а без грошей на тебе плюють.

— А мені про гроші байдуже! — мовив Дувідко.

— А чого ж тобі треба? Чим би ти хотів бути?

— Розбійником, — мовив, усміхаючися, Дувідко, — не для грошей, не для грабунку, що мені гроші? Візьму й закопаю в землю. А для самої небезпеки, для тих дивних пригод, що на саму їх згадку аж мороз іде по тілі. Оце мені життя!

— Ах, то лицарська кров! То лицарська кров! — шептала Рифка, подивляючи Дувідкові слова.

А Герман сміявся.

— Ну, ну, синку, тепер те не в моді. Ми також по-своєму розбійники, стоїмо на чатах, пильнуємо хвилі, плянуємо напади й відбиваємо чужі, ставимо засідки й ризикуємо. То, синку, війна, в якій треба більше дотеку, хитрости, безоглядности й обережности, як у розбійництві.

— Але я тої війни не люблю, — скрививши рота, мовив Дувідко. — Я люблю, як щось живе треплеться мені в руках, а я раз-за-разом затоплюю ніж у його тіло й сліджу його передсмертні судороги, і люблюся струмками гаря-

чої крові, що б'є ключем із його рани, і слухаю його передсмертного стогону й харчання. Оце приємність! Чуєш, що ти пан над життям людським, коли можеш відібрати його в кожній хвили.

Германові ніяково було слухати таких концептів, хоч він не вірив у їх серйозність та вважав їх вискоками тих розбійницьких повістей, якими зачитувався його син. Лише блиск його очей, дикий і кровожадний, коли його фантазія забігала на такі теми, велів бачити в них вплив дійсного нахилу його вдачі. Герман здвигав ременами і йшов за своїм ділом, а Дувідко довго ще з матір'ю фантазував на тему розбоїв і вбивств, і вона з подивом слухала його фантазій та все лише шептала:

— Лицарська удача! Що за лицарська удача!

— От дівтак, нехай фантазує!—мовив Герман, спльовуючи на підлогу, потім зажмурих очі й задрімав.

І сниться йому, що він лежить на зеленій мураві, пахучій подихами весни, а над ним висить ясне небо глибоко-блакитною безоднею. І мурава під ним, мов льодова крига, пливе кудись по якомусь невидному, безбережному морю. Його серце починає бити живіше, мов у чоловіка, що лежить, але рівночасно все його тіло таке ослаблене, знесилене, що він не може ворухнути ані рукою, ані ногою. І глядить угору й бачить, що край його голови виростає пальма й звішує над ним своє здоровенне листя, мов великий парасоль. А в тім листю ворухиться щось неясне, невидне в тіні листя, а помітне тільки якимись метале-вими відблисками, що пробігають від часу до

часу, коли те, неясне, частиною свого тіла висунеться на сонячне світло. Ах, тепер він бачить: це гадюка, величезна гадюка, Boa Constrictor, що склубився серед пальмового листа й оце, висунувши голову вниз і загнувши шию гаком, своїми пронизливими очима вдивляється в нього. Герман і собі ж не може звести очей від зору гадюки; його серце б'ється швидко-швидко — не знати, чи тривогою, чи радістю; ані думки про те, щоб тікати кудись, кликати допомоги. І нараз лускіт, мов би з ба-тога тріснув, гадюка випросталася і впала з дерева на мураву ось-ось біля нього, і на своїй шиї він почув холодний дотик її голови. І прокинувся.

— Ну,—вирвалося несвідомо з його вуст.

Перед ним стояв Дувідко, покритий пиллом, задиханий і з густими рум'янцями на лиці.

— Це ти? — промовив Герман, окидаючи його очима. — Пішки йшов?

— Ні, верхи їхав. На буланім, — мовив Дувідко.

— І не скинув тебе?

Дувідко не відповів на цю невинну інсинуацію, але сів на ріг столу, мов на коня, і почав махати ногами.

— Може, що сталося дома, що ти приїхав? — питав Герман, не ворущаючися з фотелю й докінчуючи свою сіесту.

— Ні, не сталося нічого.

— А чого ж ти приїхав?

— Так собі. Нудно стало. Що мені робити?

— Щобудь роби, то не буде нудно. Ось тут до ведення рахунків здалась би ще одна сила.

— До ведення рахунків! — скрикнув Дувідко. — Ти ж знаєш, тату, що мені рахунки обридливіші від усього на світі.

— Попробуй, то швидко й засмакуєш.

— Ні, не хочу. Як засмакую, то візьмуся, а тепер не хочу.

— Ну, то, може, полізеш у яму?

Дувідко витріщив очі на батька. Така думка, щоб він ліз у яму, як простий ріпник, не приходила йому ніколи в голову.

— У яму? Чого?

— Копати, — з усміхом відповів Герман. — Коли тобі нудно — це найліпший спосіб. І небезпечно, почувеш, як заморока ходить по нафтовах жилах і булькоче й преться до стін ями. Ну, і плату дістанеш.

— А ти був там, унизу?

— Певно, що був.

— Ну, і що?

— І нічого. Побув, покопав та й виліз.

— Ну, то мені байдуже. Не піду. І загалом, тату... я хочу бути великим чоловіком.

— Добре, будь.

— І славним, голосним на весь край.

— Не знаю, на що це тобі придасться, але як хочеш, то будь.

— Чую в собі силу, відвагу, рішучість.

— То дуже красно. Лізь у яму й працюй.

— Тату, не смійся з мене. Мене пре щось, розпирає до якогось незвичайного діла, а ти мені: лізь у яму.

— Якого ж тобі незвичайного діла треба? Що ти можеш зробити незвичайне?

— О, зробити незвичайне діло! Певно, на це треба й незвичайного чоловіка, незвичайної вдачі. А все те в мене є. Мене роз-

пирають гадки. Якісь високі бажання не дають мені спати.

— Скільки знаю,—мовив, усміхаючись Герман,—усе спиш міцно й хрпеш, як жорновий камінь.

— Але й уві сні не покидають мене думки!—говорив Дувідко, не звертаючи уваги на батькові кпини.—Я би хотів видумати щось таке, чого досі ніхто не видумав, збудувати щось таке, чого ніхто не збудував. Я би хотів видумати чоловіка іншого, вищого понад те, що живе нині на землі. Щоб він плавав у воді, як риба, літав у повітрі, як птах, щоб міг піднятися на місяць, на сонце, пролітати всесвітні простори, як промінь. От це було би раз! Оце була би задача, гідна найбільшого філософа.

— Видумати це, Дувідку, потрапить і дурень, а зробити—от що трудніше. Та вже ж і повідумували всякі машини й до бігання, і до плавання, і до літання...

— Машини! Що таке машини? Ти її зроби, ти її монтуй, ти її обслулуй, а вона попсується—і ти стій, як дурень! Тьфу, паскудство! Тут не машин потрібно, а натуру людську перемінити, піднести на вищий ступінь! Ось що мені хотілось би видумати.

— А може би ти хотів дещо грошей?

— Нащо мені грошей?

— Ну, так, на цукерки, шоколядки.

— Що то, я дитина, щоб їв цукерки та шоколядки?

— Та хоч і не дитина. Все таки б менше тобі нудилося, і ти не займався б такою філософією. Ну, але годі з нею. Мені пора йти оглянути роботу. Підеш зо мною?

IV

Сонце починало хилитися з полудня. Його гаряче проміння сипалося іскристим дощем на бориславське підгір'я, розсипаючися по сугорбах сірої глини, видобутої з глибочезних ям, розпалюючи тонкі, дротяні линви, навинені на корбах, заломлюючися й мигтячи всіми фарбами веселки на калюжах густої кип'ячки. Тягло душним, нафтовим сопухом. Меланхолійно поскрипували корби, якими спускано робітників у глибінь, або добувано знизу леп у кіблях. Поміж ямами вешталися тут і там дозорці, біля корб стояли робітники, і раз-у-раз то згиналися вниз, то підіймалися вгору, крутячи корбами; вся праця заховалася в глибінь землі, там у тісні, темні ями, де блимали лише маленькі лямпочки, а заморока глухо белькотіла в підземних жилах.

Тут і там поміж ямами здійсмалися кошари або великі шопи, що були складами робочих знарядів та добутого матеріалу. Тут звичайно й самі робітники спочивали, дожидаючи своєї черги—йти в яму. Робили день і ніч, на „шихти“, кожна шихта по шість годин. Виробивши шихту; одні робітники виходили наверх, а інші йшли на їх місце на дно. При корбі один робив звичайно три шихти, тоб то 18 годин без упину; молоді хлопці, яких найчастіше уживано до цієї праці, в перших днях блювали від завороту в голові при тій роботі й часто падали знесилені, поки дозорець копняком не доводив їх до притомности.

— Не лежи, пся твоя мати!—кричав дозорець.—Хочеш у ямі хлопа задушити? Дуй, свиня, за штири шістки!

І хлопець хапався знов за корбу, якою млинковано повітря згори до ями, щоб виперти відтам удушливі нафтові сопухи.

Дзінь - дзінь - дзінь! Дзвінок з ями. І два парубки хапаються за іншу корбу, що стоїть на двох стовпах над ямою, і починають тягти вгору відро. Одне йде вгору, друге рівночасно в долину, і поки тут одне випорожняється, друге внизу наповняється. І так далі, також без упину вісімнадцять годин.

Герман із сином ішов поміж ямами, поміж довгими рядами отих корбарів, що раз-у-раз, мов автомати, хиталися, мірно кланяючись у пояс і знов простуючися. Їх видно було скрізь, куди оком глянь. Звиш десять тисяч ям на широкій леваді, прозваній Новим Світом, було в руху, і вся та левада виглядала, як велика нива, покрита отакими розхитаними людьми. Якийсь сонний понурий дух лежав над левадою. Лиш де-де в кошарах цюкали теслі, лагодячи нові цямрини для ям; у слюсарні біля Домсової фабрики пишчать і свищать циркулярки, гострячи знаряди до лупання каменя, який декуди попадається в ямах; дим чорними стовпами стоїть над дахами дестилярень на Волянці, і там, коло тих дестилярень, чути гамір і крики робітників, фірманів та факторів. Герман з залюбуванням роздивлявся по крайобразі, що для ока не проявляв нічого принадного, крім хіба темно-зеленого Діла, який закривав західню й південну частину обрії. Для нього цей крайобраз був найлюбіший з усіх, бо з нутра цієї землі лило його багатство. Зашкірна нафта вже давно вичерпалася, треба було йти глибше; тут появились багаті поклади воску, з якого

Герман надіявся великих зисків, маючи вже звістку про спосіб його чищення. Треба було будувати для цього нову дистилярню, ну, та це не біда. Аби тільки докопатися багатших джерел кип'ячки та покладів воску, аби тільки пустити діло в більший рух! Отой сонний супокій, що лежав над Бориславом цього літнього пополудня, дуже не сподобався йому; він радий би був, щоб тут стояв гамір, клеотіло життя, вешталися купи народу. Адже це джерело світла на весь край, джерело промислового руху. Невже все в Галичині мусить іти так сонно, мляво, так якось по-патріярхальному, немов би тим людям усе на світі було байдуже?

— Тато, чуєш? — промовив Дувідко.

— Дзвінок із ями. Ну, щож у тім дивного?

— Алярмовий дзвінок.

Дзвінок над найближчою ямою зазойкав нагло якимось розпучливим голосом і нараз затих. До ями підбіг дозорець.

— Що там таке? — запитав тих, що крутили корбою.

— Не знати. Відро не йде.

— Обвалилася яма.

І дозорець живо накинув на себе пояс безпеки, зашивив його за лину й ступив у відро.

— Спускайте! — мовив до тих, що стояли при корбі. За хвилю щез у пільмі, лише світло лямпочки, яку мав при поясі, мов червоний червячок, мигало іноді з глибокої пільми й знов щезало в ній.

Уже десятий, уже двадцятий, тридцятий, сороковий сажень. На п'ятдесятім сигнал — тягти назад.

— Що там таке? — запитав Герман дозорця, коли цей появився на світло.

— Завалилася, — сказав він коротко. — Нафта виперла стіну й залила все до самого споду. Двадцять сажень криниці.

— Ну, слава Тобі, Боже! — мовив Герман. — А б'є ще джерело?

— Сильно б'є. Бачите, я до половини мокрий, поки підтягли. Ще хвилю, було б і мене залило.

— А копач?

— Ну, що про нього й балакати! — І він махнув рукою.

Герман також махнув рукою й пішов далі. Що значить копач, коли нове джерело нафти відкрилося? Що значить одне життя людське, а хоч би й сотки й тисячі їх, де ходить о отворення нових жил земного багатства, з яких попливе користь на многі покоління? Зрештою, копач погиб через власну необережність, — чом не сигналізував швидше? А втім хто там буде питати за копачем! Пусте діло! Не він перший, не він і останній.

І Герман ішов далі. Нині, очевидно, щастилося йому, бо з кількох ям підходили до нього вісті, що показалися незвичайно багаті джерела нафти. Він радий був тому, та проте в кожній кошарі докладно переглядав рахунки, копальняні знаряди, млинки, линви, — любив порядок і точність. І робітників розпитував, чи не кривдять їх дозорці.

— Та що нас мають кривдити, — сказав один зачорнений, як дідько, що, тільки що вилізши з ями, лежав на землі й важко дихав. — Най Бога просять, щоби ми їх не кривдили, бо з нами нема що зачіпатися.

В кошарах, при вогнищах, що розпалювалися на ніч та тліли й увесь день, де робітники курили люльки та варили собі страву або пекли бульбу, ішли між ними веселі та свободні розмови. Одні оповідали про свою домашню мізерію, про сварки в родині, про процеси та військові езекуції по селах. Інші згадували залюбки про давніх опришків, що мстилися на злих панах, оповідали дива про Довбуша, що скрізь позакопував скарби, про велетнів, що став на одній версі й відци подавав топір другому, що стояв на другій версі. А всі вони хвалили Борислав.

— То наш тато, наш опікун! — говорив один копач. — Що мені тепер пан і його оконом? Я їх і знати не хочу й на роботу до них не піду. Я тут маю ринський, а при камені й півтора ринського на день, а в пана за день косовиці по штири шістки. І навіть горілки не дасть. Хай собі шукає дурних.

— А в яму не лячно¹ лізти? — питає якийсь патлатий гуцулик, що недавно прибув у „Буриславку“ та не міг іще відважитися лізти в яму.

— От дурний! — відповідає копач. — Чого ж має бути лячно? Робота, як робота.

— Але може обвалитися або кип'вчка залле, йик² вібухне. — мовить гуцул.

— Овва, та що з того! Смерть, як має постигнути чоловіка, то постигне, хоч ти й за піч сховайся. Адже нас тут працює зо п'ятдесят тисяч, а як десь коли одному чи двом притрапиться нещастя, овва! Чого тут лякатися!

¹ В яму не лячно.

² Йик—як.

— А ти вважай,—кидає своє слово інший, пихкаючи люльку,—що ти тут свободний, як птах. Батько гебе не лає, мачуха не пилить, ніхто тобі в ложку не заглядає. Що заробиш, те твоє, робиш собі з тим, що хочеш.

— У мене жінка й діти,—відмовляє гуцул,—мені аби заробити на податок, та й додому.

— То лізь у яму, бо так наверху при корбі не швидко заробиш.

— Відав, шьо мусю,—мовив гуцул,—хоч боюси, ой, мамко моя, йик боюси тої йими!

Всі присутні сміються, а гуцул, пихкаючи люльку, все повторяє:—Боюси, тай шьо ми заробиш! Все ми си здає, шо йик у ню влізу, то вже бірше світа не побачу.

Герман, проходячи попри ями, не раз залюбки підслухував такі розмови і всміхався. Це ж було свідоцтво тих простих людей про добродійство нового елемента в їх життя, промислового руху. Він дає їм можливість вийти зі старої тісноти та безрадности патріархального життя, пізнати більше світу, розвинути свою волю. Що з того, що сотки, тисячі їх погинуть або зведуться ні на що! Без того ніяка переміна в суспільному життю не відбувається, та й без того чи менше б їх пропало в домашній глуші? Герман був чоловік практичний, далекий від усякого сантименталізму. Як генерал в часі битви бачить тільки свою мету й старається досягнути її, хоч би скільки його людей упало, так само й він при своїх промислових спекуляціях. Дбати про якусь особливу безпеку робітників, про те, щоб стіни ям були солідніше оцямровані й не валялися, він не вважав себе в обов'язку. Хай про це дбає поліція! Як вона накаже, то й

зроблю, а так нащо мені зайвого кошту? А робітники все знайдуться.

Ось зміна шихти. Зазойкали дзвінки по кошарах, і з ям почали витягати копачів. Вони були звичайно цілі мокрі від поту і, виринувши на світ, довго видихувалися після задухи, яка, не вважаючи на помпування повітря згори, стояла особливо в глибших ямах. Біля ям іде гамір, дехто жартує собі з тих, що вилізли, а ті, що тепер на черзі, пригтовляються іти на низ.

— Glück auf¹, товариші!— гукають їм ті, що лишаються на версі, і звільна ями знов проковтують тисячі людей.

— Glück auf!— повторяє й собі ж Герман.— Так і треба! Нехай ідуть, нехай коплять і викопують це джерело світла. І їм самим з часом ясніше стане в їх безпросвітній пільмі. А втім, стане чи не стане, для мене головна річ— розвій моїх діл.

— Тато,— озивається Дувідко,— а пощо тобі так убиватися при цих ділах?

— Як то пощо?— дивується Герман.— Хіба тут може бути питання?

— Я не бачу ніякої цілі. Мені обридливо дивитися на це.

— Що ти розумієш!— мовить Герман.— Ти ніяким ділом ще не займався, то й не знаєш, як воно захопає чоловіка. Хоч би він і не бачив ніякої іншої цілі перед собою, а для самого діла, для оказання своєї сили й зручності він працює далі. Аби щастя вхопити в свої руки. Та я надіюся, що й ти, раз засмакувавши, набереш охоти до діла.

¹ Щасливо.

— Ні, ніколи не наберу!— мовив Дувідко.— Нудно це все. Та й пощо? Пощо мені бути багатим?

— Щоб панувати над людьми. Щоб бачити, як вони хиляться перед тобою, готові віддати тобі на услуги свою силу, свій розум, свою науку, щоб тільки запопасти твоєї ласки. Ти ще не розумієш, сину, яка це розкіш — почуття своєї сили, в тій певності, що як я захочу, так воно й станеться, хоч би там люди надри-валися й гibli для мене.

— Гоїв не жаль,— мовив Дувідко, мов із задуми.— Вони брудні й вонючі.

— То би ще байка, що брудні. Гірше те, що дурні. То єсть для них гірше. Ади, як вони лізуть у ями й гадки не мають, і задовольняються мізерним заробітком, який тут же зараз і пропивають. А могли б були давно робити це для себе й дороблятися капіталів. Адже це їх ґрунт був. Вони бачили, як із нього скрізь виступає кип'ячка, і кляли його та й кляли свою долю, що їх посадила на таким ґрунті. А придивитися до тої мазі, довести її до вартости — борони Боже! Сотки літ вона була для них лише завадою. А тепер, бач, вона ожила й їх поперед усього змела з землі. Вони попродали свої ґрунти за півдармо, пропили гроші, а тепер, як непишні, ідуть у нас шукати заробітку. Земля, їх земля мстить на них, проковтує їх день за днем. І мені не жаль їх. Дурному так і треба.

Отак розмовляючи, вони під захід сонця вийшли аж на Волянку, де стояв головний Германів магазин, була контора і в ній сидів завідатель Германових копалень. Власне почалася виплата робітників, що купами приходили з

різних часток, весело гуторячи звичайно від пробування в атмосфері лепу, воску й кип'ячки— від ніг до голови чорні, як дідьки. В канцелярії був натовп, ішов гармидер і брязкіт дрібних грошей; ждучи своєї черги, юрба робітників стояла перед дверима канцелярії й гомоніла.

— Добрий вечір вам!— промовив Герман, наближаючися до них.— Ну, що чувати?

Робітники поздіймали капелюхи, та зараз же й повкладали їх на голови. З жидом вони не церемонилися, говорили сміло, не так, як з першим-ліпшим паном.

— Та гаразд би було,— сказав один із них,— коби в ямах безпечніше було. А то йде чоловік до неї, та й свого життя непевен.

— Ну, що я на те пораджу?— мовив Герман.

— Треба би міцніше цямбрувати ями.

— Я вже наказав. Тут заложимо варстат, нехай роблять цямрини, скільки треба.

— А інші жиди й слухати не хочуть про дощані цямрини.

— Бо капцани,— згідно мовив Герман,— бояться кошту, а про людську безпечність їм байдуже. А я не хочу, щоби в моїх ямах люди душилися та гинли.

— Дай вам, Боже, здоров'я, пане Гольдкремер. Ми в вас не маємо кривди.

Обступили його зо всіх боків, пішли жарти та оповідання.

Дувідко тим часом пішов далі дорогою й зайшов у ліс. Він ще не був у ньому ніколи й інстинктивно якось жахався його. А ліс стояв чорною, велетенською стіною, вкриваючи гору геть аж до найвищого верху. Війшовши стежкою якийсь шматок дороги, Дувідко почув

себе, мов у бочці. Хоч надворі було ще добре видно, тут стояла вже нічна пільма. Дувідко зупинився й почав прислухатися. Над лісом стояв глухий гомін, де-не-де скрипіли ялиці, розхитані вітром, зовсім нечутним унизу. Заскиглила сова в верховіттю, а друга захихоталася жасно десь у дуплі під корою. Захрустіли внизу гілляки, і Дувідко затерп, задрижав усім тілом і пустився що духу тікати з лісу. Сам не знав, чого боявся, але тікав, спльовуючи щохвилі на боки.

— Ну, ліс! Хай йому всячина! Страшно тут,— шептав він, опинившись за вільним полі.— Я би тут не ночував! Здається, що згиб би зо страху.

Звільнив кроку. Стояв на високім схилі гори, куди вела стежка, і дивився на Борислав. Сумерк покрив уже село, огорнув його густою смердючою парою, що ніяк не хотіла підійматися під небо й очистити повітря внизу. Крізь цю пару де-де проблискували, мов вовчі очі, вогневі ватри в кошарах, а на дальшім обрії на північ миготіли світла в вікнах селянських хат. Дувідко думав щось, надумався і, не гаючись, спустився стежкою з пригірка, перескочив потічок, що вився й шваркотів у його стіп, і попростував до Борислава.

Вже й ніч надійшла. Герман сам вернув до Борислава, думаючи, що син перед тим вернув додому, але там не було його. Були натомість свіжі листи, замовлення на нафту й на віск, якого рафінерію треба було робити якнайшвидше. Герман засів зараз писати листи. Упоравшись з цією роботою, подзвонив і запитав у слуги:

— Дувідко ще не прийшов?

— Ні, певно, буде в касині на вечері.

— Ну, ну. Піду й я туди.

Він одягся й пішов до касина. І там не було Дувідка, та він не дуже турбувався цим. Адже не згубиться ніде. Походить та й верне незабаром.

Він засів до вечері і, поки приготували йому пару котлетів, сів під вікном і дивився на ту частину Борислава, де лежала головна група його копалень. Кошари з високими дерев'яними вежами бовваніли в сивому тумані, мов пеньки здорового зрубу, а десь-колись унизу проблискували світла ліхтарень, коли хтось ішов з кошари до кошари. Протяжно зтогнала свиставка в далекій дестильярні, і пугач запугував на старій вербі тут же над дахом касина. У Германа пробігла дрож поза плечима.

— Гарна птиця, — буркнув він сам до себе, — а чомусь ніколи не можу її чути без жаху. Чи справді вона ворожить якесь лихо? Тьфу, і сам не вірю тому, а чогось страшно. Така вже дивна людська натура.

Та в тій хвили бухнув здоровенний сніп проміння від землі аж під небо, і щось глухо загучало, мов із горла десяти волів. Потім піднялося величезною лійкою вгору криваве полум'я, почувся тріск розваленої й горючої кошари, — в ямі наступив вибух. Бовдурами за-клубився над ямою густий, удушливий дим, якого важку масу знизу лизало полум'я.

— Моя яма! — скрикнув Герман і зірвався з місця, щоб бігти на пожежу. Вхопив капелюх і погнав щодуху. Недалеко бігши, здивав Дувідка, що, задиханий, заляканий, біг йому назустріч.

— Ти тут? Де ти був?— запитав батько.

— Де був? Був у лісі. А бачиш фейерверк?

— Бачу, та це ще байдуже, аби вогонь лише не розширився.

— Куди йому ширитися? Яма далеко від інших.

— А все таки треба побігти. Чи не спав хто в кошарі?

Дувідко не сказав нічого. Та коли прибігли на місце, вже робітники з сусідніх кошар працювали, закидаючи пожежу глиною, а інші з недогарків кошари виносили трупи робітників, що спали там, були захоплені вибухом, обризані гарячою кіп'ячкою й майже моментально подушені полум'ям. Дальшої безпеки не було. Герман зідхнув важко, дивлячися на обгорілі тіла робітників, але Дувідко розсміявся істеричним сміхом.

— А бачиш, бачиш, як вони тепер виглядають?— говорив добатька, заходячися від сміху.

— Бідні люди,— мовив Герман.— Що то може необережність! Допустили вогонь до ями, та й самі потерпіли.

— Та не допустили, це я сам підкинув,— мовив Дувідко.— Хотів побачити, як позриваються від гуку та почнуть утікати, а вони поснули твердо, та й не чули гуку.

Герман перелякався і, кинувшись до сина, затулив йому рота:

— Та чи ти здурів та й голосно признаєшся? Хочеш, щоби тебе арештували за підпал? От іще дурень!

— Овва, що мені зроблять! Я собі для забавки,— мовив Дувідко, здвигаючи плечима.

— Але ж живі люди! Посиротив діти!— мовив Герман.

— Овва, яка шкода! Що вони варті всі на купі? Мені їх не жаль. А варто було подивитися, як вони побудилися серед вогню і, мов безумні, кидалися на всі боки. Один, осліплений полум'ям, просто бовтнувся в горючу яму. Ха-ха-ха! Це був вид, якого не забуду ніколи.

Та Герман, ще раз затикаючи йому рота, потяг його з собою до касина і, не чекаючи вечері, сів із ним на візок та почав щодуху гнати до Дрогобича. Коли виїхали за Борислав, він оглянувся й бачив ще лиш вогняні недогарки кошари. Полум'я погасло. Він зацмокав і, обертаючися до сина, сказав:

— Ну, чи не збиточник ти? Адже якби хто почув, що це ти зробив, то небагато й хибувало би, щоб і мене з тобою кинули в той вогонь. І що б було тоді?

Дувідко здвигнув плечима й почав свистати.

V

Минуло декілька місяців. У Бориславі знов починався оживлений рух. По десятилітній „нафтовій гарячці“, що якийсь час почала вже була притихати, почалася воскова гарячка. Бориславська нафта стратила деякі ринки на заході, виперта звідци американською; Угорщина виключила в себе галицьку рафіновану нафту і, побудувавши свої рафінерії, брала з Галичини лише сирівець. Доходили чутки про величезні нафтові джерела за Кавказом і про те, що спілка заграничних капіталістів робить величезні приготування для експлуатації тих джерел на таку скалю, про які досі не мавив ніхто ані в Європі, ані в Америці. Галицькі

нафтярі похнюпилися й не ждали собі добра від такої кон'юнктури, обмежували продукцію, боячися краху. Але віск земний не мав конкуренції. Завдяки працям бельгійського хеміка Ван-Гехта спосіб його чищення й приготування для фабрикації свічок був удосконалений, і віск пішов угору. Германові Гольдкремерові пощастило законтрактувати Ван-Гехта на директора для великої рафінерії воску, яку він збудував біля Дрогобича, і він розпочав фабрикацію цього нового товару на великі розміри.

Йому вдалося закупити в Бориславі значні засоби сирого воску в таких магазинах, де він лежав без ужитку; закупив їх у недогадливих нафтярів по дуже низькій ціні й пустив свою фабрику в рух. Товар пішов над сподівання добре, замовлень приходило чимраз більше і з Німеччини, де якась велика спілка капіталістів заходилася увільнити німецький торговий ринок з-під американської переваги, і з Росії. Ходило тепер про можливе збільшення власної продукції воску та про можливе дешеве за купування його в інших фірм, поки ціна сирівцю не підскочить, і тут Герман розвинув діяльність з тою енергією, яка характеризувала його за молодших літ. Він перенісся до Борислава, день-у-день бігав по всіх магазинах, наглядав усі ями, в яких докопалися воску, переводив сотки дрібніших і більших умов на його доставку й силкувався зібрати весь цей артикул у своїх руках. Приходилось пару разів розбивати готові вже консорції капіталістів на будовання нових рафінерій, приходилось перетягати на свій бік, навіть приймати до спілки з собою деяких властивців

що в своїх ямах натрапили на значніші воскові жили, а притім треба було дбати про скорий транспорт матеріалу й про тисячні дрібниці, які надавав сам хід роботи. Герман постарчав усьому, був скрізь, де насувалася якась трудність, і ще знаходив час лазити особисто по ямах та досліджувати при помочі спеціаліста-геолога, спровадженого зі Львова, де би можна надіятися багатших покладів воску. В тій ненастанній біганині, в тім напруженню всіх своїх духових і фізичних сил він почував те задоволення, що одне може заповнити життя живим змістом та дати йому змисл і мету.

Одного дня, коли „пан інженер“ уже виїхав був до Львова, Герман не видержав і вже сам, без його приводу, спустився в одну яму, на яку чомусь мав велику надію. Ця яма лежала на самім краю його парцелі й припи-рала безпосередньо до громадської толоки, якої округова влада чомусь не дозволила про-давати нікому. Германові від самого початку „воскової гарячки“ видавалося, що тут, під цею голою толокою декуди зовсім лисою, а декуди в видолінках порослою тернами та песью травою, тут, унизу, мусять лежати ба-гаті скарби, які природа заздрісно ховає від людського ока. Він велів копати яму так близько своєї границі, як тільки дозволяв урядовий припис, і стратив на ту саму яму, доведену до 80 сажнів, уже кільканадцять ти-сяч, але досі зовсім безплідно. Та Герман не тратив надії й оце другий чи третій раз надів на себе ріпницьку блузу й велів спу-стити себе помалу вниз, по дорозі скрізь об-мацуючи цямрини, чи де не загнулися під на-

пором воску, нюхаючи на всі боки, стукаючи та гукаючи, чи не почує щось такого, що навело б його на щасливий слід. Та ні, яма була глуха й німа, не давала ніякого знаку. Ось Герман уже опинився на дні і, важко дишучи, почав лямпою освічувати, шпортати та обнюхувати стіни. В ушах його шуміло—знак, що повітря у ямі було сперте. Та ні, не те лишень! Звідкись, очевидно, віяло холодним газом! Мав би це бути який знак? Герман ще раз похилився до стіни, з якої йшов той газ, ще раз наблизив до неї лямпу й побачив у ній тоненьку, як нитка, розсілину, що зигзагуюватою лінією скісно бігла знизу вгору й губилася в пітьмі. Він притулився до тої розсілини й почув зовсім виразно: дме з неї вонючий дух! То не нафта, бо та давно проламала би стіну й бухнула би в яму. Це тверде тіло—очевидно, віск! Це той скарб, якого він шукав, і який дасть йому нову силу. Він аж захлипав зі зворушення й подзвонив, щоби тягли його вгору. А коли його витягли наверх, він був увесь задиханий, аж душився, і не міг сказати ані слова. Робітники, що працювали при корбі, підхопили його за підруки, відв'язали від линви й хопилися натирати його водою, думаючи, що він умліває від задухи, але Герман, ще не можучи встати з землі, затріпав руками й ногами.

— Ні, ні, мені нічого!—скрикнув він уриваним голосом. — Біжіть, кличте мені обершштайгера! Живо! Живо!

Не минуло півгодини, а вже Герман був по нараді з обершштайгером. Та й що було тут нараджуватися? Герман ані слухати не хотів скептичних уваг обершштайгера, що там

у тій ямі, нема ані сліду воску, що поклад глини, який там надибано, по всіх геологічним познакам виключає віск (це вже оберштайгер повторяв фрази пана інженера), і що це буде ще одна даремна робота. Герман лиш руками тріпав на таке балакання.

— Що ви плетете! Що плетете! — кричав він. — Я вам кажу, зараз робіть штольні в тій стіні, що до толоки! Зараз робіть. Там віск, чути газ, що віє з розсілини. Там віск, багато воску, будете бачити!

— Про мене! — відповів оберштайгер, похитавши головою. — Але це не наш терен.

— Що вас то обходить? — закричав нетерпеливо Герман. — Хто вас про те питає? Ви робіть, що вам кажу, а тереном не турбуйтеся. То вже моє діло.

І за дальшої півгодини вже над ямою цюкали теслі, роблячи цямрини до штольні, а в глибині працювали оберштайгер і два робітники, прорубуючи в глиняній стіні простору позему печеру. Ледве пройшли отак два сажні, в печері показався віск, — мало сказано, по відлупанню глиняної брили одної, другої, третьої — вся дальша стінка зажовтілася, показалася одностайною верствою воску, якої грубости, ані глибини не було можна дошукатися.

Герман так і знав. Він, досі не обідавши, ждав біля ями, не скидаючи з себе гірничої блузи, надітої поверх його звичайного убрання. Скоро почувся знак, що докопалися до воску, він велів спустити себе знов на місце праці. Опинившись на дні ями, він зараз скочив у штольні і, схиляючися в ній до половини, коли робітники ще вбивали останні бруси в шпуги повкопуваних стовпів, побіг на

світло, що горіло при кінці штольні. Тут був оберштайгер ще з одним ямарем, і обчищували від глини решту воскової стіни. Герман аж скрикнув з радости.

— А що, не казав я? Не моя правда?— мовив він радісно, оглядаючи воскову брилу, відкриту в маленькій частині, що визирала з глини мов зеленкувата скеля, мармурована темножовтими жилками. Він доторкався до неї пальцями, що застрягали в м'який віск, обнюхував її, цмокав раз-по-раз, мов би хотів сказати: нівроку тобі! Потім узяв довгий сталевий прут, що стояв у куті штольні, і рішучим рухом руки застромив його в воскову брилу, але півтораметровий прут потонув у восковій масі увесь, і Герман силкувався віпхати за ним ще й свою руку аж до ліктя, але твердої глинки чи опоки годі було домацатися.

— А що, бачите?—знов з тріумфом промовив Герман, обертаючися до оберштайгера.— Бачили коли таку жилку?

— Гратулюємо, гратулюємо!—мовив оберштайгер, стискаючи подану Германом долоню. І інші робітники наблизилися до нього.

— Дай вам, Боже, щасливо, пане Герман! Бог вам то дав за ваше добре серце.

— Богу дякувати!—відповів Герман, здіймаючи капелюха з голови.— Та й вам усім спасибі за роботу.

І Герман видобув із-за пазухи шкіряну теку й дав оберштайгерові 20, а обом робітникам по 10 ринських на руки.

— Це вам тим часом,—сказав він.—Тільки прошу вас, мої любі, не розголошуйте якийсь час нікому, що ми тут знайшли. Знаєте, у нас люди зазидуючі. А є й такі, що собі тим не

поможе, але радий іншому пошкодити. Прошу вас, заховайте це в тайні. Я платитиму вам потрібну платню за щоденну працю в шахті, а потім, дасть Бог заробити на ній, то будьте певні, я вам цього не забуду.

Робітники, раді так несподіваній щедрості Германа і його обіцянкам, кланялися й прирікали мовчати, а Герман велів при собі вилупити першу брилу воску, велів подати її в відро й з нею разом велів тягти себе наверх.

Германові надії оправдалися вповні, ще й над сподівання. Воскова жила, чи „матка“, як звали її ріпники, оказалась нечувано великою й багатою. Завглибшки мало не на два сажні, вона тяглася в шир і довжину невідомо як далеко, розгалужувалася, заповняла глибші видолинки в опоці, то знов розбігалася тонкими жилками в різні боки, до інших подібних „маток“. По вичерпанню головної жили, що дала пару тисяч сотнарів воску, Герман велів гнати штольні за ходом тих менших жил. І тут йому щастило: очевидно, випадок напровадив його на один із центрів воскових покладів.

От тепер пішла його фабрика! В ямі і в її бокових штольнях працювало щодень по 20, далі по 30 і по 50 робітників, в міру того, як розширявся простір, зайнятий штольнями під землею. І на Германовім ґрунті знайдено воскові жили, хоч не такі багаті, як на громадській толоці. День-у-день десятки возів, навантажених здоровими, в форму бочок витисненими брилами воску, тяглися з Борислава до фабрики, а з лісів і з Дрогобича везли терті ялиці та дубові стовпи на цямрини нових штолень.

А Германові конкуренти аж вилися з зависти над його фортуною. Вони зразу й не завважили нічого, бо Германові робітники справді держали язика за зубами; але швидко почали бігати глухі чутки, що Герман знайшов незвичайно багату воскову матку й бере з неї тисячі сотнарів воску. Пішли розмови й плітки, головню коли нові слухи донесли, що та нечувана матка знайдена не на Германовім ґрунті, а на громадській толоці. Зараз полетіли доноси до староства в Дрогобичі, але тут мало що зискали: Герман давно вже виведнав собі в старостві дозвіл копати штольні під громадською толокою, не нарушуючи її зверхнього посідання. Говорили, що такий дозвіл коштував йому пару тисяч, але Герман на це все сміявся й не відповідав нічого, або попросту покликався на *Schurfgesetz*¹, яким таке поступування дозволене.

Особливо Іцко Цаншмерц мав здавна завзяття на Германа. Це був високий, рудий чоловік з віспуватим лицем, з рідкою бородою й одним вусом, бо другий на поритій віспою верхній лівій губі не ріс і зазначався лише тут і там рідкими волосками. То був мовчущий, сердитий чоловік, якийсь невдачник, котрого доля весь вік гонила з кута в кут. Він був зразу орендарем, і оженився з дуже гарною дівчиною, дочкою іншого орендаря, яка надіялася в нього значного маєтку, і в якій крові горіла ненаситна жадоба життєвої розкоші. Вона, занудившись від перших днів подружжя зі своїм понурим та поганим чоловіком, намовила його відпродати оренду й пе-

¹ Копальняний закон.

ребратися до міста та взятися до торгівлі. Іцко послухав жінки, в якій здужав при її ближчій пізнанню пристрасно закохатися, і вволив її волю. Та ледве осіли в місті, ще Іцко не встиг винайти собі якийсь відповідний ґешефт, коли його жінка, у змові з одним гарним офіцером, обікрала свого мужа з усіх його грошей і драпнула з ним до Америки. Це була тоді новина в Галичині, і збудила загальну гутірку. Даремні були Іцкові телеграми та покликана поліційна поміч; офіцер незабаром вернув, але Іцкова жінка, в якої він вимантив усі гроші й яку без нічого лишив у Гамбурзі, з розпуки скочила в Родан і втопилася.

Іцко, затиснувши зуби, боровся з долею. Замкнув у собі своє горе, заціпив уста і дбав, бачилось, лише про одне, щоб удержатися на своїм становищі, не потонути в вирі життя. Та йому не щастило. Люди дивилися на нього, як на заповіреного, обминали його sklep, і він мусів продати все, щоб рятуватися від повної руїни. Зліквідувавши свою мізерію, він подався до Борислава, притягнений загальною тоді гарячкою нафтовою, і кинув останні свої гроші в той шалений вир. Щастя почало грати з ним, раз усміхалося до нього, наповняло його ями кип'ячкою, та рівночасно не з одного, то з другого боку напускало на нього різні клопоти: то найкраща його яма завалиться, то робітники збунтуються, то конкурент підставить йому ногу,— все немов на злість йому. Отак він уже п'ять літ бився в Бориславі, держався в ряді й ніби то мав успіхи, дехто навіть завидів йому і вважав його багатцем, але він сам найліпше знав важкість

свого положення, сердився на свою долю, громадив у своїй душі злість і завзяття і з затисненими зубами бігав по Бориславі ніби то за ділом, а найчастіше лише, як той павук, що замість меду збирає отрутні соки.

Герман Гольдкремер, від першої появи Іцка в Бориславі, стояв йому найбільше в дорозі. Все, все в Германа було ненависне Іцкові: і та його йовіяльна ляпідарність¹ у висловах, що свідчила про певність себе й внутрішню силу, і та прямота його плянів та ділань, і поперед усього той шалений, а так незамітний, нереклямований успіх кожного Германового підприємства. В почуттю своєї нижчости, свого безсилля й ненастанного роздрознення, Іцко дивився на Германа, як на свого особистого ворога, як на якусь елементарну силу, що ось-ось навалиться на нього й здушить його. Це почуття мимовільного жаху ще загострювалося до якоїсь божевільної ненависти, коли Іцко бачив, що Герман, зайнятий своїми ділами, навіть немов не підозріває його ворожнечі, не завважає його на світі. Це вертіло Іцка, мов хробак у серці. Він навмисне не раз підсувався Германові під очі, зачіпав його гострими словами в касині, розносив про нього погані плітки поміж нафтярами, та Герман немов і не чув нічого й збував його дотепними жартами, від чого Іцко ще дужче сердився.

Бувають такі ненормальні, клішові натури, що ні з цього, ні з того мусять причепитися до сильнішої, багатшої індивідуальности і ссати, томити та путати її, — іноді своєю любов'ю, іноді ненавистю. І Іцко належав до таких

¹ Спокійна стислість.

натур. Зосередивши раз усю гіркість своєї душі, всю свою ненависть на Германовій особі, він дійшов до того, що метою своєї діяльності, замість шукання зиску, зробив майже виключно старання зробити якнайбільше пакости своєму противникові. Він надсилав шпionів у його кошари й фабрики, і про кожне найменше надужиття доносив безіменними листами до влади; збирав відомості про його домашнє життя—і також уживав їх на кування всяких пліток. І в самім веденнї нафтярського діла він старався, як і де можна, підкопатися під Германа.

От і тепер, коли по Бориславі пішли чутки про величезну воскову матку, віднайдену Германом у парцелі біля толоки, Іцко пригадав собі, що й на його парцелі сумежній з Германом, є стара, давно вичерпана від нафтових засобів яма, хоч і не така глибока, як Германова; її було доведено лише до 50 сажнів. Тепер його опанувала думка—копати в цій ямі далі вглиб і ступнево гнати в боки штольнями, бо ж, певно, воскова жила не обмежується на саму Германову парцелю. Зі звичайним своїм завзяттям він зібрав робітників, і почалося копання. Справді, вже на 60-тім сажні натрапив на воскову жилу, але недовго тішився нею, вона оказалась досить убогою, дала не більше двох вагонів воску, а штольні на всіх боках ями оказались безхосенними, бо виказували тільки тверду опоку без знаків воску. Іцкові довелося гнати свою яму ще десять сажень глибше, але й тут повторилося те саме: знайшли покладець воску, але ще скупіший, як першого разу, і знов довкола ями лиш тверда опока, або ще твердша піскова

скеля. Даремне знавці радили йому покинути цю пусту яму та копати деінде; він велів гнати її далі вглиб, маючи певну надію, що й тут мусить бути віск, багато воску, бодай стільки, що в Германа. Щось тягло його, мов ланцюгом, до цієї ями; він занедбав інші свої заводи, його доходи робилися чимраз менші, роздразнення чимраз більше, на оцій ямі держалася вся його надія. Він раз-у-раз кружляв довкола цієї ями, не занедбуючи при тім шпюнити, що діється в Германовій кошарі. Коли від одного ріпника довідався, що Герман часто лазить сам до своєї ями, обходить у ній усі штольні і всі закутки та слідить за знаками нових воскових жил, — Іцук повзяв шалений плян, який поспробував і виконати. Він велів у своїй ямі гнати штольні власне під громадською толокою. Доводилося пробиватися крізь грубу піскову скелю, в якій камінь треба було розсаджувати динамітовими набоями. Даремне робітники, приставлені до цієї роботи, остерігали Іцка, що це грозить заваленням штолень, що були оцямровані досить недбало. Іцко ані слухати не хотів про можливість якоїсь небезпеки. Він був певний, що за тою скелею лежить восковий поклад, той самий, із якого черпає Герман. У його сердитій душі клубилися думки про те, що він, добившись з цього боку до воску, зробить Германові велику шкоду, підбираючися під його скарби, і ця жадоба більше, як жадоба зиску, гнала його в той бік.

Майже силою змусив Іцко своїх робітників, щоб провертіли в скелі ямки на встроєння набойів. Перший вибух динаміту, одначе, був слабкий і не дав значних добутків; скелі

відлупалися лише невеличкі шматочки: приходилося вертати нові діри й робити дальші вибухи. За кожним вибухом дудніло в штольні, тріщали в'язання склепінь, і змагався восковий сопух у штольні. Іцко не відступав від робітників, сам помагав вертати камінь, сам запалював льонти набоїв.

Але скеля була груба й тверда, видовбування прорізу в ній тривало вже цілий тиждень, і ще не було їй кінця. Зате Іцкові капітали кінчилися. Він мусів відправити всіх своїх робітників, крім чотирьох, із яких два стояли при корбі, а два з ним разом лазили до ями. І ті чимраз більше тратили охоту працювати в тій ямі, і кожного разу при вибухах динаміту блідли й тремтіли.

— Ей, пане Іцко, бійтеся Бога! — остерігали його робітники. — Хіба не бачите, як тремтить земля від тих вистрілів? Не чуєте, як тріщать дошки?

— Що то значить? — кричав Іцко, сам себе не тямлячи. — То воскові жили близько! Ще один вибух, два вибухи, і будемо коло них. Ану, ану!

— Ні, нам життя миліше! — відмовилися робітники. — Коли хочете, ми вам ще раз навертимо дірок, а вибух робіть собі самі.

— Нехай і так буде! Робіть дірки! — мовив Іцко, сідаючи на відламок тількищо відлупаного каменя й важко дишучи зі зворушення. Він трясся, як у лихорадці, і не міг діждатися тої хвили, коли дірки в камені будуть повиверчувані й динамітові патрони понастромлювані в них. Доконавши цього діла, робітники подалися геть, до виходової ями, що лежала кілька сажень від того місця, а Іцко лишився сам.

Він усе ще важко дихав, палений гарячкою й сердитістю на всіх людей. Далі оглянувся й побачив недалеко себе велику пачку динамітових набойів, яких робітники не взяли з собою. Хотів гукнути, щоб вернулися і взяли динаміт, але не міг видобути з зетисненого горла настільки голосу, і рівночасно подумав собі: „Сам візьму, запаливши льонти“. Ще раз зирнув і побачив гірничний дзюбак, опертий о стінку штольні. „І це добре, що він тут лишився“, — мелькнула йому в голові думка. Він помалу встав і запалив льонти від патронів...

Германові робітники, що власне працювали в штольні за тою скелею, систематично довбаючи грубезний восковий поклад, давно вже почули стукання й вибухи за скелею і, пройняті забобонним жахом перед підземними демонами, що, мовляв, добиваються на світ, дали знати Германові. Цей зараз спустився до ями й прибіг на небезпечне місце.

— Що тут сталося? Чого ви злякалися? — запитав він.

— Тут щось стукає та гуркоче в скелі, — була відповідь.

— Де? В котрім місці? Як стукає? — питав Герман і наблизився до скелі.

— Стукає, як коли би хтось каміння лупав.

— Ну, що вам! — крикнув Герман, б'ючи кулаком о скелю. — Отже я нічого не чую.

Та в тій хвилі почувся страшний лускіт кам'яної стіни, розірваної динамітом. Один кусень каменя, вирваний із свого відвічного місця, розторощив Германові голову й на місці положив його трупом; інші поранили декількох робітників, а по кількох хвилях у виломі показалася руда борода Іщукова. Його лице було

бліде, як крейда, але вуста протяглися до незвичайного на них, колючого усміху, і він, киваючи головою, мов на привітання переляканих робітників, промовив якимось гробовим голосом:

— Ну, wie geht's¹?

Потім побачив Германа з розторощеною головою, що ще лиш трішки дригав ногами, лежачи горілиць і розкидавши руки, і повторив ще раз механічно:

— Ну, wie geht's, пане Герман Гольдкремер?

Та в тій хвилі гукнув новий вибух — це був вибух тої пачки динаміту, що лишилася була в Іцковій штольні й якимось припадком загорілася. Іцка розірвало на штуки, і тільки його руда голова немов торгнулася раптово наперед і, закрутивши козла в повітрі, вточилася до Германової штольні. Робітники, ледве живі зі страху, христилися та шептали беззв'язні фрази молитов на цей вид.

¹ Як вам ведеться?

УВАГИ

„Boa Constrictor“ написав Франко 1878 року і друкував того ж року в „Громадському Друзі“, „Дзвоні“ і „Молоті“, перших соціалістичних українських виданнях, що через конфіскату приходили одне одному на зміну. 1884 року в бібліотеці „Зорі“ вийшла ця річ окремою книжкою. 1907 року передрукував Франко цю повість „новим переробленим виданням“. І дійсно, Франко, готуючи нове видання цієї повісти, значно її змінив і доповнив так з художньої, як також з ідеологічної сторони. Коли в першому виданні Франко малює лише негативні, руйнуючі сторони накоплення капіталізму в Галичині, то в виданні 1907 року Франко побіч великої, руйнуючої селянство сили, добавчує також і прогресивні сторони в розвитку капіталізму. З художнього боку Франко вигладив мову, повикидав розмови на жидівській і німецькій мові, додав нові епізоди. В розділі II доданий епізод про побут на ярмарку в Лютовисках, купівлю худоби і втечу перед баришівниками. Доданий цілий розділ III. Змінений колишній III, а тепер IV розділ. Доданий розділ V. Закінчення повісти зовсім інше в 1 виданню, як у другому. В 1 виданню, як закінчення, маємо невеличку нотатку автора навчального характеру; 2-ге видання Франко доповнив сценою на дні шибу і динамітовими вибухами. Передруковується нами „Boa Constrictor“ з другого, нового переробленого видання (Львів, 1907 рік). В 1920 році ДВУ видало цю повість зі вступним словом професора М. Плевака.

І в. Лизанівський

ІВАН ФРАНКО

БОРИСЛАВ СМІЄТЬСЯ

(повість)

Том X

Книга друга

I.

Сонце досягало вже полудня. Годинник на ратушевій вежі вибив швидко й плачливо одинадцятую годину. Від громадки веселих, гарно повбраних панів-обивателів дрогобицьких, що проходилися по „плантах“ коло костюлу в тіні квітучих каштанів, відділився пан будівничий і, вимахуючи блискучою паличкою, перейшов через вулицю до робітників, зайнятих при ново-розпочатій будові.

— Ну що ж, майстер — крикнув він, не доходячи, — готові ви вже раз?

— Все готово, прошу пана будівничого.

— Ну, то кажіть же вдарити „раст“¹!

— Добре, прошу пана! — відповів майстер і, обертаючися до помічника, що стояв побіч нього і докінчував обтісувати величезну фундаментову брилу попелівського піщаника, сказав: — Ану, Бенедю, тумане якийсь! Не чуєш, що пан будівничий кажуть раст бити?... Живо!

Бенедьо Синиця кинув з рук оскарб і поспішив сповнити майстрів приказ. Перескакуючи через розкидане кругом каміння, задихавшись і посинівши з натуги, він біг, що було сили в його тонких, мов скіпи, ногах, ід² високому парканові. На паркані завішена була на двох мотузках дошка, а побіч неї на таких же

¹ Раст — в німецьк. відпочинок; вдарити раст значить чи дзвінком, чи биттям о дошку оголосити кінець робочого дня.

² Галицька форма: ік.

мотузках висіли дві дерев'яні довбеньки, котрими бито о дошку. Це був прилад, котрим давалося знак, коли починати або кінчити роботу. Бенедьо, добігши до паркану, хопив довбеньки в обі руки і з усієї сили заgrimав ними о дошку.

Калать! калать! калать! — роздалося радісне, голосне гавкання „дерев'яної суки“... Так мулярі звали образово цей прилад. — Калать! калать! калать! — grimотів Бенедьо без упину, всміхаючись до дошки, котру так немилосердно катував. А всі мулярі зайняті кругом на широкій площі: хто тесанням каміння на фундаменти, хто гашенням вапна в двох глибоких, чотиригранних вапнярках, усі копатільники, що копали ями під підвалини, теслі, що позаду мов жовни цюкали, обтісуючи здоревенні ялиці та дубове деління, трачі, що різали тертиці ручними пилами, цеглярі, що складали в стоси свіжо привезену цеглу, — весь той різнородний робучий люд, що снувався, мов мурашки, по площі, двигаючи, цюкаючи, хитаючись, стогнучи, потираючи руки, жартуючи та регочучись, — усі зупинилися і перестали робити, мов величезна, стораменна машина, котру одно подавлення крючка нараз спинить в її скаженім ході.

Калать! калать! калать! — не переставав завзято гукати Бенедьо, хоч усі вже давно почули гавкання дерев'яної суки. Мулярі, що стояли схилені над камінними брилами та з розмахом ценькали о твердий піщаник, аж час від часу іскри пирскали з-під оскарба, тепер — покинувши свої приладдя, — випростовували крижі і роздіймали широко руки, щоби захопити як найбільше повітря в груди. Деякі, котрим вигідніше було клячіти або цяпіти при роботі,

звільна піддвигалися на рівні ноги. У вапнярках шипіло та булькотіло вапно, немов лютилося, що його наперед спражено в огні, а тепер назад вкинено в воду. Трачі таки лишили пилу в недорізанім брусі; вона повисла, спершися горішньою ручкою о делину, а вітер хитав нею на боки. Копатільники повстромлювали рискалі в м'яку глину, а самі повискакували на верх з глибоких ровів, вибраних під підвалини. Між тим Бенедьо вже перестав гримати, а весь робучий люд, з обтрясинами цегли та глини, з трачинням та оприсками каміння на одержі, руках і лицях, почав збиратися на фронтний ріг нового будинку, де був головний майстер і пан будівничий.

— А як, прошу пана, спустимо цей камінь на місце? — спитав будівничого майстер, опершися грубою, крепкою рукою на обтесану підвалину, котра, хоч лежала пласким боком на невеликих дерев'яних валах, все таки сягала майстрові трохи не по пояс.

— Як спустимо? — повторив протяглим голосом будівничий, зирнувши крізь моноколь на камінь. — Ну, проста річ, на дрюках.

— А може воно трохи небезпечно, прошу пана? — закинув майстер.

— Небезпечно? А то для кого?..

— Ну, та певно, що не для каменя, а для людей, — відповів, усміхаючися, майстер.

— Е-е-е! Що тото! Небезпечно!.. Не бійтеся, ніщо нікому не станеться! Спустимо!..

І пан будівничий поважно наморщив чоло та стягнув уста в три складки, немов то він уже наперед силується і натужується, спускаючи камінь на призначене для нього місце. — Спустимо безпечно! — повторив ще раз і то

з такою певністю, немов переконався, що його сили вистачать на таке діло. Однак, майстер-недовірок похитав головою, але не сказав нічого.

Тим часом і інші обивателі, що досі громадами проходилися по „плантах“ довкола костюлу, на голос дерев'яної суки почали звільна стягатися теж ід новій будові, а поперед всіх сам власник нової будови, Леон Гаммершляг, високий і статний, з кругло підстриженою бородою, прямим носом і червоними, мов малини, устами. Він був нині дуже веселий, говіркий і дотепний, сипав жартами і забавляв, видно, ціле товариство, бо всі громадилися і тиснулися круг нього. Далі у другій громадці прийшов і Герман Гольдкремер, найповажніший, т.-є. найбагатший з усіх присутніх обивателів. Він був більше здержаний, тихий, а навіть трохи чогось маркітний, хоч і старався не показувати того. Далі йшли ще інші підприємці, багаті дрогобицькі і бориславські, деякі урядники та один околичний дідич, великий приятель Гаммершляга, певно тому, бо весь його маєток був в Гаммершляговій кишені.

Ціле те товариство, в модних чорних сурдутах, в пальто з дорогих матерій, в блискучих чорних циліндрах, в рукавичках, з паличками в руках і перстнями на пальцях, дивно відбивало від сірої маси робітників, пестріючої хіба червоною краскою цегли або білою краскою вапна. Тільки веселий гамір одних і других мішався докупі.

Ціла площа на розі вулиць Панської і Зеленої була заповнена людьми, деревом, камінням, цеглою, гонтем¹, купами глини і подобала на

¹ Гонтем — гонтами.

велику руїну. Тільки одна дощана буда, трохи пониже в невирубаним саду, мала вид живий і принадний. Вона була прикрашена зеленою ялиною від входу, в середині обвішана диванами, в ній і довкола неї крутилися прислужники з криком та прокляттями... Приготувляли перекуску, котрою Гаммершляг хотів пошанувати закладини нового дому. І ще один незвичайний гість з великим подивом придивлявся цілому тому натовпові людей і предметів. Це була невелика особа, — а прецінь усі на неї ззиралися цікаво і якось дивно.

— Ти, Бенедю, — спитав якийсь замазаний глиною робітник, — а то на яку пам'ятку того щигля сюди вивісили?

— А, щось то вже вони з ним гадають робити, — відповів Бенедьо.

Всі робітники перешіптувалися між собою і позирали на щигля, що скавав в дротяній клітці, завішений на дрюкові над самою ямою, але ніхто не знав, на що він. Навіть майстер не знав, хоч надавав собі премудрий вид і на запитання робітників відповідав: — А якже, все хотів би ти знати! Постарієшся, як усе пізнаєш!

А щиголь між тим, отямившись з першого переляку при першій напльві цілої тої товпи народа, скавав собі по щєбликах клітки, теревив конопляне сім'я дзьобиком, а часом, ставши на верхній щєблик, тріпотав червоно-жовтобасаманистими крильцями і щєбетав тонесенько: тікілі-тлінь! цюрінь, цюрінь! куль, куль, куль!..

Зміж натовпу гомонячих людей визначилася нараз голова Леона Гаммершляга, визначився його голос. Він вискочив на підвалину і обернувся до всього товариства:

— Мої панове, сусіди і добродії!..

— Тихо! тихо! пст! — загомонило кругом і втихло.

Леон говорив далі:

— Дуже, дуже вам дякую, що ви були такі добрі пошанувати мене своїм приходом на нинішнє, таке важне для мене свято...

— О, просимо, просимо! — загомонило кілька голосів, грубих і тонких.

— Ах, ось і наші дами йдуть! Панове, передовсім ходім дами привітати! — І Гаммершляг ще раз знов у товпі, а кількох молодших панів пішло на вулицю, де саме надкотило кілька бричок з дамами. Панове помогли їм повилазити з бричок і попідруч повели на площу, де зроблено для них місце тут же біля величезної камінної брили.

Дами ті були то в більшості старі і погані жінки, котрі недостачу молодости і краси старалися покрити пишним і виставним багатством. Шовки, атласи, блискуче каміння і золото так і сяло на них. Вони щохвили осторожно обзирали свої сукні, щоби не сплямити дотиком о цеглу, каміння, або о не менше брудних робітників. Одна тільки Фанні, донька Гаммершляга, визначувалася з-поміж дам іменно тим, чого їм не ставало, — молодістю і красою, і виглядала між ними, мов розцвітаюча півонія між відцвівшими будяками. Круг неї тож і громадилися молодші з товариства, і швидко там зійшлася купка, в котрій пішла оживлена, голосна бесіда, між тим як інші дами, по перших звичайних викриках подиву, по перших більше-менше пискливих та вивчених побажаннях власникові всякого щастя, сталися досить тяжкі на слова і почали розглядатися довкола, немов дожидаючи якоїсь комедії. Тим ожиданням швидко заразилися й інші. Веселий гомін

умовк. Бачилося, що разом з дамами налетів на товариство дух нуди і якоїсь силуваної здержаности, котра нікому ні на що не здалася.

І Гаммершляг якось немов збився з пантелику. Він мов забув, що перед хвилиною почав був говорити бесіду, і снувався то сюди, то туди, зачинав то з одним то з другим розмову о речах сторонніх, але все те якось не клеїлося. Нараз побачив себе супроти Германа, що стояв мовчки, опертий о стос дерева, і озирав цілу площу, немов забирався її торгувати.

— А що ж вашої пані нема, дорогий сусідо? — сказав Леон, усміхаючись.

— Даруйте, — відповів Герман, — вона певно щось нездорова.

— Ах, дуже мені жаль! А я надіявся...

— Але що, — відказав, задобрюючи, Герман, — хіба ж то вона така велика особа. Обійдеться про неї!

— Ні, коханий сусідо! Прошу так не казати, що невелика особа... Як же так?.. От моя Фанні, бідна дитина, як вона була б щасливою, якби мала таку матір!...

Неправда тих слів аж біла з лиця і очей Леонові, але уста, послушні наказові волі, говорили, а розум в'язав їх до купи, як того вимагав інтерес.

Але ось від лану, де на сході видно було височезну, побілену божницю, почувся великий крик і гамір. Всі гості і робітники звернули очі в той бік. По хвилі показалася на вулиці мов чорна гоготяча хмара, — це був цілий кагал з рабином в середині, котрий мав звершити обряд посвячення підвалин нового дому.

Швидко ціла площа була залита людьми, котрі говорили всуміш, голосно і борзо, снували,

мов мурашки в розваленій купині, оглядали все і немов таксували все очима а опісля зідхали та похитували головами, немов би разом і дивувалися багатству Леона і жалували, що те багатство в його, а не в їх руках. Немногі панки, що теж були в тій купі, нараз помовкли і повідсувалися на бік, чуючися не в своїй тарільці. Околичний дідич хмурился і закусав губи зі злости, видячись в тім міщанським натовпі, котрий ані крихітки не зважав на нього. Він певно в душі кляв сердечно свого „щирого приятеля Леона“, але прецінь не втік, а достояв до кінця обряду, по котрім мала наступити перекуса.

Загальний гамір на площі не тільки не вгавав, але ще й побільшився. Шиголь, перепуджений наглим напливом того чорного, крикливого люду, почав пирхати по клітці та битися о дртики. Старого, сивого рабина, з довгою бородою вели два шкільники попід руки і привели аж ід самій підвалині. Стиск зробився довкола такий, немов би кожний хотів бути таки коло самого рабина, не зважаючи, що там нема місця на стільки люда. Серед тиску й крику товпи не чути було й того, що читав рабин над підвалиною. А тільки, коли шкільники час від часу у відповідь на його молитву викрикнули „умайн“, цебто „амінь“, тоді й уся проча товпа повторяла за ними „умайн“.

Вдарила дванадцята година. На дзвінниці коло костюлу тут же насупроти нової будови загудів величезний дзвін, звіщаючи полудне. За ним зателенькали й усі другі дзвони на дрогобицьких церквах. Бачилось, що ціле повітря над Дрогобичем застогнало якимись плачливими

голосами, серед котрих ще плачливіше і сумніше роздавалося те безладне, різноголосе „умайн“. Робітники, почувши дзвони, познімали шапки і почали христитися, а один шкільник, підійшовши до Леона і вклонившись йому, почав шептати:

— Най Бог благословить вас і зачате вами діло. Ми вже скінчили. — А опісля, похиляючися ще ближче до Леона, сказав тихіше: — Видите, Пан-Біг добрий післав вам знак, що все піде вам щасливо, що тільки загадаєте.

— Добрий знак? А то який? — спитав Леон.

— А не чуєте, що хрпстіянські дзвони саме добровільно роблять вам службу і кличуть на вас благословення хрстіянського Бога? То значить, що хрпстіяни все будуть вам добровільно служити. Будуть помагати вам досягнути те, що собі загадаєте. Ті дзвони, то добрий знак для вас!...

Коли б Леон учув був таку бесіду при других, він би певно був насміявся з неї. Він рад був удавати про око вільнодумного чоловіка, але в глибині серця, так як усі малорозвиті і самолюбні люди, був забобонний. Тож і тепер, знаючи, що ніхто не чув шкільникової бесіди, він прийняв дуже радо добру ворожбу і віткнув десятку в надставлений шкільників кулак.

— Це для вас і для школи, — шепнув Леон, — а за добрий знак Богу дякувати!

Шкільник, урадуваний, став знов на своє місце коло рабина і зараз же почав перешіптуватися з другим шкільником, котрий, очевидно, питав його, скільки дав Леон.

А тим часом пан будівничий прийнявся вже до свого діла і почав командувати робітниками.

— Ану, до дрюків! — кричав. — Бенедю, тумане вісімнадцятий, де твій дрюк?..

Гармидер на площі ще побільшився. Рабина відвели на бік, натовп розступився, щоб дати місце робітникам, котрі мали зрушити з місця величезну підвалину і впустити її на приналежне місце у викопаний глибокий рів. Дами цікаво тислися наперед і сопіли серед натовпу; вони були дуже цікаві побачити, як то буде сунутися та величезна каменюка. Тільки щиголь цвірінькав весело у клітці та сонце широким, неприглядним лицем всміхалося з гори з-посеред темно-синього, безхмарного неба.

Всі прикази будівничого сповнено швидко. Півперек невеличкої доріжки, куди треба було просунути камінь, покладено чотири вали, так само за грубі, як ті, на котрих він тепер спочивав. Такі ж самі два вали положено півперек ями, в котру треба було спустити камінь. Робітники оточили його з дрюками в руках, мов ладилися буками всилувати його до руху і зламати його камінну упертість. Деякі жартували і сміялися, називаючи підвалину сірою коровою, котру так багато люда оце заганяє до стайні.

— А поступися, маленька! — гейкнув один, поштуркуючи камінь рукою. Але ось роздалася команда будівничого, і все стихло. На цілій многолюдній площі чути було тільки сапання людей та цвірк щигля в клітці.

— Ану, рушайте! Раз, два, три — крикнув будівничий. Десять дрюків, мов десять величезних пальців, підхопило камінь з обох боків, і він звільна покотився по валах, важко хрустячи ними о підсипаний шутер.

— Гурра! Гей! А скобочи но його, нехай рушається! — закричали весело робітники.

— Далі! — кричав серед тих голосів будівничий.

Робітники знов натужилися. Знов захрустів шутер, закрипіли вали під тягаром, і камінь, мов величезна черепаха, повз ізвільна наперед. На лицях присутніх гостей виднілася радість, дами всміхалися, але Леон шептав до котрогось свого „сусіда“:

— І що то! Говоріть, що хочете, все таки чоловік пан природи! Нема такої сили, когрої він не переміг би. Ось скеля, тягар, а й та рушається за його казком.

— А особливо прошу зауважити, — додав „сусід“, — що за сила в товаристві людей! Злученими силами чуда dokonуються! Хіба ж сам один чоловік потрапив би щось подібного?..

— Так, так, злученими силами, це велике слово! — відповів Леон.

— Гурра! враз! Ану! — кричали радісно робітники. Камінь уже був над ямою, спочивав на двох поперечних лігарях, котрі по обох берегах ями своїми кінцями глибоко вгризлися в землю під його вагою. Але тепер діло було найтрудніше — спустити камінь відповідно в долину.

— Ану, хлопці, живо, до дрюків! — командував будівничий. Робітники розскочилися в одну мить на оба боки рова і підсадили п'ять пар підойм під камінь.

— Попід ребра його! Так, щоби йому аж серце підскакувало, — жартували робітники.

— А тепер підносьте догори! А як скоро лігари відвержені на бік, то як скажу: „Ну“ всі разом вихапуйте дрюки і враз від ями! Розумієте?

— Розуміємо!

— Але всі враз ! Бо хто запізниться, то буде біда !

— Ну, ну !—крикнули робітники і разом налягли на підойми, щоби підважити камінь догори. І справді, він звільна, мов неохітно, відділився від лігарів, на котрих лежав, і піднісся на кілька цілів вгору. Всіх серця мимоволі дрижали. Робітники, посинівши від натуги, держали камінь на підоймах над ямою, ждучи, заки шнурами витягнуть з-під нього лігарі і заки будівничий не дасть знаку, — вихапувати дрюки з-під каменя.

— Ну !—гаркнув нараз будівничий серед загальної тиші, і дев'ять робітників разом з дрюками пирсло в противні боки. А десятий ? Разом з глухим лоскотом каменя, спадаючого на призначене місце, почули згромаджені і глухий, проймаючий зойк.

— Що це такого ? Що це такого ?—загомоніло кругом. Всі почали знов тиснутися, гомоніти та допитуватися, що це такого сталося.

Сталася проста річ. Дев'ять робітників вихопило одночасно свої підойми з-під каменя, а десятий мулярський помічник, Бенедьо Синиця, не встиг цього на час зробити. Одна хвилинка запізно, але та хвилинка могла його згубити. Камінь усім своїм тягаром шарпнув його підойму і вирвав з рук. Підойма заїхала Бенедя півперек — щастя, що не по голові, а тільки в бік. Бенедьо лиш раз зойкнув і впав, мов неживий, на землю.

Густим клубом пирснув догори пісок, де впала розмахнена підойма. Робітники в смертельній тривозі кинулися до Бенедя.

— Що то таке ? Що таке ?—гомоніли гості. — Що сталося ?

— Підойма забила чоловіка.

— Забила? Йой, Боже!—далося чути між дамами.

— Ні, не забила, живий!—роздалося з-між робітників.

— Живий! А!—відсапнув Леон, котрого крик Бенедя вхопив був мов кліщами за серце.

— А дуже скалічений?

— Ні, не дуже!—Це був голос будівничого, котрий також при тім випадку несподівано почув, як під ним ні з цього, ні з того дилькотіли коліна.

Товпа гомоніла і тиснулася довкола скаліченого. Дами охали та пищали, крилячи уста та виставляючи на показ, які то вони чулі та м'якого серця. Леонові все ще щось невиразно шуміло в голові і думки не могли зібратися до купи. Навіть щиголь у своїй клітці ціпотів жалібно та пирхав по кутах, неначе не міг дивитися на людську муку. А Бенедьо все ще лежав на однім місці, посинілий, як боз, зомлілий, зі сціпленими зубами. Підойма зачепила його гострим суком о бік, продерла опинку і сорочку і фалатнула¹ в клубі діру, з котрої пустилася кров. Але підойма засягнула і трохи вище, по голодницьі, і через те іменно позбавила його на хвилю віддиху.

— Води! Води!—кричали робітники, що заходилися тверезити Бенедя і перев'язувати його рану. Принесено воду, перев'язано рану і затамовано кров, але відтерти зомлілого годі було. Удар був дуже сильний і в небезпечне місце. Над цілим товариством залягла знов хмара непевности.

¹ Фалатнути—розірвати, розрізати.

— Візьміть його, винесіть оттам на вулицю!— крикнув вкінці Леон,— а ні, то занесіть до дому та прикличте доктора!

— Живо, живо!— підганяв будівничий.

Заки два робітники взяли Бенедя за руки і ноги та понесли крізь натовп людей на вулицю, до будівничого з-заду підійшов мулярський майстер і діткнувся рукою його плеча. Будівничий зігнувся і обернувся напруго, мов за дотиком пекучої кропиви.

— А видите, пане будівничий, я добре казав...

— Що, що таке? Хто казав?

— Я казав,— шептав стиха, спокійно майстер,— не спускати камінь на дрюках, бо небезпечно.

— Е, дурень ти! От мудь¹, не що інше, а п'яний був, не відскочив, хто йому винен!— відповів офукливо будівничий і відвернувся. Майстер стис плечима і замовк. Але будівничий почув шпильку внутрі і трохи не пінився зі злости.

Між тим пора було кінчити закладини. Шкільники спроводили рабина на малу, досить вигідну драбинку, і він зліз по ній на дно рова, де на призначенім місці лежав фундаментовий камінь. На верхній площі каменя була видовбана чотиригранна, досить глибока ямка, а довкола неї червонілися свіжі плями крові, що бризнули з рани Бенедя. Рабин промуркотів ще якусь молитву, а опісля перший кинув невеличкий срібний гріш до видовбаної в камені ямки. За ним те саме шкільники, а опісля почали й інші гості залазити східцями і кидати хто більші, хто менші монети у підвалину.

¹ Мудь—хам.

Дами скрикували та хиталися на східцях, піддержувані мужчинами, тільки Леонова дочка Фанні гордо та сміло зізла до ями і кинула дуката. Після дам почали й панови один по однім спускатися до підвалини. Потомок польської шляхти йшов тут же за Германом і косо глянув на багатого капіталіста, коли той бренькнув блискучим золотим дукатом; шляхтич мав лиш срібного ринського в кишені, але щоб не поквитися зі своїм шляхетським гонором, живо відоп'яв від маншета золоту спинку і кинув її до ямки.

Довго тягнувся ряд гостей, довго бреньчало золото та срібло, сиплючись у камінну ямку та заливаючи її блискучою хвилею. Робітники, що стояли над ямою, чекаючи на наказ майстра, зависно гляділи на щілий той обряд. Та ось уже кидання грошей скінчилося, — ямка мало що не повна. Леон, що досі стояв при східцях і всіх виходячих з ями приязно стискав за руки (з Германом та шляхтичем він на radoщах навіть поцілувався), тепер виступив наперед і казав принести плиту та цемент, замурувати фундамент. Робітники кинулися сповнити його волю, а він сам тим часом підійшов ід клітці з щиглом. — Тікілітлінь! Цюрінь-цюрінь! Куль-куль-куль! — щебетала пташина, не надіючись собі лиха, коли зближався Леон. Тонкий, чистий спів щигля дзвенів у тихім повітрі, мов скло. Довкола всі втишилися, цікаво позираючи на закінчення важного обряду закладин. Леон зняв клітку з птахом із стовпа і, держачи її догори, проговорив :

— Мої дорогі сусіди, а нині гості! Великий це день для мене, дуже великий. Чоловік, що сорок літ блукався по безлюдних пустинях та

бурливих морях, нині перший раз побачив себе близьким супокійного пристанівку. Тут, в щасливім місті Дрогобичі я задумав увити собі гніздо, котре було би красою і славою міста...

— Браво, браво! — закричали гості, перериваючи бесіду. Леон поклонився з усміхом і говорив далі.

— Батьки наші навчали нас, що, хочачи зачати якесь діло щасливо, хочачи довершити його щасливо і хочачи уживати його плодів щасливо, треба передовсім з'єднати собі духів місця. Ви вірите в духів, ласкаві панство? Може бути, що є між вами хто, що в них не вірить. Я, признаюсь вам, вірю в них. Тут, в тій землі, в тих брилах каміння, в тім сичучім вапні, в людських руках і головах, у всім тім живуть духи, сильні, таємничі. При їх тільки помочі стане мій будинок, моя твердиня. Вони тільки будуть її підпорою і обороною. І тих то духів поєднати, жертвою поєднати, кривавою жертвою, це ціль нинішнього великого обряду. Щоби достаток і добробут, не для мене, а для цілого міста, цвіли в тім домі, ви ласкавими руками кинули в цю камінну борозну золоте сім'я. Щоб здоров'я, веселість і краса, не для мене, а для цілого міста, цвіли в тім домі, я жертвую духам місця цього живого, здорового, веселого і гарного співака!

При тих словах Леон встромив руку до клітки. — Пі-пі-пі! — запищала пташина, пирхаючи і ховаючись по кутах, однак Леон живо зловив її і вийняв з клітки. Щиголь скоро в руці замовк, тільки дивився довкола заляканими очима. Його червонопері груди виглядали, мов велика кривава пляма в Леонівій руці. Леон вийняв червону шовкову нитку і зв'язав нею

щиглові крила і ноги, а опісля зійшов східцями в долину до фундаменту. Всі довкола мовчали, мов під якимось тиском. Робітники наднесли велику плиту і довкола чотиригранного про-рубубу в фундаменті наклали цементу, щоб зараз же замурувати той отвір. Тоді Леон, прошептавши ще якісь слова, зняв перше з пальця золотий перстін і кинув його до скарбу в камінній дучці¹, а опісля положив на верх щигля. Пташина лежала спокійно на холоднім, смертельнім ложі з золота і срібла, тільки голівку звернула догори, до неба, до своєї ясної, чистої вітчизни, та зараз велика плита прикрила зверху той живий гріб, затверджуючи будуче щастя дому Гаммершлягів...

В тій хвилі Леон поглянув убік і побачив на фундаменті сліди іншої жертви — кров людську, кров мулярського помічника Бенедя. Та кров, застила вже на камені, вразила його до глибини душі. Йому повіділося, що видай чи не „духи місця“ жартують собі з його слів і беруть зовсім не таку марну жертву, як його жертва. Йому повіділося, що та друга, страшна, людська жертва ледве чи вийде йому на користь. Краплі крові, закріплої на камені, в темнім прокопі виглядали, мов чорні голови залізних гвіздків, що вертять, дірвають і розточують підвалини його пишної будови. Йому стало нараз якось холодно, якось тісно в прокопі і він вихопився чим скоріше на верх.

Гості тиснулися до нього з побажаннями. Герман стиснув йому руку і промовив голосно:

— Нехай той невеликий скарб, засіяний приятними руками в підвалину вашого дому,

¹ Дучка — дірка.

росте і множитья в тисячу раз! Най стане підвалиною слави і багатства вашого роду!

— І так, як ваш дім нині засновується на підваліні з каменя і золота,— додав з другого боку також голосно шляхтич,— так нехай щастя і розцвіт вашого роду віднині ґрунтується на ширій приязні і прихильності всіх людей!

Леон радісно стискав руки своїм гостям, радісно дякував їм за їх приязнь і услугу, радісно прирікав працювати на дальше тільки в товаристві і для товариства,— а все таки в серці його лежав ще холодний сумерк, крізь котрий грізно виднілися великі, чорні краплі крови, мов живі залізні гвіздки, пробиваючи і розточуючи незначно підвалини його щастя. Він чув з усіх слів своїх гостей якийсь холод, за котрим, бачилось, чатувала скрита глибоко в їх серцях зависть.

Між тим робітники під проводом будівничого замурували з усіх боків фундамент і виводили швидко стіну в середині прокопу. Вдарила перша година.

— Ну, досить, люди, на нині роботи!— крикнув Леон.— Треба і вам трохи забавитися. Таких днів, як нинішній, в моїм життю небагато, нехай же і для вас він буде празником. Тут вам зараз принесуть пива і закусок, а ви, майстер, уважайте на порядок!

— Добре, прошу пана!

— А вас, мої дорогі гості, прошу за собою. Фанні, дитинко, будь господинею і займися дамами! Прощу, прошу!

Гості, весело гуторячи, пішли поміж купами цегли, каміння та дерева до дощаної, вінцями та різнобарвними хоруговками устроеної буди на перекуску. Тільки рабин і шкільники та

деякі інші „хусити“¹ пішли геть, не хочучи засідати при одним столі з „трефняками“².

Поки в буді серед веселого гамору пани гостилися, робітники сиділи в широкому крузі під голим небом на камінню. Два помічники наливали пиво, другі два розносили різники³ хліба та сушену рибу. Однак, робітники були якось дуже мовчазливі. Випадок з Бенедьом щемів іще всім у нутрі, ба і весь той дивний обряд закладин дуже їм не сподобався. Хто вигадав замурувати живу пташину? Ніби то принесе щастя? А втім, може й так... Адже добре то якийсь вигадав: „панам весілля, а курці смерть“. А тут ще й ті робітники, що відносили Бенедя до дому, повернули і стали розповідати, як стара Бенедьова мати перепудилася і заплакала тяженько, побачивши свого єдиного сина зомлілого, окривавленого. Зразу бідачка гадала, що вже по її синові, але коли їм удалося протверезити Бенедя, то так утішилася, мов дитина: заскакує коло нього і цілує, і плаче, і йойкає так, що аж серце крається чоловікові.

— Знаєте що, хлопці, — озвався майстер, — треба би зробити якусь складку, та піднятувати бідних людей, бо заки він буде слабий та незарібний, то я й не знаю, з чого їм обоїм вижити. Адже стара голгою не занипає на тільки!

— Правда, правда! — закричали робітники з усіх боків. — Скорі по виплаті, то кожний по п'ять крейцарів, нам уйма невелика, а їм добро.

¹ Хусит — правовірний жид, що додержується всіх релігійних, обрядових формальностей.

² Трефняк — жид, що не додержується релігійних обрядів і їсть всяку страву.

³ Різники — різані куски хліба.

— Ну, а будівничий, — озвався котрийсь муляр, — він ніщо не дасть? Адже ціле нещастя через нього!

— Та й ще добре, що на тім сталося, — сказав другий. — Та то камінь міг і п'ятьом так само заїхати!

— Треба йому сказати, нехай також причиниться на бідного скаліченого.

— Але вже ви кажіть, — сказав майстер, — я не буду.

— Ну та що, скажемо ми, — гуртом озвалися голоси.

Саме в тій хвилі вийшов будівничий з буди від гостей, щоб поглянути на робітників. Його лице вже налилося широким рум'янцем від випитого вина, а блискуча паличка дуже живо літала з одної руки до другої.

— А що, діти! — крикнув він, підходячи до гуртка.

— Все добре, прошу пана, — відказав майстер.

— Ну, так мені й справуйтеся! — І хотів іти назад.

— Ми би до пана мали одну просьбу, — дався чути голос з-поміж робітників. Будівничий обернувся.

— До мене?

— Так, — загули гуртом усі.

— Ну, що ж такого?

— Щоби пан були ласкаві причинитися до складки на того помічника, що його нині підоймою пришибло.

Будівничий стояв, не кажучи нічого, тільки сильніший рум'янець почав виступати на його лиці, — знак, що просьба робітників неприємно його діткнула.

— Я? — сказав він вкінці з проволоком. — А ви відки до мене з тою просьбою приходите? Хіба я тому винен, чи що?

— Та, прошу пана, і ми не винні, але здається нам, годиться і таки треба допомогти бідному чоловікові. Він слабкий, якийсь час не зможе робити, треба ж йому й старій матері чимось дихати.

— Як хочете, то йому помагайте, а я відки до того приходжу! Першому-ліпшому непотребові помагай!.. Ще чого не стало!.. — Будівничий відвернувся гнівно і пустився іти назад, коли в тім котрийсь з робітників, обурений такою бесідою, сказав голосно:

— Ади, який пан! А сам тому найбільше винен, що Бенедя скалічило! От коби його було так парнуло, то певно я не пожалував би не то п'ять, а то й десять крейцарів на такого дівода!..

— Що? — ревнув нараз з усієї сили будівничий і прискочив до сидячих робітників. — Хто це говорив?

Мовчанка.

— Хто це смів говорити? Га?

Ніхто й не писнув.

— Майстер, ви тут сиділи; хто це сказав? Говоріть, а ні, то вас нажену з роботи замість того урвителя!

Майстер поглянув довкола по робітниках і сказав спокійно:

— Я не знаю.

— Не знаєте? То я вас віднині не знаю тут на роботі. Геть!

— То я сказав! — відозвався один робітник, встаючи. — Я сказав і ще раз кажу, що ти ді довід, коли не хочеш дати на бідного робітника. А о твою роботу я не стою!..

Будівничий стояв, мов скажений, і з люті не міг прийти до слова. Робітник між тим узяв свій „вінкель“¹, кельню та міру і, попрощавшись з товаришами, спокійною ходою пішов ід ринкові. Інші робітники мовчали.

— Га, драби, лайдаки!—гримав будівничий.— О, або він стоїть о роботу! Він би лиш лежав горі животом, як та свиня в болоті. Але пождіть но ви, навчу я вас порядку! Не такі у мене станете! А то урвители!—І, ще весь телепаючись зі злости та кленучи всю „голоту“, будівничий пішов назад допанського товариства.

В буді тим часом ішло дуже весело і гоїно. По перекусці слуги позбирали миски і тарелі, а натомість понаставляли фляшок з вином і чарок. Чарки кружили живо. Вино звільна розплутувало язика, розбуджувало веселість та гомін. Пахучий дим з дорогих цигар клубився понад головами до дощаної стелі, плив тонкою струйкою крізь прорізане вікно. Леонові слуги крутилися посеред гостей, подаючи їм, чого хто забажав. Гості одні сиділи купками, другі стояли або ходили, балакаючи, жартуючи або торгуючись. Леон не покидав Германа. Він нині перший раз ближче зійшовся з тим найбільшим бориславським тузом і почув до нього якусь дивну приязнь. Досі вони стояли проти себе, як вороги. Леон доперва два роки тому прийшов до Борислава з готовим і чималим капіталом. Він був більше освічений від Германа, добре знався на купецтві, читав деякі гірничі книжки і думав, що досить йому тільки явитися в Бориславі, а все покориться перед ним і він стане самовладним паном. Він

¹ Вінкель — угольник.

наперед укладав собі пляни, як то він закупить дешево обширні і найвідповідніші до копання частки ґрунту, як позаводить собі машини для скорішого і дешевшого видобутку земляних скарбів, як піднесе цілий нафтовий промисл і своєю волею буде піднімати і опускати ціни на всіх торгах. Між тим, показалося на ділі зовсім не те. В Бориславі були вже свої сили, і то сили такі, з котрими йому не легко було міритися, а найбільшою такою силою був Герман. Леон зразу лютився, побачивши, з якою нетаєною неохотою приймають його давні бориславські підприємці. Особливо Герман, той простий, невчений онучкар, був для нього сіллю в оці, і він старався все і всюди, де тільки міг, щипати його, а в товаристві ніколи не переминув поза звичайною чемністю показати Германові свою духову вищість. Герман знов мало робив собі з дотинків Леона, а шарпав його на полі інтересів: перехапював частки, котрі хотів купувати Леон, переймав його щонайліпших робітників, а при всім тим Леонові все показував такий вид, буцім то й нічого не знає. Цього було забагато для Леона. Він побачив, що таким способом не дійде ні до чого. Правда, досі в Бориславі йому щастилося: він надібав на кілька багатих жил воску, кип'ячка¹ теж в багатьох ямах ішла добре; але Леон справедливо боявся, що не завсіди щастя буде йому прихильне, що, може, часом і відвернеться від нього, а на такий случай ліпше мати сильних приятелів, ніж сильних ворогів. А тут ще й те причинилося, що по смерті жінки Леон забажав з часом осісти супокійно, утвердитися,

¹ Кип'ячка—нафта.

пустити коріння в ґрунт і уживати на старість плодів свого неспокійного, запопадливого життя та забезпечити гарне життя своїй одиначці. Тут уже конечна річ — мати гурток приятелів, а не ворогів. При тім же він зачув, що у Германа є син-одинак у Львові в купецькій практиці, — і його думка прямо стрілила туди: Германів син і його Фанні, то пара; два найбільші силачі по капіталу, замість боротися і підкопувати один одного, сходяться, зв'язані тісним родинним вузлом, — і Леонова думка будувала золоті замки на тій тривкій підвалині.

— Бачите, дорогий сусідо, — говорив він до Германа, — сам не знаю, що таке, що так мені дуже затужилося за своїм спокійним, тихим і щасливим пристановком. А то досі чоловік був, як та перелетна птиця: то тут, то там. Ні, пора успокоїтися!

— І я те кажу, — сказав Герман, що чинився, немов та бесіда дуже його займає.

— Не дав мені Бог сина, так як вам, га, але є в мене дочка, сердечна дитина. Бачити її щасливою, з любим чоловіком, в крузі діточок, ох, то єдина ціль мого життя...

— Дасть Бог, що й тее вам сповниться.

— Га, я дуже того бажаю... Ах, ще так гурток добрих приятелів, таких, як ви, любий сусідо, ні, більше мені до щастя не хибувало би...

— Ну, що до мене, — сказав, усміхаючись, Герман, — я з Дрогобича не втечу, мене можете мати завсіди на свої услуги.

— О, я знаю, — сказав Леон і кріпко стиснув Германову руку, — я знаю, що ви щирий, добрий чоловік! Не повірите, як я віддавна бажав з вами ближче познайомитися... А що ж ваш син? Правда, я не маю чести знати його

особисто, але він уже наперед милий мені і дорогий, як своя власна дитина.

Герман трохи скривився на згадку про сина, мов нараз в медівнику схрупнув зерно перцю.

— Мій син, — сказав він неохітно, — дякую вам за ласкаве запитання! От, працює, що може.

— Ну, того й не кажіть! — скрикнув Леон, — я й сам знаю, що син такого батька, певно, і хвилі не просидить дармо! Ех, дорогий сусідо, який би я був щасливий, якби то ми могли взятися оба до купи, зійтися близько у всім, так, щоби...— Він урвав і глядів на Германа, а Герман на нього, не вгадуючи, куди той цілить.

— Знаєте, — почав знов Леон, — нинішній день такий великий і щасливий для мене...— Саме серед тої розмови оба бесідники встали і підійшли до вікна, бо в буді зробилося душно. Герман виглянув у вікно на двір. Ледве відступив від вікна, коли нараз кусень цегли, мов стріла, влетів крізь вікно саме туди, де стояв Герман. І якраз, коли Леон говорив про велике нинішнє щастя, цегла гепнула перед ним на стіл, в купу склянок. Болісно дзенькнуло і розприслося скло, а цегла полетіла далі і, ударившись ще о противну стіну, впала на землю. Всі позривалися з місць, а Герман поблід, мов полотно: він догадувався, що цегла вимірена була в нього.

— Що це? Що це? Хто це такий? — почувися тривожні крики. Леон, Герман і ще деякі гості вилетіли на двір. На дворі теж крик.

— А хапай но його, драба якогось! — кричав з усієї сили майстер.

— Хто тут кидається цеглою? — крикнув і собі ж Леон.

— А он, прошу пана, якийсь драбуга вуглярчук. Плентався тут по вулиці, зазиравав, зазиравав, а далі як побачив оттого пана — (показав Германа) — у вікні, та за цеглу, як фурить, та навтеки! Лапай його, лапай, та на поліцію! — обернувся знов майстер до двох робітників, що гнали долів Зеленою вулицею за втікаючим вуглярчуком в чорній, як смола, сорочці і в такій же опинці¹.

— Овва, то бестія втікає! Не здогонять! — говорив майстер. Робітники, що гнали за хлопком, також, здається, були тої гадки, бо зупинилися задихані. Але один схилився, підняв камінь і шпурнув ним за утікаючим, що вже якраз був на скруті. Камінь вцілив вуглярчука в саму п'яту, і той, почувши біль, скрикнув, як скажений, і щез за муром. Крик той дивно вразив Германа.

— Ей, а це що за хлопак? — спитав він. Ніхто не знав углярчука. Але Леон глянув на Германа і аж злякався.

— Мій Боже, а вам що таке?

— Ніщо, ніщо, — відказав Герман, — то відай від задухи. Щось мене тут, в грудях, стисло. Але той голос, той голос... якийсь такий дивний...

Леон не міг зрозуміти, чим дивний той голос. Йому він видався зовсім звичайним. І Герман не вмів вияснити собі, що це за голос, — йому здавалося, що він десь чув його, але де, не знав. Те тільки знав, що якоюсь таємною недослідною силою той голос збентежив в нім якісь страшні, давно забуті вражіння, якусь бурю, котрої сліди ще не загладилися в його

¹ Опинка — фартух.

серці. Але що це такого і як воно взялося і як було зв'язане з тим диким, болісним викриком удареного вуглярчука, цього не міг Герман собі вяснити.

Леон між тим взяв його попід руки і повів в сад, під тіністі дерева, на пахучу, високу траву. Холоднаве, свіже повітря живо впокоїло Германа, і Леон зачав йому знову говорити про свої бажання й надії.

— Ах, як гаряче я віддавна ждав такого дня, як нинішній! Як я бажав, щоб від нього починалася нова, спокійна, щаслива доба мого життя! Щоби в нім на всі боки понав'язувалися для мене щасливі вузли! І ось прийшов той день, надії мої збулися, вузли нав'язані, крім одного і найважливішого... Ах, а ви, дорогий сусідо і приятелю, ви зробили б мене найщасливішим чоловіком у світі, якби допомогли мені нав'язати той послідній, найважливіший вузол!..

— Я?—спитав здивований Герман.—Який же то вузол?

— Що тут довго говорити,—сказав Леон і взяв Германа за обі руки,—моє найглибше, сердечне бажання, щоби наші діти, моя Фанні і ваш Готліб, були пара!

Герман мовчав. Ця думка не була для нього несподіванкою, але все таки його це трохи дивно діткнуло, що від Леона першого почув це пропозиція.

— Що ж, ви пристаєте?—спитав Леон.

— Гм, не знаю, як би то...—сказав нерішучо Герман.

— Ви вагуєтеся? Не вагуйтесь, дорогий сусідо! Хіба ж не видите тих користей, які з такого сполучення сплинуть на нас? Візьміть

лиш те: ми оба, дві перші, смію сказати, бориславські сили, ми оба разом, споріднені, зв'язані докупп, хто тоді опреться нам? Всі підуть за нашою волею, а хто не схоче, той за одним нашим замахом упаде в порох! Подумайте: ми тоді пани цілого нафтового торгу, ми визначаємо ціни, закупаємо околичні села, ліси, каменоломні та копальні! Ціла околиця в наших руках. Не тільки торгові й промислові, але й політичні діла околиці в наших руках. Всі вибори йдуть, як ми хочемо, посли і репрезентанти говорять, що ми кажемо, боронять наших інтересів, пани і графи дбають про нашу ласку!... Чи ви розумієте? Ми сила, і доки будемо держатися разом, доти ніхто проти нас не вистійть! — І розогнений власними словами, Леон кинувся обіймати Германа.

— Пристаєте дорогий приятелю, брате? — скрикнув Леон.

— Пристаю, — сказав Герман, — тільки не знаю, як моя жінка.

— Що, ваша чесна і розумна жінка мала б не хотіти щастя для свого сина і для моєї дитини? Ні, то не може бути! Ходім, ходім до неї. Я нині ще мушу залагодити це важне діло, і скоро розійдуться гості, підемо оба, представимо, поговоримо...

— Вона дуже любить свого сина, то правда. Але мені здається, що й вона кращої партії для нього не найде від вашої Фанні, — сказав Герман.

— Ах, дорогий приятелю! — скрикнув урадований Леон. — Що за щастя для мене нинішнього дня! Боже, що за щастя! Підемо, підемо!

II.

Рука-об-руку йшли два приятелі бориславським трактом до Германового помешкання. Говорив більше Леон. Він був чоловік дуже вразливий і живо переймався всякою думкою. Невтомно розточував він перед Германом щораз нові картини їх будучої величі й сили. Все з його уст ішло, мов медом посолоджене, всі труднощі так і щезали, мов сніг від сонця. Практичний і холодний Герман зразу не дуже подавався на ті золоті гори, але чим далі, тим більше Леон потягав і його за собою, і в його недовірливій голові звільна зачало також ворухитися питання:— А що ж, хіба ж це не може бути?..

Зі своїм сином Готлібом він здавна мав стільки гризоти та клопотів, що навіть ніколи не прийшло йому на думку ждати з нього чогонебудь путнього на будуче, не то вже будувати такі високолетні пляни. От і недавно купець, у котрого Готліб від двох літ був на практиці, писав до нього, вже, може, сотий раз, що Готліб зле справується, діла не пильнує, гроші, прислані з дому, розкидає, мов безумний, над другими суб'єктами¹ збиткується і Бог зна яких дурниць не виробляє. „З жалем признати мушу,—писав далі купець,—що його дволітній побут в моїм закладі не приніс для нього майже ніякої користі. Його знання в купецтві тепер таке саме, як було й з початку“... Все те мимоволі насувалося Германові на думку тепер, коли Леон такими заманливими фарбами малював йому будучність їх „домів“ за

¹ Суб'єкт—торговий службовець.

полученням Готліба з Фанні. „Ще доки я живу,— думав Герман,— то, може, воно буде якось іти, але опісля?“ Щоби Готліб змінився, поправився, на те треба хіба якого чуда, котрого Герман не надіявся. Але все таки він слухав Леонової бесіди, звільна піддавався її чаруючому впливові, немов на легкій човні пускався на тихе, лагідно хвилююче, вечірнім блеском озолочене море, і йому робилося якось так легко, любо, немов і справді вже сповнюються його найсміліші надії.— „А що ж, хіба ж це не може бути?“— думалося йому, і на нього находила якась певність, немов усе те не тільки може бути, але й справді буде, мусить бути.

За той час оба приятелі від ринку зішли вже долів¹, на місток, відки вулиця почала знов підійматися догори, поміж двома рядами високих ясенів, поки не урвалася на верху, де блискучий позолочений хрест меркотів досонця. Тут же за мостом направо починався обширний сад, обмурований високим муром. Далі мур кінчився, замість нього йшли штахети з дубових лат в мурованих стовпах з блискучими чорними наголовниками з поливаної глини. За тими штахетами був уже не сад, але цвітний огородець, досить запущений, що оточував старосвітський, безповерхий, а зате широко розложений дім під гонтами. Від вулиці вела до нього широка в'їздова брама і побіч невеличка фірточка для пішоходів. То була Германова оселя. Тут він жив від кількох літ, хоч мав ще кілька домів по інших частинах міста і три кам'яниці в ринку. Всі ті будинки він випускав у найм, а сам не мав охоти рушатися із цього

¹ Долів—вниз.

старосвітського вигідного гнізда. Цей дім разом з великим садом, огородом, подвір'ям, стаїнами і всякими знадобами закупив він від вдови по однім польським панові з великого роду. Той пан давніше мав великі маєтки, кілька околичних сел. Але найбільша частина того маєтку пішла на підпирання нещасливої революції в 1831 р.; що лишилося опісля, було потрачено в довголітніх процесах про якесь наслідство, так що по скасуванню панщини давній дідич опинився немов на льоду, і не міг назвати своїм нічого, крім цього одного дому з садом та парою коней. Тут він і дожив свого віку в затиші, а по його смерті жінка продала й цей послідній шматок давньої величі і забралася з тих сторін. Замість старого польського дідича настав новий пан в тих мурах — Герман. Він тоді щойно почав поростати в пір'я, закуп тогс дому був перший крок до його пізнішого багатства; може, для того він і звикся так із тим старим житлом.

Зрештою, Германа мало займало внутрішнє уладження дому, — тим менше займав його сад, в котрім давній власник просиджував, бувало, ціле літо, і в котрім, як говорили в сусідстві, і тепер ще не раз місячної ночі можна було видіти його високу стать з довгими вусами і білим, як молоко, волоссям, бродячу в густій, високій траві, — можна було видіти, як він оглядав кожне дерево, мов старого знайомого, часом заламує руки або зідхає важко. Герман хоч і чув ті слухи, сміявся з них, але до саду все таки його не тягло. Він вдовольнявся тим, що кожної весни почислив дерева і опісля випускав сад в оренду садівникові, а сам до нього мало коли й заглядав.

І в самім домі Герман мало які поробив зміни. Старосвітські меблі оббито новим репсом, замість старопольських великих печей помуровано нові, кафлеві, між вікнами повішано великі дзеркала, та й годі. На стінах побіч деяких нових штихів висіли почорнілі від старости портрети давніх польських магнатів, з густими бровами, грізними вусами і оголеними лобами. Дивно виглядала та суміш старосвітчини з невимілими і немов принагідними пробами новини, але Германа це мало обходило, він і так зайнятий був іншими, важнішими ділами, його завдання було — громадити, а не уживати, і він громадив, збирав, множив, докладав з якимсь гарячковим поспіхом, не дбаючи, хто буде користуватися його надбанням.

— От і моє гніздо! — сказав Герман, отворяючи фіртку і впускаючи Леона наперед. Леон перший раз нині вступав в його пороги.

— Ах, як тут вигідно, як тут простірно! — скрикував хвиля від хвилі з чемною пересадою Леон, обзираючись по подвір'ю. Подвір'я було виложено плитами. На середині була криниця під дашком, з великим колесом на два відра. Далі збоку видно було стайню, а побіч неї вхід до саду.

— Простірно, то простірно, — відказав Герман, — але, правду кажучи, трохи мов пусто. Видите, чоловік уже в таких літах, коли йому не досить себе самого, коли рад би бачити себе серед цілої купи маленьких, веселеньких...

— О, так, так, — перервав Леон, — це іменно й мені зараз прийшло на думку. Справді, що тут жити серед купи молодого потомства, це був би рай, правдивий рай!..

— А тепер що? — говорив далі Герман, — син наш у Львові... Ну, треба, щоби молодий чоловік замолоду чогось навчився...

— Певно, певно!

— А ми з жінкою, двоє нас, а ще вона хороваита... признайте, що часом чоловікові прикро робиться.

Вони ввійшли до покоїв.

— Правда? — казав Герман. — Тихо, як в могилі... Слуг не держимо багато: візник, кухарка, та й покоївка, більше нам не треба. І так тут цілий день. Мене звичайно й так рідко коли дома видають, все діла.

— Ой так, так, — сказав Леон, — важке наше життя. Говорять: що хибує капіталістові, нероба, живе собі та гроші згортає. А тут би вони поглянули, пожили кілька день нашим життям, то, певно, відкинулися би й тих капіталів і того життя.

— О, певно, ручу вам! — potwierдив Герман, хоч в тій хвилі й мигнула йому в голові збиточна думка, що прецінь при всій тій тяжкості, при всіх недогодах життя якось ні один капіталіст не кинув ще добровільно свого маєтку, ані не помінявся ним за палицю й жебрацькі торби.

Герман перейшов із своїм гостем уже три покої. Всюди було тихо і пусто. Він шукав своєї жінки, але не міг її доглянути. Перейшли до четвертого покою, обширного, як маштарня¹. Герман озирнувся — і тут не було нікого.

— Що за диво, де вона поділася? — сказав півголосом Герман, коли втім із сусіднього покою, спальні його жінки, почулося йому щось, немов голосне хлипання.

¹ Маштарня — маніж.

— А це що?—сказав він, прислухаючись.

— Чи не плаче хтось?—сказав, і собі ж наслухаючи, Леон.

— Будьте ласкаві, коханий сусідо, сядьте тут, спочиньте хвилю, ось прошу, перегляньте альбом моїх знайомих, може побачите й собі знайомі лиця... І перепрошую вас, що вийду на хвилю, погляну, що це такого...

— Алеж прошу, прошу,—відказав Леон, сідаючи на кріслі коло круглого стола. Він узяв альбом до рук, але не мав охоти переглядати його. Хвилю сидів без руху і думки. Розігравша хвиля його фантазії нараз ізсякла, втихла під впливом цієї тиші, цього немов могильного холоду, який панував в тім домі. Він сам не знав, чому ця тиша йому не подобалася.

— Тьфу до чорта, якась мов розбійницька корчма, аж чоловікові моторошно!.. Здається, що от-от хтось випаде з-за дверей і вхопить тебе за горло. А ще й ті образи, такі глупі морди! Тьфу, я того й на хвилю не стерпів би. А йому що, живе собі, як миша в ходаці¹, та й не дбає ні про що!...

Він почав прислухуватися, що діється в сусіднім покою, де пішов Герман, але не чув зразу нічого більше, як все те ж саме хлипання.

— Добрий знак на початок...—воркотів він далі. — Входжу сюди з такими надіями, а тут якась мара чи конає, чи що... То, певно, вона сама. Чув я, що гадра² послідня... Та що діяти, для інтересу треба в'язатися і з такими!

Знов слухає. Гомін. Це Герман говорить щось, але що — не чути. Шелест якийсь.

¹ Ходак—чобіт з лика.

² Гадра—зла, сварлива баба.

Мовчанка. Знов гомін і хлипання. Нараз луск, мов удар чимсь твердим о підлогу, і проразливий жіночий крик: — Розбійнику! Кровопійце! Геть мені з очей! Геть, нехай тебе не виджу на свої очі!

Леон аж підвергся на кріслі. Що це такого? Він почав слухати далі, але тепер уже за писком та стукотом не міг розібрати слів. Міркував тільки, що якісь страшні прокляття, наруга і обвини градом летять на Германову голову, але за що, про що, того не знав.

Не знав цього і Герман! Увійшовши до жінчиної спальні, побачив, як вона, розкидана і розхрістана, лежала на софі з видом конаної і хлипала. З її очей текли сльози і промочили вже широке коло на обою софи. Герман здивувався і не знав, що думати на такий вид. Жінка, бачилось, не запримітила його входу, не рушалася, тільки груди її то підносилися, то опадали поривисто, мов у великій натузі. Герман боявся підступати до неї, знаючи її круті норови, але далі зібрався на відвагу.

— Рифко, Рифко! — сказав він стиха, зближаючись до неї.

— Чого хочеш? — спитала вона, бистро повертаючи головою.

— Що тобі сталося? Чого плачеш?

— Чого хочеш? — повторила вона з притиском. — Хто тут з тобою прийшов?

— Та ніхто не прийшов. Ади, нікого нема.

— Не бреш! Я чула, що вас два. Хто то такий?

— Леон Гаммершляг.

— А він за чим?

— Таж знаєш, у нього нині закладини були, просив мене...

— Але за чим його сюди принесло?

— Слухай, Рифко, — почав Герман, видячи, що вона немов утихомирилася трохи. — Леон багатий чоловік, добрий чоловік, голова неабияка ...

— Чи кажеш ти раз, чого він тут прийшов, чи ні? — перебила його Рифка, стискаючи кулаки.

— Адже чуєш, що кажу. Тільки послухай. Леон, кажу, багатий чоловік. А жінки у нього нема, тільки одна донька. Чуєш, Рифко, ти знаєш його доньку Фанні? Правда, що дівчина нічого?

— Ну?

— Знаєш, що каже Леон? Сусідо, каже, в мене одна донька, а у вас один син...

Герман не скінчив. На згадку про сина Рифка посиніла, задрожала вся, а опісля, шпурнувши на бік стільчик з-під ніг, випрямилася і крикнула:

— Розбійнику! Кровопійце! Геть від мене! Геть з перед моїх очей!..

Герман остовпів. Він не знав, що це сталося з Рифкою, і лепотів лишень раз за разом:

— Алеж, Рифко, що тобі? Що ти робиш Рифко?..

— Геть мені з очей, потворо! — верещала Рифка. — Щоби тебе Бог тяжко побив та покарав! Щоби земля під тобою розступилася! Іди геть від мене! Ти, ти говориш мені про сина! Ти мав сина? Ти мав коли серце?..

— Алеж, Рифко, що з тобою сталося? Послухай!..

— Нічого мені від тебе слухати, кате! Щоби й Бог тебе не вислухав на своїм суді! А хіба ти слухав мене, як я говорила: не треба дитину мучити школою, не треба дитину торопити

проклятою практикою... А ти ні, та й ні!
Тепер маєш, маєш те, чого хотів!

— Ну, що сталося, Рифко? Я ні про що не знаю!

— Не знаєш? Га, не знав би ти, що нині за день, нелюде якийсь. На, поглянь, дізнайся! На!— І вона кинула йому лист паперу. Герман дрожачими руками взяв п'ятий, слізьми промочений лист, між тим коли Рифка, немов утомлена, важко дишучи, знов упала на софу, закрила лице долонями і тяжко плакала.

Лист був зі Львова, від купця, у якого практикував Готліб. Герман, муркотячи, читав: „Високоповажаний Пане! Сам не знаю, від чого зачати і як розповісти про те, що тут у нас сталося. Ваш син Готліб уже три дні тому пропав, і всякі пошукування були даремні. Доперва нині рано вдалося поліції найти його одіж, звиту до купи, в корчах на Пелчинській горі. Його ж самого досі ані сліду. Догадка була, чи не втопився в ставі, але досі не можна було дошукатися тіла. Приїжджайте якнайшвидше, може вдасться нам викрити, що з ним сталося. Зрештою, коли б дещо викрилося, заки ще ви дістанете цього листа, донесу телеграфічно“.

Герман зирнув на дату письма: ще перед-вчора! А телеграми не було, значить, ніщо! Він довгу хвилю стояв, мов остовпілий, сам не знаючи, що з ним діється. Рифчин голосний плач знов його протверезив.

— Видиш, видиш,— кричала вона,— до чого ти довів свою дитину! Втопився мій синочок, втопився мій Готліб!.. І чому тебе замість нього не залляла твоя проклята кип'ячка де в якій бориславській безодні!..

— Боже мій,— сказав Герман,— жінко, май-же розум, хіба ж я тому винен?

— Не ти винен? А хто ж такий? Може, я! Іди, людюде, не говори нічого, не стій, їдь до Львова, може ще деяк можна буде його вирятувати, або хоч тіло віднайти!.. Боже, Боже, за що ти мене таким чоловіком покарав, що свою власну дитину в гріб вігнав! Та й коби ще тих дітей у нього багато! А то одне, однісеньке було, та й того нема!.. Ой-ой-ой, голово моя, розпукнися!¹..

— Та цить же, Рифко, чень² ще не так зле, як написано. Чуєш, що одну тільки одіж найшли! А одіж що? Одіж міг скинути...

— А скинув би ти з себе шкіру твою погану! Ти ще мені договориєш, дорізуєш мене, нелюдє!.. О, я знаю, що тебе мало обходить, що твого сина десь там у воді риби їдять! Тобі що! Але я! Моє серце крається, моє серце чує, що все пропало, нема мого синочка золотого, нема, нема!..

Герман бачив, що з жінкою нічого й говорити, бо й так до ладу з нею не договоришся. Він кинувся чим борше³ наказати візникові, щоб збирався в дорогу, запрягав коні. Тоді до Дрогобича не було ще залізниці. Хочаби їхати до Львова, треба було возом їхати до Стрия, бо аж відтам ішла залізниця до Львова.

Проходячи через великий покій, Герман зирнув на бік і побачив Леона, котрий усе ще сидів на кріслі, мов на терню, чув розмову, переривану наглими вибухами плачу або

¹ Розпукнися—розтріснися, лусни.

² Чень—може.

³ Борше—скоріше.

хлипання, але все ще не знав, що таке сталося з його „сусідами“ і що воно значиться. Герман аж тепер пригадав собі Леона, про якого за криком жінки та власним нещастям зовсім був позабув.

— А, коханий сусідо, — сказав він, зближаючись до Леона, — даруйте, але нещастя...

— Боже, що з вами сталося, — скрикнув Леон. — Ви бліді, як полотно, дрижите, ваша жінка плаче, що це таке?

— Ех, і не питайте, — сказав стиха Герман, — нещастя, мов грім з ясного неба, впало на наш дім, і то так несподівано, що я ще й досі не знаю, чи то все мені сниться, чи дійсна правда.

— Але кажіть же, Боже мій, і нема ніякої ради?..

— Яка на те рада! Хто воскресить мертвого!.. Пропало, пропало моє щастя, моя надія!

— Мертвого?

— О, так! Мій син, мій Готліб не живе вже!

— Готліб! Що ви кажете! Чи це може бути?

— Пише зі Львова його принципал¹, що пропав десь. Кілька днів не можна було відшукати й найменшого сліду, аж вкінці поліція найшла його одіж в корчах на Пелчинській горі.

— А тіло?

— Ні, тіла не найдено.

— Ах, то, може, він ще живе!

— Тяжко, коханий сусідо! Я й сам так думав зразу. Але далі, розваживши його характер і все... все... я втратив надію! Ні, не бачити вже мені його, не бачити!..

¹ Принципал — завідуючий, хазяїн.

Аж тепер, коли Герман улегшив своє серце тим оповіданням, з його очей потекли сльози. Він хоч і знав, що його син був зіпсутий і напівбезумний, все таки знав також, що це його єдиний син, наслідник його маєтку. А ще саме пинішнього дня Леон вколисав був його серце такими солодкими надіями. Він починав уже думати, що хоч і сам Готліб не поправиться, то, може, гарна, розумна жінка, Фанні, зуміє бодай здержувати його примхи, взвичаїти його поволі до спокійного, розумного життя. А тепер нараз усе пирсло, мов булька на воді. Послідні ниточки вітцівської любови і сильні нитки самолюбства в його серці заболіли нараз — і він заплакав.

Леон кинувся потішати його

— Ах, коханий сусідо, не плачте! — говорив він. — Я знаю напевно, що ваш Готліб живий, що ще будете мати з нього потіху. Лиш не дайтеся підточувати тузі. Твердості, відваги! Нам, людям сильним, капіталістам, стоячим на переді свого часу, треба все бути твердими і незрушними!

Герман хитав головою на ту бесіду.

— Що мені з того? — відказав він сумно. — Пощо мені тепер сили, капіталу, коли нема кому ним користуватися. А я... застарий уже!..

— Ні, не тратьте надії, не тратьте надії! — вговорював Леон. — Лиш швидко їдьте до Львова, я вам ручу, що вам удасться його відшукати.

— О, коб то Бог дав, коб то Бог дав! — скрикнув Герман. — Правда ваша, поїду, мушу віднайти його, живого чи вмерлого!

— Ні, не вмерлого, а живого, — підхопив Леон. — І вже не лишайте його там, у того

якогось купця, а привозьте сюди, всім нам на втіху, на радість! Так, коханий сусідо, так!..

В тій хвилі відчинилися двері зі спальні і до покою вийшла Рифка, ще заплакана і вся червона, мов грань. Її товсте, широке лице спалахнуло гнівом, коли побачила Леона. І Леон собі ж почувся якось не в своїй тарілці, коли побачив Германиху, високу, товсту і грізну, як жива кара. Але, криючи своє замішання, він в пересадній чемності підбіг до неї, вклонився, протягнув лице для вираження смутку і вже відкрив уста, щоби заговорити, коли Германиха, згідно оглянувши його від стіп до голови, коротко, але голосно спитала:

— А ти чого тут хочеш, заволоко?

Леон став ні в дві, ні в три на таке привітання. Далі на його лиці появилася холодна, силувана усмішка і, ще раз кланяючись, він зачав:

— Справді, ласкава пані, дуже мені жаль, що я в таку невластиву пору...

— Але я питаю, чого тут потребуєш?— крикнула Рифка і глянула на нього з таким гнівом і погордою, що Леонові аж страшно зробилося, і він мимоволі мотнувся взад.

— Алеж перепрошую,— сказав він, ще не тратячи відваги,— ми тут от з вашим мужем, а моїм дорогим товаришем укладали пляни, ах, які хороші пляни, про нашу будучину, і я вірю твердо, що Бог нам допоможе діждати ще їх здійснення!

— Вам? Бог допоможе? Людоїди якісь, дводушники!— воркотіла Рифка, а далі, немов біснувата, підоймила затиснуті кулаки вгору і кинулася на перепудженого Леона.

— Не підеш ти мені з дому, душогубе!— кричала вона.— Ти ще смієш роздирати мое

серце, говорити мені свої дурниці, коли мій син через вас і ваші прокляті гроші зі світу пропав!.. Геть мені з хати! Геть! А як ще раз поважишся тут вказатися, то видру тобі ті безстидні, гадючі очі! Розумієш?..

Леон зблід, скулився під градом тих слів і, не зводячи очей з грізної прояви, вздгузь ступав ід дверям.

— Алеж, жінко, Рифко,—вмішався Герман,—що тобі сталося? За що ображуєш нашого доброго сусіда? А чень воно ще все не так, чень наш Готліб живе і все те, про що ми говорили, може сповнитися?

Герман надіявся тим потішити Рифку; показалося, що тільки дужче розлютив її на бідного Леона.

— А хоч би й так було,—крикнула вона,—то я волю десять раз побачити його мертвим, ніж бачити оцього поганина своїм сватом! Ні, ніколи, доки я живу, ніколи того не буде!

Оба мужчини стали хвилю, мов задеревіли, не знаючи, що сталося Рифці і відки взялася у неї така скажена злість на Леона. А коли Рифка не переставала кричати, кидатися і прогонювати Леона зі свого дому, той, скулившись і натиснувши циліндер на голову, вилетів з негостинних покоїв на подвір'я, на вулицю і, не обзираючись, дрижачи весь з несподіваного зворушення, пішов до міста.

— Боже, та жінка справді здуріла!—воркотів він.—І вона мала би бути свекрухою моєї Фанні? Таже вона, гадина сороката, заїла би її за один день! Щастя мое, що так сталося, що того... їх сина десь вирвало! Тьфу, не хочу мати з ними ніякого діла!..

Так Леон воркотів і спльовував дорогою. Йому аж тепер стало розумно, чому інші багачі уникають Германа, не радо бувають в його домі і, крім торгових та грошових, не мають з ним ніяких зносин. Але все таки прикро було Леонові, що так сталося; жаль йому було тих блискучих надій і плянів, котрими недавно й сам упивався. Та тільки ж голова його плідна була на такі пляни, а коли розпався один, він недовго жалував за ним, але швидко хапався другого. І тепер він живо покинув недавні мрії і старався вжитися в ту думку, що „працювати“ йому надалі не в спілці з Германом, але самому без Германа, або й проти Германа.

— Проти! А!—думав він,—до того певно незадовго всилує мене й сам Герман, буде тепер старатися ще більше шкодити мені.

Леон і сам не знав, для чого це видалося йому конечним, щоби Герман тепер мусив ворогувати з ним. Він і сам перед собою не був би одверто признався до того, що перекидає на Германа свою думку, що в його серці закипає якась дика неприязнь до Германа за образу, дізнану в його домі, за повалення його блискучих плянів. Леон і сам собі не признавався, що це він іменно рад був би тепер шкодити Германові, показати йому свою силу, „навчити його розуму“. Він не входив в причини, але вдумувався тільки в саму боротьбу, старався наперед представити собі її тисячні випадковості, підходи, неудачі, щоби завчасу проти них забезпечитися, щоби Германові впоперек дороги навести як мога більше завад і некорисних обставин. І в міру того, як хід його ставав повільніший, він чимраз глибше затоплювався в свої думки, чимраз тяжчі невдачі

і втрати наводив на Германа, упокорював того товстенького, спокійного, мов муром обведеного, багача, наводив на нього тривогу, аж вкінці — перед самим входом до дому — повалив його зовсім і враз з його скаженою жінкою вигнав з посліднього закутка, з дому на бориславським тракті.

— А, так вам треба! — шепнув він, немов радуючись їх розпуці, — щоб ти знала, чарівнице, як мені видряпувати очі!

В той сам час, коли Леон, затоплений у своїх мріях, радувався з цілковитого упадку дому Гольдкремерів і забирався до обраховування користей, які спадуть на нього з тої великої побіди, Герман сам в кареті вихром імчав улицями Дрогобича на стрийський тракт. Він був іще зовсім блідий лицем, хвиля від хвилі почував якийсь холод за спиною і легку дрож в тілі, а в його голові мугикали і переверталися думки, мов вода на млиновім колесі. Нещастя впало на нього так несподівано, та й ще нещастя таке дивне та непрослідиме, що він вкінці порішив — не думати нічого ісінько і ждати терпеливо, що з того всього вийде. Він постановив собі пробути кілька днів у Львові й ужити всіх можливих способів, щоби винайти сина і вияснити всю справу, чому і куди він пропав. За кілька днів він мусив їхати до Відня, куди його один торговий приятель телеграмою зазвав для залагодження важного діла, зв'язаного з нафтовим промислом в Бориславі. Коли б отже в тих кількох днях не вдалося йому у Львові добитися свого, то він рішив лишити справу в руках поліції, а сам таки їхати до Відня. Правда, жінка не казала йому вертати без сина, живого чи мертвого, — а про їзду до

Відня в „нафтових“ ділах вона й чути не хотіла, — але що жінка розуміє! Абож то вона знає, що Герман хоч буде сам у Львові, а Готліба може й не відшукати, а гроші і без нього своє зроблять, коли ще можна щонебудь зробити. А у Відні йому конче треба бути, там діло без нього не піде. Таке розумував Герман, котячись у кареті бистро гостинцем до Стрия. Хвиляста підгірська околиця пересувалася перед ним, не лишаючи в його душі ніякого сліду. Він ждав нетерпеливо, коли перед ним забілються вежі Стрия; його нудили безконечні ряди берез та рябин, посаджені по обох боках гостинця; він звільна почав успокоюватися, хитатися від одної стінки карети до другої, а вкінці, прилігши лицем до подушки, заснув.

По виїзді Германа, Рифка кинулася знов на софу, хлипаючи та втираючи сльози, і скільки разів кинула очима на нещасне письмо зі Львова, стільки разів сльози наново починали плисти з її очей. Сльози лагодили її жаль, розливали всякі думки, вона давала уноситися їм, мов тихим хвилям, не думаючи, куди вони несуть її. Хлипаючи та обтираючи сльози, вона забулася зовсім, забувала навіть про Готліба, про лист, про своє горе і чула тільки пливучі, холодніючі сльози.

Де ділися ті часи, коли Рифка була бідною робучою дівчиною? Де ділася тогочасна Рифка, проворна, працьовита, жартівлива і вдоволена тим, що мала? Ті часи і та Рифка загинули безслідно, затерлися навіть в замороченій пам'яті теперішньої Рифки!..

Двадцять літ минуло, коли вона, здорова, кріпка, робуча дівчина, одного хорошого вечора

стрінулася випадково на вулиці з бідним либаком¹—Германом Гольдкремером. Вони розговорилися, познайомилися. Герман тоді починав непевним ще кроком іти до багатства; він мав зобов'язання при доставі до цісарського депо і вже близько було йому все втратити, бо не стало йому грошей, щоби довершити все, до чого був зобов'язався. Почувши, що Рифка має зложених трохи грошей на віно², він скwapно оженився з нею, підрядував тим віном своє діло і добився великих зисків. Щастя усміхнулося йому, і відтоді вже його не покидало. Багатство плило до його рук, і чим більше нагромаджувалося, тим менші були втрати, тим певніші зиски. Герман увесь віддався тій погоні за багатством; Рифка тепер стала для нього п'ятим колесом у возі; він рідко бував дома, а як коли й завернув, то уникав її чим далі, то більше. І не дармо. Рифка змінилася за ті літа дуже, і змінилася не на користь собі, хоч, певно, без своєї вини. Можна сказати, що Германове багатство заїло її, підточило її моральну істоту. Зроду сильна й здорова, вона потребувала руху, роботи, діла, котрим могла би зайнятися. Доки жила в бідності, доти такого діла їй не хибло. Вона служила у багатіїв, заробляла всяко, щоб продержати себе і свою тітку, єдину своячку, що їй осталася після холери. Розуміється, що, звичаєм убогих, вона не одержала ніякого, навіть звичайної, хайдерської освіти. Тяжке життя і праця, звичайно одностайна і механічна, розвинули її силу, її тіло,

¹ Либак — той, що збирає нафту з поверхні води. В Бориславі нафта спливала на воді в маленьких ставках, річках і т. ін.

² Віно — придане.

але зовсім не ткнули її думки. Вона виросла в круглій невідомості і темноті духовій, не мала навіть тої природньої спосібности та „второпности“, яку звичайно стрічаємо у сільських дівчат. Тільки те, що було безпосередньо коло неї, те могла вона зрозуміти, тим могла зайнятися, — поза тим ніщо не розуміла. Такою взяв її Герман.

Любови між ними не було. Правда, зразу молода, здорова природа обоїх притягала одно до другого, — нерозвиті чуття і думки на разі й не бажали нічого більше, крім простої, тілесної розкоші. Та й то цілими днями вони звичайно не видалися, — тим приємнішою була зате стріча вечером. Ім уродилася тоді донька, котра однакож швидко вмерла, здається, через неосторожність самої матері вночі. Тоді ще Гольдкремери вважалися за бідних: Герман уганяв по цілих днях по місті або по околишніх селах, Рифка господарила дома, варила, прала, рубала дрова, шила і мила, — одним словом, жила робітницею, так як і досі. І це була ще найщасливіша пора її життя заміжжя. Перша дитина, також здорова і гарна дівчинка, дуже її тішила і також чимало причинювала їй роботи й заходів. Чим більше Рифка робила та запопадала, тим ставала здоровішою та веселішою. Правда, вона сама не знала, що це іменно з праці, і частенько жалувалася перед чоловіком, що не має ніколи й хвили віддиху, що тратить здоров'я, повторюючи більше звичайні бесіди других жінок, аніж говорячи з власного переконання і з власної потреби.

Нешастя хотіло, щоб ті її бажання аж надто швидко сповнилися. Герман розбагатів, закупив вигідний і обширний дім на бориславських

тракті, найняв прислугу, якої вимагала Рифка, — і їй зразу немов полегшало. Ходила по тих покоях, на котрі недавно ще несміло поглядала з вулиці, — приглядалася образам, меблям, дзеркалам та обоям, порядкувала в кухні, зазірала до спіжарні¹, але швидко пізнала, що все те її ходження і зазирання було непотрібне. Герман сам видавав слугам усе по рахунку і за найменшу недокладність грозив прогнанням зі служби, — тож при невеличкім господарстві, яке у них велося, не було що боятися окрадування слугами. Найняти їй кухар розумівся на вариві далеко ліпше, ніж сама пані, а її ради та розпорядки приймав з чемною насмішкою. Переставляти меблі і перевішувати образи їй швидко навкучилося, — і от тепер то почалася нова, страшна доба її життя. Вона досі не знала, що таке нуда, — тепер нуда просякла її до кости. Вона то волочилася по широких покоях, мов заклята, то сиділа в кухні, балакаючи зі службою, то лежала цілими годинами на софі, то виходила на вулицю і вертала швидко додому, не могучи найти собі ніякого заняття, ніякої роботи, нічого, що піддержувало би в якімнебудь русі її нерви й мозок. Служба супроти неї була мовчазна, знаючи її дразливість за леда яке слово. В чужих домах вона бувала рідко, та й всюди обходилися з нею дуже холодно. Зрештою всякі відвідини були для неї мукою. Серед нових і кід людей, в котрі так напруго ввело її багатство мужа, вона чулася зовсім чужою, не вміла повернутися, не знала, що говорити, не розуміла ані їх компліментів, ані їдких притиків,

¹ Спіжарня—чулан

а своїми грубими дотепами та простими замітками будила тільки сміх. Швидко вона похопилася, що вона справді стається тільки посміховищем тих людей, і перестала зовсім бувати в товариствах, перестала приймати у себе чужих людей, крім кількох старших жінок. Та й ті незадовго поображувалися за її дразливість та наглі, непогамовані вибухи і перестали бувати. Рифка осталася сама, мучилася і билася, мов звір лісовий, запертий у клітку, і ніяк не розуміла, що це їй такого сталося. Її нерозвита думка не могла ані дійти до причини того стану, ані знайти з нього вихід, знайти якунебудь діяльність, якенебудь заняття для своєї здорової, кріпкої натури, що, лишена без усякого діла, без усякого живішого інтересу для життя, сама в собі з'їдалась і попеліла, вибухала хіба надмірним, безумним гнівом за ледадрібною причиною. В міру того, як Рифка відвикала від праці, праця ставалася їй чимраз невідчужуваною і тяжчою; вона не могла присилувати себе, щоби прочитати хоч одну книжку, хоч перед кількома літами тітка навчила була її трохи читати. Нуда застелювала все перед її очима сірою, непринадною опоною, і вона ставалася чимраз самотніша в світі, опадала чимраз глибше на дно тої пропасти, яку круг неї і під нею викопало багатство її чоловіка, і котрої ані вона, ані її чоловік не вміли заповнити ні сердчною любов'ю, ні розумною духовою працею.

От в такій то порі вродився Рифці син—Готліб. Лікарі зразу не обіцявали йому життя. Дитина була хоровита, раз-на-раз кричала та плакала, а слуги в кухні пошіптували собі, що це якесь „відмінчя“. Але Готліб не вмер, хоч

і не стався здоровішим. Зате матері його хоч на якийсь час світ роз'яснився. Вона цілими днями бігала, кричала, суєтилася коло дитини, і почулася нараз здоровішою, менше дразливою. Нуда пропала. І, рівнобіжно з тим своїм виздоровленням, вона тим сильніше полюбила свого сина, чим той був слабший і докучливіший. Недіспані ночі, ненастанна грижа та захід коло нього, все це робило їй Готліба дорожчим, милішим. З часом хлопчина трохи ніби одерз¹, одужав, але зразу вже видно було, що його духові спосібності будуть далеко не блискучі. Він ледве в другім році ймився ходити, а ще в третім році життя лепотів, як шестимісячна дитина. Зате на радість матері почав їсти добре, немов через три перші роки дуже проголоднівся. Животик у нього все був повний і надутий, як бубон, а скоро тільки трохи зголоднів, зараз починав верещати на всю хату. Але чим більше підростав Готліб, тим поганші робилися його норови. Він кожному мусів докучити, все псував, що далось зіпсувати, і ходив по покоях, мов яка помана, визираючи тільки, де міг би чого причепитися. Мати любила його без пам'яті, тряслася над ним і у всім волила його волю. Її нерозвинута голова та довго придавлене чуття не могли вказати їй другої дороги для проявлення материнської любови; вона ніколи й не подумала про розумне виховання дитини, не дбала ні про що, крім того, щоби сповнити кожне її бажання. Слуги боялися малого Готліба, як огню, бо він любив ні з цього, ні з того причепитися і або роздерти одєжину, похляпати,

¹ Одерз — підріс, набрав сили.

вдряпнути, вкусити, або, коли цього не міг зробити, починав кричати щосили, на крик прибігала мама, і бідна людина малася тоді ще гірше. Сварка і штовханці, то була ще найменша кара — а то лучалося, що служницю негайно проганяли зі служби. Герман знов не любив сина, вже хоч би тому, що і в ті рідкі дні, коли бував дома, через нього не мав ніколи спокою. Малий Готліб зразу боявся батька, але коли кілька разів мати за нього завзято стялася¹ з вітцем і отець уступив, хлопець своїм дитячим нюхом прочув, що й тут йому воля, бо мати оборонить, і почав виступати проти вітця чимраз сміліше. Це лютило Германа, але що жінка у всіх потакувала синові і готова була дати собі й око виймати за нього, то він не міг на те ніщо порадити, і це ще підносило його неохоту і до жінки і до сина. Розлад в родині ще збільшився, коли прийшлося дати Готліба до школи. Розуміється, що кілька днів перед записом Рифка плакала над своїм сином, немов то його поведуть до різниці; вона розмовляла з ним, немов прощаючись на віки, розповідала йому, які то там гострі люди ті професори, і наперед уже грозила їм, коли котрий поважиться ткнути її золотого синочка; вона наказувала йому, як скоро хто в школі чимнебудь образить або покривдить його, щоб зараз пожалувався їй, а вона вже покаже професорам, як мають з ним обходитися. Одним словом, Готліб, не будши ще в школі, мав до неї вже таку відразу, немов це якесь пекло, винайдене злими людьми навмисне на те, щоб мучити таких, як він, „золотих синочків“.

Стялася — посперечалася.

Зате Герман ударився в другий бік. Він пішов до ректора Василяян, котрі в Дрогобичі держали тоді одну головну школу, і просив його давати позір на Готліба, щоби вчився і привикав до порядку. Він розповів, що хлопець розпещений мамою і зіпсутий, і просив держати його гостро, не щадити погроз, а навіть кари, і не зважати на те, що може говорити і робити його жінка. Додав навіть, що коли б того було треба, він винайде для Готліба окрему квартиру поза домом, щоб усунути його з-під шкідливого впливу матері. Отець ректор немало здивувався такою бесідою Германа, але швидко й сам побачив, що Герман говорив правду. Готліб не тільки зроду був мало спосібний до науки, але його початкове домашнє виховання було таке погане, що отці-професори певно з ніким ще не мали стільки гризоти, що з ним. Щохвилі ученики, товариші Готліба, прибігали жалуватися на нього: цьому він роздер книжку, другому підбив око, третьому викинув вікном шапку в манастирський город. Коли хто в коритарях і в клясах робив найбільше крику і стуку, то певно Готліб. Коли хто під час науки бурчав або стукотів під лавкою, то також він. Професори зразу не знали, що з ним діяти; вони день-у-день жалувалися ректорові, ректор писав до вітця, а отець відписав коротке слово: бийте. Відтоді посипалися на Готліба кари та буки, котрі хоч про око трохи ніби втишили, скрушили його круті нориви, але довели його до скритости і завзятої злости і так до решти зіпсували його моральну істоту. Ледве в семи чи восьми літах Готліб скінчив чотирикласову нормальну школу і, прибитий морально, нерозвинений

духово, з безграничною відразою до науки і злістю до людей, а особливо до вітця, вступив у гімназію. Але тут він в трьох роках не скінчив ще й другої класи, коли поганий і темний случай з вітцем перервав назавсиди його шкільну науку.

Але хто знає, чи ті літа нещасливої шкільної науки не були тяжчі і нещасливіші для Рифки, ніж для самого Готліба. Раз те, що школа на більшу частину дня розлучувала її з сином і через те втручувала її наново в бездонну пропасть бездіяства і нуди. А потім і те, що вічні жалі та плачі Готліба ще більше лютили і роздразнювали її. Зразу вона, мов рана левія, бігала день-у-день до отців Василіян, нарікала на несправедливість і неспосібність учителів, кричала і кляла, аж поки ректор не наганьбив її і не заборонив приходити більше. Опісля задумала була упертися на тім, щоби відібрати Готліба від Василіян і дати до якої іншої школи, але швидко роздумала, що іншої школи в Дрогобичі не було, а давати Готліба до якого другого міста, між чужих людей,—про те вона й помислити не могла без страху. В тій безвихідній матні вона довгий час билася, мов риба в саку, і не раз цілими днями сиділа на софі, плачучи та думаючи, що ось, може, деь тепер у школі тягнуть її сина, сіпають, покладають на лавку, б'ють, — а тоді вона голосно проклинала і школу, і науку, і чоловіка-ката, котрий навмисне винайшов таку муку для сина і для неї. Ті вибухи чуття ставалися чим далі, тим частіші, і довели її вкінці до ненависти проти всіх людей, до якогось ненастанного роздразнення, готового в кожній хвилі вибухнути дикими

прокляттями. Тепер уже Рифка й не подумала йти в товариство або чимнебудь розривати свою нудь; вона, мов заклата, волочилася по домі, і ніхто з слуг без крайньої потреби не смів показатися їй на очі. Той стан дійшов до крайности, коли Герман два роки тому нараз відвіз Готліба до Львова і дав до купця. Рифка зразу дуріла, рвала на собі волосся, бігала по покоях і кричала за сином,—пізніше успокоїлася трохи і довгі місяці сиділа день-у-день мовчки, мов дикий звір у клітці. Самота і пустота круг неї і в ній самій стали ще страшніші,—навіть чоловік боявся приступати до неї і старався цілими днями не бувати дома. І серед усеї тої тьми в серці Рифки горів лиш один огонь,—безумна, сказати б—звіряча любов до Готліба. Тепер зависна доля наважилася видерти їй і цю послідню опору, затерти в її серці і цей послідній знак чоловіцтва. Удар трапив Рифку страшенно, і що вона в тій хвилі не зійшла з розуму, це було лиш для того, що не могла дати віри своєму нещастю.

По виїзді Германа вона так і застила на своїй софі. Ніякі думки не ворушилися в її голові, тільки сльози пили. Весь світ щез для неї, світло померкло, люди вимерли,—вона чула тільки ским'ячий¹, ненастанний біль у серці.

Нараз вона зірвалася і задрожала цілим тілом. Що це такого? Що за шум, за стук, за говір долетів до неї? Вона заперла в собі дух і прислухувалася. Говір при вході. Голос служниці, котра немов свариться з кимсь, не пускає до покою. Другий голос, різкий і гнівний, стук, немов поваленого до землі чоловіка, тріск

¹ Ским'ячий—ниючий.

дверми, тупіт кроків по покоях, ближче, чимраз ближче...

— Ах, це він, це мій син, це мій Готліб! — скрикнула Рифка і кинулася ід дверям, на зустріч. В тій хвилі відчипилися двері, пхнуті сильною рукою, і перед нею став зачорнений, в пошарпаних чорних шматах вуглярчук.

Рифка мимоволі скрикнула і пручнулася взад. Вуглярчук глядів на неї гнівними, великими очима, з котрих блискала лютість і ненависть.

— А що, пізнаєш мене? — проговорив він різко, і в тій хвилі Рифка, мов безумна, кинулася до нього, почала стискати і цілувати його лице, очі, руки, плачучи і сміючися.

— Так, це таки ти? То я не помилилася! Боже, ти живеш, ти здоров, а я вже мало не вмерла! Синочку мій! Коханий мій, ти живий, живий!..

Викрикам не було кінця. Рифка потягла вуглярчука на софу і не випускала з обійм, поки він сам не вирвався. Поперед всього, чуючи кроки надходячої служниці, він замкнув двері, і обертаючися до матері, сказав:

— Накажи тій проклятій малпі, нехай собі йде до чорта, бо їй розіб'ю її пустий череп, як мені зараз відси не вступиться.

Рифка, послушна синові, наказала крізь замкнені двері служниці, щоб ішла до кухні і не виходила, аж її закличе, а опісля почала знов обнімати і пестити сина, не зводячи й на хвилю очей з його надутого, замураного лиця.

— Мій синочку, — почала вона, — що це з тобою? Що ти зробив?

І вона почала обзирати його з виразом безконечного жалю, немов ця вбога одіж була смертельною раною на його тілі.

— Ага, а ви думали, що я так і до смерти буду терпіти у того проклятого купця!—крикнув Готліб, тупаючи зі злості ногами і вириваючися з обнять матері. — Ви гадали, що я не посмію мати свою волю! Га!

— Алеж, золото мое, хто так гадав!—скрикнула Рифка!—То хіба той нелюд, твій отець так гадав!

— А ти ні?

— Я? Господи! Синочку, я крові своєї не жалувала би для тебе. Скільки я наговорилася йому...

— А він куди поїхав?—перервав їй Готліб.

— Та до Львова, шукати за тобою.

— А, так, — сказав Готліб з усміхом вдоволення, — то нехай же собі шукає!

— Але як же ти прибув сюди, любчику?

— Як? Не видиш? З вуглярами, що вертали зі Львова.

— Бідна моя дитиночко!—скрикнула Рифка, — та й ти з ними їхав цілу дорогу! То ти мусив назнатися біди, Господи! Але швидко скинь те паскудство з себе; я кажу принести воду, обмийся, переберися!.. Я вже тебе не пущу, не позволю, щоби той нелюд віз тебе назад, ні... нікуди! Скидай, любчику, ту нечисть, скидай, я зараз піду найти для тебе чисте шмаття. А ти голоден, правда?.. Почекай, я закличу служницю...

І вона встала, щоб задзвонити. Але Готліб силоміць затримав її.

— Дай спокій, не треба, — сказав він коротко.

— Але чому ж, синочку? Та чень-же так не будеш...

— Ага, ти гадала, — сказав Готліб, стаючи перед нею, — що я на те тільки вирвався зі

Львова в тих лахах, на те тільки плівся з вуглярами п'ятнадцять миль, щоби, скоро сюди, знов датися вам в руки, датися заперти в яку там клітку, та ще на додаток слухати ваш крик та ваші науки? О, не буде того!

— Алеж синку, — скрикнула, блідіючи і дрижачи з тривоги, Рифка, — що ж ти хочеш робити? Не бійся, тут дома я за тебе стою, ніхто тобі нічого не вдіє!

— Не потребую твого стояння, я собі сам за себе постою!

— Але що ж ти будеш діяти?

— Буду собі жити, як сам захочу, без вашої опіки!

— Господи, та же я не бороню тобі й дома жити, як сам хочеш!

— Ага, не борониш! А нехай но лиш де вийду, забавлюся, зараз питання, плачі, чорт знає що!.. Не потребую того. А ще як він приїде, о, то я виграв би!

Рифку щось немов за серце стисло на ті слова. Вона чула, що син не любить її, не терпить її пестошів, і те почуття навело на неї страх, немов в тій хвилі тратила сина другий раз, і вже назавсиди. Вона недвижно сиділа на софі, не зводячи з нього очей, але не могла й слова сказати.

— Дай мені грошей, я собі потраплю сам жити на свою руку, — сказав Готліб, не зважаючи на її чуття.

— Але де ж ти підеш?

— Тобі нічого до того. Я знаю, що ти зараз сказала би йому, скоро приїде, а він казав би мене жандармами привести.

— Алеж Богом клянуся, що не скажу!

— Ну, то й я тобі не скажу. На що маєш знати. Давай гроші!

Рифка встала і отворила бюрко, але грошей у неї не було ніколи багато. В бюрку найшла тільки 50 ринських і подала їх мовчки Готлібові.

— Та що тото! — сказав він, обертаючи в руках банкнот. — Жебракові якому даєш, чи що?

— Більше не маю, синочку, подивися сам.

Він зазирнув до бюрка, перерив усе в нім, а, не найшовши більше грошей, сказав:

— Ну, нехай і так. За кілька днів вистарайся більше.

— То прийдеш? — спитала мати радісно.

— Буду видіти. Як його не буде, то прийду, а ні, то пришлю кого. Як покаже від мене знак, то дай йому гроші в запечатаній пачці. Але пам'ятай собі, — і тут Готліб грізно зніс перед нею кулаки, — нікому про мене не кажи ані слова!

— Нікому?

— Нікому! І то тобі наказую! Ані йому, ані слугам, нікому! Нехай ніхто в Дрогобичі не знає про мене. Хочу, щоби мені ніхто не докучав. А як скажеш кому, то пам'ятай собі!

— Алеж синочку, тебе тут виділа служниця.

— Та малпа? Скажи, що посланець від кого або що! Кажи, що хочеш, лиш про мене ані слова. А якби він дізнався, що я живий і тут приходжу, або якби хто слідив мене або що, то пам'ятай собі, такого вам нароблю лиха, що й не спам'ятається. Хочу жити собі на свою руку, та й годі!

— Боже мій! — скрикнула Рифка, заламуючи руки, — доки ж так будеш жити!

— Доки мені схочеться!

І з тими словами Готліб підійшов до вікна, відчинив його, немов хотячи поглянути в сад, і в одній хвилі скочив вікном надвір. Рифка зірвалася, скрикнула, підбігла до вікна, але Готліба вже й сліду не було. Тільки високі лопухи в саді шелевіли, немов щось тихо між собою шепочучи.

В тій хвилі вбігла служниця, бліда і залякана, до покою обіч спальні і почала кричати:

— Пані, пані!

Рифка живо отямилася і відчинила дзвері.

— Пані, що вам такого? Ви кричали, кликали мене?

— Я? Тебе? Коли? — питала Рифка, почервонівши, мов грань.

— Та тепер. Мені здавалося, що пані кричали.

— То в твоїй дурній голові кричало, малпо якась! Марш до кухні! Чи я тобі не казала аж тоді приходити, коли тебе закличу?

— Але мені здавалося, що мене пані кличуть? — несміло закинула служниця.

— Марш до кухні, коли тобі кажу,—крикнула Рифка,—і нехай тобі на другий раз не здається нічого, розумієш!..

III.

Минуло вже три тижні від закладин. Леонів дім швидко здвигався догори: підвалини були вже положені і фронтowa стіна з тесаного каміння зносилася вже на лікоть понад землею. Будівничий наглядав за роботою, а в перших днях і сам Леон цілими днями тут просиджував, нипаючи на кожний кут і всіх понукуючи до поспіху. Але це недовго тривало. Якесь нагле діло покликало Леона до

Відня, а хоч без нього робота й не йшла повільніше, то прецінь робітники якось легше відітхнули, не видячи над собою тої вічної змори.

Одного рана, ще перед шостою годиною, кілька робітників сиділо на делинах та камінню, ждучи, аж закалатають до роботи. Вони гуторили про це і про те, поки інші робітники сходилися. Ось прийшов і будівничий, оглянувся довкола і гостро крикнув:

— А що, всі ви тут?

— Всі, — відповів мулярський майстер.

— Зачинати роботу!

Один робітник закалатав. Зворухнулося усе на площі. Мулярі плювали в руки і брали опісля оскарби, кельні та молотки; хлопці та дівчата, пайняті доношення цегли, стогнучи, згинали плечі і накладали на себе дерев'яний прилад до ношення цегли, втикаючи два довгі кілки по обох боках шиї, немов у ярмо; теслі помахували блискучими топорами; трачі лізли на кобильниці; велика машина людської робучої сили зі скрипом, стогнанням та зідханням почала входити в рух.

Нараз вулицею від ринку надійшов ще один робітник, скулений, нужденний, схорований, і завернув на площу будови.

— Дай, Боже, добрий день! — сказав він слабим голосом, стаючи поблизу майстра. Обіздівся майстер, поглянули й другі мулярі.

— То ти, Бенедю? Ну, що ж ти, здоров уже?

— Та ніби здоров, — відказав Бенедьо. — Нема коли слабувати; видите, мати стара, слаба, не їй мене заходити!

— Ну, а зможеш же ти робити, чоловіче? — спитав майстер. — Та же ти виглядаєш, як який небіжчик, куди тобі до роботи!

— Га, що діяти, — відповів Бенедьо, — що зможу, те буду робити. А трохи розмахуюся, то чень і сам поправлюся та окріпну. А місце чень тут буде для мене?

— Та воно би то... якже, бути буде, рук треба якнайбільше, бо пан квапить з будівництвом. Піди та замельдуйся¹ будівничому та й ставай до роботи.

Бенедьо положив свій мішок з хлібом та мулярським знаряддям на бік і пішов шукати будівничого, щоб йому оповістися, що прийшов на роботу.

Пан будівничий якраз лаяв якогось тесля за те, що не гладко обтісував платву, коли Бенедьо підійшов д'ньому, з капелюхом в руці.

— А ти що, чому не робиш, а волочишся? — grimнув будівничий на Бенедю, не пізнавши його зразу і думаючи, що це котрийсь із щоденних мулярів прийшов до нього з якою проською.

— Та я хочу стати, лиш прийшов панові будівничому оповістися, що я вже подужав і вийшов на роботу. Та й просив би визначити мені, де маю ставати.

— Подужав? А, то ти нині перший раз?

— Ні, прошу пана будівничого, — я вже тут був на роботі, тільки що при закладах мене підойма скалічила.

— А, то ти? — скрикнув будівничий. — То ти тоді наробив нам біди, а тепер ще сюди лізеш?

— Та якої біди, прошу пана будівничого?

— Мовчи, дурню, коли я говорю! Ти впився, не вступився на час, а мені ганьба! Скоро

¹ Замельдуватися — заявитися.

що, зараз усі до будівничого: він винен, не дбає за людське життя, не вмів камінь спустити! Ні, досить уже того, я таких робітників не потребую більше!

— Я впився? — скрикнув здивований Бенедьо. — Пане будівничий, я ще, відколи живу, не був п'яний... Хто вам те сказав?

— О, так, тобі лиш повір, то ти готов присягатися, що й не знаєш, як виглядає горілка. Ні, пуста твоя робота; присягайся, як хоч, я тебе на роботу не прийму!

— Алеж, пане будівничий, майте Бога в серці! Що я вам винен? Я тут своє здоров'я втратив, ледве трохи видужав, а як ви мене тепер наженете, то де я собі зароблю, хто мене прийме?

— А нехай тебе приймає хто хоче, мене те що обходить! Мені прецінь вільно приймати або не приймати на роботу, кого мені подобається!

— Алеж бо я тут же прийнятий, а що мене не було три тижні, то прецінь не моя вина. Я вже не кажу ніщо про те, що я болю витерпів, ані не жадаю ніщо за той час, хоч певно, що якби мені добрі люди не були допомогли, то був би враз із матір'ю загинув з голоду, ну, але тепер чень же мені належить тут робота!

— Га-га-га! Належить! Адить, як він собі виміркував! А чи ти знаєш, дурний мудю, що ти тут кожний день, кожну годину на моїй ласці робиш? Як я не схочу, та й тебе нема, нажену тебе, та й іди тоді процесуй¹ мене!

На таку мову Бенедьо не найшов уже ніякої відповіді. Він понурих голову і мовчав.

¹ Процесувати — позиватися, судитися.

але слова будівничого глибоко запали йому в душу. Правда, він і досі чував не раз такі слова, але ніколи досі вони так не вразили його, ніколи не визвали в його душі такого голосного почуття несправедливості та притиску. — „Невже ж це правда?“ — думалось йому. — „Невже ж робітник завсіди робить на його ласці? А коли робітник сяк-так жие, то, значить, також тільки з його ласки? А з чиеї ж ласки мене скалічила підойма? А коли він раз-у-раз такий ласкавий на робітника, то чия ж ласка виганяє мене з зарібку на голодну смерть? Та ні, щось воно, бачу, не так! Чи будівничий держав мене досі при життю, про те я не знаю, але те знаю, що з його ласки я скалічений, слабий і без роботи!“

— Ну, що, — перервав його гадки будівничий, — чого ж ти стоїш? Забирайся відси!

— Та я панові тут місця не застою, заберуся. Лиш усе таки мені здається, що не так повинно бути, як пан кажуть.

— Що, що? Ти мені хочеш науку давати? Ну, добре, ну, кажи, як повинно бути?

— Ви, пане, повинні знати, що й ви так само слуга, як я, що коли би вас не наймили до роботи так, як мене, то й ви би мерли з голоду так, як і я!

— Ха-ха-ха! Ти, певно, на берлозі лежачи, такого розуму набрався! Ну, ну, говори далі, як ще повинно бути?

Будівничий стояв перед Бенедьом, узявся під боки і сміявся, але його здорове лице, червоне, як буряк, показувало, що злість у ньому кипіла і в кожній хвили готова була вибухнути з-поза силуваного сміху. Але Бенедьо не зважав ані на його сміх, ані на його злість.

Почуття дізнаної кривди додало йому сміlosti.

— А так іще повинно бути, — сказав він твердо, — щоби ви, пане будівничий, не збиткувалися над бідним робітником і не дорікали йому берлогом, бо ще хто знає, що й вас може чекати.

І за тим, не чекаючи на відповідь будівничого, Бенедьо відвернувся від нього, взяв свій мішок, сказав іншим робітникам: „бувайте здорові, браття“, — і вийшов з площі на вулицю.

А тепер куди? Бідний Бенедьо всю надію покладав на ту роботу. Він знав, що такого слабого деінде не приймуть. А тепер, коли й ця послідня надія розвіялася, він став на вулиці, мов прибитий, не знаючи, куди повернутися. Додому йти? Там стара мати чекає на його заробок. Іти шукати роботи? Але де? Нізвідки не видно було надії. Коли втім прийшло йому на гадку вдатися до вищого пана, ніж будівничий, до самого Леона, і просити його, щоби прийняв на роботу.

Коли він все те роздумував, стоячи на вулиці перед площею, де будувався дім, надбіг посланець, котрий голосно закликав, щоби пан будівничий ішов до пана. Будівничий здивувався і запитав, чи пан уже приїхав з Відня?

— Приїхав учора вночі і просить, щоби пан швиденько прийшли до нього.

Будівничий, а за ним Бенедьо, пішли до Леона. Той ходив по подвір'ю, а побачивши підходячих, пішов супроти них.

— Маю з паном невеличке дільце, — сказав він, привітавши будівничого, по чім, звернувшись до Бенедя, спитав:

— А ти за чим?

— Та я, прошу пана, хотів би стати на роботу, — сказав Бенедьо.

— То не до мене належить, проси пана будівничого.

— Я вже просив, але пан будівничий не хочуть...

— Розуміється, що не хочу, — вмішався будівничий. — То той самий, — сказав він, звертаючись до Леона, — котрий при закладах був скалічений через своє недбальство. Що мені з такого робітника! Та й зрештою, він тепер слабий, а я робітників маю досить.

— Ага, то той самий! — нагадав собі Леон. — Гм, воно б то випадало щось для нього зробити, будь-що-будь. — І додав, звертаючись до Бенедя: — Ну, ну, якось то буде, зажди тут, поки тебе не закличу. От тут сядь на ганок та й посидь.

Довго вони оба бесідували. Бенедьо за той час сидів на ганку і грівся на сонці.

Аж ось по якімсь часі вийшов будівничий, якийсь трохи кислий і, не звертаючи уваги на Бенедя, пішов. По кількох хвилях вийшов і Леон.

— Ти потребуєш роботи? — спитав він Бенедя.

— Та певно, прошу пана, чоловік з роботи жие, то робота для нього те саме, що життя.

— Та бо видиш, будівничий не хоче тебе мати тут в Дрогобичі. Але ти не журися, я починаю зараз будувати в Бориславі новий млин паровий, то вже там будеш мати роботи досить.

— В Бориславі?.. Млин паровий?.. — зачудувався Бенедьо, а далі змовчав, не сміючи вдаватися з таким паном в розмову.

— Ну, що ж тобі так дивно? — спитав, усміхаючись, Леон. — Млин то млин, тобі, муляреві, все одно.

— Та я то вже й сам собі гадаю, що панська річ розказувати, а наша річ робити. Млин, то й млин.

— Тільки то, видиш, я хотів би, щоби будинок був немудрий, так собі, в дві цегли, без поверха, тільки в шир трохи. То не буде такий звичайний паровий млин, як усе будують. Я найшов такого чоловіка, що те все вигадав і плян зробив, і сам буде вести роботу. Ну, видиш, будівничий дуже носом крутив, як увидів той плян. А ти розумієшся на тім, як що треба робити по пляну?

— Та чому би ні? Як чоловік має під рукою рисунок і міру, то не велика штука.

— Так, так, авжеж, що не велика штука, — сказав Леон. — Отож видиш, я не все зможу надирати за тим, що там робиться в Бориславі, а будівничий так тут зі мною сперечався, що готов мені наробити якої саламахи і поставити не так, як у пляні нарисовано. То я вже буду просити тебе, скоро що не так, дати мені знати.

Бенедьо стояв і дивувався на цілу ту бесіду, що це за млин такий, що будівничий на нього носом крутить і що пан боїться, щоби часом не зробив не так, як у пляні стоїть? І відки приходить Леонові звертатися до нього, щоб надирав над будівничим? Бенедьо на все те не міг найти в своїй голові відповіді, і стояв перед Леоном, немов вагуючись.

— Не бійся, будь тільки щирий для мене в тім ділі, то певно не пожалуєш того. Доки буде будівництво в Бориславі, доти будеш там

і то з платою не помічника, а цілого муляра. А потім побачимо.

Бенедьо ще дужче здивувався. Відки нараз така щедрість у Леона? А втім, хто його знає, — думалось йому далі, — може йому й на правду так до потреби приходиться, ну, то він і платить. Та й хіба ж це для нього велика річ? А для бідного мулярського помічника все таки добродійство велике. Так роздумавши, Бенедьо рішився пристати на Леонову умову, ще й подякував йому за ласку.

— Ну, ну, не дякуй, — відповів Леон, — я не подяки від тебе потребую, а вірної услуги; як будеш добре справуватися, то я тебе певно не забуду. А тепер іди і вибирайся якнайборше до Борислава, щоби ти зараз завтра міг ставитися на місці, за Бориславом, над рікою.

І з тими словами Леон дав Бенедьові кілька ринських завдатку і пішов до свого покою. Бенедьо не сподівався на нині такого гарного для себе здобутку. Втішний вернув він додому і розказав своїй старій матері про все, що йому нині приключилося.

— Що діяти, мамко? — кінчив він своє оповідання. — Треба брати роботу там, де дають. Піду до Борислава.

— Та я тобі, синку, і не відраджую, а тільки вважай, щоби ти усе по правді жив і до недоброго ніколи руки не подав. Бо то з тим млином видається мені щось не так. Бог його там знає, що собі той панюга загадав, а ти дбай за свою душу.

— І мені самому якось воно видалося не так, як він говорив. А вже зовсім мені те не сподобалося, що мені каже надзирати за

будівничим. Правда й те, що будівничий циган та шахрай, але відки я, простий робітник, приходжу до того, щоби надзирати за паном?.. Ну, а коли б я щось і насправду побачив неладного, то й без його платні сказав би йому все. Побачимо, що буде.

Але коли Бенедьо зовсім уже зібрався в дорогу і став прощатися з матір'ю, то стара мати ні з цього, ні з того почала плакати і, обнявши сина, довго не хотіла його пустити від себе.

— Але годі ж бо, мамко, годі, незадовго побачимося! — втішав її Бенедьо.

— Ой, так, так, добре тобі говорити! — відповіла мати, плачучи. — Хіба ж ти не видиш, яка я стара? Мені леда день-година та й жити годі. А як так виджу, що ти йдеш геть від мене, то мені здається, ще вже тебе ніколи не побачу.

— А нехай Бог боронить! Мамко, що ви говорите!..

— Те говорю, що мені серце каже. І так мені здається, що ти, синку, ідеш до того Борислава, як у яку западню, і що ліпше було би, якби ти відніс той завдаток і остався тут.

— Алеж, мамко моя, на чім тут оставатися, коли роботи нема? Я ж вам кажу, що як скоро повидів би я щось недоброго, то нехай мене пан і цілого озолотить, я йому й години довше при роботі не буду.

— Га, то йди, коли така твоя воля, я тобі не бороню, і нехай тебе Господь благословить!

І стара мати зі слізьми випровадила свого сина в дорогу до Борислава, а коли вернулася опісля в свою цюпку¹ і побачила себе сама,

¹ Цюпка — хижка, закамарок.

вона довго-довго стояла з заламаними руками, а далі заридала:

— Синочку мій! Нехай тебе Бог благословить на добрій дорозі! Я вже певно не ввиждуся з тобою!

Була неділя, коли Бенедьо вибрався в дорогу. В церкві, попри котру переходив, дяки гриміли „Хвалу Божу“. А напроти церкви, на нужденнім дрогобицькім бруку, попід муром сиділи купами ріпники в просяклих нафтою сорочках та подертих кафтанах, ждучи, аж скінчиться „Хвала Божа“, щоб опісля рушити до Борислава. Деякі христилися та шептали „оченаші“, другі дрімали на сонячній спеці, інші знов держали в руках десятикрейцарові хлібенята і цибулю і їли, кусаючи з цілого некрайного хліба. Бенедьо не задержувався коло церкви, бо хоч до Борислава з Дрогобича й не так то далеко—усього милька невеличка—і хоч роботи шукати йому не було треба так, як більший частині цих ріпників, то йому наговорили, що в Бориславі дуже тяжко найти помешкання, а йому хотілося жити десь поблизько „фабрики“, при котрій мав робити; він по нещаснім ударі при закладах чувся дуже слабкий в ногах і знав, що по бориславським непросихаючим болоті далеко ходити не зможе. Тому то Бенедьо спішив до Борислава, щоби винайти собі хату, поки ще наплине багато робучого люду та пбзаймає всі закамарки. Але йому треба було наймати хату на довший час, хоч на місяць; найти таку хату було трудніше, бо в Бориславі найбільша частина усяких нор наймається перепливаючому людові на одну ніч,—це й найліпше виплачується власникам.

Але не мало здивувався Бенедьо, коли, вийшовши за місто, побачив, що як далеко тяглася дорога, всюди по ній мріли купки ріпників, звільна поступаючи серед туманів пороку. Ті не ждали кінця „Хвали Божої“, а спішать, щоби залучити деяку роботу. Хліб видко у кожного в брудній полотняній торбі; у деяких з торби висувалися зелені пера молодії цибулі. Бенедьо зразу обминав ті купки і йшов сам. Але далі йому зробилося нудно і прикро йти самому. Сонце жарило запеклу вже й потріскану землю. Хоч уже незадовго май кінчився, то збіжжя на полі ще нічим того не показувало. Вівси, ледве зійшовши, зав'яли без дощу і покулилися при землі. Озиме жито піднялося трохи від землі, але, очевидно, заклакало на пні і не колосилося, хоч саме на те була пора. Ярина ніяка ані бульба¹ ще й не сходила: зашкарлупіла і висушена сонцем на кілька цалів вглиб земля не давала посадженому насінню ніякої вогкості. Сум забирав, коли було глянути на поле. Лиш одна кропива та гірчиця, підхопившись завчасу і пустивши глибше в землю свій веретенистий корінь, буяли та розросталися. А сонце все пекло і жарило; хмари, мов дробачись з бідними рільниками, все над вечір збиралися на небі, а опісля, не пустивши і краплі дощу, розпливалися проти ночі. По селах, через котрі проходили ріпники, стрічалися люди, самі сумні та чорні, мов земля. Не чути було звичайних недільних сміхів та жартів по вигонах. Старші гзди гляділи то на поле, то на небо, мов з яким докором, а опісля безрадно в розпуці опускали руки. А Бенедьо, весь облитий потом і присілий пороком,

¹ Бульба — картопля.

також з важкими думами в серці, мінав ті бідні села, що примирали тепер з голоду на переднівку і ждали ще страшнішого переднівку на будуче.

— Обернися, Господи, ласкою своєю на мир християнський!— долітали до Бенедя важкі молитви селян майже з кожного обійстя. А небо гляділо на них аж полове, сонце пекло, мов найняте, а хмари, худі, біляві та прозірчасті, ліниво волоклися з заходу.

Прикро і нудно зробилося Бенедьові йти самому серед тої мізерії. Він прилучився до одної громадки ріпників.

— А куди Бог провадить?— питали вони Бенедя по звичайних привітаннях.

— Туди, куди й вас,— відповів Бенедьо.

— Ну, але ви не до ям?

— Та ні, я муляр.

— То може де буде що нового муруватися?

— А так, я вже наймлений. Тут ось той... Гаммершляг буде мурувати новий...— Бенедьо запнявся. Він не вірив в Леонів паровий млин і вперед, але тепер, бесідуючи з ріпниками, почув мимоволі, що сказав би велику нісенітницю, коли би їм повів про паровий млин.

—...нову нафтарню,— докінчив він.

— Ну, то Богу дякувати, що буде хоч трохи якої нової роботи,— сказав один ріпник.— Чень і чоловік там деяк притулиться.

— Або що, при ямах нема роботи?— спитав Бенедьо.

— Ей, чому не було би,— відповів ріпник і махнув рукою.— Та що нам з того, коли платять так, що й вижити годі. Адить, що народу йде, але того, що тут видите, то де... хіба яка ~~вота частина~~! Переднівок тяжкий, а ще й тепер, адить, кара Божа! Май, а пече так, як

у жнива, дощу нема, гадаєте, що не буде голод?.. Ну, то де ж нарід дінеться? Хто ще трохи чує в собі сили, то пхається сюди, щоби щось заробити. Ну, а для промисловців це празник. Робітника прибуло, зараз плати вривають. Достотно: роби за стільки, а не схочеш ти, зараз десять на твоє місце чекає. Та й гадаєте, що не чекає? Там як вийдете рано на вулицю, як поглянете, що трави-зілля, стільки народу йде за роботою. То з половину понаймають, а решта або вертає додому голіруч, або отак перевалюється день: десь води принесе, дров врубає або що, аби кусник хліба або ложку страви дістати. Та й така біда в нашій Бориславі.

Всі ріпники, що йшли при купі, розгомонілися. Оповідання їх товариша про бориславську біду діткнуло всіх боляче. Кожний найшов щось докинути, і перед Бенедьом нараз стала страшна картина людської нужди і притиску. Він віддавна привик був слухати, що в Бориславі робота небезпечна, але зате платиться дуже добре. Правда, нужденний вид ріпників, що сотками сиділи щонеділі коло дрогобицької церкви, казав йому догадуватися, що воно щось трохи не так з тим добрим зарібком, але ніколи він не мав нагоди докладно про те вивідатися. Аж тепер нараз оповідання ріпників розкрило перед ним всю правду. Страшне, безвідрадне положення такої величезної купи народу вдарило його так сильно, що він ішов, мов оглушений, і ні про що інше не міг і подумати. „Чи ж це правда? Чи це може бути?“ — запитував він сам себе. Правда, і він бачив біду на своїм віку, і він зазнав нужди та голоду, притиску, самоволі та

безроботиці. Але все таки до такої ступені опущення й пониження, про яке розказували ріпники, в місті ніякий ремісник не доходив. Ріпники розказували страшні події голодової смерті, самовбийства, грабунків. З їх оповідань Бенедьо побачив і те непривичне для нього діло, що в нужді одного робітника інші зовсім не туралися до нього, не підпомагали йому, а лишали на призволяще. Ріпники і про те розказували, як їх хорі товариші умирали опущені і розточені червами, як не раз аж по кількох днях найдено умершого без людської помочи, ріпника в якімнебудь відлюднім закамарку. Ті оповідання страшно вразили Бенедя. Він зріс і виховався в місті. Його батько був таким же мулярським помічником, як і він,—тож Бенедьо від маленьку вжився і вбувся в відвічні перекази міських ремісників, з їх хоч лихо уладженим цеховим порядком, з їх хоч слабеньким намаганням до взаємної помочи, до тіснішого зв'язку всіх працюючих в однім ремеслі. Правда, за Бенедьових часів цехова встанова між дрогобицькими мулярями зовсім уже близька була оконченого впадку. Майстрі ще давніше розікрали були цехову касу, на котру складалися здавна порівно і майстрі й челядники, а котрою без ніякого нагляду ані обрахунку завідували майстрі самі. Не було за що удержувати „господи“, т.-є. гостинниці, в котрій в означені дні сходилася би цехова рада і де вписувався би кожний потребуючий роботи челядник, а також і майстер, де отже був би немов ринок для найму челядників. Майстрі перестали турбуватися цеховими ділами, а тільки удержували ще докладно чергу, коли котрий при врочистім обході мав нести стару цехову

хоругов. Але замість того старого і перетруханілого зв'язку почав за Бенедьових часів проявлятися між дрогобицькими мулярями новий зв'язок, хоч ще й невиразно та хвилено. На випадок слабости котрого челядника або помічника збирали інші челядники, помічники та деякі бідніші майстри добровільні складки і давали хворому або його родині запомогу тижнево через весь час його слабости. Так само давали вони запомогу, хоч і меншу, для такого, котрий часом оставав без роботи, а рівночасно старалися розпитати і нараяти йому чи то роботу в своїм ремеслі, чи якенебудь інше заняття. Правда, слабі це були початки взаїмности, але вони удержувалися і міцніли. З часом дійшло до того, що в разі потреби не деякі, а всі вже челядники платили правильно складки, між тим, коли давніше ані про таку загальність, ані про правильне плачення не було й бесіди.

В таких міських ремісницьких переказах зріс Бенедьо. Вибувши термін і ставши челядником, а далі мулярським помічником, він дуже живо займався новим повстаючим зав'язком робітницької спільности і взаїмности. Бідний і ще й слабовитий, він живо, як ніхто другий, почував потребу такої спільности та взаїмности, і від самого початку свого челядництва не переставав намовляти та заохочувати своїх товаришів, щоби в разі потреби правильно платили те, що зобов'язуються платити, щоби обіцявали те тільки, що зможуть додержати, і раз обіцяного додержували свято, так, щоби на слові робітника можна було полагати, як на певній поруці. Все те були речі хоч для наших людей на словах не нові, але на ділі у нас

дуже слабо практиковані, вимагаючи такого вишколення власної волі і власних забагів, що Бенедьо ще з кількома запопадливішими челядниками, котрі цю справу взяли собі дуже до серця, довгі літа мали досить праці, поки привчили людей до більшої точности та видержки.

Все те робилося між дрогобицькими мулярями, так сказати, напوماцки. Вони не зносилися з ніякими робітниками з більших міст, хіба з мулярями зі Стрия та Самбора, так само ні в чім несвідущими, як і вони. Вони не знали ніщо про великий зріст робітницької спільности та взаємности в других краях, не знали про те, як робітники стають до купи та організуються до великої боротьби з багатирством та всякою народньою кривдою, до боротьби за свій заробок, за забезпечення своїх жінок і дітей, своєї старости і своїх вдів та сиріт. Не знали дрогобицькі мулярі й про великий зріст робітницької думки на заході Європи, ані про змагання робітників усіх країв до її здійснення. Всього того вони не знали, а прецінь однакові обставини, однакова хвиля часу зробила те, що та сама думка, те саме змагання почало неясно проявлятися й між ними.

Бенедьо не раз у важких хвилях задумувався над долею робітника. Зроду утлий і хоровитий, він дуже був вразливий на всякий, хоч і чужий, біль, на всяку кривду та неправду. Зганьбить майстер челядника не по правді, урве касієр робітникові кільканадцять центів з платні, нажене будівничий чоловіка з роботи без причини або за яке вразне слово, — Бенедьові немов би хто ніж встромив в живе тіло. Він поблідне, зігнеться в дугу; лице, і без того сухе та довгообразе, ще більше

протягнеться, і робить він свою роботу мовчки, але видно по ньому, що радше б волів в землю запастися, ніж на таке дивитися. Ось у таких-то хвилях задумувався Бенедьо над долею робітника. „Кожний його окривдить,—думалось йому—і добре є; ніхто йому за те ніщо не скаже. Ось будівничий зіпхнув чоловіка з муру, і налаяв щонайпоганішими словами, ще й в потилицю натовк, і нагнав з роботи. А нехайно би той чоловік обернувся та хоч раз ударив будівничого в потилицю? Зараз би його і на поліцію, і в суд, і в Іванову хату“. Але ті Бенедьові думки завсіди й зупинялися на тім суцї, з котрого вийшли, на старім і твердім суцї суспільної нерівності між людьми. І хоч не раз він повторяв, як повторяють мільйони нашого люду: „це так не повинно бути“,—то прецінь ті слова не помагали йому розгадати круту загадку про причину тої нерівності і можності її усунути, але тільки немов обминали трудність.

От так було й тепер. Мовчки йшов Бенедьо, слухаючи оповідань ріпників про погане бориславське життя. „Як же це так,—думалось йому,—що стільки тисяч народу день поза день терпить таку неволю, а ще другі тисячі раз у раз прибувають на такий самий празник? Самі собі псують. Правда, тим по селах ще гірше, бо хоч ніхто над ними не збиткується, ніхто їх так не обдирає, то зате голод. Господи, і як же допомогти такій купі народу? Ніхто не в силі їм допомогти!“.

— А як же ви, — спитав враз Бенедьо ріпників, — не трібували¹ деякого способу, щоби рятуватися?

¹ Трібувати — пробувати.

— А який же може бути спосіб?—відповів ріпник простодушно. — Тут способу нема ніякого.

Бенедьо понурив голову. Те саме, до чого він додумався, ріпник висказав так рішуче, з найбільшою певністю. Значить, воно так і мусить бути. А, може, спосіб є, тільки що вони або сліпі та не видять, або тільки ліниві, не шукають, а то найшли би і побачили б?

— Ну, а трібували ви робити складки між собою, щоби одні одних рятувати в біді, в слабості?—спитав Бенедьо.

Ріпники розреготалися.

— Ну, скільки там тих складок треба би, щоби порятувати всіх бідуючих! Адже й так кожний там бідує.

— Ну, але один більше бідує, другий менше. Все ж таки можна би зарятувати більше бідуючого, хворого, безробітного. От так, як у нас, мулярів, в місті.

— Е, що, у вас інша річ, а тут інша. Тут нарід збиранина зі світу!

— А в нас хіба ні?

— Е, а все таки, що у вас можна вдати, того в нас ніхто на світі не вдасть.

Ріпники не знали своєї сили і не вірили в неї.

Бенедьо знов утих і почав роздумувати над їх словами. — „Е, ні,—заключив він,—видко уже з того, що мусить бути якийсь спосіб на ту нужду, тільки вони одні сліпі та не найдуть, а другі ліниві та не шукають того способу“!

Між тим наші пішоходи лишили наліво тустанівську дорогу, по котрій ішли досі, і звернули на півперечну стежку, що вела через річку і горбок до Борислава. Перебрівши річку

і зійшовши поміж густим гложжям¹ та ліщиною на її крутий, високий берег, вони вже й стали на вершку горбка. Неподалік перед ними лежав Борислав, мов на тарелі. Невисокі під гонтям доми білілися до сонця, мов сріблява луска. Понад дахами де-не-де виднілися червоні, тонкі і високі комини нафтарень, мов криваві пасмуги, сягаючі до неба. Далеко, на другім кінці Борислава, на горбі, стояла стара церковця під липами і круг неї ще тислися останки давнього села.

Бенедьо хоч бував і перед тим в Бориславі, але все тільки коротко. Він не знав тут місцевости. Тому то він розповів ріпникам, де і на якій площі казано йому ставати на роботу, і просив їх, щоби йому показали, де є та площа. Ріпники зараз догадалися, де є те місце, і показали його Бенедьові. Це була досить обширна рівнинка між високими берегами річки туй² перед входом до Борислава, трохи віддалік наліво від губицького гостинця. Хат близько було небагато, і Бенедьо, розставшись з ріпниками, рішився йти хата від хати і питати за помешканням. Але в перших хатах, до котрих зайшов, йому не хотіли винаймати помешкання на довший час. Хати ті були низькі і дуже широкі,—очевидно, під їх дахами містилося багато закамарків для поміщення ріпників, а корисне положення їх на краю Борислава давало їм можливість бути пристановком для всіх свіжо або пізно прибуваючих.

Так пройшов Бенедьо даром п'ять чи шість хат. Далі опинився на вулиці перед старою, маленькою хатиною і став, не знаючи, чи йти

¹ Гложжя — шипшина, дика роза.

² Туй — зараз, близько.

й сюди питати місця, чи обминати цю будку, а йти далі. Хатина була, як усі інші, під гонтами, тільки що старі гонти понагнивали і поросли зеленим мохом. До вулиці виходило двоє віконця, котрі ледве трохи глипіли над землею; а ще з високо насипаної вулиці просто проти них спливало з вулиці болото, замулюючи стіну чимраз більше і вже ось-ось досягаючи зрухнелих варцабів¹. Перед хатиною була, як і перед другими, голотеча: ні городця, ні муравника, як це водиться деінде. Аж по хвилі рішився Бенедьо не минати і цієї хати.

Дверці скригнули, і Бенедьо ввійшов до малесеньких, темних сімців, а відти до обіленої світлиці. Він здивувався, заставши тут старого ріпника й молодицю. Молодиця, коло тридцяти літ, в білій сорочці з червоними застіжками, сиділа на лаві під вікном, оперши голову на лікоть, і плакала. Старий ріпник сидів посеред хати на низенькім стільчику, з люлькою в зубах і, очевидно, потішав її. Коли Бенедьо ввійшов до хати, молодиця швидко оберла сльози, а старий ріпник зачав кашляти і довбати люльку. Бенедьо поздоровив їх і запитав, чи не прийняли б його на довший час на мешкання. Ріпник і молодиця глянули по собі і хвилю мовчали. Далі відозвався ріпник:

— Га, або я знаю? Ось молодиця; це її хата; як вона скаже, так буде.

— Бодай вас,— відказала різко молодиця.— Як я скажу! Я тут вже цілий рік не сиджу, і бог знає, чи буду коли сидіти,—і вона рукавом оберла знов сльози,—а ви мене в то вдаєте. То як ви скажете, бо ви тут сидите.

¹ Варцаб — підоконник.

Як вам буде до вигоди, то так і робіть, а я тут що можу сказати!

Старий ріпник трохи змішався і почав ще пильніше довбати свою череп'яну люльку, хоч у ній і нічого вже не було. Бенедьо все ще стояв край порога з мішком на плечах. Ріпник мовчав.

— Хатина тісенька, як бачите, — зачала знов молодиця, — може вам і не вигідно буде. Ви, як виджу, з міста, не привикли до такого, як тут у нас...

Молодиця говорила так, вгадуючи по нахмурених бровах думку ріпника, буцім то він хоче відмовити Бенедьові.

— Е, що з того, що я з міста, — відповів Бенедьо, — а я, не бійтеся, привик також до всякої біди. От як кожний зарібний чоловік. Тільки, видите, тут така причина зі мною, що я трохи слабкий в ногах через нещасливий випадок, у нас, у мулярів, усяко буває, а маю роботу ось тут недалічко над рікою на тім зарінку¹. Там буде ставитися новий... нова нафтарня. То, видите, хотів би я найти де поблизько помешкання, якебудь, от аби переночувати, адже я цілісінький день на роботі, бо здалека таки не зможу лазити по вашім бориславським болоті. Ну, а тут не хотять ніде приймати на довший час; а для мене то все ліпше було би жити у свого робучого чоловіка. Тільки, як для вас...

В тій хвилі старий ріпник перервав йому бесіду. Він кинув нараз люльку на землю, схопився з стільчика, прискочив до Бенедя, одною рукою схопив йому з плечей мішок, а другою попхав його до лави.

¹ Зарінок — берег ріки, покритий дрібними камінчиками.

— Але, чоловіче, бійся Бога, — кричав з комічним гнівом старий, — не пендич нічого, тільки сідай! Стоїш тут коло порога, а в мене діти не поснуть. Сідай тут, і нехай з тобою все добро сідає в нашої хаті! Чому було так відразу не сказати, а то я тепер і сам про себе готов подумати, що я гірший від інших!..

Бенедьо видивився на старого дивака, немов не розумів його бесіди, а далі запитав:

— Ну, а що, то приймає мене до себе?

— Та же чуєш, що приймаю, — сказав старий. — Тільки, розуміється, як будеш добрий. Як будеш злий, то таки завтра вижену.

— Га, чень ми вже якось погодимось, — сказав Бенедьо.

— Ну, як погодимось, то будеш моїм сином, хоч то мені з тими синами, правду кажучи, не ведеться!.. (Молодиця знов обтерла очі).

— А по чому ж ви візьмете від мене?

— А є в тебе який рід?

— Мама є.

— Стара?

— Стара.

— Ну, то даш¹ по „шусці“² на місяць.

Бенедьо знову видивився на старого.

— Ви, певно, хотіли сказати „на тиждень“?

— Я вже ліпше знаю, що я хотів сказати, — відрізав старий. — Так буде, як я сказав, та й досить про те балакати.

Бенедьо з дива не виходив. Старий тим часом знов сів на свій стільчик і, нахмурившись, почав накладати люльку.

— То може б на згоду принести горілки? — заговорив Бенедьо.

¹ Даш — дасиш.

² Шустка — коло 10 копійок.

Старий глянув на нього з підліб'я.

— Ти мені, небоже, з тим зіллям не виїзди, ані з ним до хати не показуйся, бо геть вивержу вас обое! — відрізав він гнівно.

— Вибачайте, — перепрошував Бенедьо, — я сам не п'ю, хоч би її й на очі не видів. Але я чув, що в Бориславі кожний мусить пиги, хто при кип'ячці робить, то я й про тее...

— Правду казав, хто це казав, а тільки, як бачиш, при правді є й брехні капинка. То завсіди так буває. Ну, а тепер ти не пендич, тільки роздягнися та спочинь з дороги, коли ти слабий!

В тій хвилі молодиця встала.

— Ну, дай вам, Боже, щастя та заробок добрий, — сказала вона до Бенедя. — Бувайте здорові, пора мені йти.

Вона вийшла; старий вийшов за нею, а за хвилю вернув.

— Служить в Тустановичах, то мусить бігти до роботи. Та й дитина мала... — проворкотів він немов сам до себе і знов сів напихати свою черепаньку.

— Донька ваша? — спитав Бенедьо.

— Ніби донька, але не рідна.

— Пасербиця?

— Ні, небоже. Вона тутешня, а я не тутешній. Але то довга історія, буде час, то й почуєш. А тепер спочивай!

Та молодиця була Півторачка, вдова по Івані Півтораку, що погіб в бориславській ямі, а той ріпник, то був старий Матій.

Бенедьо зняв з себе петек ¹⁾, постелив його на лавку під вікном і ліг спочивати. Він і справді був дуже втомлений; ноги під ним

¹ Петек — короткий кафтан, шитий рівно, зі стоячим ковніром.

тряслися від довгого і надсильного ходу. А прецінь сон його не брався. Думка, мов непосидюча ластівка, шибала то до Дрогобича до старої матері, то до Борислава, де відтепер прийдеться йому жити. Йому пригадувалися оповідання ріпників, котрі він чув по дорозі; в його уяві вони перелітали не як слова, а як живі образи. Тут всіми забутий ріпник, хворий, безпомічний, конає сам на берлозі десь у якімсь скритім закамарку і дармо пищить їсти, дармо просить води, — нема кому подати !.. Тут пан витручує робітника з роботи, кривдить його при виплаті, обдурює і ганьбить; нема кому впінутися за робітником, зарятувати його в нужді. „Ніхто ні про що не дбає, крім себе самого,— думав Бенедьо,— та й тому так усі бідують. Але якби всі взялися докупи... То що зробили би?“... Бенедьо не міг того знати. „Та й як їм взятися докупи?“... І цього Бенедьо не знав. „Господи Боже,—зідхнув він вкінці зі звичайною у наших простих людей безрадістю,— наведи мене на яку добру думку!“...

В тій хвилі Бенедьове думкування мусило перерватися. До хативійшло кількох людей ріпників і, привітавшись коротко з Матієм, посідали на лаві. Бенедьо встав і почав розглядати прибувших. Були тут передовсім два хлопи¹, котрі відразу мусіли кожного увагу звернути на себе. Високі, росли та кріпкі, мов два дуби, з широкими червоними, немов надутими лицями і невеликими сірими очима,— вони виглядали в тій маленькій хатині, мов два велети. А при тім з лиця, росту, волосся, очей були вони так подібні до себе, що треба було добре приглянутися і прислухатися їм,

¹ Хлоп — в значенні мужаина.

щоби їх розпізнати. Один з них сидів на лаві під вікном, заступивши своїми широкими плечима все світло, яке від заходячого вже сонця лилося вікном у хатину. Другий намістився на невеличкім зидлику¹ коло дверей і, не кажучи ні до кого й слова, почав спокійно накладати люльку, немов там, на тім зидличку і коло того порога, було його предковічне місце.

Крім тих двох велетів, найбільше звернув на себе Бенедьову увагу немолодий уже, низенький і, очевидячки, дуже говірливий та рухливий чоловічок. Відколи ввійшов до хати, він не перестав шниряти з кута до кута, то ніби чогось шукаючи, то ніби добираючи собі місця до сидження. Він кілька разів обіздрів Бенедя, переглипувався з Матієм, котрий з усміхом слідив за його рухами, а навіть шепнув щось до вуха одному з велетів, тому, що сидів на зидлику під дверми. Велет тільки головою махнув, а потім встав, відоткав дерев'яну затканицю від печі і встромив свою люльку в попіл, щоби запеклася. Рухливий чоловічок за той час знов уже обшниряв усі кути, то потираючи собі настобурчену, мов щітка, чуприну, то поправляючи на собі ремінь, то вкінці таки розмахуючи руками...

Крім тих трьох людей, було в хаті ще зо три. Бенедьо розглядив на лаві в півтіні одного старого діда з довгою сивою бородою, але зі здоровим лицем і кремезним виглядом, мов у молодого. Побіч нього сидів молодий парубок, круглолиций і рум'яний, мов дівочка, тільки що сумний і понурый, мов засуджений на смерть. Далі в куті, зовсім в тіні, сиділи ще якісь люди, котрих лиць не міг розглянути Бенедьо. Війшло ще кількох ріпників до хати, — зчинився гамір.

¹ Зидлик — стільчик.

— А це що, возний на здекуції¹ у вас?— промовив грубим, мов труба, голосом до Матія один з велетів, той, що сидів під вікном.

— Ні, Богу дякувати,— відповів Матій, — це, бачу, чесний чоловік, робітник, мулярський майстер. Прийшов нині з Дрогобича до нової фабрики, ось тут на зарінку будуть нову нафтарню ставити.

— Так?— відповів велет, протягаючи голос,— ну, то про мене. А чия то буде нафтарня?— додав він, звертаючися до Бенедя.

— Леона Гаммершляга, знаєте, того, що щось два роки тому прибув сюди з Відня.

— Ага, того! О, той у нас закарбований² віддавна. Правда, побратиме Деркачу?

Рухливий чоловічок в тій хвилі найшовся коло велета, дрібцюючи довкола нього.

— Правда, правда, закарбований міцно,— він засміявся,— але ніщо не пошкодить, як буде мати й більше карбів!

— Певно, що не пошкодить,— потвердив велет.— Ну, але якже, побратиме Матію, можемо ми нині тут балакати своє; чи, може, як маєш нового жильця, то нас наженеш із хати шукати нового місця?

Велет грізно глянув на Матія і, очевидячки, ця бесіда мала бути доганою. Матій почув це і змішався трохи, а далі сказав, устаючи зі стільця і виймаючи люльку з рота:

— Але Господи борони, щоби я вас виганяв! Мої побратими любі, раз я пристав до вас, то вже й не попущуся вас, про те не бійтеся. І моя хата завсіди для вас отвором. А про

¹ Здекуція—екзекуція, забирання речей чи іншого майна за незаплачені податки.

² Карбувати—робити знак, відзначувати.

нового жильця... правда, я зле зробив, приймаючи його, а не зарадившись уперед з вами, алеж бо видите, приходить чоловік змучений, слабкий, ніхто його не хоче приймати, а з лиця йому видно, знаєте, я на те старий практик, що людина добра, ну, що я мав робити?.. Зрештою, як гадаєте? Не можна йому бути з нами, то я його відправлю. Але мені здається, що він був би і для нас добрий... Каже, що горілки не п'є, значить, одне добре. Ну, а по-друге робити буде при новій фабриці, то і відтам зможе нам що часом сказати...

— Горілки, кажеш, не п'є?— питав велет.

— Я сам те чув від нього, а втім ось він тут, питай його сам.

Мовчанка стояла в хаті. Бенедьо сидів в куті на своїм петеку і дивувався дивним дивом, що це все має значити, чого зійшлися ті люди і чого хочуть від нього. Дивно йому було, що Матій попросту виправдується перед ними, хоч сам каже, що це його хата. Але найдивніше було йому з того грубоголосого велета, котрий поводився тут, мов який старший, мов господар, прикликував до себе то одного, то другого і шептав їм щось до вуха, сам не рушаючися з місця. Далі він звернувся до Бенедя і почав випитувати його строгим голосом, немов суддя при переслуханню, між тим коли всі присутні звернули на нього очі.

— Ви що, мулярський челядник?

— Ні, помічник, а при тій фабриці, не знаю за яку ласку, маю бути майстром.

Велет покрутив головою.

— Гм, майстром? А за яку то ласку? Певно вмієте добре доповідати панові на своїх товаришів?

Бенедьо спалахнув увесь немов огнем. Він хвилю вагувався, чи відповідати велетові на його питання, чи плюнути йому в очі, забратися і йти геть із цієї хати та з-між тих дивних людей. Далі надумався.

— Плетете дурниці,— сказав з підтиком.— Може то вашого батька син і вміє дещо кому доповідати, а в нас те не водиться. А панська ласка впала на мене непрошена, відай за те, що при його закладах мене трохи не забила підойма, як ми спускали в яму угольний камінь.

— Ага,— буркнув протягло велет, і його голос почав трохи мякнути.

— Побратиме Деркачу,— звернувся він нараз до невеличкого, рухливого чоловічка,— а пам'ятай, щоби ти не забув і ось то закарбувати на того Леона, що він каже!

— Розуміється, що не забуду. Хоч це нібито сталося в Дрогобичі, а ми маємо тільки до Борислава, але то ніщо не шкодить. Панові й без того легше не буде.

— Ну, а що ж ви,— говорив далі велет до Бенедя,— як тут будете майстром, то будете так само збиткувати та кривдити робітників, як другі, будете ссати з них, що мога, і виганяти з роботи за леда слово?.. Розуміється, що так! Майстри всі однакові!

Бенедьові не стало терпцю. Він встав і, беручи свій петек до рук, обернувся до Матія:

— Коли ви приймали мене в свою хату на мешкання,— сказав він тремтячим голосом,— то ви казали мені, щоби я був добрий, то буду вашим сином. Ну, але скажіть же самі, як тут бути добрим, коли ось якісь люди входять до хати і ні з цього, ні з того причіпляються до

мене і ганьблять, не знати, за що й за яке? Як ви мене на таке тут брали, то ліпше було й не приймати, був би я досі найшов спокійнішу хату! А тепер прийдеться йти під ніч. Ну, але принаймні буду знати, що за люди бориславські робітники!.. Бувайте здорові!..

З тими словами він надяг петек і, беручи на плечі свій вузлик, звернувся до дверей. Всі мовчали, тільки Матій моргнув до велета під вікном. Між тим другий велет сидів, мов скеля, під дверми, заперши собою вихід і, хоч Бенедьо різко сказав до нього: „пустіть!“—він ані рушився, немов і не чув нічого, тільки поволі пикав люльку.

— А леж, Господи Боже,—скрикнув нараз зі смішною заппадливістю Матій,—стій, чоловіче добрий, куди втічеш? Не знаєш, бачу, жартів! Постій, побачиш, до чого воно йде!

— Що я маю стояти!—відповів гнівно Бенедьо.—Може скажете мені ще довше слухати від оцього чоловіка такої ганьби, як досі? І не знаю, відки він те чув, що я когось кривджу та збитку?..

— То ви вважаєте мої слова для себе ганьбою? — спитав напівлагідно, а напівстрого велет.

— Розуміється.

— Ну, то перепрошую вас.

— Не перепрошуйте, волите бути чемніші та не ображати, ніж опісля перепрошувати. Я простий чоловік, бідний робітник, але чи ж тому вже леда хто має мені всяку дурницю в очі тикати? А може ви на те дуфаете, що ви міцні, а я слабкий, то вже можете мене безпечно ображати? Ну, то пустіть мене геть, не хочу слухати вашої бесіди!—І він знов обернувся до дверей.

— Ну, ну, ну, — говорив Матій, — ті люди ще готові напrawdę посваритися, не знаючи й самі, за що! Алеж постій, чоловіче Божий, гніваєшся, а не знаєш, за що!

— Як то не знаю! Не бійтеся, я вже не такий дурень, — офукнувся Бенедьо.

— Так, що не знаєш. Ти вважаєш за образую слова того чоловіка, а тим часом він говорив це тільки на те, щоби тебе витрібувати.

— Витрібувати? В чім?

— Яке в тебе серце, яка гадка? Розумієш тепер?

— А на що ж йому те знати?

— То вже побачиш пізніше. А тепер роздягнися та сідай на своє місце. А фукатися не треба, небоже. За день нас усіх не стало би, якби ми хотіли так на всяку біду фукатися, яка нам долягає. А моя гадка така: меншу біду перетерпи, щоби більшої встерегтися. Коли бо то в нас звичайно навиворіть робиться: як мала біда, то чоловік бурчить, а як велика, то мовчить.

Бенедьо все ще стояв серед хати в петеці і з мішком на плечах та роззирався по присутніх. Матій між тим засвітив каганець з жовтого бориславського воску, і в його світлі лиця зібраних ріпників видавалися жовтими та понурими, мов лиця трупів. І другий раз старий Матій відобрав від Бенедя мішок і зняв з плечей петек, а взявши його за плече, попровадив до велета, що все сидів, понурий і грізний, під вікном.

— Ну, перепросітьсЯ раз на завсіди, — сказав Матій. — Я все гадаю, що будемо мати з того чоловіка нового товариша.

Бенедьо і велет подали собі руки.

— Як вас маємо звати?— спитав велет.

— Бенедьо Синиця.

— А я називаюся Андрусь Басараб, а онто мій брат Сень, а це наш „карбовий“ Деркач, а оцей старий дідусь, то побратим Стасюра, а отой парубок, то побратим Прийдеволя, а онто також наші побратими, ну, а ваш ґазда також...

— Ви, певно, всі з одного села, що побратимаєтеся,— сказав Бенедьо, дивуючись зрештою, що старі чоловіки побратималися з молодими, бо по селах звичай, що тільки ровесники побратимаються між собою.

— Ні, ми не з одного села,— відповів Басараб,— а так, побратимаємося в іншій спосіб. Зрештою, сідайте, будете видіти. А якби вам схотілося, то можете й ви пристати до нашого побратимства.

Бенеда ще дужче здивувало те вияснення. Він сів, не кажучи нічого і чекаючи, що то з того буде.

— Побратиме Деркачу,— сказав Андрусь Басараб до „карбового“,— пора нам узятися до свого. Де твої палиці?

— Зараз тут будуть,— відповів Деркач, вибіг до сіней і вніс відтам цілий оберемок тонких ліскових палиць, зв'язаних ужевкою¹ до купи. На кожній палиці видко було більші або менші карби, один попри одним, так як це роблять хлопці, що пасуть гуси і на паличці значать собі карбами, скільки у котрого гусят.

— Закарбуй на Леона те, що повідав Синиця,— сказав далі Басараб. В хаті між тим зробилася тиша. Всі посідали, де хто міг, і гляділи на Деркача, котрий сів собі на

¹ Ужевка—шнур.

припічку, положив палиці коло себе, сів з-за ременя ніж і, видобувши одну палицю, витяв на ній ще один карб до багато других давніших.

— Готово,— сказав Деркач, сповнивши це і встромивши палицю знов у зв'язок.

— А тепер, побратими мої милі,— сказав Андрусь,— розповідайте за чергою, хто за цей тиждень зазнав, видів або чув яку кривду-неправду. Хто її зробив, кому і за що, розповідайте все, щоби, як наповниться міра наших кривдників, як прийде наш час і наш суд, кожному було відмірено по-правді!

Хвилю тихо було після тої відозви, далі заговорив старий Стасюра.

— Прийде, кажеш, наш час і наш суд... Хоч я, бачу, не діжду того дня. Ну, але бодай ви, молодші, діждете... То вже щоби відмірити кожному по правді і справедливості, послухайте, що я чув і видів цього тижня. Йосько Бергман, наставник при тій кошарі¹, що я в ній роблю, знов цього тижня бив чотирьох робітників, а одному бойчукові-лип'ярові² вибив палицею два зуби. Та й за що? За те, що бідний бойчук, голодний та хоровитий, не міг двигнути відразу повного коша глини!

— Карбуй, Деркачу!— сказав Андрусь рівним і спокійним голосом, а тільки очі його заблистіли якимсь дивним огнем.

— Той бойчук,— говорив далі Стасюра,— дуже добра душа і я був би привів його до

¹ Кошара—робітничка казарма.

² Бойки—живуть на стрийському і самбірському підгір'ї; лип'яр—робітник, що носить глину, яку викопують при добуванні нафти.

„господи“, тільки що десь видко заслаб, не був уже вчора на роботі.

— Приведи,—підхопив Андрусь.—Чим більше нас, тим більша наша сила, а ніщо так не в'яже людей до купи, як спільна нужда і спільна кривда. А коли сила наша буде достаточна, то й суд наш буде близький, чуєш, старий?..

Старий кивнув головою і говорив далі:

— А Мотьо Крум, касієр, знов не доплатив робітникам з нашої кошари по п'ять шісток за цей тиждень і ще грозив кожному, що нажене з роботи, коли посміє впоминатися. Говорять, що купує яму на Мразниці і що йому не ставало 59 ринських, то мусів це при найближчій виплаті здерти з робітників.

Старий мовчав хвилину, поки Деркач винайшов палицю Мотя Крума і заяв на ній новий карб. Опісля говорив далі:

— А от учора йду попри шинок Мошка Фінка. Слухаю, що за крик? Аж то два Фінкові сини притисли до кута якогось чоловіка, вже підстаршого, та й так б'ють, так дюгають кулаками по-під ребра, що чоловік вже лиш хрипить. Ледве якось його пустили, не міг уже йти сам дорогою, а як харкнув: кров... Взяв я його, веду та й питаю, що за нещастя, за що так скатували?.. „От біда моя“,—відповів чоловік та й заплакав. „От я,—каже,—через тиждень трохи задовжився у того проклятого шинкаря, гадав, що дістану гроші та й виплачу. А тут прийшла виплата, бац, касієр мене чи забув чи що, не читає. Я стою, чекаю; вже виплатив усім, а мене не кличе. Я щойно пустився йти до нього, спитати, що то таке, а він шасть і замкнув двері перед носом. Що я

гримай, стукай... кричи, пропало. Ще й випали слуги та й мене в плечі: „що ти тут, піяку, бреверію¹ робиш!..“ Пішов я. Здибаю опісля касієра на вулиці і до нього: чому ви мені не виплатили? А той визвірився на мене, а далі як не крикне: „Ти, піяку якийсь, будеш мене на дорозі напастувати! Ти де був, як виплата була? Я тебе тут не знаю, там допоминайся плати, де й другим платиться!“ Ну, а нині каса заперта. Я зголоднів, іду до Мошка з'їсти дещо наборг, поки гроші дістану, а ті два ведмеді, та до мене: „Плати та й плати за те, що ти набрав!“ Що я прошу, проклинаюся, розповідаю, яка річ, та де! Як мене приперли до кута, то, адіть, трохи душу з тіла не вигнали!“...

— Карбуй, Деркачу, карбуй!— сказав твердим, грізним голосом Басараб, вислухавши з затиснутими зубами це оповідання.— Бутають² чимраз дужче наші гнобителі, знак, що кара вже висить над ними. Карбуй, побратиме, карбуй живо!..

— Так то, так,— говорив далі Стасюра,— розпуталися наші кривдники, та й бутають, збиткуються над робочим народом, бо що то, добре їм діється! І чим довше гляди та слухай, тим більше біди та кривди народньої, тим більше у них багатства та достатку. От тепер народу до Борислава пре видимо-невидимо, бо всюди по селах голод, посуха, слабість. А й тут хіба ліпше? День по-за-день видаю по закаулках слабих, голодних, незарібних людей; лежать і стогнуть і ждуть хіба тільки смерти, бо людського змилювання вже давно перестали

¹ Бреверія—сварка.

² Бутати—гордитися, перебаранчати.

ждати. Та й тепер, адить¹, плату нам вменшили і з кожним тижнем уривають все більше, — годі вижити з неї! Хліб чимраз дорожчий, а ще як цього року не зародить, то прийдеться нам усім тут гинути. Оце кривда, котру всі ми терпимо, котра всіх нас гложе до кости, а на кого її закарбувати, я й сам не знаю!..

Старий виговорив це живішим, ніж звичайно, голосом, і з тремтятьми від зворушення губами, а висказавши, поглянув по всіх і зупинив свій погляд на понурім лиці Андруся Басараба.

— Так, так, правда твоя, побратиме Стасюро, — закричали всі присутні, — це наша загальна кривда: бідність, безпомічність, голод!

— А на кого її закарбувати? — спитав вдруге старий. — Чи зносити її терпеливо, ту найбільшу, загальну кривду, а тільки карбувати ті дрібні, часткові, що складаються на ту велику?..

Андрусь Басараб глядів на Стасюру і на всіх інших побратимів зразу понуро і ніби рівнодушно, та вкінці на його лиці заясніло щось, немов скрита на дні в душі радість. Він встав з місця і випрямився, досягаючи головою аж до повали невеличкої хатини.

— Ні, не терпіти нам і тої загальної кривди, а хоч і терпіти, то не покійно, не тихо, мов та стрижена вівця. Всяка кривда мусить бути укарана, всяка неправда мусить помститися, і то ще тут, на цім світі, бо що за суд буде на тім світі, цього ми не знаємо! І чи ти гадаєш, що, карбуючи всі ті дрібні, часткові кривди, ми забуваємо про загальну? Ні! Адже кожна й

¹ Адить — дивіться.

найменша кривда, яку терпить робучий чоловік, це частка тої загальної, народньої кривди, що всіх нас давить і гложе до кости. І коли прийде день нашого суду і нашої кари, то чи ти думаєш, що непомститься тоді й загальна наша кривда?

Стасюра сумно якось похитав головою, немов в душі своїй не зовсім вірив Басарабовій обіцянці.

— Гай, гай, побратиме Андрусь, — сказав він, — помститься, говориш? Вже те одне, що не знати, коли то ще буде... А друге: що нам з того, що колись може й помститися, коли нам тепер від того не легше терпіти. А хоч і помститься, то чи думаєш, що опісля легше буде?..

— Що ж бо ти, старий, — крикнув на нього з грізно блискучими очима Андрусь, — розжалобився, не знати чого? Тяжко нам терпіти! Хіба ж я того не знаю, хіба всі ми того не знаємо? А хто зможе так зробити, щоб ми не терпіли, щоб робучий чоловік не терпів? Ніхто, ніколи! Значить, терпіти нам до суду-віку та й по всьому. Тяжко це, чи не тяжко, що то когось обходить? Терпи і мовчи, не показуй другому, що тобі тяжко. Терпи, а як не можеш вирватися з біди, то бодай мстися за неї, це хоч трохи влегшить твого болю. Така моя гадка, і всі признали, що вона правдива. Чи не так?

— Так, — відповіли побратими, але якимсь понурим голосом, немов ця правда не дуже їх радувала, не дуже припала їм до серця.

— А коли так, — говорив далі Андрусь, — то ніщо й гаятися. Розповідайте далі, хто знає про яку кривду.

Він сів. В хатині стало тихо. Почав говорити Матій. В його сусідстві вмер робітник в темній комірчині; як довго там лежав, відколи

слабував, цього ніхто не знає, і домовласники нікому не хотіли того сказати. Говорять, що робітник мав трохи зароблених грошей, а коли заслаб, домовласники відобрали від нього гроші, а його поти морили голодом, держали взаперті, поки не вмер. Тіло було страшенно сухе, давно немите і сине, як боз. Позавчора ночувала якась жінка у другого сусіднього домовласника. Вночі злягла. Грошей у неї не було, і зараз на другий день викинули з дитиною з хати. Розповідав один ріпник, знайомий тої жінки, що ходила з дитиною до попа, щоб охристив, але піп не хотів охристити, поки не покаже батька дитини. Тоді жінка кинула дитину в яму, а сама пішла до громадського уряду, кричучи, щоб її зараз вішали, бо довше жити не хоче. Що з нею сталося, Матій не знав.

І далі пішли оповідання, одностайні своєю ваготою і оглушуючі своєю кричучою несправедливістю. І за кожним розказаним фактом оповідач зупинявся, ждучи, поки карбовий Деркач не закарбує на палиці, щоб „кожному віддано було повною мірою“. Декотрі побратими говорили з таким супокійним, рівнодушним, майже мертвим виразом лиця, що вже сам їх голос, сам вираз лиця був свого рода важким фактом, гідним закарбування на ім'я загально-суспільної кривди та гнету. Другі розпалювалися, говорячи, проклинали гнобителів і домагалися швидкої для них кари. Але найбільше зворушило всіх оповідання молодого парубка, Прийдеволі. Коли прийшла на нього черга,— він був наймолодший, то й черга на нього прийшла на самім послідку,—він вибухнув довго здержуваним плачем і, заламуючи сильні руки, виступив насеред хати.

— Перед Богом Святим і перед вами, побратими мої, жалуюся на своє горе!.. на свою страшну кривду!.. Осиротили мене на весь вік... відобрали послідне і потоптали ногами, і то так собі, для забавки!.. Ох, Боже, Боже, і ти глядиш на все те і ще можеш терпіти?.. Але ні, ти терпи собі, я не можу, я не буду!.. Побратими, товариші милі, радьте, що мені діяти, як мститися!? Все зроблю, на все відважуся, тільки не кажіть чекати, бійтеся Бога, не кажіть чекати!..

Він замовк, хлипаючи, мов мала дитина. По хвилі почав спокійнішим уже голосом:

— Ви знаєте, який я круглий сирота на світі, в якій біді та нужді зійшли мої молоді літа, поки нещастя не загнало мене сюди до цього проклятого пекла. Але вся біда і нужда, всі нещастя нічим були для мене, поки була хоч одна людина, котра вміла мене потішити, розрадити, приголубити, котра віддала б була своє життя за мене... котра любила мене!.. І тої єдиної порятівлі позавидували мені вороги!.. Послухайте, що зробили. Ви знаєте, вона для мене покинула свою хату, свою стару матір і прийшла сюди, до Борислава, щоби бути разом зі мною. Ми жили разом от уже півроку. Вона працювала при магазині того багача Гольдкремера. На своє лихо сподобалася там всім тим псам, що її видали. А там їх є до вітра: касієр, молодий Шмультко Блютігель, надзорець також молодий, далі ще якісь там капцани, Бог би їх поразив!.. Почали вони до неї налазити, не давати їй спокою. Раз, другий вона відправила їх чемно, а далі, коли Блютігель застав її якось саму в присінку магазину і, осмілений, почав дуже вже до неї

заскакувати, вона, небагато думавши, відвернула руку і так тарахнула поміж вуха, що йому аж ротом і носом кров бризнула і сам, як тика, покотився між бочки. Що ми того вечора насміялися з влізливого панка, коли вона розповіла цілу ту річ. Але ми завчасно сміялися. Панок розлютувався і змовився з другими помститися на ній. Приходиться позавчора, виплата; приходжу я вечером додому, нема моєї Варки. Сів я під вікно, чекаю-виглядаю, а самому коло серця щось, мов гадина, лежить. Ба, вже стемнілося, нема Варки. Закинув я петек на плечі, вийшов на вулицю, шукаю Варки. Нема. Розпитую я робітниць, що разом з нею були при виплаті; кажуть, що лишили її там, що, певно, їй виплачували наслідку. Тькнуло мене щось коло серця, біжу до канцелярії, позамикаю, а у вікнах світиться. Калатаю, не докалатаюся, а далі гадаю собі: агій, та чого я тут калатаю, чень же тут її нема? Може вона вже красно дома, чекає на мене. Біжу додому, нема. Біжу знов вулицями, забіг по всіх знайомих, по всіх шинках, де ми, часом з роботи йдучи, вступаємо перекусити дещо або селедця купити, її нема. Всіх питаю, чи не видів хто Варки, ніхто не видів. Як камінь у воду, пропала Варка. Лечу я знов під канцелярію, так мене щось і тягне туди. Гадаю по дорозі: висаджу двері, а мушу дізнатися, що з нею сталося, де вона. Але скоро я там, деє враз і вся смілість пропала. Став, дивлюся: у вікнах блищиться, але вікна позаслонювані, не видно нічого, тільки тіні якісь мелькають. Ні, гадаю собі, вона тут мусить бути, тут мусить бути, бо де ж би інде була? А тут знов і сам собі не вірю, бо що ж вона тут робила би?

Прийшла мені на думку історія з панком Блютіглем; я весь задривав, одеревів. І що вже вмовляю себе, що це все байка, жарт, пустота; ні, щось, немов рукою, держить мене під вікном тої проклятої канцелярії. Не піду вже нікуди, гадаю собі, буду тут ждати, доки світло не погасне, ні, прожду й до рана. Сів я на якусь бочку під самою стіною просто вікна, сиджу, а тут мною аж телепає, немов зимниця¹ яка. Слухаю-наслушую. Там чути: десь у шинку ріпники хриплими голосами пісні доспівують, там знов пси гавкають, з-під Діла, від церкви долітає, мов зойк конаючого, сторожеве „осторожно з вогнем!“ Аж ось чую, в канцелярії якийсь регіт, зашваркотіли пани, пізнав я голос Блютігля, голос наставника. Далі загепалося щось, немов о стіни розбивається, знов регіт, знов шваркіт,—і тиша. Господи, кожний голосок різав мене в саме серце, мов гострий ніж... Я так і задубів з вухом, приложеним до стіни. Аж нараз, вже над ранок, роздався страшний крик в канцелярії, тільки на одну хвилиночку, але крик той поразив мене, мов грім, уколів, мов жало гадини. Я відразу зірвався на рівні ноги: то був Варчин крик. І ледве я надумався, що тут робити, ледве підбіг до дверей, щоб з послідньою натугою всеї своєї сили виважити їх, коли нагло двері отворилися і з них вилетіла, мов громова куля, Варка. Але вже не кричала... Я пізнав її по одежі, бо її лиця зразу не добачив в сумерці. І вона мене не бачила, тільки, вилетівши з дверей канцелярії, погнала навропростець через горбки накиданої глини, по-між кошари та ями.

¹ Зимниця--гарячка.

Я за нею. „Варко, — кричу, — Варко, що тобі таке, що з тобою сталося, на милість Божу, стій, обізвся!“ Стала на хвилю, озирнулася, і аж тут побачив я, що ціла її голова була чорна, мов вуголь, замазана кип'ячкою, а довгі її коси були обтяті. „Господи Боже, Варко — кричу я, підбігаючи ід ній ближче, — що це за нещастя з тобою?“ Але вона, скоро пізнала мене, зараз відвернулася і, мов сполошена, погнала далі наосліп, розбиваючися о стовпки корб, що були над ямами. Я, що духу в мені, жену за нею, аж нараз один страшний крик, одна мить, і Варка тут перед моїми очима щезла, мов сонний привид, скочила в отворену яму!.. Я надбіг, став, тільки глухо задудніло, як вона в середині, розбиваючись о цямриння, вкінці бовтнула у воду. Та й по всьому. Що вже зо мною далі діялося, не тямлю. Я отямився аж нині з полудня, і коли спитав за Варкою, мені сказали, що її (на мій крик!) витягли з ями і вже й поховали. Значиться, все пропало! І ніхто не скаже, що вони з нею зробили тої страшної ночі. З'їли, нелюди, мою Варку живу, вбили моє щастя!.. Побратими мої дорогі, перед Богом Святим і вами жалуюся на своє нещастя, радьте, вчіть, що маю робити, а тільки чекати не кажіть!..

Глибоко вразило всіх оповідання Прийдеволі, хоч усі вже й уперед знали з неясних слухів, яке нещастя склалося з їх побратимом. На всіх лицях видко було під час оповідання всі переходи почуття від неспокою до найвищої тривоги і розпуки, так само, як усі ті переходи малювалися на лиці оповідача. А коли Прийдеволя замовк і, заламуючи руки, став серед хати, мов німий свідок великого проступку.

то і всі мовчали, мов прибиті, кожний, очевидно, ставив себе в положення товариша і старався таким способом збагнути всю глибину його жалю і муки. Але порадити, — що вони могли порадити йому в тім ділі, де вже не було ніякої поради, ніякого виходу, крім смерті? Як вони могли повчити його, на яку дорогу направити?..

Перший отямився Деркач і хопив за свої палиці, щоб і цю справу закарбувати.

— Стій, побратиме Деркачу, — сказав нараз рішуче Андрусь Басараб, — цього не карбуй!

Деркач поглянув на нього здивованим поглядом.

— Не треба, — сказав коротко Андрусь, а опісля звернувшись до побратимів, спитав: — чи більше ніхто не має що сказати?

Ніхто не обзивався.

— Значить, на нині бесіді кінець! Розходіться по одному!

Але, помімо цього завізвання, ніхто не рухався з місця. Всі якимось дивно ззиралися по собі. Андрусь грізно поглядав на них, не знаючи, що це значиться. Аж ось піднявся з місця Стасюра, найстарший з-поміж побратимів:

— Слухай, побратиме Андрусю, — сказав він спокійним голосом, — про що тут у нас між побратимами цими днями йшла бесіда... То не від себе я тобі буду говорити, але від усіх. Знаєш, як ми зібралися докупити громадити людську кривду і судити робітницький суд над тими, котрих не можемо позивати перед суд панський, то ти обіцяв нам, що скоро набереться відповідна міра недолі в народі, ми зробимо її обрахунок, щоб знати, для кого ця міра наповнилася до краю. Чи так?

— Так, — відповів Андрусь якомсь неохітно.

— Оце ж ми вже трохи не рік громадимом карби на людську кривду, побратим Деркач позакарбовував стирту палиць, а коли ж, питаємо тебе, буде обрахунок?

— Не час іще, але живо час надоспіє, — відповів Андрусь.

— А, живо, живо, нім сонце зійде, роса очі виїсть! Сам бачиш, що наші гнобителі, збагачені нашою працею, починають собі чимраз гордіше. Пора, щоб від нас мали хоч погрозу яку!

— Буде погроза, — сказав твердо і спокійно Андрусь.

— Яка? Коли? — роздалися з усіх боків питання.

— Це вже моя річ. Почуєте тоді, як діло зробиться, а наперед про те говорити не приходиться, — відповів Андрусь. — А до обрахунку також не далеко. Адже мусить дубець підрости аж до хмари, щоби в нього грім ударив. Чекайте ще трохи... А тепер добраніч!

Всі побратими добре знали залізну, рішучу натуру Андруся Басараба, знали, що на його слові можна полягати, і не допитувалися далі, а тільки зібралися до виходу.

— А ти, побратиме Прийдеволя, зістанься тут, щось тобі буду говорити, — сказав Андрусь, а на лиці бідного парубка блиснула якась радість, мов надія виходу із страшної муки.

Розійшлися побратими. Тільки старий Матій сидів у куті під стіною, а давно погасла люлька випала йому з зубів і лежала на піділку. Так само Андрусь і Бенедьо сиділи мовчки, кожний на своїм місці, кожний зайнятий своїми думками. Тільки Прийдеволя стояв коло

порога з лицем мертвецьки блідим і з заламаними руками, стояв, як живий образ болю, і ока не зводив з Андруся Басараба, немов від нього ждав не знать якої пільги.

Матій перший приступив до молодого парубка.

— Що ж ти, небоже, гадаєш робити? — спитав він м'яким, співчуваючим голосом. Прийдеволя глянув на нього з виразом непевності на лиці.

— Абож я знаю, що робити та й що діяти? — відказав він зламаним голосом. — Смерть собі зроблю, як не зможу бодай помститися на своїх ворогах!

— Скарж їх до суду, нехай злодії хоч посидять! — дорадив Матій.

— До суду? — обізвався понуро Андрусь, — ну, також добра рада! До суду! І хоч би їх там і позасуджували, то що? Посидять по пару місяців, та й вийдуть і ще вдвоє будуть мститися на людях. Але чи їх позасуджують? За що буде їх скажити в суді, коли сам не знає, що вони там дівці зробили? А хоч би й сто раз знав, то де має на це свідків, як їм докаже? А може дівка сама з власної волі зробила собі смерть, або може, Бог знає, яка на те інша була причина? Ех, Матію, Матію, з твоїм судом!.. Тут треба іншого суду, іншої правди!..

На ті слова Матій, мов справді побитий, схилив сумно голову і зідхнув важко, немов помимо своєї волі і охоти мусив признати їх правду. А Прийдеволя ще пильніше глядів на Андруся і ледве чутно промовив:

— Так, побратиме, і я так гадав, що свідків нема ніяких!.. Ще коби вона хоч жила,

Господи, коби вона жила!.. Але ви знали, яка вона була горда та неподатлива, ніякої ганьби, ніякого згідного слова не могла стерпіти!.. Ну, але що ж мені робити, що діяти?..

Андрусь взяв його за плече і відвів до кута, моргнувши Матієві, щоби відступився, — і опісля зачав йому щось стиха шептати до вуха. І видно, що не малої ваги мусили бути Андрусеві слова, коли молодий парубок від них зразу поблід ще дужче, далі почервонів, а вкінці, тремтячи всім тілом, немов у зимниці, залився голосним плачем і, гаряче стискаючи Андрусеву руку, викрикнув:

— Так, твоя правда, братчику, іншого виходу нема! Так і зроблю!

— Тільки зручно, розважно і сміло, і нема чого боятися! А тоді... тоді побачиш, що полегшає! Ну, а тепер іди вже, добраніч!

Прийдеволя мовчки поклонився і пішов.

Андрусь перейшовся кілька разів по хатині, силуючися надати своєму лицю спокійний вираз, хоч, очевидно, і сам був до глибини зворушений. Далі приступив до Бенедя і випрошувався перед ним в цілій своїй велетній поставі.

— Ну, ви бачили нашу роботу?

— Бачив.

— І що ж на все те скажете?

Бенедьо звів голову, мов хотів зібрати до купи розсіпані думки.

— З усього бачу, що ви щось страшне і велике задумали, хоч сам собі не можу вияснити, відки це у вас взялося.

— Відки взялося? Е, це довга історія, котра зрештою і не належить до речі.

— А опісля, чи буде у вас досить сил, щоби зробити те, що думаєте?

— Ми сіємо, а чи сім'я зародить утрое чи вдесятеро, цього не знаємо!

— А опісля... ще одне... — Бенедьо запитався в мові. — Чи подумали ви...

— Над чим?

— Над тим, що саме найголовніше...

— Ну?

— Яка користь і для кого користь буде з вашої роботи?...

Андрусь пильно глянув на Бенедя, а далі засміявся гірким сміхом.

— Ха-ха-ха, користь! А конче мусить бути користь?

— Ну, я так гадав, — відповів спокійно Бенедьо, — що коли що робиться і розважно робиться, то треба й погадати, чи і для кого буде з того користь?

— Гм, вільно вам і так гадати! А я так гадаю: оце мене тіснить ворог з усіх боків, виходу мені нема ніякого. Я набиваю стрільбу. Чи заб'ю нею ворога, чи себе самого, то мені все одно.

— Ні-ні-ні, — підхопив живо Бенедьо, — це так з вас говорить сліпа, безвихідна розпука, а не розвага! Бо чи ж дійшло вже аж до того, що нема ніякого другого виходу? А хоч би діло й так стояло, то чи гадаєте, що це все одно забити себе або забити ворога? Себе заб'єте... ворогові радість, ворогові легше та простовільніше!

Тепер на Андруся прийшла черга звісити важку голову і збирати думки до купи.

— Твоя правда! — сказав він вкінці до Бенедя. — Тут треба подумати. Хочеш бути нашим побратимом і думати разом з нами?

— Вашим побратимом, але не сліпим знаряддям вашої волі.

— Ні!

— І щоб вільно було кожному думати, що хоче, і другим говорити, що думає.

— Це у нас і тепер вільно. Адже ти чув нині...

— Так то, так, але я ще раз собі те вимовляю. Собі і кожному.

— Добре.

— А, на таке, то буду вашим побратимом, буду думати разом з вами над тим, чи нема для нас виходу з великої, всенародньої кривди!

Андрусь, а за ним Матій радісно обняли Бенедя, як брата.

Наші побратими так були зайняті собою і своїми думками, що й не чули, як хтось закатав у сінешні двері, отворив їх з легким скрипом і увійшов до сіней. Аж коли рипнули й хатні двері і новий гість станув на порозі хати, тоді побачили його. Це був високий, рудий чоловік, з недобрим позором сивих очей і з недобрим виразом на піганистім лиці, хоч те лице в тій хвилі трохи роз'яснене було якоюсь зловіщою радістю.

— Дай Боже!— муркнув чоловік, припіднявши дрібку капелюх на голові.

— Дай Боже!— відповів Матій, котрому якось недобре зробилося на вид нового гостя. Бо той новий гість, то був його найбільший ворог, Мортко, наставник при кошарах у Германа Гольдкремера. Матій немало здивувався, чого хоче Мортко тепер, в таку пізню добу, в його хаті, але привичне нашим людям пошанування для кожного входячого в хату казало Матієві скрити в глибині душі свою ненависть

і всі відживаючи на вид Мортка болючі споминки. Він привітав його холодно-чемним видом.

— Сідайте, Мортку!

Мортко кивнув головою і сів.

— Що там чувати, що так пізно гостите до нас?

— А що ж би? Все добре чувати! — відповів із злорадним усміхом Мортко, а по хвилі додав: — Був у вас нині возний з суду?

Матій здригнув при слові „суд“ немов уколений.

— Ні, — ледве видушив він, чуючи щось недоброго, — не був.

— Ну, то певно завтра буде. У мене був нині.

— Ну, і що ж там вам приніс нового? — спитав Матій, тремтячи всім тілом.

— Наша справа скінчена.

— Скінчена!

— Так! І так скінчена, як я вам казав. Бо пощо то було вам мішатися до чогось, що вас не обходить?

— Не обходить! — скрикнув болісно Матій. — Мортко, цього мені не говори, бо хоч ти і в моїй хаті, але знаєш, чоловік не святий!

— Ну, ну, — відказав Мортко, — не маєте, за що гніватися. Я не те хотів сказати. Я хотів лишень сказати, що ви задармо на мене вергли підозріння і що я в тій справі, Бог свідок, ніщо не винен! Сам прокуратор у Самборі те признав і сказав, що проти мене нема ніякого доказу, то він не може мене скажити за ту річ, що ви на мене звалили. Впився небіжчик Півторак, упав в яму, що ж я тому винен?..

При тих словах Матій, мов оглушений ударом довбні, понурив голову і не міг сказати ані слова. „Пропало, пропало! — шептало,

шипіло, вертіло щось в його голові, — погиб чоловік, та й слід по нім застив, а той...“

В тій хвили Андрусь Басараб, що досі мовчки слухав усієї тої розмови, звернувся сам до Мортка.

— Що це за справа така, Мортку? Яку ви справу маєте з Матієм.

— А на що вам те знати? — відповів уразливо Мортко.

— Вже ти не питаєш, на що мені те знати, — відказав Андрусь. — Але тобі, що тобі шкодить сказати?

— Т-та, шкодити не шкодить, але... — Мортко поглядів на Андруса пильно, немов боявся нажити собі в нім нового ворога.

— Говори ж, коли не шкодить, — сказав Андрусь і став над Мортком, мов чорт над грішною душею.

— Та що тут і говорити, пуста справа, *püste Geschäft*, та й годі! Тямите, от уже два роки тому, з ями видобули кості чоловіка. По перстені пізнали, що то був Іван Півторак, чоловік тої Півторачки, що та хата її. Він перед роком десь був пропав. Ну, а Матієві відкись влізло в голову, що я щось тому винен, що він впав в яму, та й ну ж на мене подавати до суду. Він гадав, що мене зараз візьмуть та й повісять... Коли бо то в суді так не йде: скажиш кого, то вперед докажи! А тут, як можна доказати? Ну, але, Богу дякувати, вже справа скінчилася! Слухайте, Матію, я ще раз кажу, щò вам було в то вдаватися та тратитися на процес? А тепер, коли ви програли, забудьте про все і будьмо собі знов добрі, як перед тим! Ну, подай руку, старий!

Мортко простягнув Матієві руку.

— Я, тобі? — скрикнув Матій. — Я мав би свою руку класти в ту руку, що мого Іванчика зі світу зігнала? Ні, не діждеш того!

— Ну, видите, — сказав Мортко, обертаючися до Андруса, — він усе своє. Слухайте, Матію, ви собі з такою бесідою дайте спокій, бо тепер, коли суд сказав, що я не винен, ніхто мені того не сміє казати. Тепер я вас можу скаржити за образу!

— Ну, скарж, скарж, — крикнув Матій, — нехай мене повісять, що мали тебе повісити. А я, хоч би й десять судів не знати що казало, все буду своєї, що ніхто інший, тільки ти пхнув Івана в яму! Та й годі. А тепер іди мені з хати, бо як мені терпцю не стане, то готово що неладне бути між нами!

Мортко стис плечима і пішов. Але в дверях ще раз обернувся, поглянув з погордою на Матія і сказав:

— Дурний хлоп! Він гадав, що мені що зробить процесом, а треба би не так рано встати, щоби мені що зробити!

І з тими словами Мортко пішов. А Матій усе ще сидів на припічку, блідий, розбитий, тремтячий, сидів без мислі й руху, а в його голові, мов млинове колесо, торохтіло одне темне, пусте, холодне слово: „пропало! пропало! пропало!“

Андрусь Басараб приступив до нього і положив свою дужу долоню на його плече.

— Побратиме Матію!

Матій підвів очі і поглянув на нього, мов потопаючий.

— Що це за справа така? Що за процес? Чому ми досі ніщо про нього не знали?

— Ех, пропало, все пропало! — відказав Матій. — Що тепер і говорити про те!

— Ні, ти розповідж, тобі самому легше буде!

— Ой вже, буде мені легше! — сказав Матій. — Пропало, та й годі!

— Та хто ще знає, чи пропало, — вмішався Бенедьо. — Адже не раз можна раз проганий процес зачати другий раз і виграти! А тут ще, як той Мортко казав, і зовсім так зле не є. Адже ваш процес і в суді не був, тільки прокуратор признав, що доказів нема, скільки треба для обжаловання. Значиться, якби докази були, то й обжаловання буде.

Лице Матія прояснилося трохи при тих словах.

— Чи так? — спитав він, простуючись. Але якась важка думка живо знов насила на нього і придавила додолу.

— Ні-ні-ні, нема що й говорити, — сказав він. — Сяк чи так, а все пропало. Три роки минуло, де я тепер візьму ліпших доказів? Годі, годі й думати про те!

І він закрив лице руками, а з його очей полилися гарячі, наболілі сльози і потекли поміж пальцями і закапали на землю. Бенедьо й Андрусь побачили, що нині годі з ним далі говорити, — удар був надто сильний і наглий і підтяв усю його твердість. Тож Андрусь мовчки стиснув Бенедьову руку, взяв капелюх і тихо вийшов. Бенедьо також тихо роздягнувся і ліг на лаві на своїм петеку. А Матій сидів на припічку, мов помертвілий, мов з камення витесаний. Нафтова лямпочка блідо і чимраз блідіше меркотіла на комині. По кутах хатини стояли стовбури сумерку, немов ждучи

тільки хвилі — загаснення лампи, — щоб гульнути з кутів на хату, придавити і прикрити собою все згори до низу. Бенедьо скоро тільки ліг, так в тій же хвилі під тиском тисячних сильних вражінь того дня заснув мертвецьким сном. Уже минула північ, загасла лампа, п'ятьма залягла хатину, а Матій все ще сидів на припічку, з лицем, закритим долонями, без руху, без слова, без думки, чуючи в серці тільки страшний біль, велику пустоту і немов якусь свіжу ще рану, завдану тою думкою, що і в судах уже нема правди для бідного робітника. Аж геть над ранок сон переміг втомлене тіло, голова його схилилася додолу, руки опали безвладно і, лігши на голий припічок, Матій заснув на годиночку, поки не роздалося по всім Бориславі ранішнє калатання та дзвонення, скликаюче робучий люд до праці.

V

В понеділок рано виринали блискуче сонце з-поза рожевих хмарок, щоб через день знову палити та жарити нерозцвілу підгірську землю. В блискучій, легенькій бричці на ресорах, тягненій парою бистрих піганистих коней, їхав Леон Гаммершляг з Дрогобича до Борислава. Веселий, рожевий був настрій його духа, блискучі надії виринали перед ним, розросталися, повніли, набирали тіла і крові. Мірне гойдання брички розкішно вколисувало його, а його власні мислі та думи золотили перед ним увесь світ. Алеж бо й напрацювався, налітався він через тих три тижні, назнався неспокою, тривоги, наволочився з усякими людьми, чоки таки не добився свого, не вхопив серед тої сутолоки золоту нитку, котра чень заведе

Його й до клубка багатства! Його побут у Відні, сяк чи так кажучи, був справді одною з найсміліших і найщасливіших його спекуляцій! То була правдива ловля на золоту рибку! Ну, і вдалась же йому та ловля так, що ліпше й годі! Леон передумував усі подрібності тої героїчної ловлі, обчислювався з часом і грішми, щоб усе в задуманій ним афері пішло правильно, вміло та справно, як у годиннику. Головна суть його гадок була ось у чім:

Проживаючий у Відні, бельгійський хемик, Ван-Гехт, що від кількох літ працював над аналізою земного воску, по довгих пробах винайшов спосіб чищення того воску до такої степені, що очищений віск тратив властивий, неприємний нафтовий запах. Невеличка примішка бджолячого воску надавала йому запах, а знов інша хемічна примішка — барву звичайного, чистого бджолячого воску. Цей новий фабрикат він назвав церезиною і вистарався о патент на виключне користання зі свого винаходу. Проби свого воску Ван-Гехт послав між іншими і до церковного синоду в Росії з запитанням, чи міг би такий віск найти вступ до православних церков, і з заявою, що в таким разі він міг би доставляти його у великій масі і по ціні, далеко нижчій, ніж ціна бджолячого воску. Синод відписав йому по якімсь часі, що предложений віск випробувано, що він виявився нічим не гіршим від пчолячого і що в кожній православній церкві в Росії свічки з того воску можуть горіти без ніякої уйми¹ для хвали Божої. В разі, коли б він, Ван-Гехт, міг достачити багато такого

¹ Уйма—недостача, шкода.

воску і по дешевій ціні, синод запевнює йому великий збут в Росії. Маючи той важний дозвіл і патент на семилітню власність свого винаходу, Ван-Гехт задумав добитися ними мільйонного маєтку. Він досі був бідним техніком, з тяжкою бідною стягнувся на уладження у Відні власної невеличкої хемічної лабораторії, в котрій працював сам при допомозі тільки одного асистента-помічника, німчика Шеффеля. Тож і не диво, що тепер він рішився якнайдорожче продати здобуток своєї праці. В тій цілі він оголосив в торгових та біржових віденських часописах свій винахід і відчинені для нього обширні збутові ринки, запрошуючи „р. і. панів підприємців, фабрикантів та капіталістів, котрі при його співучасті хотіли би зробити корисну спекуляцію, до порозуміння чи то особисто, чи то за посередництвом агентів з винахідником Ван-Гехтом“. Це оголошення зробило відразу чималий розрух серед віденських капіталістів, а особливо серед галицьких підприємців, що віддавна вже гріли руки при бориславській нафті та при бориславським воску. Довкола убогої Ван-Гехтової лабораторії, поміщеної в наймленій, вогкій квартирі в сутерені¹, почали тишком та крадьком забігати різні агенти: один другого унікав, а нікотрий не приступав прямо до діла, тільки вітруив з боків, мов собака. Ван-Гехт бачив усе те, і хоч потроху нетерпеливився в ожиданці бажаного мільйона, то, з другого боку, і радувався, знаючи, що в капіталістичнім світі вже воно так ведеться, що коли йде о якесь важніше діло, то насамперед нюхається і мацається

¹ Сутерена — підвал.

на всі боки, що ніхто нікому не довіряє, один одного боїться, і хоч кожний рад би випередити своїх собратів в погоні за зиском, а по змозі ще й одного та другого собрата повалити на землю, то, з другого боку, кожний старається ні в чім не подати виду другим, хоч може в нутрі і згоряє всепожираючою гарячкою. Ван Гехт знав те добре і старався й собі не подавати ніякого виду. Він по-давнішому працював із своїм помічником в лабораторії, заходив часом на біржу, але все держався збоку, смирененько, мов і зовсім не той. Але, проте, він добре замічав, що його низенька, підсадкувата і трохи обрескла фігурка починає звертати на себе увагу в тім світі володарів капіталу.

Та воно й не диво було. Адже це діялося при кінці 60-тих років, в добі великого промислового розгону в Австрії, в добі великої спекуляційної гарячки, великого „Aufschwintl“¹! Адже в той сам час, коли в газетах появилось Ван-Гехтове оголошення, клялися основні камені під славнозвісну „ротунду“, головний будинок віденської всесвітньої вистави 1873 р.! А що рівночасно з тим біржевим та спекуляційним „Aufschwintl“¹ем і невідлучно від нього сіялися сімена віденського „краху“ 1873-го року, цього в добі гарячки ніхто не počував, а Ван-Гехта це й зовсім не обходило.

Але вже певно нікого так не розворушило Ван-Гехтове оголошення, як наших знайомих бориславських тузів, Германа Гольдкремера та Леона Гаммершляга. Вони віддавна вже металися на всі боки, щоби здобути для

¹ Aufschwintl — розцвіт.

бориславського воску який ліпший і певніший збут, ніж досі. Та й сама природа їх копалень перла до того, що прийшла пора налягати головню на видобування воску, що віск має тепер стати підвалиною бориславського багатства, а нафта тільки більше або менше сильною підпорою. Бо треба знати, що в першій добі розвитку бориславських промислів було якраз навпаки: нафта становила головне джерело доходів, а віск, коли де подибано у перших неглибоких ямах його поклади, або зовсім обминався, лишався в землі, або хоч і вибирався, але мало. Брали його заходжі ріпники, брали заїжджі люди, що приїздили до Борислава дещо продавати, — і навозили його до домів не раз цілими великими грудями. Підприємці мало стояли о віск, особливо дрібні власники, що мали по одній, по дві ями. Але тепер настало друге діло. Нафта у великій частішій вичерпалася, джерела, про котрі власники думали, що будуть плисти віковично, почали висихати. Та й ще ті кляті американці не тільки що почали свою нафту спроваджувати до Європи, а доказали ще й те, що їх нафта показалася і ліпше чищеною і дешевшою від бориславської! Тож не диво, що головна вага бориславського промислу мусіла з нафти перевалитися на віск. Підприємці кинулись розбирати плиткі ями і слідити за тими жилами, котрі полишалися давніше; від головних прямових шахт почали брати скісні, бокові штольні, прості і круті, як до потреби. Почали також запускатися далі вглиб; що вперед найглибші ями були 30—50 сажнів, тепер пішло до 80—100 сажнів; чим далі вглиб, тим поклади воску ставали грубші, жили ставали багатші та

видатніші. Одне тільки закарало бориславських тузів,—це дорогітня очистки того воску; його дистиляція при діланню сіркового квасу і інші процеси, потрібні для вироблення з тої жовтої, землянистої маси білого парафінового воску, коштували багато; ціна парафіни, хоч значно висока, не могла таки приносити фабрикантам великих і швидких зисків. Аж ось в тій потребі, мов помічний янгол з неба, являється вигадливий бельгієць із своїм винаходом! Вироблювання церезини,—пише він у своїм оголошенню,—стоятиме дешевше, ніж вироблювання чистої парафіни. Далі, церезина має запевнений збут в Росії. А ще винахідник--бельгієць! А бельгійці, відомо, народ статечний, діяльний, на котрого можна спуститися,—не те, що вітрогони французи або швіндлери¹ німці! Значиться, зиск швидкий, і великий і певний!

І Герман і Леон, прочитавши Ван-Гехтове оповіщення, негайно написали до своїх агентів, щоби старалися розпізнати це діло, розвідатися про умовини, і обіцяли в разі корисних виглядів самі приїхати до Відня і довершити торгу. Та тільки ж агентом Германа був якийсь солідний німець-гешефтсман, що хоч лупив з Германа добрі гроші, зате вже і вмів походити коло його діл у Відні. Він, одержавши Германове припоручення, пішов з ним прямо до Ван-Гехта, поспитав його про умовини, поторгувався дещо і, випросивши у нього, що задержить в тайні їх вступну умову, обіцяв йому, що найдалі за тиждень, за два, приїде й сам підприємець і довершить з ним згоди. При тім агент запевнив Ван-Гехта, що Герман

¹ Швіндлер—шахрай.

чоловік солідний і ґрунтовний і, роблячи з ним згоду, він може бути певний свого. Відома річ, агент старався вибити з голови Ван Гехтові гадки про будучий мільйон, але все таки впевняв його, що на півмільйона може мати надію і що його припоручник краще, ніж хто другий, здужає сповнити ту надію. Ван-Гехт, хоч і з жалем в серці, пристав на все: нехай і півмільйона, то все ж і це красний маєток, про який він колись і мріяти не міг. Агент ще раз наліг на те, щоб Ван-Гехт задержав в тайні їх угоду, а бельгієць, не догадуючись, про що тому ходить, пристав і на те. Швидко опісля агент зателеграфував Германові, як стоїть діло, і просив його якнайшвидше приїздити до Відня для довершення угоди з Ван-Гехтом. Ми бачили вже, в яким настрою духа і серед яких обставин застала його та телеграма.

Але тим часом і агент Леона Гаммершляґа не спав. То був проворний, хитрий віденський агент, знайомий Леонові вже віддавна. Він за невеличку плату служив йому, бо Леон, як і всі т. зв. ліберали, хоч любив поверховно, перед людьми яснити та блищати зите в секреті, в приватних ділах ніколи не міг позбутися властивої, купецької скнирости та брудноти. Тож він волів держати й леда якого паршивенького агента, щоби тільки менше йому платити. Правда, той агент умів досі завсіди хитро-мудро улажувати Леонові діла, „за його рукою“ велося Леонові, і він уже кілька разів посилав йому надзвичайні додатки на знак свого признання. От той то агент і цим разом уладив це важне діло на велику радість Леона. Своїм звичаєм, він не брався

до діла просто, як німець, але колесив, крутився, нюхав, провідував через десяті руки. Аж ось розійшовся слух, що Ван-Гехт ставить нечувано високі жадання. Сам німець, агент Германа, розповідав в крузі своїх товаришів, що ходив до бельгійця (замовчуючи, в чий ділі), і що той поставив такі умовини: що приймився би управляти фабрикою черезпни, коли підприємець запевнить йому семилітню безпереривну службу і 5.000 р. плати на тиждень, та й ще в двох послідніх роках 5⁰/₁₀ дивіденди з чистого зиску від проданої черезпни. Такі важкі умовини мусіли певно налякати кожного; Леоновому агентові відпала й охота йти до Ван-Гехта. Але він пронюхав іншу стежку в горох. Перед кількома днями, іменно по умові з німцем, Ван-Гехт замкнув свою лабораторію, стараючися продати її, відправив також свого помічника, Шеффеля, котрий тепер, без місця і зарібку, жив при одній з тісних вуличок віденського Yorstadt'u¹. До того то Шеффеля й пішов Леонів агент і почав випитувати та досліджувати його. Він дізнався, що Шеффель знає докладно секрет фабрикації черезпни, зумів би уладити відповідні кітли і приладдя, одним словом, зумів би вести фабрику. Правда, Шеффель, чоловік бідний, несмілий і совісливий, був би на разі відтрутив кожного, хто йому сказав би був: ходи сюди і фабрикуй черезпну! Але хитрий агент не сказав йому цього, та зате негайно по розмові з Шеффелем написав лист до Леона, щоб приїздив, бо хоч Ван-Гехт і ставить дуже високі жадання, то прецінь з іншого боку чень ця

¹ Передмістя.

справа дається далеко корисніше і легше уладити.

А покищо, агент прийнявся оброблювати Шеффеля на своє копито. Він заприятелював з ним при пиві, заходив кілька разів до його хати і приглянувся його бідному життю. Шеффель жалувався йому на своє убожество, на недостатчу зарібку, а агент, мов наперекір, розводив перед ним широкі, блискучі картини зисків, маєтку та достатку, натякаючи чимраз виразніше, що і для нього зовсім не заперті брами до того золотого раю. Бідний Шеффель зідхав і знов починав розводити свої жалі. Щоб його ліпше прив'язати, агент кілька разів делікатно випозичував йому невеликі суми грошей, раз-у-раз обіцяючи, що постарається для нього о місце, та й то о таке корисне, що буде йому, певно, повік дякувати. Шеффель недовілично хитав головою, але агент так уперто товк своє, що бідак звільна немов туманів, немов безвладно давався уносити течії блискучих агентових обіцянок. Досить того, що до приїзду Леона Шеффель уже був майже чисто приспособлений до того, що з ним задумав агент.

Леон причвалав до Відня, не знаючи, як його агент думає уладити справу. А коли почув його думку, то зразу немов звергся. Але це не був опір; по довшій бесіді з агентом він пристав на все і казав йому привести Шеффеля до свого готелю. Тут по недовгій боротьбі, пертий з одного боку нуждою свого теперішнього положення, а з другого боку— блискучими Леоновими обіцянками, Шеффель уляг. Він прирік Леонові, що поїде з ним до Борислава і буде вести таємну фабрикацію

церезини, та й то за відповідно невелику плату. А щоби будову і ведення нової фабрики прикрити чим іншим і відвести людські очі, Шеффель, несвідомий галицьких обставин, порадив Леонові голосити, що це будується невеличкий паровий млин. Леон, як ми бачили, і зробив це, не розваживши добре, до чого ця рада могла довести.

Уладивши діло з Шеффелем, Леон не спочив. Він кинувся вишукувати для будучої своєї церезини збуту. При допомозі свого агента йому удалося по якімсь часі найти кількох російських капіталістів, пробуваючих переїздом у Відні. Вони радо прийняли на себе посередництво в справі доставування церезини, і, дійсно, по трьох тижнях Леон уже заключив з свіжо утвореною в Росії „Восковою Спілкою“ контракт на доставу в півріччя протягу 200 тисяч сотнарів церезини на таких корисних умовах що до ціни і перевозу, що вже наперед міг обчислити чистий зиск з того одного діла на яких 100 тисяч ринських. От тоді він, ухопивши з собою золотодайного Шеффеля, пудом подув у Галичину, щоб як стій узятися до діла. Воску готового у нього в Бориславі було 10 тисяч сотнарових брил в магазинах. Два або й чотири рази стільки він мав надію зараз таки за власні гроші і по дешевій ціні закупити на місці у дрібних власників ям; пізніше мали його контрагенти прислати в Борислав своїх людей, щоб доочне переконатися, чи, скільки і якого воску вироблено, а тоді мав Леон одержати таку частину угодженої суми, яка була по контракту вартість приготованого воску; за ту суму він надіявся поставити цілу решту, умовлену контрактом, так що

решта грошей була б його чистим зиском, відлічивши хіба плату Шеффелеві та кошти вибудування фабрики.

І Шеффель за той час не дармував. Він, щоб зарекомендуватися своєму „хлібодавцеві“, виладив докладний плян нової фабрики, позамовляв ураз із агентом кітли, рури та інші потрібні металеві прилади у віденських фабриках, вимовляючи собі якнайскоріше їх приготування. Таким чином, під час свого трьохтижневого побуту у Відні Леон безперечно досить потрудився коло уфундування свого багатства і своєї фортуни. Весь той час він бігав, мов у гарячці, з ніким не бував, не забавлявся, не вступав до знайомих, ба навіть не вітався з Гермагом Гольдкремером, котрого кілька разів стрічав на вулиці в натовпі пішоходів. Загальна спекуляційна гарячка обхопила його,—світ мінився перед його очима, і в нім Леон не міг уже добачити ні друга, ні брата, ні правди, ні кривди, нічого, крім золота, багатства і блиску. Та гарячка не покидала його й по повероті до Дрогобича. Ми бачили, що ще того самого дня, коли приїхав з Відня, він загодив будівничого і Бенедя, а в понеділок, з початком тижня, і сам полетів до Борислава, щоб власними очима допильнувати закладин нової фабрики. Його мов перло, гнало щось, щоби якнайскоріше зробити це діло, тож він по повероті з Відня рішився, хоч і не дуже радо, спинити на час будову свого пишного дому, щоб можна тим способом більше грошей і більше сили повернути на якнайшвидше довершення нового, зискового діла. Аджеж мій дім, мое щастя, моя сила про те не перестане будуватися, рости під небо!

Ні, іменно успішне довершення цього діла, то буде одна з найголовніших підвалин мого дому!

От такі споминки і такі мислі, на тисячні лади переливані, забавляли Леона під час скорої їзди до Борислава. Міцне гойдання брички розкішно вколисувало його, а його власні мислі та думи золотили перед ним увесь світ.

Ось він уже минув Губичі і, не доїздячи до Борислава, казав візникові зупинитися на гостинці. Виліз з брички і півперек толоки рушив на річку, де мала будуватися фабрика. Але ще заки підійшов ід тому місцю, почув там якийсь гамір. Озирнувся і побачив з невеликим дивом велику купу народу, що стояла довкола площі, товплячися та цікаво роззираючися. Були це в більшості власники бориславських ям, хоч досить також було безробітних ріпників, жінок, дітей і всякої іншої збиранини. „Що за прислів'я?“—подумав собі Леон.—„Що могло тут статися, що така товпа народу тут згромадилася?“

Діло вияснилося зовсім просто. Ледве товпа цікавих його побачила, коли зараз власники рушили супроти нього і засипали його питаннями: „Що? Як? Чи справді він паровий млин буде? Відки так нагло прийшла йому подібна думка? Пощо наражується на неминучі втрати, бо ж паровий млин в Бориславі певно не буде приносити йому ніякого доходу?“

Леон дуже змішався тими запитаннями. Він аж тепер одним разом зрозумів, що, голосячи, немов то він буде паровий млин, він не то що не відвертає людських очей від свого підприємства, але, противно, загострює тільки людську цікавість. Тож він на всі запитання

своїх товаришів по ґешефті всміхнувся силуваним сміхом, не знаючи на разі, на яку відповідь здобутися. Аж ось і робітники, жінки та весь бідний люд обступили Леона, одні — просячи його о роботу при будові, при млині, другі — знов дякуючи йому за те велике добродійство для бориславської бідноти, котрій чень тепер легше буде о хліб святий. Леон ще дужче змішався. Він побачив, що тут уже ніяк утекти людської уваги.

— Алеж, люди добрі, — сказав він, одумавшись, — хто це сказав вам, що тут будеється паровий млин?

— А от пан будівничий, що нині рано приїхав шукати робітників до нової будови!

— Е, то пан будівничий зажартував собі з вас! — сказав Леон. — Це не паровий млин, це будується проста нафтарня! Де мені до парового млина!

— А-а-а! — вирвалося з уст усіх присутніх, мов знак здивування та розчарування. І біднота негайно почала розходитися, а власники якось мов свобідніше почали балакати з Леоном, випитуючи його, по що буде нову нафтарню? Чи, може, буде потребувати нафти та воску і яке діло буде в ній провадити? Деякі цікавіші запитували його навіть, чи не зробив з ким якого контракту?

— Ми чули, — говорили деякі власники, — що там, у Відні, зав'язується велика „Erdwachs Exploitations-Compagnie“ (Спілка виизскування земного воску). Ви, певно, з нею в зносінах?

— У Відні? Спілка визиск..? — дивувався Леон. — Ні, я про ніяку таку спілку не чував і в зносінах з нею не стою!

— Чи можлива річ? — дивувалися і собі підприємці. — Адже ви були у Відні, то щоби там бувши, та й не чути навіть про зав'язання великої „Спілки визискування?“.

— Та де, — відпекувався Леон, — я у Відні був у приватних ділах, на біржу навіть не заглядав!

Ледве-не-ледве Леон спекався своїх товаришів. Правда, він обіцяв з деким ще нині побалакати про закуплення земного воску, котрого буде потребувати до нової нафтарні. А позбувшись несподіваних цікавих гостей, він пішов на площу, де вже наймлені робітники рівняли ґрунт, звозили каміння й цеглу й де будівничий з Бенедьом розмірював плян і випальковував місце, куди мало копатися фундаменти. Будова мала бути скінчена, — іменно на час, в котрім віденські фабриканти обіцяли прислати замовлені Шеффелем приладдя.

Будівничий був дуже маркітний і раз-у-раз воркотів щось під носом. Бенедьо тільки десь-колись чув уривані слова, як „дурень“, „ошуст“, „хоче циганити, а не вміє“. Коли Леон наблизився і голосно сказав робітникам „добрий день“ і „дай, Боже, щастя“, Бенедьо перший підійшов ід ньому.

— Пане, — сказав він, — правда, що ви жартували, говорячи, що це має бути паровий млин?

— Або чому ти мене про це питаєш?

— Бо ми тут з паном будівничим не могли погодитися що до того пляну. Я прецінь робив уже при паровім млині в Перемишлі і, знаю, як він має ставитися. А тут скоро тільки я поглянув на плян, так зараз пізнав, що це буде нафтарня, не млин. Я вже і вперед

догадувався, бо пощо ж би ви тут, в тій пустині, ставили млин? А от пан будівничий на жоден спосіб не хотіли примірювати цей плян, говорячи, що це певно помилка, що треба задержатися, аж поки він сам не зробить такий плян, який випадає під паровий млин...

— А леж розуміється, що я те на жарт говорив! — сказав голосно Леон, стараючися покрити знов сміхом своє змішання. — Чень же я ще не вдурів будувати паровий млин у Бориславі!

Тепер і будівничий, почувши ті слова, підійшов ід Леонові, що, все ще всміхаючись, роззирався довкола.

— Пане Гаммершляг, — сказав будівничий прикрим, терпким голосом, — хто тепер з нас двох стане брехуном?

— Брехуном? — повторив Леон і відступився о крок назад, мірячи будівничого задуфалим поглядом. Правда, під тим задуфальством крилося все таки змішання, і Леон був би не знати що дав, щоб будівничий утих і не збільшував того змішання. Але будівничий не гадав утихнути.

— А так, брехуном, — сказав він. — Бо чи ж ви не говорили мені вперед, що хочете ставити тут паровий млин?

— Я жартував.

— Ви жартували? Ну, я ще не видів, щоби хто так на серйо жартував, як ви! Признаюся вам, я вашого жарту не порозумів. Я на конто того жарту й робітників назбирав і розруху наробив у цілім Бориславі...

— То дуже зле! — сказав Леон.

— Певно що зле, бо тепер я перед усім тим народом брехачем став.

— То ваша річ, не моя!

— Моя річ? Алеж ваше слово!

— Алеж я вам дав план! Що ви за такий будівничий, що не зуміли з пляну розпізнати паровий млин від нафтарні?

Ті слова дуже вкололи будівничого.

— Е, що там ваш глупий плян! Я на нього й не дивився!

— Ну, то ваша вина! — відрізав Леон. — За що в мене гроші берете?

Ця сварка велася голосно і ставала чимраз голосніше. Леон почервонів, як рак, а й товсте лице будівничого налилося кров'ю. Між тим робітники і деякі сторонні люди, чуючи передрачку між „панамі“, поставали і зирилися цікаво на це видовище.

— Мій пане, — кричав роз'ярений будівничий, — я чень не по те прийшов сюди, щоб слухати ваші імпертиненції¹.

— Ані я по те, щоб слухати ваші дурниці!

— Пане, ви мене ображаєте!

— Не дуже страшний проступок!

— Ви шкодите моїй славі!

— Ви пошкодили моїм інтересам!

— Так? То прошу заплатити мені за мій труд, і я ще нині вертаю собі до Дрогобича.

— О, і овшім²! Будьте ласкаві подати мені рахунок, і то не лиш за тутешній труд, але й за дрогобицьку будову! Постараємося обійтися без такого геніяльного будівничого! — І Леон гордо відвернувся на знак, що бесіда скінчена.

¹ Імпертиненції — грубіянства.

² Овшім — тим краще.

А будівничий, з кипучою злістю в нутрі, кинув, що мав у руках, і, натисши шапку на вуха та сплюнувши, пішов до Борислава, опроваджений голосним сміхом слухаючого робучого люду.

Робота пішла далі своїм ладом. Леон довго ходив по площі, роззирався, важко відсапуючи, поки не уляглося його роздратування. Аж по якімсь часі він став перед Бенедьом.

— Ну, що тепер будемо робити? Будівничого не маємо.

— Коли дозволите, то я й сам поведу цю будову по пляну.

— Ви самі?

— А чому ж би ні? Штука невелика. До місяця все буде готове.

— Ну, про мене! Я виджу, що ви чоловік добрий і щирий. Будуйте! Навіть кавці¹ від вас не хочу, я вже сам буду дещо наглядати. А про плату не бійтеся, я вашої кривди не схочу!

Бенедьо, правду кажучи, і рад був трохи, що позбувся гордого будівничого. А тут ще й несподівана добродушність Гаммершляґа, котрий дозволив йому й без кавці вести будову, і надія на ще вищу плату, все те немов розяснювало перед ним світ, будило багато нових думок. Він почав уганяти і кидатися коло роботи, мов коло своєї, не зважаючи, що інші робітники косо та зависно гляділи на нього, а може де-хто і вважав його хазяйським підлизнем. Що його те обходило! Його думку займало таке діло, для котрого, певно, варто було знести й крихту людської зазисті!

¹ Кавція — грошове забезпечення.

VI

Червень місяць добігав уже до кінця. Починалася косовиця. Широкі, мокрі підгірські луги зеленілися та пишалися стобарвним, різним зіллям. Мов широкі озера між скелястими сірими берегами, вони хвилювали пахучою зеленню, дихали свіжим, повним життям. А круг них сіро, мертво, понуро! Зорані сугорби сірілися перепаленими, сухими скибами; ріденьке жито кулилося та жовкло на сонці, не вспівши й відцвісти гаразд. На овес і надії не було: ледве на п'ядь відріс від землі, та й таки вже й заков'яз на пні, пожовк і похилився, мов огнем прив'ялений. Картоплі жовкли, не здужавши ще й зацвісти. Все складалося на те, щоб відібрати й послідню крихту надії у бідних хліборобів. Переднівок, що цього року зачався був надто рано, тепер тягнувся надто довго, — уже Петрове пушчіння минуло, а ані губ в лісі, ані ягід, ні черешень не було. Між народом ішов один одנותяглий стогін та плач. Чорніші чорної землі ходили люди по дорогах та польових стежках, збираючи гірчицю, лободу, щавник та всяке зілля, риючи пирій, котрий сушили, терли на порошок і мішали з отрубамі та добутою за останне мукою, і пекли з тої мішанини хліб. Що день, що неділя, можна було видіти по дорогах церковні процесії; з слізьми в очах, припавши лицями ниць до землі, народ благав дощику. Але небо стояло мов замуроване, а сонце своїм широким, безстыдно блискучим лицем мов насміхалося з сліз і молитов бідного люду.

Між народом зачали прокидатися недуги: заразливі гарячки, тиф та пропасниця. Попухлі з голоду мужицькі діти, голі та сині,

цілими чередками лазили по толоках та сіножатах, шукаючи кваску; вони, не находючи кваску, пасли траву, мов телята, обривали листя з черешень та яблунь, гризли його, западали на животи і мерли цілими десятками. Села, що лунали колись від гамору та співу дітей погідної літньої днини, тепер стояли тихо і понуро, мов чума перейшла здовж їх порошнистих вулиць. Та незвичайна, мертва тиша важким каменем налягала на груди навіть на стороннього чоловіка. Ідеш селом, на вулиці ні живої душі, хіба худа, нужденна скотина бриде самопас попід плоти, та де-де на оборі пересунеться, мов сновиди, скулений, опущений чоловік. Вечером в хатах темно: в печах не топиться, ніщо варити ані пекти, — кожне спішить захпатися в свій кут, щоб хоч через ніч не чути стонів, не бачити муки других. Ця страшна, мертва тиша в підгірських селах то був знак, що народ зачинає опускати руки, тратити надію і попадати в той стан безучасного остовпіння, в котрім чоловік з надміру болю перестає почувати біль і гине тихо та безжалісно, так, як тихо та безжалісно в'яне похилена трава на жарущім сонці.

І косовиця, та доба найбільш оживленої і найбільш поетичної польової роботи, не внесла ні життя, ні поезії в загальний мертвий вигляд підгірських осель. Звільна, мов за похороном, волоклися виголоджені парубки та чоловіки на косовицю: коси ледве держалися на їх вихуділах плечах. А поглянути збоку на їх роботу, то аж жаль глибоко хапав за серце: такі натомлені, болісні та повільні були рухи тих косарів. Ні звичайних косарських пісень, ні гоłosного сміху, ні жартів та прикладок не чути.

Цей та той перейде один-півтора перекося, кине холодну кошеницю, щоб дрібку освіжитися, спочити, набрати нової сили з землі в ослабле тіло. Жаль хапав за серце: так і бачилося, що це не робота, а розпука.

Тими селами, полями та лугами летіла парою баских коней запряжена легка бричка самбірським трактом до Дрогобича. Коні гладкі, пасені і здорові, візник кріпкий, ситий і гарно зодягнений, бричка нова, чорно лакирована, та й сама подоба пана — статного, підсадкуватого ~~мужчини~~, в силі віку і здоровля, червонолицього, з густим чорним заростом на лиці, в гарнім, багатім строю, — все те дивно відбивало від нужденної подоби оточуючого краю і народу. Але, певно, вигляд їдучого пана і його повозу не був в більшій суперечності з виглядом занеженого, голодною смертю мручого Підгір'я, як суперечні були думки і замисли того пана з думками, пануючими довкола, що висіли, немов у повітрі, над тими бідними селами. Тут безпомічна розпука, почуття безвихідної загибелі, напівнесвідоме бажання хоч якнебудь і чимнебудь продовжити ще хоч на кілька днів те нужденне, мучене життя, а там... Що за думки, що за замисли роїлися та снували в голові їдучого пана, — цього кожний легко догадається, скоро пізнає, що той пан — наш давній знайомий, Герман Гольдкремер, і що він по довшім побуті у Відні і у Львові вертає оце до Дрогобича. Вид безмірної нужди та погибелі довкола нав'язав на нього вдоволення, ситий спокій, трохи не радість. „Це для мене робиться! — думалося йому. — „Сонце, то мій вірний отаман. Висушуючи ті поля, висисаючи всі живі соки з землі, воно

працює для мене, воно згонить дешевих і покірних робітників до моїх ям, до моїх фабрик!“ А тих покірних та дешевих робітників тепер якраз треба було Германові якнайбільше, бо тепер він уложив нове, блискуче і велике підприємство, котре мало його видвинути ще вище по драбині багатства.

Але щоб докладно і вірно оцінити всі чуття і мислі Германа при повороті до Дрогобича, треба нам розповісти, що діяв і чого зазнав він останніми часами, відколи ми бачили його при закладах у Гаммершляга, а опісля в його домі, де несподівано дійшла до нього страшна і потрясаюча вість про те, що його син Готліб щез кулясь без сліду.

Крайне розстроєний і приголомшений на душі Герман їхав до Львова, щоби розвідатися докладно, що сталося з його сином. Він бився з гадками, стараючися вмовити в себе. раз те, що Готліб не вмер, а жие, раз знов згромажуючи в своїм умі всі свідоцтва, стверджуючі правдоподібність його смерті. Але та внутрішня боротьба шарпала його сили і бурила в нім кров, так що швидко він до того втопився, що не міг ні про що виразно думати, і що замість складних думок перед його уявою пересувалися і мигали якісь неозначені марева, якісь пошарпані зароди образів та думок. Він силувався спати під мірне гойдання брички, але й сон його не брався, духовна втома і нервові роздразнення доводили його до якогось майже гарячкового стану. Але звільна довга і нудна подорож, одноставні, понурі види надністрянських болотистих рівнин, через котрі переїздив, притупили вразливість і втишили трохи нервові роздразнення; Герман зібрався

з силами не думати про сина, а щоби піддати думкам інший предмет заняття, він видобув одержану перед від'їздом телеграму від віденського агента і почав пильно по десять разів перечитувати небагато слів—перший і незначний на вид вузол будучої великої золотої тканини. Він вдумувався в кожне слово, строїв пляни і це розвело потрохи його гарячку, освіжило його.

Так він приїхав до Львова і зараз побіг до поліції. Слідів не було ніяких, вістей ніяких. Він зложив сто ринських для того, хто вислідив би перший щось певного про його сина, а може п'ять раз більше роздав усяким поліцейським та потратив на угощування комісарів, щоби ті докладали старання і всіх сил, щоби швидше дізнатися дещо про сина. Його обіцянку пущено в газети, і Герман два тижні ще просидів у Львові, ждучи кожного дня, що ось-ось наблизиться посланець з поліції і зазве його до директора. Але посланця як не було, так не було, і Германові самому приходилося протоптувати туди стежку. І все за дармо. Крім найденої над ставом одежі, нічого не було. По двох тижнях поліціянти і комісари сказали йому одностайно, що тут, в обрубі Львова, Готліб не згіб. Але чи ж міг Герман тим успокоїтися? Не згіб тут, то чи не міг згинути деінде? А хоч і не згіб, то де ж міг подітися? Все те ще дуже мучило Германа. Він просив поліцію розписати гончі листи за Готлібом, а сам поїхав до Відня улагоджувати інтерес.

У Відні ждав уже на нього з великою нетерплячкою його агент і зараз на другий день завіз його до Ван-Гехта. Два чи три дні тяглися умови та перемови, — Герман торгувався

уперто, і бельгієць, котрого очікування та надії зразу так високо грали, мусив під тиском сухих, чисто ділових обрахунків Германа, хоч туго і звільна, а все таки подаватися. Ван-Гехт опускав з ціни і вкінці оба супірці стали на тижневій платі 500 ринських на протязі семи літ, з тою вимовою, щоби Ван-Гехт за той час сам вів фабрику, і на 5⁰/₀ дивіденди з чистого зиску за продану церезіну, вироблену в двох послідніх роках їх умови. Відома річ, Герман не дуже з легким серцем підписував таку умову і обіцявав технікові таку, нечувану в Бориславі, суму; він потішався тою думкою, що чей зможе в Галичині яким світом прикрити Ван-Гехта, витягти з нього як можна більше, а заплатити менше. І те йому опісля вдалося!

Фабрикування церезіни мало розпочатися аж з новим роком. Восени мав Ван-Гехт приїхати в Галичину до Дрогобича, щоби надзирати за будовою фабрики. До того часу Герман обіцявся давати йому невеличку місячну плату по 100 ринських, бо контрактове зобов'язання починалося аж з новим роком.

Але, крім того одного діла, Герман по дорозі уладив ще друге і далеко більше. Сходячися на біржі з багатьома знайомими спекулянтами і капіталістами, він часто заходив з ними в бесіду про бориславські копальні, їх багатство, про чищення воску і кошти, про збут парафіни і т. д. Він зразу дивувався, чого це так пильно його випитують про всі подробиці люди, котрі донедавна мало показували до них цікавості. Він ще більше здивувався, коли переконався, як багато деякі з них і самі знають про Борислав, про

видобування і багатство його підземних скарбів і про всі практики при очищуванні і фальшуванні церезини. Аж перегода дізнався він, що у віденських „капіталістичних кружках“ зародилася і дозріла думка зав'язати велику „Спілку визискування земного воску“. Зразу його не тішила та думка. Він боявся, щоби „Спілка визискування“ не стала на заваді його інтересам, не вийшла з ним в супір і не підорвала його багатства. Але, передумавши, він аж засміявся зі свого страху. Віденські капіталісти, а „Спілка“ в Бориславі! Це смішна нескладиця. Що буде в Бориславі вести діла „Спілки“? Коли якийнебудь віденський, загалом європейський чоловік, а не галицький капіталіст, — то загибель „Спілки“ неминуча, і то загибель в дуже короткім часі. Не так був зложений і не так шитий Борислав в тім часі, щоб європейський підприємець з напівпрямим поступуванням, з напіввідповідними поняттями про фабрикацію, без вічних брудних крутарств та шахрайств, без фальшування, без ошуки на робітниках, надзорцях і всіх, кого тільки можна було ошукати, — щоб, кажу, такий чоловік міг удержатися в Бориславі. Правда, і європейські фабриканти-підприємці не дуже сторожать від усіх тих гарних прикмет, не дуже чистими руками фабрикують, але все таки до такої степені брудноти та безстидного, грабіжницького (вже не легального, як на Заході) визискування не доходять. При тім же в Європі привикли більше до порядку, до систематичности, до докладної бухгалтерії, а в Бориславі тоді ті привички були ще слабші, і далеко не загальні. Більша частина підприємців вела свої діла якось по-зłodійськи, без

порядку, щоб тільки від робітника видавити якнайбільше, обірвати йому, що дасться, з платні а й те, як можна, то й зараз витуманити від нього назад. Тому то ясно, що при такій роботі європейські підприємці, особливо систематичні і до точности привиклі німці, не могли в Бориславі устоятися.

Все те роздумав швидко Герман і старався ближче розвідатися, як, на яких основах і ким зав'язується „Спілка визискування“. Все, що дізнався про те задумане діло, втішило його ще дужче. До „Спілки“ приступило чимало знатних капіталістів; основний фонд мав бути дуже значний, трохи не цілий мільйон. „Значиться, можна буде гарний кусник влупити“—це був невідлучний внесок, що чимраз ясніше визначувався в Германовій голові. Капіталісти перед зав'язанням „Спілки“ посиляли зручного віденського інженіра на місце, до Борислава і до сусідніх нафтарень, щоби вислідів докладно копальні і фабрикацію, ціни ям, ціни сирого воску і все, що потрібне для уложення будучого пляну ділання „Спілки“. Інженер саме що вернувся по двохмісячнім побуті в Галичині, і його відповіді були вдоволяючі для капіталістів, стверджувалися і тим, що говорив Герман,—тож консорція, що зав'язала „Спілку“, порішила приступити до діла.

Вже Герман закінчив умову з Ван-Гехтом і сидів у Відні без діла, неспокійний і втомлений, чогось дожидаючи, надіючися. Він надіявся звістки від львівської поліції, дожидався, що станеться із „Спілкою“. Аж ось одного дня він дістав запрошення на збір основників. Його просили деякі вступити також членом до „Спілки“, прийняти повновасть до ведення діл „Спілки“.

Герман завагувався. Він розраховував в своїй голові, яка з того була б користь для нього. Ведучи діла „Спілки“, поперед усього йому прийшлося би більше занедбувати свої власні діла, а за це чи виплатився би йому зиск зі „Спілки“? Вступаючи членом, треба б негайно по вступі вложити значну суму до основного фонду. Акції „Спілки“, хто знає ще, як будуть йти, а з самого заряду користи йому буде також не багато, та й ще не тяжко впутатися, чи кримінально, коли б „Спілка“ збанкрутувала (це Герман уважав неминучим), чи й матеріально. Герман зважив усе те живо і рішився ані не вступати в члени, ані не приймати заряду, щоб ні в чім не бути зв'язаним зі „Спілкою“. А тільки зараз по її зав'язанню він зробив умову на доставку сирого воску для „Спілки“. Умова була корисна. Сто тисяч сотнарів мав поставити Герман ще до листопада — перевіз і відбір приймала на себе „Спілка“. До того часу, а найдалі до нового року мала уладитися нафтарня для чищення воску. По відобранню тих сто тисяч „Спілка“ мала заключити з ним нову умову. Крім того, Герман обіцявся посередничити між „Спілкою“ і іншими бориславськими підприємцями о доставку воску або й о закуп ям та закопів.

Уладивши все те, Герман погнав назад до Львова. Вістей про Готліба не було ніяких. Германові похолоділо коло серця. Яким лицем він стане перед жінкою? Що він скаже їй? Йому вже наперед чулися її страшні крики та прокляття. Він переждав ще тиждень — нічого не чувати. Тоді він рішився їхати домів, тим більше, що діла кликали його до Борислава. І їдучи до Дрогобича битою підгірською

дорогою, він так само бився з гадками, переходячи від чуття ситого, самовдоволеного спокою до тихої радості фабриканта-гешефтсмана на вид безмірної бідности та розпуки підгірського народу, на вид більшіючого числа „дешевих і покірних робітників“. Але чим ближче він наближався до Дрогобича, тим частіше і грізніше перемигувала перед його уявою розлючена і заплакана жінка, тим густішою хмарию налягав на його душу неспокій.

Але яке ж було зачудування Германа, коли, приїхавши додому, застав свою жінку в такім незвичайнім для себе настрою, що й сам не знав, що з нею сталося. Замість сподіваних сліз та проклять і вибухів скаженого гніву, його стрінула якась злорадна насмішливість. Рифка, мов сорока в кістку, зазірала йому в лице, пильно добачувала всі зміни, всі нові борозди, які повиорювала на нім грижа і непевність. Правда, Рифка випитувала його про Готліба, ахала, коли Герман говорив, що мимо всяких трудів не міг його відпитати, але у всім тім віднілася радше її охота — подразнити мужа, ніж дізнатися справді щось від нього. А при тім же її лице, рум'яне, здорове і оживлене, її сірі очі, палаючі якоюсь незакритою радістю, її живі рухи та жести і навіть хід її легкий та голос дзвінкий, все те дуже не надавалося до смуткування та охання, все казало догадуватися, що час їх розлуки, так важкий для Германа, зовсім не був важким ані сумним для його жінки. Герман зразу стовпів, дивуючися.

— Гм, — сказав він до жінки, коли вони по обіді (Рифка їла обід разом з ним і їла багато і з великим апетитом, чого Герман давно

не видав) засіли поруч на м'якій софі і Рифка, на силу кривлячи лице, ще раз почала розпитувати його про Готліба, — гм, — сказав Герман, — а ти, як бачу, за той час ані ду-ду собі. Та й весела стала, мов доньку заміж віддала!

— Я? Господи Боже! Я очі свої проплакала, ну, але тепер, як ти приїхав, по таких часі...

— Так то воно, так, — говорив недовіжливо Герман, — але мені щось не здається, щоби то для мене така радість та й така нагла зміна. А ну, скажи правду, що тому за причина?

Він усміхався, глядячи їй в лице. Вона розсміялася також.

— Причина? Чи ти вдурів? Яка ж мала би бути причина?

— Готліб прибув?

— І-і-і, а тобі що? Готліб?... Мій бідний Готліб! — І вона знову плаксиво скривила лице. — Коли він прибув, не така б я була!

— Ну, то що ж тобі такого? Радість світитись в твоїх очах, сліз ані сліду на лиці не знати. Говори, що хочеш, а в тім мусить щось бути.

— Іди, дурний, іди, так тобі здається! — І Рифка вдарила його вахлярем по плечі і, всміхнувшись, вийшла до своєї спальні і зачинила двері за собою. Герман сидів-сидів, дивувався, догадувався, а вкінці, плюнувши, пробуркотів: „Що то бабська манерія!“ Далі встав, походив трохи по світлиці і взявся до своїх бориславських діл.

І Рифка, скоро до спальні, також пройшлася кілька разів там і назад, отворила вікно і віддихнула глибоко, мов по тяжкій утомі. Її

серце билося живо, на лице виступив ще живіший рум'янець, коли з-під корсета витягла невеличкий, недбало зложений і запечатаний лист. Саме нині, перед Германовим приїздом, вона одержала його через посланця — малого коміярчука, що приходив буцім то питатися, чи не треба вимітати комини, і неспостережно всунув їй в руку зачорнений сажею лист. Вона ще й досі не мала часу прочитати його, але одне те, що лист був від Готліба, — коміярчук був його звичайним посланцем, — радувало її, а нетерплячка довідатися, що пише Готліб, так і підкидала нею, коли сиділа й розмовляла з Германом.

— Фу, добре, що я розв'язалася з ним! А біда моя, що нічого не скрию на лиці, така натура погана. Зараз старий біс догадався. Але чекай, чорта з'їси, поки від мене правди дізнаєшся!.. — Вона сіла опісля на софу, відкрпала листа і почала читати, звільна силабізуючи¹ грубі, недбало намазані букви.

Від виїзду Германа до Львова справді нове життя зачалося для Рифки. Несподіваний поворот сина та й ще в такім незвичайнім способі поділав на неї, як набій електричної батареї. Мов безумна з радості, вона по відході Готліба бігала по покоях, без думки і без цілі переставляла крісла та столи, цілувала Готлібів портрет, мальований в його шкільних часах, і ледве-ледве втихомирилася. Але хоч і успокоїлася на вид, то все таки в її нутрі кипіло та клекотіло, кров плила живіше, її розбуджена фантазія блудила та носилася летом ластівки, стараючися розгадати, де то

¹ Силабізуючи — по складах вимовляючи.

тепер її син, що робить, коли і як побачиться з ним. Очікування день поза день держала її в напруженню. Вона турбувалася, відки добути для Готліба грошей, радувалася, коли він часом у своїм вуглярським уборі прибігав до неї, розпитувала його, як він живе і що діє, — але Готліб такі питання збував усе двома-трьома словами, загрожуючи за те матір, щоб мовчала про нього перед батьком і перед усіми, та щоб старалась для нього про гроші. І в тім ненастаннім напруженню та роздразненню найшла Рифка те, чого не ставало їй досі, — найшла заняття, найшла невичерпаний предмет до праці думок — і ожила, похорошила.

Частенько Готліб, замість щоб прийти самому, прислав листи. Ті листи, хоч короткі і нескладні, були новим предметом заняття і роздумування для Рифки. Вони тим були цінніші для неї, бо слово написане осталося на папері, було раз-у-раз мов живе перед нею, вона могла читати і перечитувати Готлібові листи тисячу разів і все находила в них, чим любитися. Ті листи вона відбирала і читала з такою дрожжю, з таким зворушенням, як молоді дівчата відбирають і читають любовні листи. Потреба любови і сильних зворушень, невдоволена в молодих літах, а розвита аж до нервової гарячки пізнішим життям в достатку, а без діла, виливалася тепер, мов довго здержуваний потік, котрий вкінці здужав розірвати греблю.

— Що то він тепер пише, голубчик мій? — шептала Рифка, відкривши листа і напуваючися ще перед читанням розкішною ожидакою. І опісля зачала півголосом читати, зупиняючися та з трудністю розбираючи слова:

„Мамцю! Грошей маю ще досить, треба мені буде аж на другий тиждень. Але не про те хотів би я нині вам написати. Чув я, що тато мають приїхати. Пам'ятайте, не виговоріться, бо я готов наробити великої біди. Але й не про те хотів би я вам нині написати. Розповім вам щось цікавого. Часу тепер маю досить, ходжу собі куди хочу, вулицями, полями. Знаєте, оноді побачив я на проході дівчину, відколи живу, не видав такої. І ще не знаю, чия вона. Куди йшла, я слідком за нею, я тремтів цілий, як у гарячці. І нараз на скруті зникла,—кілька домів великих та пишних обіч, не знаю, в котрій увійшла. І від того часу сам не знаю, що зі мною сталося. Ходжу, мов сам не свій, все вона мені привиджується, і в сні і на яві. Я вже рішився, скоро її другий раз побачу, приступити просто до неї і питати її, чия вона, але досі ще не вдалося мені бачити її другий раз. Все ходжу тою вулицею, на котрій мені зникла з виду, гляджу у всі вікна, але дарма,—не показується. Коби я хоч знав, в котрім домі вона живе, то питав би сторожа або кого. Але я не попускаю, мушу відатися, хто вона, бо від першого разу, коли я її побачив, почув я, що без неї жити не можу. Так, мамцю, вона мусить бути моя, нехай вона собі буде, хто хоче! Скоро що дізнаюся, зараз напишу вам“.

Яке вражіння зробив той лист на Рифку, цього ні словом сказати, ні пером списати. Вона ціла задрижала, мов від пропасниці. Перший раз в життю вона держала лист, справді дотикаючий чуття, любови, і хоч у грубій формі, все таки ясно висказуючий любов глибоку і живу, трохи, може, надто неплатонічну,

грубу, але зате сильну і сліпу, а така любов найбільше мусила подобатися Рифці, мало обрвованій, нервовій і кровистій, Рифці, котра в своїм життю ніякої любови не зазнала. Як рада б вона була тепер бачити свого Готліба, міцно-міцно притиснути його до серця, слідити за кожним його кроком, жити його думками, палати його чуттям. Адже він любить! І з нею першою поділився тайною свого серця! І відколи вона знала те, вона два рази сильніше полюбила Готліба, іменно за те, що він любить. Правда, коли б тут коло неї була і жила та дівчина, котру він любив, коли б та дівчина і зі свого боку любила його, Рифка непременно зненавиділа б її, отруїла б її життя—за її любов!..

Минав день за днем гарячкової ожиданки. Рифка з превеликим трудом удержувалася, щоби не зрадити перед Германом пекучої тайни. На її щастя по трьох днях Герман виїхав до Борислава, де мав побути пару днів. Лишившись сама дома, Рифка почула в домі якусь тісноту, якусь душність,—її кров гарячим окропом бурлила в жилах. Вона вийшла з покою. Стояв жаркий, літній день. Просторий сад за домом так і манив до себе розкішним холодом, темною зеленню, живим запахом та легесеньким, таємничим шепотом листя. Вона мимоволі пішла туди. Садівники якраз обривали вишні та великі, вчасно достигші веприни. Два хлопаки з кошичками в руках стояли на тонких вишневих гілках, одною рукою придержуючися за щаблі, а другою зриваючи спілі вишні. А старий садівник в більший кіш збирав веприни, причакнувши перед розлогим вепринником і підіймаючи гілку за

гілкою. Хлопці на дереві сміялися, жартували та перемовлялися, а старий мурликов стиха якусь пісню. Коли побачив паню, підійшов до неї з уклоном, пожалувався, що вишні цього року зродили слабо, зате веприни гарні і дуже добре платяться. Він вибрав кілька пригорщів самих достиглих веприн, великих, як терносливи, і просив Рифку перекусити. Вона взяла їх у хусточку. За той час позлазили хлопці з вишні з повними кошиками. Спілі, повні ягоди блищали на сонці, мов яке дороге каміння, крізь їх тоненьку прозірчасту шкірку сонце прокрадалося в їх нутро, мінилося і переливалося в червонавім, виннім плині, немов вишні були налиті кров'ю. Хлопці нарвали також темно-зеленого вишневого листя, вистелили ним дно невеличкого прикадка і обережливо почали в нього складати вишні. Рифка стояла і гляділа, втягаючи в себе всіми порами тіла милий холод, розкішну вогкість та свіжість саду і упоюючий запах свіжо нарваних вишень. Їй було любо і приємно, як ніколи. Вона мовчала.

Коли втім тихесенько, немов крадькома, рипнула фіртка, що вела з подвір'я до саду. Рифка озирнулася. Малий, обмурзаний комінярчук стояв у фіртці; поглядом звав її до себе. Вона полетіла радше, ніж пішла.

— Пані, тут для вас листок! — шепнув комінярчук. Рифка з більшою, ніж звичайно, дрожжю прийняла пом'ятій, незапечатаний листок. Комінярчук пустився було бігти геть.

— Постій, постій, — сказала Рифка, а коли той завернувся, висипала йому в шапку одержані від садівника веприни. Комінярчук,

урадуваний, побіг, кусаючи та висисаючи веприни, а Рифка пішла до своєї спальні, дрижачи всім тілом, з голосно б'ючим серцем, замкнулася, сіла на софці, відіткнула глибоко, щоб успокійтись, і зачала читати:

„Я видів її! Господи, що за краса, що за лице, що за очі! Мене тягло до неї, я не міг опертись. Їхала в бричці кудись на Задвірне передмістя, я стрінувся з нею несподівано. І я відразу мов одурів, так, одурів. Я кинувся перед коні — пощо, нащо — і сам не знаю. Я, бачиться, хотів зупинити бричку, щоб розпитати її, хто вона. Але коні перепудилися мене і шарпнули в бік. Вона скрикнула, погляділа на мене і поблідла. А я, учепившись за васаг брички, волюкся по дорозі по камінню. Я не чув болю в ногах, а тільки дивився на неї. „Я люблю тебе! Хто ти?“ — сказав я їй. Але втім обернувся візник і вдарив мене пужівном по голові так сильно, що я з болю пустив бричку і упав серед дороги. Бричка поторохтіла далі. Вона знов скрикнула, озирнулася, — більше не тямлю. Я, правда, схопився ще на ноги, щоб бігти за нею, але забіг тільки два кроки і знов упав. Мої ноги порозбивалися о каміння, з них текла кров, голова боліла і напухла, — я трохи не зомлів. Надійшла баба, дала мені води, перев'язала ноги, і я поволікся до хати. Лежу і пишу до тебе. Зладь на завтра і передай комінярчуком трохи грошей, десять ринських, — чуєш? Тепер коло мене чужі люди ходять, могли б доміркуватися“...

Рифка, не дочитавши до кінця, впала зомліла на софку.

VII.

Було то вечором. Матій і Бенедьо повертали з роботи і сиділи мовчки в хаті при млявім світлі невеличкого каганця, в котрім горів, шкварчав і порскав нечищений бориславський віск. Бенедьо вдивлявся в плян, розпростертий перед ним, а Матій, сидячи на своїм малім стільчику, латав свої ходаки. Матій від того вечора, коли Мортко сказав йому, що „їх справа скінчена“, був мовчазливий, мов прибитий. Бенедьо, хоч і не знав докладно, що це за справа, все таки дуже жалів Матія і рад був допомогти йому, але, з другого боку, не смів зачіпати його, щоби не розворушувати в нім наболілого.

Скрипнули двері, і до хати війшов Андрусь Басараб.

— Дай, Боже, час добрий, — сказав він.

— Дай, Боже, здоров'я! — відповів Матій, не підводячися з місця і витягаючи дратву.

Андрусь сів на лаві під вікном і мовчав, роззираючися по хаті. Очевидно, він не знав, від чого би то зачати бесіду. Далі звернувся до Бенедя.

— А що в тебе, побратиме, чувати?

— От, увійде, — відповів Бенедьо.

— Щаститься тобі якось в нашім Бориславі — сказав трохи гризько Андрусь. — Чув я, чув. Та ти тепер великі гроші береш денно при своїй фабриці!

— По три ринські денно. Не надто то багато як на майстра, але як на бідного помічника, то певно, що досить. Треба буде дещо послати мамі, а решту... ну, та вже про решту поговоримо пізніше, як усі зйдемося. Я думав дещо трохи над нашою долею...

— Ну, і що ж ви видумали?—спитав Андрусь.

— Будемо говорити про те на зборі. Але от тепер стараймося деяк потішити побратима Матія, адить, який ходить! Я вже й сам хотів дещо балакати, але що, бачите, замало ще його знаю...

— Та я власне для того прийшов,—сказав Андрусь. — Побратиме Матію, пора би тобі розказати нам, що в тебе за справа була з Мортком і чому вона тебе так обходить?

— Е, та що вам розповідати?—знехотя відказав Матій. — Що говорити, коли справа скінчена? Тепер дарма говорити, не повернеш!

— Та хто знає, хто знає, чи скінчена,—сказав Бенедьо. — Розповіжте лишень, все три голови потраплять більше дещо вигадати, ніж одна. Може найдеться ще яка рада. А як-би вже і справді все пропало, то бодай вам буде легше, коли з нами поділитесь своєю грижею.

— Ая¹, ая, і я так кажу,—потвердив Андрусь. — Все то сам один чоловік дурень напроти громади.

— Ой, так так, побратиме Андрусю, — відповів сумовито Матій, відложив на бік скінчену роботу і закурив люльку,—може то й зле, що чоловік дурень: прив'яжеться до другого, а опісля гризися вже не й но самим собою, але й другим і третім! Та й ще, правду тобі скажу, за другим чоловік дужче гризеться, ніж за собою. Таке й моє. Нехай і так, розкажу вам, яка зі мною історія була і яка в мене справа з Мортком.

„Буде вже тому щось з чотирнадцять літ. Саме п'ять літ по моїм приході до того заклятого

¹ Ая — атож, авжеж.

Борислава. Ще тоді тут не так було. Ями йіно що починалися, все ще якось подобало на село, хоч і тоді вже зайдів назлазилося було сюди, як хробів до стерва. То тоді тобі, небоже, тут пекло було, аж сумно погадати. Зайди крутилися та гомоніли коло кожної хати, лестилися, як ті пси, коло кожного господаря, на силу тягли до корчмів, або й таки в хатах поїли людей, видурюючи по кусникові ґрунту під закопи. Що я тоді навидівся, аж серце боліло! А скоро собачі діти обдурили чоловіка, виссали з нього все, що можна було виссати, тоді гей же на нього! Тоді він і піяк, і лайдак; і пся-пара, тоді його і з корчми витручують, і з власної хати виганяють. Страшно збиткувалися над людьми!

„От раз іду я рано на роботу,—дивлюся: повна вулиця людей, збилися вкупу, гомонять щось, серед купи крик і плач, а збоку в невеличкій, соломою критій хаті зайди вже розгаздувалися, як у себе дома, вимітують із середини все: миски, горшки, полиці, скриню... Що такого?—питаю я.—А що,—відповідає один чоловік,—довели нехристибідного Максима до посліднього. Статний був ґазда, ніщо й казати, а людяний, чемний...—Ну, та й що з ним сгалосся?—А не видиш,—каже чоловік,—видурили в нього ґрунт, худоба розтратилася, а нині ось прийшли та й з хати його вивергли, кажуть, що то їх, що вони собі купили. Той в крик, зайди не питають. Той піврався до бійки, а їх злетілося в одній хвилі, як тих гайворонів, та й давай бити бідного Максима! Зробився крик, зачали збігатися й наші люди і ледве вирвали Максима з ворожих рук. А той обкервавлений, аж страшний, та й кричить:

„Люди добрі, ви видите, що тут діється! Чого стоїте? Ви гадаєте, що то лиш зі мною так сталося? І з вами буде так само! Ходіть, беріть, що хто має, в руки,—сокири, ціпи, коси, беріть і виженіть те паршивство з села. Вони вас розточать живих, так, як мене розточили!“ Люди видивилися на нього, стоять, гомонять... А тут один зайда—он той, що он визирав з вікна,—пірвав камінь та й луп Максима в голову. Той на місці перевернувся, лиш захарчав: „Люди добрі, не дайте моїй дитині загинати! Я вмираю!“...

„Я не дослухав того оповідання, а почав протискатися до середини здвигу. Серед вулиці лежав чоловік, може до сорока літ, в подертій сорочці, окривавлений, посинілий. З голови ще капала кров. Коло нього припадала і лебеділа мала дівчинка. Мене аж морозом обхопило, коли позирнув на те, а люди обступили довкола, стоять стіною та гомонять, але й з місця не рушаються. А Максимову хату обступили зайди, аж зачорнілося довкола, вайкіт та гаркіт такий, що й слова власного не чути.

„Я стою, як остовпілий, дивлюся сюди-туди, не знаю, що діяти. Аж тут виджу, з вікна виставився той самий, що забив Максима, вже геть-геть, видко, осмілювся і кричить, поганець:

— Так йому треба, піякові одному! Так йому треба! А ви чого тут поставали, свині? Марш додому один з другим!

„В мені кров закипіла.

— Люди,—заревів я несвоїм голосом,—чи ви постовпіли, чи поцапіли? Та не видите, що чоловіка забили перед вашими очима і ще сміються? А ви стоїте, та й ніщо? А грім же би вас Божий побив! Бий злодіїв!

— Бий!—заревіло в тій хвилі з усіх боків, аж земля здилькотіла.—Бий злодіїв, п'явок!

„То так, якби іскра в соломі впала. В одній хвилі весь мир став, як не той. Я ще й не озирнувся, а тут вже ціла хмара каміння посипалася на зайдів. Лиш тільки ще я видів, що той, що забив Максима, як стримів у вікні, так в одній хвилі підскачів, хопився за голову руками, скрутився, спищав та й бовть на землю. Більше я не видів, не чув нічого. Крик, гвалт піднявся такий, як на судний день. Люди ревіли без пам'яті, тислися наперед, рвали, що кому впало під руки: кілля з плотів, хворост, жердки, поліна, каміння—і валили на зайдів. Зчинився такий писк та вайкіт, немов ціла бориславська кітловина западається під землю. Частина зайдів пирсла, мов порох. Але кількох заперлося в Максимовій хаті. Крізь вікно видко було, що у них в руках сокири, мотики, вила,—похапали, що могли. Але видячи, що мир обступає хату довкола, мов ревуча повинь, вони перестали кричати, ніби закаменіли зі страху. Народ попер до дверей, до вікон, до стін. Затріщали дошки, деління, задзеленькотіли вікна,—грюкання, гвалт, писк, а нараз страшенний грохіт, хмара пороху... Люди по кусневі розірвали стіни, зруб і повала грохнули, порохи вкрили все те страшне позорище...

„Але в мене за той час що іншого було на гадці. Видячи, як народ, мов звір, пре на зайдів, я хопив малу дівчину, Максимову сироту, на руки, і нирци-нирци почав продиратися крізь здвиг. Ледве вирвався з товпи в тій хвилі, коли там бевхнула хата. Я погнав загородами, півперечною стежкою до дому, бо боявся, щоби де розлютовані зайди не

перехопили мене на дорозі. Допавши хати, я запер двері і положив зомлілу дитину на тапчан, — зачав відтирати. Але довго не міг я її добудитися, вже я гадав, що, може, і її заголомшив який камінь. Але Бог дав, прийшла до себе, і я так тим утішився, немов би то моя власна дитина ожила передо мною.

Матій замовк на хвилю. Люлька погасла в його зубах, і на лице, оживлене і палаюче під час оповідання, почала звільна набігати давня, сумовита і безнадійна хмара. По хвилі він почав говорити далі:

„За цим та тим та за клопотами коло дитини я й зовсім забув про бійку, і аж пізніше дізнався, що вона скінчилася на нічім. Розваливши Максимову хату, люди немов самі себе злякалися і розлетілися кожне в свій бік. Зайди, також переполошені. не показувалися зі своїх нор, — аж десь над вечір деякі сміліші повилазили, почали роззиратися... До Максимової хати, а там щось пищить. Розривають звалища, видять: три зайди неживі, а п'ять покалічених. Пропало. З'їздила, правда, комісія, позабирали були кількох до арешту, от так на здогадь, та й повипускали швидко на волю.

„А Марта лишилася в мене. Чесні бориславці мали, видно, багато свого діла і не втручалися до бідної сироти. Лиш часом деякі жінки приносили їй це та те їсти, випрали рубатку¹, облатали, та й тільки всього. Їй було тоді дванадцять літ. Не аби ладна або що, — але розумна була дитина, а щира така, як своя душа. Зразу плакала за вітцем, ну, але згодом сама видить, що робити? Привикла. І так вам

¹ Рубатка — сорочка.

прив'язалася до мене, як до рідного вітця. А я також, нема що казати, пантрував її, як ока в голові, така мені стала дорога та люба. Другі ріпники не раз бувало сміються з мене, питають, коли буде весілля, або, може, хрестини вперед будуть, але я на те байдуже. Говоріть собі, говоріть!

„Росла та дівочка в мене, ховай Боже, тихо та ладно. Хоч то я що, ріпник, давній пастух громадський, але, знаєте, зазнав чоловік лиха на своїм віку. А лихо — велика школа. То й гадаю собі: чень то хоч їй Бог деяк ліпше пощастить. Шанував я її, ні роботи тяжкої, ні слова поганого... Шити навчилася, не знаю, де і коли, так ладно, що чудо. Усе, бували, баби несуть до неї, ну, цілими днями сидить у хаті, робить. Та й що то, до всього вона, до всякої роботи. І побесідувати, і пожартувати, і порадити розумно, до всього...

„Пізнався з нею один парубок, туй таки бориславський, також такий сирота нещасливий, як і вона. Ріпник, зарібник, — Іван Півторак звався, — та ти, Андрусю, знав його добре... Зачав ходити. Виджу я, що дівчина до нього липне, розпитую, розвідную про Івана, говорять: що ж, бідний, ну але хлопець чесний, робучий, розумний. Якось раз так при неділі прийшов він до нас, гадав, що Марта дома, а Марти не було, десь вийшла. Хоче він геть іти, а я кличу: „Що ж, постій, Іване, щось маю тобі казати“. Став він, запалів трохи, далі сів на лаву.

— Ну, що там такого? Кажіть! — повідає.

„Я посидів трохи, мовчу і позираюсь на нього. Не знає чоловік, як би то зачати, щоби нібито і просто з моста, і щоби дечим не вразити хлопця.

— А як ти,—кажу,—Йване гадаєш? Марта от наша, нічого дівчина?

— А вам що до того, як я гадаю?— відрізав він, а сам ще дужче паліє.

„Ов, гадаю я собі, з тобою треба гостро держатися, коли ти так ріжеш.

— Ну,—кажу,—багато мені до того не є, але виджу, що тобі щось до неї, га? А ти чень знаєш, що у неї вітця нема, а я тепер для неї і отець і опікун, і сват і брат. Розумієш? Як скоро я побачив би щось, знаєш, не тее... то вважай, що я за чоловік! Зі мною жарту нема.

„Іван аж затремтів на ту бесіду.

— А нехай же вас,—каже,—Бог має! Десь також щось... грозити, а не знати, пощо й за що. А вам хто набрехав, що я щось злого гадаю? Не бійтеся, Матію,—каже опісля поважливо,—я хоч молодий, а знаю трохи, як що повинно бути. Ми нині з Мартою мали умовитися, як і що робити, а тоді вже й до вас, як до опікуна, вдатися по пораду і благословенство.

— Ну, вважай же мені!—промовив я, але сам почув, що щось мені так гей запаморочилося в голові і сльози бризнули з очей... Ет, дурень чоловік, та й по всьому!

„Ну нічого. Зробили ми умову, побралися вони. В Івана по батькові якимсь чудом лишився оцей кусник ґрунту. Досить того, що він таки тої весни виставив, уже то ніби ми оба ось ту хату, та й тут і обое зачали жити. Правда, господарства тут ніякого не можна було заводити на тій голотечі, але Марта зразу заробляла по-давньому то шиттям, то пряденням, а далі, як того почало не ставати, то мусіла й вона, бідна, йти на роботу до воску. Що було діяти?.. Я відділився від них, жив осібно,

а коли тільки що міг, то доносив їм; звичайне, чоловік уже привик, живвся...

„Аж от якось так в пару місяців здибає мене Іван та й каже:

— А знаєте, — каже, — Матію, яка в нас з Мартою рада стала? Я цікавий, що ви на те скажете?

— Ну, яка рада, — кажу. — Говори, яка?

— А така. Ми хочемо від тепер зачати дещо складати на бік із зароблених грошей. Знаєте, літо йде, чень трохи ліпше будуть платити. То ми так урадили, що коби дещо трохи прискладати грошей, уже хоч би чоловік і тісніше за той час жив, гей той каже, хоч би ремінь на великопісну пряжку підтягнув, але чень би то можна було... А знаєте, в Тустановичах один там продав би кусень ґрунту з хатою, я вже говорив з ним. „Продам, — каже. — Треба дати 250 ринських“. Ґрунт гарний, далося би виторгувати на 200. А я би свою псю буду з тим клаптиком землі продав, може би було хоч 50 ринських. Чи як ви гадаєте?

— Та що, — кажу я, — як так, то й так. Дай вам, Боже, щастя! Певно, що не зле було-би вам вирватися з тої проклятої ями.

— Ба, — каже Іван, — не на тім кінець. Мені здається, що нам двом до осені тяжко буде наскладати двіста ринських, на те треба би зо два роки. А якби троє, як гадаєте, може би борше?

„Я видивився на нього.

— Ну, — каже він, — що ж ви так дивитеся на мене? Тут проста річ: пристаньте й ви до нас. Перейдіть до нашої хати жити, не будете потребувати платити окремо комірне, та й їда нас менше внесе. Будемо робити разом, чень зложимо хоч щось.

„Виджу я, що хлопець розумно говорить, а тут ще чоловіка й самого знесла охота видобутися з тої западні, а ще більше — їм допомогти, чим сила. Пристав я на ту раду.

„Зачали ми робити. Добре нам іде, тішимося, що ось-ось перейдемо жити на своє. Іван звивається так, як той пискір, сюди й туди, — рад би птахом вилетіти з Борислава. Робота того року була добра, у нас грошей прибралося ладних; і на ґрунт стало би і ще дещо лишилося би на розгосподарювання. — „Господи! — говорить бувало Іван вечорами, — коби то вже раз!“ — Але не знати, чи Бог не судив йому бідному діждатися виходу, чи лихі люди не дали!..

„Дурницю ми одну зробили. Робили ми разом і не брали грошей від хазяїна. — Нехай, кажемо, в нього лежать, в його касі безпечніше, ніж у нас за пазухою, а в книжці якраз записано на нас, то й сам чорт відтам не викусить. Так ми й зробили, — брали лиш часом по кілька шусток, щоби яко-такো продихати.

„Минуло так літо, ба й осінь, ба й зима, настали свята. По святах мали ми забиратися геть з Борислава. В цвітну неділю пішов Іван до Тустанович, щоби довершити згоду, таки на другий день мав дати тому чоловікові завдаток, а як перейдемо до Тустанович, то мав дати йому решту грошей. Пішов мій Іван. Смеркається, нема Івана. Ну, нічого, — гадаємо собі, — може там де на могоричі, або що. Але Марта якась неспокійна весь день, ходить, нудить, сама не знає чого. Ніч минула, нема Івана. На роботу приходимо, він не приходить. Наставник Мортко питається мене, де він. Я йому розповів усе, а той ще крикнув:

— От, десь драбуга впився та й спить, а на роботу не йде!

„Гадкую я сюди й туди, де Іван був би?“ Бечером по роботі приходжу до хати, нема. Гадаю собі: піду по шинках, пошукаю, порозпитую. Заходжу до головного шинку, — там повно ріпників, — заздів я між ними й Мортка, але котрі саме були знайомі ріпники, того не тямлю. Якись чотири незнайомі, вже ніби п'яні, стоять серед хати і співають: один святовечірньої, другий страсти, третій підскоцької, а четвертий думки, ще й мене питаються, чи гарно пасує разом?

— Ідїть собі до чорта! — крикнув я на них, — там будете акурат пасувати!

„Вони до мене. Вчепилися, той за руку, той за полу, кличуть горілки. З пересердя ликнув я душком кватирку. Вони в регіт, другу кличуть. Ані, суди Боже, від них відпекатися. А тут бачу, що Мортко усе підморгує на них, мовляв: не випускайте з рук! Випив я другу кватирку. Зашуміло в голові, хата з людьми ходором заходила. Тямлю ще, що війшли якись два знайомі ріпники, я з ними вітався і частувавсь, але скільки вже намучив свою дурну стару голову, а не можу пригадати собі й досі, хто такий був“.

— А що ж тобі то так доконечно треба знати? — перебив його оповідання Андрусь.

— Ах, чи доконечно! Мені так, дурному, здається, що я через те й справу програв!

— Що? Через те? А то яким світом?

— Ба, послухай лишень! Я аж тепер, по невчасі, як зачав пригадувати собі все до крихіточки, що і як тоді було, аж тепер нагадав собі, що були якись два знайомі, лиш не

знати котрі. Коби дізнатися, були би зараз свідки.

♦ — Свідки! На що? До чого?

— Послухай лишень! П'ю я, в шинку гамір, а тут у ванкирі обіч хтось злупотів склянкою, мій Мортко тільки миг, побіг до ванкира. Чую, там говорять: Мортко по тихо, а хтось другий голосно. Що за неволя! Якийсь знайомий голос, так, як Іванів! Знати, що п'яний, язиком путає, але голос його. Я пруднувся до дверей ванкира і нехотячи потрутив одного з тих, що мене частували. Той гримнув собою до землі. Другі підскачили до мене.

— Гов, свату, гов! — ревуть. — Що бо ти людей тручаєш та розмітуєш? Га?

— Та я нехотячи!

— Еге, нехотячи! — рипить один. — Знаємо ми таких!

В тій хвилі отворилися двері ванкира і в дверях показався, присяг би і нині, що показався мій Іван, держачися за одвірок. За ним стояв Мортко і держав його за плечі. Я знов пруднувся до нього. Але в тій хвилі він щез, двері заперлися, а один ріпник пірвав мене за груди.

— Ану, я тебе, свату, нехотячи межі очі заїду, — крикнув він, і як заїдить мене межі очі, аж мені сто тисяч свічок в очах заярілося і все в голові перемішалось. Тямлю ще тільки, що одному вчепився я у волосся і що другі обскочили мене, мов кати, і збили під ноги. Очевидна річ, що вони були підмовлені, бо я їх ані не знав, не видав, ані не зробив їм нічого. Що сталося далі зі мною, де дівся Іван, де ділися ті два знайомі ріпники, не тямлю нічого. Все затьмилося в моїй голові.

„Я прокинувся в хаті, на постелі. Марта коло мене сидить і плаче.

— А що, де Йван? — це було моє перше питання.

— Нема.

— Але чень же був дома?

— Не був.

„Дивлюся я, вона така змарніла, стурбована, що тільки снасть її. Що за нещастя?

— Алеж я, — кажу, — вчора вечір видів його.

„Вона всміхнулася крізь сльози і похитала головою.

— Ні, — каже, — ви вчора вечір ніяк не могли його видіти. Ви вчора вечір лежали ось тут без пам'яті.

— А що ж, то нині не вівторок? — спитав я.

— Ні, нині вже п'ятниця. Ви від понеділка ночі лежите ось тут, як мертвий, у гарячці та манколії¹.

— А Івана не було відтоді?

— Не було. Вже куди я не ходила, кого не розпитувала, ніхто не знає, де він і що з ним.

— Алеж я його в понеділок видів у шинку.

„Марта нічого на те, тільки здвигнула плечима і заплакала. Певно, бідна подумала собі, що це мені так з перепою привиділося.

— Алеж, щоби я так світ Божий видів, як його я видів достоту своїми очима!

— Ба, та бо якби він був тоді в Бориславі, то був би прийшов додому, — сказала Марта.

— От тож то й мені дивно. А в Тустановичах був, не знаєш?

— Був. Я тут розпитувала тустанівських парубків. Був, кажуть, згодив поле з хатою

¹ Манколія — бред під час гарячки.

і вечером забавився на могоричі геть поза північ. Там таки й ночував, а в понеділок пішов перед полуднем, щоби в Бориславі взяти від хазяїна гроші. Тільки всього я могла дізнатися.

„Мені немов би клин в голову вбив. Хоч який я був ослаблений і збитий на всім тілі, треба було вставати, рушатися, розвідувати. Але що з того?..

— А як, — питаю Марти, — не знаєш, чи дав завдаток на ґрунт в Тустановичах?

— Не знаю.

— Га, то треба піти до хазяїна, спитатися, чи відобрав він відтам гроші. І так нині виплата. Коли він узяв гроші, то, може, пішов з ними назад до Тустанович або до Дрогобича.

„Пішли ми обое до канцелярії Германа Гольдкремера, ми в нього робили. Питаємося. Той до книжки... „Взяв ваш Іван Півторак гроші“. — Коли? — „В понеділок вечером“. От тобі й на! Поліз я до Тустанович, питаю: завдатку не дав, від понеділка не був, хоч обіцяв, що прийде найдалі у вівторок з полудня. Дивуються, що такого? Чи згода зірвана, чи що? Я розповідаю, що гроші від хазяїна взяті і що нема ні грошей, ні Івана. Ніхто ні про що не знає.

„Іду я до Дрогобича, питаю в деяких знайомих: ніхто не видав Івана. Пропав неборак. Ані сліду нема. Питаю Мортка, де він подівся з шинку і що там робив. — „Ні, — каже, — неправда тому, я й на очі не видав Івана. Ти, — каже, — п'яний був, — серед бійки тобі рідна бабуня привиділася, а тобі здавалося, що то був Іван“. Починаю розвідувати, хто тоді ще був у шинку, що то за якісь були, що мене били,

ага, немов чорт злизав усякий слід! На тім і стало.

„Ну, вже вам того не треба й казати, який у нас Великдень був. Що там бідна Марта наплакалася, Господи! Вся надія пропала. Минув місяць, другий, про Івана ані вістки, ані чутки. Далі чуємо, декотрі ріпники посмішкуються, жартують: „Розумний хлопець той Півторак: гроші забрав, бабу лишив, а сам в світ за очі!“ Зразу говорили те на жарт, а далі декотрі почали й напевне говорити. Знов я розпитую: хто чув? хто видів? Не знати. Той каже: Микола видів; Микола каже: Проць мені казав; Проць каже: Семен відкись чув; Семен не пригадує собі, відки чув, але здається йому, що від Мортка-наставника. А Мортко всьому перечить і кожному в очі плює.

„Аж десь по двох роках, он торік весною, видобуто з одної старої ями кості. Пізнали ми по перстезі на пальці та по ремені, що то був Іван. Ремінь був порожній, очевидно ножем розрізаний. Застрягла мені тоді в голову гадка, і досі мене не помітує. Погана гадка, дуже грішна, коли несправедлива. Зуваживши все, я сказав сам собі: то ніхто, як тільки один Мортко наперед підпоїв Івана, підмовив якихось, щоби мене довели до безпам'яти і набили, а опісля ограбував його бідного і вкинув у яму. Почав я знов розпитувати сюди й туди, а як щось за два дні з'їхала комісія обзирати кости, пішов я і почав казати все, як на сповіді. Пани слухали-слухали, записали все в протокол, кликали цього й того: Мортка, Іваниху, шинкаря, знов списували протоколи, а далі взяли та й арештували мене. Я не знав, що зі мною хотять

робити, пощо мене тягнуть до Дрогобича, але гадаю собі: що ж, може так і треба. Тішуся, дурний, своєю бідом. Потримали мене щось із місяць, прикликали щось два рази на протокол, а далі випустили. Вертаю я сюди: що чувати? Нічого. Кликали ще раз Мортка, Іваниху, тустанівських щось троє. Кажуть, що віддали все до Самбора, до вищого суду. Ну, і вже той суд тягнеться більше року, а ще йому кінця нема. Що я за той час натовк собою по всяких панах! У Самборі був щось два рази, а в Дрогобичі скільки!.. Адвокатів щось зо п'ятнадцять ринських дав. „Та що, — каже, — небоже, можлива то річ, що той злодій Мортко спрятав Івана, а гроші сам узяв. Але в суді треба доказати докладно, а всього того, що ти тут кажеш, іще не досить. Ну, але, — каже, — треба трібувати. Як там який розумний суддя візьме ту справу в руки, то, може, ще дечого більше дошукається, ніж ти знаєш“. Ну, видко, не дошукався! Якийсь той самбірський суддя видався мені такий непотрібний та непорадний, що а! Питає щось п'ять через десяте, видко, що не знає, з якого кінця до того взятися, а в тім, хто його там знає, може й уміє та не хоче!..

„А тут в Бориславі притихло все, мов горшком прикрив. Мортко зразу, очевидно, був страшно перепуджений, ходив блідий, як смерть, а до мене й не турався. Аж опісля вже осмілився, почав сміятися й доїдати мені так, що я далі мусів покинути Гольдкремерові ями і перенестися от тут до Гаммершляга. Хоч то, розуміється, оба вовчі горла!... Та й так Мортко й вийшов чисто. За ним, ба-чите, стоїть і Гольдкремер сам, а то багач

несосвітений, де бідному ріпникові супроти нього право найти!.. А ми що! Іваниха бідна з дитиною на службі, а я тут товчуся по тім пеклі і вже, видно, і до віку з нього не вирвуся. Та й не того мені жаль! Що там я! Але те мене коле, що от—погиб чоловік, пропав ні за цапову душу, і тому злодієві ніщо, ходить собі і сміється! То мене гризе, що для бідного робітника нема правди на світі!”

Матій замовк і, важко зідхнувши, похилив голову. Андрусь і Бенедьо також мовчали, придавлені тим простим, а так безмірно важким оповіданням.

— А знаєш ти, побратиме Матію, що я тобі скажу? — сказав переходя Андрусь якимсь, немов гнівним, зворушеним голосом.

— Та що такого?

— Що ти дурень великий, от що!

Матій і Бенедьо видивилися на нього.

— Чому ж ти цього досі мені не говорив?

— Чому не говорив? — повторив неохітно Матій. — А пощо було говорити?

— Тьфу, до сто чортів на такий розум! — розгнівався Андрусь. — Провадить процес зі зайдою, процес той, якби був виграний, міг би подати велику заохоту для бідних ріпників, міг би їм показати, що не можна робучого чоловіка безкарно кривдити, до виграння того процесу потребує свідків, а він мовчить тихо, не голоситься, а тільки тишком собі в куті в кулак трубить. Ну, скажи мені, добрий це розум?..

Матій задумався і засумував.

— Гай, гай, двох свідків! — сказав він. — Я ж тобі, Андрусю, кажу, що аж тепер нагадав собі за тих двох свідків, аж тепер по не-вчасі. Бо раз, хто тепер винайде тих свідків?

- Я винайду! — перервав гнівно Андрусь.
- Ти? — скрикнули Матій і Бенедьо.
- Так, я! Бо я ж то сам із старим Стасюрою бачив тебе тоді в шинку.
- Ти? І Стасюра? То ви були? — скрикнув Матій.
- Так, ми були.
- І бачили Івана?
- Як же ж би не бачити! Бачили.
- І п'яного?
- П'яного
- З Мортком?
- З Мортком. Як зачалася з тобою бійка, ми оба кинулися було тебе боронити, але старого Стасюру один гримнув так, що той умлів. Ніколи мені було тебе боронити, я взяв старого і заніс до ванкира, де був Мортко з Іваном. Відтер я старого, а за той час Мортко все коло Івана танцював, усе підсував йому то горілки, то пива, заговорював його, щоби не балакав зі мною, а далі потяг його кудись з собою. Відтоді вже я не бачив Івана. А коли ми оба із Стасюрою війшли до шинку, ти лежав уже закривавлений, без пам'яті на помості. Я не міг помагати нести тебе до дому, а тільки просив якихось двох ріпників, розповів їм, де жиєш, а сам попровадив Стасюру до його хати. Оце все, що я знаю. Але чи міг же я сам духом Божим знати, що це може бути важне для твоєї справи?
- Господи Боже, — аж скрикнув Матій, — так це ж значить, що тепер можна би виграти процес!
- Хто знає, — відповів Андрусь, — але все таки надія більша. От що було би добре, винайти тих, що тоді билися з тобою! Ти, кажеш, видів, що Мортко їх підохочував?

— На це присягнути можу!

— От була би і запинка. Зараз би можна потягнути їх на слова, чи Мортко підмовляв їх. А як підмовляв, то, значить, в якій цілі?

Лице Матія при тих виводах чимраз більше прояснювалося. Втім нова думка знов засмутила його.

— Е, але як же ж їх віднайти, тих, що тоді почали зі мною бійку! Я їх зовсім не знаю і не міг опісля ніколи пізнати.

— І я їх не знаю, та й не звертав на них тоді уваги. Але, може, Стасюра? Мені здається, що з одним він щось говорив тоді.

— Господи Боже! Знов було би вогниво більше! Знов ближче до доказу. Та й ще хто знає, що визнали би ті ріпники! Ходім, Андрию, ходім до Стасюри!

Швидко зібрався і взувся Матій, живо повертався під впливом нового проблиску надії, немов разсм десять літ скотилося з його плечей. Так глибоко в серці того старого, горем з давніх літ битого чоловіка, вкорінена, була любов до єдиного близького йому чоловіка, так гаряче бажав він, щоби правда про його таємну погибіль вийшла на денне світло!

Бенедьо сам остався в хаті по виході обох побратимів. Він сидів і думав. Не процес займав його в цілім тім ділі,—хоч, розуміється, і процесові він бажав доброго виходу. Його найбільше займало оповідання Матія про бійку людей з зайдами і про крик небіжчика Максима: „Виженіть кровопийців з Борислава!“ А що,—думалося йому,—чи й справді це було б добре, як би вигнати кровопийців? Поперед усього: куди їх вигнати? Підуть на другі села, і там почнеться те саме, що тут

діється. А по-друге: самі не підуть, а що тут надерли грошей, заберуть з собою і в других місцях повернуть на те саме, на що тут повертали. Ні, це не врятує робучих людей!

Пізенько вночі вернув Матій додому. Він був дуже змінений проти попереднього: веселий, говіркий. Їх надії на Стасюру оправдалися. Одного з тих, що завели були в шинку бійку з Матієм, Стасюра справді знав, інші були з того самого села, що й той один, але всі вони вже від трьох літ не робили в Бориславі і сиділи на господарстві. Андрусь Басараб і Стасюра готові були свідчити в суді. Тож і рішився Матій завтра таки йти до Дрогобича до адвоката і зарадитися його, як і що діяти.

— Ну, тепер не втече чень той злодюга Мортко! — приговорював Матій, — тепер ми його за руки й за ноги такими доказами обкрутимо, що й сам не отямиться! Хоч то ніби Пан Біг не каже бажати другому лиха, але такому злодієві, бачу, не гріх бажати не то лиха, а й усякого безголов'я.

З таким побожним бажанням Матій і заснув.

VIII.

Звільна, важкою ходою повзли одностайні робучі дні в Бориславі. Бенедьо працював цілими днями при своїй фабриці, витичував пляни будинків, заправляв робітниками, нагладав за вчасним довозом цегли, каміння, вапна і всього потрібного, — а при всім тим обходився з робітниками так по-братерськи, так широко та приязно, немов хотів на кожнім кроці показати їм, що він їм рівний, їх брат і такий же бідний робітник, як усі вони, немов хотів

перепрошувати їх за те, що оце не по своїй волі став над ними наставником. А вечорами, по роботі, він не раз до пізньої ночі ходив у важкій задумі по болотистих вулицях Борислава, заглядав до брудних шинків, до тісних хат та комірок, де жили робітники, заходив в бесіду зі старими й малими і розпитував їх про їхнє життя й бідування. Тяжко ставало йому, коли слухав їх оповістей, коли дивився зблизька на нужду і погань їх життя, але ще тяжче ставало йому, коли бачив, що коштом тої нужди і погані збагачені визискувачі гордо їздять в пишних повозах, строяться¹ в дорогі шати і бризкають болотом на темну, похилену товпу.

Звільна, важкою ногою повзли дні за днями, і життя в Бориславі для робучих людей ставало чимраз тяжче і тяжче. Здалека і зблизька, з гір і з долів, з сіл і з містечок день-у-день сотні людей плили-напливали до Борислава, як пчоли до вулія. Роботи! Роботи! Якоїнебудь роботи! Хоч би й найтяжчої! Хоч би й найдешевшої! Щоб тільки з голоду не згинуть!—це був загальний оклик, загальний стогін, що хмарию носився понад головами тих тисячів високих, посинілих, виголоджених людей. Небо і землю наче заперло на залізні ключі, вся надія мужиків-хліборобів вигоріла разом з їх житом та вівсом на поруділих від спраги загонах. Худоба гинла за недостатчею паші. Не осталося нічого, як іти на заробітки, а заробітків то якраз і не було тоді ніяких в нашій Підгір'ю—крім Борислава. От і поперлися туди бідні люди з усіх сторін, хапаючися за

¹ Стро'тися—одягатися.

последнє, так, як той потопаючий хапається за стебелинку. Небо і землю наче заперло на залізні ключі, а бідні люди думали, що бориславські багатії будуть милостивіші від того і відчинять їм брами своїх багатств !..

А бориславські багатії тільки того й бажали! Вони віддавна потішалися надією, що аж порядний голод причиниться до великого зросту їх „гешефтів“. І ось вони не помилилися! Дешеві й покірні робітники рікою напливали до них, з сльозами напрошувалися на роботу, хоч би й за яку дешеву ціну,—і ціна справді пішла чимраз дешевша. А між тим хліб ставав чимраз дорожчий, до Борислава довозили його дуже мало і дуже неправильно, і робітникам не раз і з деяким грошем за пазухою приходилося мліти голодом. А вже ж певне те, що новоприходячим поліпшення було дуже мале, а тим, що жили раз-у-раз в Бориславі, погіршало дуже значно. Щотижня власники вривали їм плату, а супротивних заціткували згідними, насмішливими словами: „Не хочеш стільки брати, то йди собі та здихай з голоду, тут на твоє місце десять аж напрошується, та й ще за меншу ціну!“

Оце все передумав Бенедьо не раз і не два рази на своїх проходах по Бориславі.— А що,—думалося йому—якби всі ті тисячі людей та змовилися разом: не будемо робити, поки нам плату не побільшать? Адже чей власники не витерпіли би довго: у кого контракти на певний час, у кого векселі, що не будуть сплачені без продажу нафти й воску, мусіли би податися! Його думка роздразнена всіми безконечними образами бориславської нужди ціпко вхопилася за цю стебелинку і не

попускалася її. Але чим докладніше він розбирав цей спосіб рятунку, тим більше трудностей, ба й непоборних перепон він добачував в нім. Як довести до такої змови і єдності всю ту величезну громаду, в котрій кожний дбає тільки про себе, журиться тільки тим, якби не вмерти з голоду? А хоч би це й удалося, то знов певна річ і те, що багаті відразу не подадуться, що треба би не тільки грозити, але й сповнити грізбу, покинути всяку роботу. А чи тоді багаті не спровадять собі з других сіл інших робітників, і таким способом не знівечать цілий труд? А хоч би й удалося не допустити до того, то з чого ж будуть жити ті тисячі безхлібних та незарібних людей тут в Бориславі за час безробіття? Ні, нікуди нема виходу! Ні відки не сходить зоря рятунку!—І Бенедьо, доходячи до таких безнадійних висновків, стискав п'ястуки, притискав їх до чола і бігав вулицями, мов несамовитий.

При всім тим він нетерпеливо ждав найближчих сходи побратимства, надіючися при тій спосібності дійти до якоїсь більшої ясности в тім: що треба робити в теперішній хвилі. Він часом в своїх проходах по Бориславі стрічався з одним або другим із побратимів, і бачив, що всі вони якісь придавлені, мов прибиті до землі, що всіх гризе якесь важке і неясне очікування, — і те додавало йому надії, що чей же й з-поміж них хто прийде на яку добру думку. Дома Бенедьо мовчав. Старий Матій надто занятий був своїм процесом, що-вечір стиха шептав то з Андрусем, то з Стасюрою, то з іншими якимись ріпниками. Далі всі вони забралися до Дрогобича і не вертали

кілька днів, і самота ще тяжчим каменем налягла на Бенедьову голову. Важка і незвична для нього праця думок кинула його мов у гарячку, висисала прудко його сили. Він похудів і поблід, тільки його довгообразе лице ще дужче протяглося, тільки очі, мов два розжарені вуглики, неспокійно, гарячково палали глибоко в ямках. Але при всім тім він не покидав своїх думок, не тратив віри і прихильності до тих бідних людей, що безучасно, холодно і безнадійно з кожного закамарка позирали на неприязний світ і тихо, без опору готовилися вмирати. Бачучи їх, Бенедьо нічого не міг думати, а тільки глибоко, всім серцем і всіми нервами своїми почував: треба їх рятувати! Але як рятувати? О те як, мов о гостру неприступну скелю, ламалася йому думка, розбивалися його духові й тілесні сили; але він не тратив надії, що ту трудність можна буде побороти.

Одного вечора Бенедьо пізніше, ніж звичайно, вернув з роботи додому і застав під хатою Сеня Басараба, Андрусевого брата. Із звичайним виразом непорушного спокою на червонім, трохи обреза́лм лиці, сидів він на приспі під вікном і пикав люльку. Привіталися.

— А що, нема Матія?

— Нема. А Андрусь?

— Також ще не прийшов. Ані Стасюра.

— Видно, щось не абияке розпочали там у Дрогобичі.

— Будемо видіти,—бовкнув Сень і замовк.

— Ти чув, що сталося?—спитав він по хвили, входячи з Бенедьом до хати.

— Ні, або що такого?

— Причта.

— Яка?

— Ба, яка! Не стало одного панка. Знаєш, того, що то на нього так жалувався наш Прийдеволя, того касієра, тямиш?..

— Тямлю, тямлю! Та що з ним сталося?

— А що ж би таке! Від кількох днів десь подівся, а нині видобули його з ями. Вже й комісія приїхала, будуть бідне тіло краяти, нібито воно скаже, яким світом до ями дісталось, ще й за ребро на паль зачепилося!

Бенедя мороз пройшов за цим оповіданням.

— Якраз так, як з Матієвим приятелем, Іваном Півтораком!—прошептав він.

— Еге, якраз та й не якраз,—відказав Сень.— Того Мортко трутив, а цього...

Не доказав, але Бенедьо не допитувався далі, він ясно розумів Сеньові слова.

— Ну, і що ж?—спитав він по хвилі важкої мовчанки.

— Як то що? Носив вовк, понесли й вовка. А кінці в воді.

— А що люди на те?

— Які люди? Комісія? Комісія наїсть, нап'є, тіло покрає, пошкаматує, та й поїде собі.

— Ні, я не про комісію, а так, ріпники що кажуть?

— Ріпники? А що ж мають казати? Постояли, подивилися на небіжчика, головами похитали, дехто стиха шепнув: „Злодій був небіжчик, Бог би його побив!“, та й далі до роботи.

— Значиться, діло страчене, і праці шкода!—процідив крізь зуби Бенедьо.

— Як? Страчене? Шкода?—зачудований, допитував Сень.

— Другим від того не буде легше.

— Але одним злодіякою менше на світі.

— Ну, не бійся, на його місце завтра вже новий настане.

— Але буде бодай боятися.

— Овва, не знати чого! Як не відкриють, хто це зробив, то оголосять, що припадком поховзся, або що. А відкриють, ну, то візьмуть чоловіка і запакують, і кого буде злодій боятися?

Сень, зачудований, слухав тої бесіди. Він надіявся, що Бенедьо буде тішитися, а натомість стрінув закиди.

— Ба, то чого ж ти жадав би?

— Я хотів би, щоби, як що робиться, а ще й такий великий гріх на душу береться, то щоби вже робота була до чогось пригідна, щоби принесла якусь користь не для одного, а для всіх. А інакше, то я не знаю, пощо й зачинати.

— Еге-ге!—покрутив головою Сень, попрощався і пішов.

Ще тяжчі думи насіли Бенедю по виході побратима. „Що ж,—думалося йому,—може воно й так... може і ліпше, що одним лихим чоловіком менше на світі?.. Але чи від того ліпше добрим людям? Зовсім ні! Чи від того легше стане хоч би тим самим ріпникам, що тішаться його загибеллю? І то ні. Прийде другий касієр на його місце і буде так само або й ще дужче кривдити їх. От якби так за одним разом та всіх злих людей не стало... Але ні, це де-де-де!.. Що й думати про те! Радше про те думати, що в нас перед носом, що ми можемо зробити!“

Побратимство ріпників, до котрого так несподівано був прийнятий Бенедьо зараз на вступі в бориславське життя, живо зайняло відразу його мислі і надавало їм певний, хоч

зразу не дуже ясно витичений напрям. Вже в першій сходині, коли так глибоко поразили його уяву оповідання ріпників і їх домагання—виступити вже раз з якимсь видним ділом, тоді вже в думці його промелькнув образ такого побратимства, великого і сильного, котре могло би злучити до купи дрібні сили робітників, могло би здвигнутися тою сполученою силою і охоронити кожного кривдженого і страждущого робітника далеко ліпше, ніж це може зробити одинокий чоловік. Серед ненастанної праці думок, підсичуваної щораз новими, страшними, поганими та хапаючими за серце подіями, образ такого побратимства чимраз більше вияснювався і зміцнювався в Бенедьовій голові. Йому здавалося, що тільки таким з'єдиненням своїх власних сил до спільної помочі й оборони робітники зможуть на тепер добитися бодай деякої пільги для себе. І він постановив собі, будь-що-будь, виступити зі своєю гадкою на найближчій збірці побратимів і упертися цілою силою, щоби побратимство Андруса Басараба спровадити з небезпечної стежки—ненависти і помсти, котра на тепер, при їх малосильності, могла тільки кожному пошкодити, а не могла нікому допомогти,—а повернути увагу і силу побратимства на таку ширшу і спокійнішу та, як здавалося Бенедьові, разом з тим і кориснішу роботу.

Схід побратимів був назначений на неділю вечір. В полудень тої неділі повернули з Дрогобича Матій, Андрусь, Стасюра і ще деякі ріпники. Матій був дуже веселий, говіркий і широкий, але, коли Бенедьо питався його, що чувати і що робили так довго в Дрогобичі, він тільки поцмокував і відповідав:

— Усе добре, небоже, все добре!

Ще не стемнілося гаразд і Матій лише що засвітив на припічку каганець, наповнений земним воском, коли до хати ввійшли гурмою побратими. Попереду всіх вшмигнувся, мов ящірка, Деркач, мовчки звітався з Матієм і Бенедьом і почав по-своєму нипати з кута до кута, засукувати руки та зиркати на всі боки. Далі повходили другі: брати Басараби, понурі і мовчазливі, як звичайно; Стасюра дуже щиро стиснув Бенедя за руку, всі інші також обходилися з ним, як з рівним, як зі „своїм чоловіком“. На самім послідку ввійшов Прийдеволя. Його молоде лице було якесь бліде і мов зіссане, косим поглядом він позирав довкола і все мимоволі держався в темнім куті близько порога. В цілім товаристві якось менше було руху, менше гамору, ніж звичайно. Всіх немов щось давило, хоч ніхто й не признавався до того. Всі чули, що, хотя чи нехотя, вони наближаються до якоїсь важної події, в котрій прийдеться їм виступити одверто і сильно. Недавній випадок з убийством касієра був — усі почували це — передвісником нового звороту в діях Борислава. Але який це мав бути зворот, що за нові події наближалися і як їм стати супроти них, цього наші побратими не знали, хоч кожний надіявся, що чей же на спільній нараді подекуди все те проясниться. Не диво отже, що нинішні сходи зачалися понурою, важкою, очікуючою мовчанкою, що побратими зійшлися всі в повнім числі і ще навіть перед звичайним часом: кожний знав, що супроти чимраз тяжчого життя в Бориславі, супроти день-у-день більшої нужди та напливу незанятих, шукаючих

праці рук мусить щось зробитися, — але що і якими силами, цього ніхто не вмів собі сам вияснити, і цього іменно вияснення кожний ждав від спільної ради.

Один тільки Андрусь Басараб немов не почував нічого надзвичайного. Він засів на своїм місці коло стола під вікном і окинув оком товариство.

— Ну, всі зібрані, — сказав він, — можемо зачати своє діло. Ану, Деркачу, за палицями!

Деркач, послушний і звинний, уже протискався крізь стоячих серед хати побратимів, коли втім старий Стасюра встав і просив о голос.

— Ну, що там такого, — сказав неохітно Андрусь, — говори, побратиме Стасюро, хоч, я думаю, все таки ліпше було би, щоби у Деркача ті палички були під руками. Не завадить закарбувати, скоро що цікавішого.

— Ні, — сказав твердим голосом Стасюра, — я не буду говорити нічого такого, що здалося би до карбування.

— Ну, а що ж такого? — спитав Андрусь і знов звернув по всіх побратимах. Він побачив, що ті сиділи або стояли з похнюпленими лицами і не дивилися на Стасюру, а тільки немов готувалися слухати його бесіди. Андрусь покмітив, що вони змовилися.

— Те, побратиме Андрусю, — говорив сміливо старий ріпник, — що пора би нам найти собі яку іншу, ліпшу роботу, аніж те карбування. Що ж то ми, діти, чи що? У побратима Деркача цілі в'язанки покарбованих палиць, а яка з них користь? Кому що допомгло те карбування?

Андрусь зачудованими очима дивився на старого. Справді, в такий спосіб ніхто ще тут

не говорив, і йому самому в голові повернулося питання: „Та й справді, до чого здалося карбування?“ Але що на таке питання він зразу не находив достаточної відповіді, то й рішився стояти далі на своїм, щоби викликати ближчі вияснення.

— Кому допомгло? — сказав він звільна. — Ну, але чи для якої помочі ми це робимо? Чи ти забув, що ми це робимо для помсти?

— Для пімсти, так, так! Але як же ти тими палицями будеш мститися? Як мститися, то я гадаю, що треба іншого способу, а не тратити дармо час на дитячій забавці. Як мститися, то треба сили, а з тих палиць тобі, певно, сили не приросте.

— Так, — відповів Андрусь, — алеж михотіли, як прийде пора, зробити правдивий суд над своїми кривдниками, щоби мати чисту совість.

— Пуста наша робота, — сказав на те Стасюра. — Чисту совість ми й тепер можемо мати, бо кожний чує аж надто добре, скільки і що і як терпить. А щоби помститися, щоби зарадити лиху, треба, крім чистої совісти, ще й сили, а в нас що за сила?

— Так, так, — загули довкола побратими, — що в нас за сила? Хоч би у нас було й три вози накарбованих палиць, то це нам не додасть на три п'яді більше сили!

— Га, а відки ж нам сили взяти? — спитав Андрусь.

— Треба припускати більше людей до свого побратимства, треба громадити всіх до купи, вказати всім одну ціль, — відозвався Бенедьо.

Всі зирнули на нього якось недовірливо і боязко, тільки один Стасюра притакнув радісно:

— І я так кажу, і я так кажу!

— Алеж бійтеся Бога, побратими, чи ви подумали, що з того вийде? Перший-ліпший заволока видасть нас, прискаржить у місті, і нас усіх пов'яжуть і засадять до Самбора, як розбійників! — сказав Андрусь.

Морозом перейняли ті слова побратимів, і всі вони неспокійно й цікаво позирнули на Бенедя, мов очікуючи, що він на те скаже.

— Може то й правда, — сказав Бенедьо, — але як правда, то що це значить? Значить, що з такими цілями, з якими ви досі носилися, не можна показуватися між людей. Що, хочаби згромадити їх до купи, треба їм показати не саму помсту, бо помстою ніхто ситий не буде, але треба їм показати якусь користь, якусь поміч, якесь поліпшення!

— Еге-ге, все він свою поміч тиче! — відозвався від дверей грубий голос Сеня Басараба за той час, коли Бенедьові з великого зворушення не стало духу в грудях і він замовк на хвилю. Він чув, що його кров зачала розігріватися, що думки, котрі досі так уперто йому не давалися, тепер мов якимсь чудом плили і розвивалися в його голові. Слова Сеня Басараба, напівгнівні, напівзгідні, були для нього тим, чим острога для біжучого коня.

— Так, я все про поміч говорю і не перестану говорити, бо мені здається, що тільки ми самі можемо собі допомогти, а більше ніхто нас не порятує. Аджеж нашим панам не йде про те, щоби робітникові ліпше жилося. Вони ще якби могли, то погіршили би його життя, бо їм аж тоді добре, як робітник до посліднього доведений, не має чого хопитися і мусять здатися на їх ласку й неласку. Тоді вони

присилують його до всякої роботи і заплатять, що самі схочуть, бо для нього, голодного та голого, нема вибору! Ні, тільки ми самі мусимо помагати собі, як не хочемо до віку оттак пропадати. А мститися, вважайте самі, до чого то доведе. Від ніякої помсти нам ліпше не буде, хіба ми схотіли б зробити в цілім краю яку війну, або що! А так: покараєте цього або того кровопийцю, на його місце другий уже давно нагострився. Та й навіть постраху не буде на них, бо прецінь будете примушені робити все потаємно, то й ніхто не буде знати, хто це і за що зробив. А як дізнаються, ну, то ще гірше, бо беруть чоловіка і кинуть, і гний! Я гадаю, що треба нам добре застановитися і шукати іншого виходу.

Знов замовк Бенедьо, мовчали і всі побратими. Бенедьові слова невдержимою силою втискалися до їх переконань, але, на нещастя, вони валили те, що там досі стояло: надію на помсту, але натомість не ставили нічого нового. Один тільки Сень Басараб, сидячи на порозі з люлькою в зубах, похитував недовірливо головою, але не говорив уже нічого. Сам Андрусь, хоч, очевидно, весь той новий поворот в думках деяких побратимів був, бачилося, для нього дуже неприємний і непожаданий,—а й він склонив свої потужні плечі і опустив голову: Бенедьові слова заставили і його задуматися.

— Добре то було би, то певно,—сказав він вкінці,—але як це зробити, як помагати собі самим, коли у нас сили нема й настільки, щоби кожний сам собі поміг?

— Отже то й є, що в одинокого нема сили, а як їх збереться багато, то й сила буде. Ти

один сотнарового каменя не підоймеш, а кілька нас підойме його як ніщо. Велика річ для ріпника при ськім-такім зарібку дати на тиждень шістку складки, а най збереться сто таких, то вже маємо десять ринських тижнево і можемо бодай в наглій потребі запомогти кількох нещасливих! Чи правду я кажу, побратими?

— Гм, та воно то правда, розуміється, так, так!—почулося з різних боків. Лиш там в куті коло дверей понуро мовчав Прийдеволя і недоволено воркотів Сень Басараб:

— Добре йому, міському чоловікові, говорити про складки! Ану трібуйте, чи на весь Борислав найдете десять таких, що вам схотять давати ці складки!

— Ну—відказав на те живо Бенедьо,—це вже ти, побратиме, так собі на вітер говориш. Ось нас тут є дванадцять, і я думаю що кожний з нас радо до того пристане.

— Пристанемо, пристанемо!—загули деякі побратими.

— Тільки треба добре над тим обадитися, на що складається ті гроші і що з ними робити!—сказав з повагом Андрусь.

— Ну, розуміється, так таки зараз і обрадньо!—підхопив Стасюра.

— Ба ні,—сказав Бенедьо,—поперед усього треба знати, чи взагалі маємо складати складки, чи ні. Тут, бачу, деякі побратими не раді тому, хотіли би, щоби все осталося так, як досі...

— Ти бо також крутиш,—перервав йому бесіду напівгнівню Матій, котрий досі мовчки сидів коло Андруся, зразу немов думаючи о якихось сторонніх речах, але чим далі, тим

цікавіше і уважніше прислухувався до всього, що говорилося в хаті, — ти не питай, чи то кому приємно чи неприємно слухати. Знаєш щось доброго і розумного і для всіх корисного, то виїзжай з тим на „пляц“, говори просто з моста. Як побачимо, що твоя рада ліпша від других, то приймемо, а як твоя буде гірша, то аж тоді можеш нас перепрошувати, що дурницями час нам забираєш!

По такій досадній заохоті Бенедьо зачав говорити „просто з моста“.

— Бо то, — зачав він, — знаєте, як маємо піти на складки для своєї помочі, то вже треба зовсім усе змінити, не так як досі було. Карбування всяке на бік, головництво на бік — (при тих словах Бенедьові здалося, що гарячково палаючі очі Прийдеволі з темного кута зирнули на нього і пропалюють йому лице своїм їдким, палким поглядом, і він спаленів і похилив лице додолу), — зовсім інакше треба говорити до людей. Не помсту їм показувати, а рятунок. Розуміється, кривди і злочинства не закривати, але наводити людей на те, щоби в'язалися до купи, бо проти багатів та силачів один одинокий робітник не встоїть, а всі як зберуться до купи, то певно борше зможуть устояти.

— Зможуть устояти? — відозвався знов невірний Сень, — рад би я знати, як зможуть устояти? Чи всилують багатів, щоби більше за роботу платили, чи що?

— А що ж, не могли би всилувати? — підхопив живо Бенедьо. — Ану, якби так усі змовилися і сказали: не підемо робити, поки нам плата вища не буде? Що тоді багаті зробили би?

— А! А й справді! От гадка добра!— скрикнули побратими в один голос. Навіть Андрусеве лице трохи роз'яснилося.

— А що зробили би, — відповів Сень, — напровадили би з усіх світів нових робітників, а нас нагнали би.

— А якби ми стали лавою і не пустили тих нових і просили їх, щоби заждали хоч доти, доки наша справа не виграє? Можна би в таких разі повисилати своїх людей і по околичних селах, щоби там оголосили: до такого і такого часу не йдять ніхто до Борислава, поки наша війна не скінчиться!

— Гурра! — закричали побратими, — то мені рада! Війна, війна з багачами і здирцями!

— Ну, і я гадаю, що така війна ліпша, ніж усяка друга, — говорив далі Бенедьо, — раз тому, що то війна спокійна, безкровна, а по-друге й тому, що можемо підняти її зовсім одверто і сміло, і ніхто нам за неї нічого не може зробити. Кожний, скоро що до чого, може сказати: не йду на роботу, бо замало платять. Заплатять стільки й стільки, то піду, та й годі.

Радість побратимів була дуже велика, коли почули ту раду, а й сам Бенедьо тішився не менше від других, бо рада прийшла йому до голови зовсім несподівано, в жарі суперечки з Сеньом Басарабом.

— Ба, добре ти кажеш: війна, перестати робити! Але хоч би й усі пристали на те, то скажи ти мені, будь ласкав, з чого вони будуть жити за той час безробітці? Адже тяжко й погадати, щоби багачі зараз першого дня та пом'якли і згодилися добровільно давати нам більшу плату. Може, прийдеться

сидіти без роботи й тиждень, або й ще довше, ну, то з чого тоді вижити стільки народу?

Закид був справді важкий, і лиця робітників знов посумніли. Їх свіжо розбуджена надія на таку новітню війну і перемогу над багачами була ще дуже слаба і непевна і зараз за першим закидом почала бліднути.

— Отжеж то на те треба зробити складки, щоби забезпечитися на таку пригоду. Аж якби з тих складок набралася вже сума порядна, така що вистала би, візьмим, на тиждень, або на два тижні, то тоді можна робити змову. Розуміється, тих, котрі не хотіли би належати до змови і йшли опісля на роботу, тих зараз чи по волі, чи по неволі, за карк та й геть з Борислава, нехай не псують нам діла. Так саме під час безробітці могли би наші такі люди найматися де на іншу роботу, до лісу, до тесельки або де, тільки щоби не до нафтових робіт. Таким способом ми швидко зламали би ту панську пиху і добилися певно ліпшої плати.

— Добре говорить! Так треба робити! Добра рада!— відзивалися ріпники. Почався живий гамір в хаті, всі нахвалялися, що прикрутять дерунів нога попри ногу, кожний давав свої ради і не слухав чужих, кожний доповнював і лицював Бенедьову думку, прикроюючи її до своєї вподоби. Один тільки Сень Басараб сидів мовчки на своїм місці і з жалем дивився на ту рухливу громаду.

— Що з ними зробиш,— воркотів він,— коли вони готові бігти за кожним, хто їм дватри красні слова покаже! Ну, про мене, нехай біжать за тим медівником, будемо видіти, як їм посмакує. Але я своєї стежки не покину!

А ти, побратиме? — обернувся він до Прийдево-
лі, що все ще стояв в темнім куті і непевно
позирав то на Бенедя, то на гамірливих, жи-
влених ріпників.

Він стрепенувся, коли Сень заговорив до
нього, а опісля швидко сказав:

— І я, і я з вами!

— З котрими вами?—спитав гризко Сень,
— бо тут ми тепер, як бачиш, двоякі. Чи
з ними от, чи зі мною і братом?

— Так, з тобою і братом! Ти чув, що цей
про головництво говорив? Мов розпеченим
ножем мене в серце шпигнув.

— Е, але ти знов так дуже тим не тур-
буйся!—уговорював його Сень тихим голо-
сом.—Що ж такого великого сталося? Адже
той собака певно заслужив на те. Ти забув
про свою?...

— Ні, ні, ні, не забув!—перервав Прий-
деволя.—Певно, певно, що заслужив! Сто раз
заслужив!..

— Ну, так чого ж тут гризтися? Хіба суду
боїшся? Не бійся, комісія поїхала в тій доб-
рій вірі, що він сам упав до ями; ще хазяїна
на кару засудять, чому яму не заткав!

— Ні, ні, ні,—знов якось гарячково-боліс-
но перехопив Прийдеволя,—не боюся комісії!
Що комісія? Мені здається навіть, що якби
комісія... тее... викрила, то мені легше бу-
ло би!

— Тьфу, най Бог боронить, ти що таке
торочиш?

— Послухай лишень, Сеню,—шептав Прий-
деволя, нахилившись до нього і судорожно
стискаючи своєю міцною рукою його плече,—
мені здається, що той... панок, знаєш... той,

що в ямі погіб, що він не був винен, що то котрийсь другий усе зробив, або що!

— Як? Як? От також щось! Хіба ж він не був при тім?

— Так, так, був, і сміявся навіть, але чи вже за те смерть, що сміявся? А може він не робив нічого, а тільки ті?

— Але відки тобі такі думки до голови приходять, хлопче? — запитався зачудований Сень. — Впав батько з гори, дідько його бери! Погіб той, ну і добре!

— Але, як він не винен? Знаєш, як я здибав його і вхопив у руки, і він почув, до чого це воно йде, то так спищав: „Даруй життя, даруй!“ А як я в тій же хвили пхнув його... знаєш... то він тільки зойкнув! „Не винен, не винен!“ Опісля задудніло, затріщало, я полетів геть. Але той голос його все зі мною, все в мені, так і чую його! Господи Боже, що я зробив! Що я зробив!

Бідний парубок заламував руки. Сень дармо старався потішити його. Йому все здавалося, що вкинений в яму касієр був невинний.

— Ну, як той був невинний, то ти поправся,— сказав вкінці роззлоблений Сень,— і пішли й винних тою самою дорогою! Нехай невинний дармо не покутує!

Ті слова були мов удар обуха для Прийдеволі. Оглушений ними, він похилив голову і знов затисся в свій кут, не говорячи й слова.

А між тим побратими кінчили нараду.

— Головна річ тепер,— говорив Бенедьо,— вербувати людей до нашої кумпанії. Хто з ким на роботі стоїть, або в шинку здиблється,

або на вулиці розбалакається, зараз і нав'язувати про те! Все розказувати: яка плата нужденна і який рятунок можливий. І складки збирати. Я гадаю, щоби кожний збирав між своїми знайомими, а назбиране щовечора віддавав головному касієрові, котрого тут нині треба вибрати.

— Добре, добре, треба вибрати касієра!— гукали всі. — Ану, кого би тут на касієра?

Радили то цього, то того, вкінці стало на тім, що нема ліпшого касієра, як Сень Басараб.

— Що, — сказав неприязно Сень, почувши це, — я мав би бути вашим касієром? Ніколи! Я віднині й зовсім не хочу належати до вас! Ані я, ані мій брат.

— Не хочеш належати? А то чому? — скрикнули всі.

— Бо ви сходите з тої дороги, на котру раз стали при здоровій застанові. Я своїєї дороги не попускаю!

— Але хто ж яку дорогу зміняє? — сказав Андрусь. — Тут зовсім нічого не змінюється!

— Що? І ти з ними? — спитав понуро Сень.

— Так! З ними!

— А присягу забув?

— Ні, не забув.

— А ногами топчеш, хоч і не забув.

— Не топчу! Послухай лишень і не фуріюйся!¹

І Андрусь приступив до нього і почав щось стиха говорити йому до вуха, що зразу, бачилося, не припадало йому до смаку. Але чим

¹ Фуріятися—сердитися.

далі, тим більше випогоджувалося Сеневе лице, і вкінці майже радісно скрикнув він:

— А, коли так, то добре! А я, дурний, і не догадався! Здорові, побратими, буду вашим касієром і надіюся, що не пожалуетеся на мене!

— А тепер ще одне,—сказав сильним, радісним голосом Бенедьо, котрий нині раптом із звичайного побратима став немов головою і провідником усіх. — Побратими-товариші! Ви знаєте, я простий робітник, як усі ви, виріс в біді і нужді, бідний мулярський помічник і більше нічого. Несподівано й непрошено впала на мене панська ласка і мене Гаммершляґ поставив майстром, а далі і будівничим коло нової нафтарні. Дякувати йому не маю за що, бо я його не просив о ласку, а тільки йому ж з того користь, що не потребує окремо платити будівничого. А мені дає по три ринські денно; як на мене, бідного робітника, то це сума дуже велика. У мене в Дрогобичі бідна стара мати, їй мушу послати щотижня часточку зі свого зарібку, нехай два ринські, другі два ринські спотребую через тиждень для себе; значиться, лишається за кожний тиждень ще чотирнадцять ринських. Усе те я обіцяюся давати до нашої каси!

— Гурра! — закричали побратими, — нехай жиє побратим Бенедьо! Я також обіцяю по ринському на тиждень! Я по п'ять шісток! Я по п'ять шісток! Ось мої три шістки! Ось мої! Ось мої!..

Бенедьова бесіда, а ще більше його приклад розбудили у всіх запал і охоту. Сень Басараб тут таки зібрав на початок дещо грошей, а Прийдеволя, котрий знав крихітку

письма і котрого Сень упросив собі за помічника, попризначував столярським оливцем на куснику бібули з тютюну, що хто дав.

Весело розійшлися побратими, радісні надії виринали в їх головах з-поза темних теперішніх сумороків і пестили їх щирі серця, мов схід сонця рожевим блиском красить пусті, каменисті і сумовиті вершини Бескиду.

IX.

Восени, коли квіти вже повідцвітали, спадь не паде і бджоляче жниво скінчилося, починається на якийсь час голосне, гамірливе життя в уліях. Бджолш, так як і хрищений народ, скінчивши свою нелегку роботу, люблять погуторити, зібратися купками перед очками та коло затворів, погомоніти та потріпати крильцями. Зразу зовсім ще не можна порозуміти, що воно таке і до чого йде. Ще в улію не сталося нічого нового. Ще кілька пильніших робітниць уперто вилітають щодень на поле, щоби по цілоденнім шуканню вернути вечером домів з невеличким здобутком на лапках. Ще ситі трути гордо побренькують собі, проходячися поміж наповнені медові комори та виходячи що день Божий в полудень на верх улія погрітися на сонечку, подихати свіжим повітрям, розправити і розмахати неробучі крилечка. Ще, бачиться, цілковитий спокій, примірна згода в улію. А між тим уже в улію іншим духом повіяло. Бджоли-робітниці якось таємничо шепочуть поміж собою, якось підозріло похитують головками, якось зловіщо стрижуть своїми щипчиками та пручають своїми лапками. Хто його знає, до чого це все і що таке готується в бджолячій царстві?

Трути певно того не знають, і по-давнім, ситенько наївшись, гордо побренькують собі, проходжуючися поміж наповнені медові комори та виходячи що день Божий в полудне на верх улія погрітися на сонечку, подихати свіжим повітрям, розправити і розмахати неробучі крилечка...

От таке саме почало діятися і в Бориславі в кілька днів по описаній нараді. Хто його знає, відки й як, досить того, що новим духом повіяло в Бориславі. І коли звичайно нова хвиля свіжого повітря найперше і найсильніше помітна в горішніх верствах, то тут сталося зовсім противне. Спідні, густі і сірі верстви перші почули новий повів, перші стрепенулися від нього. І хто його знає, відки й як воно почалося! Ні з цього, ні з того при корбах, при млинках, при воскових магазинах, по шинках при горілаці, усюди почалися між ріпниками розмови про те, як то всім тяжко жити, яка тяжка робота в Бориславі і як багачі без суду, без права, по своїй волі уривають чимраз більше з платні, кривдять, і туманять, і поштурхують і ще й висмівають обдурених робітників. І ніхто не був би міг сказати, від кого почалися ті бесіди, бо у кожного всі ті важкі історії здавна глибоко закарбовані були на власній шкірі і стверджені власним досвідом. Раз почавшись, розмови ті вже не втихали, а ширилися чимраз далі, ставали чимраз дужчі і голосніші. Всі люди немов би аж нині побачили своє сумне, безвихідне положення, не хотіли й говорити про ніщо інше, і кожна їх розмова кінчалася болючим, важким питанням: „Господи, чи вже ж так нам вічно мучитися? Невже ж нема для нас виходу?”

Невже ж не можна тому лиху порадити?“ Але поради не було ні відки. А розмови проте не втихали, навпаки — ставали чимраз голосніші і різкіші. Люди, котрі зразу говорили про свою біду рівнодушно, мов про неминучий засуд, при ближчій розвазі і по довгих розмовах зі знайомими, щирими приятелями та старшими ріпниками або взагалі бувалими людьми, почали переконуватися, що так воно не є, що лиху можна би допомогти, але, не видячи і не знаючи, як можна би допомогти, почали нетерпеливитися, ставали роздразнені, ходили і говорили мов у гарячці, хапали пильно кожне слово, котре могло їм прояснити їх безпросвітне положення. Аж до найдальших хаток, до найтемніших закамарків доходили ті розмови, розбігалися на всі боки, мов огонь по сухій соломі. Малі хлоп'ята-лип'ярі, дівчата та молодиці, що в кошарах вибирали віск із глини, — і ті заговорили про бідність свого положення, про те, що конче треба їм деяк радитися з собою і шукати для себе рятунку.

— І ти тої самої співаєш? — говорили не раз старші ріпники, всміхаючися та слухаючи нарікання молодих хлопаків.

— От так, нібито нам не така сама біда, як і вам? — відповідали молоді. — Та бо нам ще гірше, ніж вам! Вас і не так борзо¹ відправлять від роботи, вам і не так живо з платні урвуть, а хоч і вривають то все таки вам більша плата, ніж нам. А їсти ми потрібуємо так само, як і ви!

— Але хто ж вас навів на такий розум, що треба собі який рятунок давати?

¹ Борзо — скоро.

— А хто мав нас наводити? Нібито чоловік і сам не знає, що, як пече, то треба прикладати зимного? Та й ще якби то не так дуже пекло! А то видите, дома голод, не зародило нічого, тато й мама там десь пухнуть та мруть з голоду, гадали, чей хоч ми тут дещо заробимо, що самі прожиемо і їм хоч щото поможемо, а тут от що! І на стільки не можемо заробити, щоби самим прожити в тій проклятій ямі! Народу натислося, за роботу тяжко, плата мала і чимраз ще меншіє, а тут ще злодії-багачі хліба не довозять, дорожню от яку зробили: до хлібця докупитися тяжко! Ну, кажіть самі, чи можна так жити? Радше вже або зовсім відразу згинутися, або деяк порятуватися!

В таких словах велися звичайно розмови між ріпниками і такі підносилися жалоби з усіх боків. Слова такі мусили трапляти до переконання кожному, хто мав і на своїх плечах двигати чималий тягар власної своєї нужди. Особиста кривда, особиста нужда і грижа кожного робітника переказувалася другим, ставалася часткою загальної кривди і нужди, доливалася, мов краплина до бочки, до суми загальних жалоб. І все те, з одного боку, давило і путало людей, непривичних до важкої праці мислення, але, з другого боку, дразнило й лютило їх, розрушувало нерухливих та рівнодушних, розбуджувало очікування і надії, а чим вище настроєні були очікування і надії, тим більше уваги звертали люди на своє положення, на кожну, хоч і як маловажну, подію, тим більше ставали вразливі на кожну нову несправедливість і кривду. Сварки між робітниками і надзірцями ставали тепер чимраз

частіші. Надзірці ті привикли були віддавна вважати робітника за худобину, за річ, котру можна втурити, де хочеться, копнути ногою, викинути, коли не сподобається, супроти котрої навіть смішно говорити про якесь людське поведіння. А й робітники самі, звичайно вибірки з найбідніших, від маленьку прибитих та в нужді заниділих людей із околичних сіл, зносили терпеливо ту наругу, до якої призвичаювало їх тяжкими товчками від дитинства їх убоге життя. Правда, часом лучалися і між ними дивним способом уцілівші, міцні, неполамані натури, як от брати Басараби, але їх було мало, і бориславські багаті дуже їх не любили за їх непокірливість і гострий язик. Але тепер нараз почало все змінюватися. Найсмирніші робітники, хлопці й дівчата, котрих досі можна було, не стісняючися ні трохи, кривдити і ганьбити,—і ті замість давніх жалібних мін, просьб і сліз ставилися тепер гостро та грізно. А що найдивніше, то те, що в кошарах, де попереду кожний терпів, робив і журився сам про себе, якимсь чудом вродилася дружність і співучастя всіх за одним, за всіми. Ненастанна, живий обмін думок, почуття власної недолі, зміцнене і піднесене почуттям недолі других, виробило ту дружність. Скоро тільки багач причепився несправедливо до робітника, почав ні з цього, ні з того лаяти та ганьбити його — вся кошара обрушувалася на нього, притишувала його то лайкою, то насміхами, то погрозами. При тижневих виплатах почалися тепер чимраз бурливіші та грізніші крики. За одним покривдженням вступалося десять товаришів, до них не раз прилучувалося ще других десять з других кошар і всі вони

юрбою ввалювалися до канцелярії, обступали касієра, кричали, допоминалися повної виплати, грозили і звичайно ставили на своїм. Пани зразу кидалися, кричали, грозили й собі ж, але, видячи, що ріпники не уступають і не пуджаються, але противно чимраз більше роз'яtringуються, уступали. Вони на разі ще не признавалися самі собі, що положення стало вже не те і може статися грізне, — вони ще, а особливо великі власники, походжали собі гордо по Бориславі, з пишна позирали на робітників і радісно затирали собі руки, чуючи, що голод по селах змагається, видячи, що людей з кожним днем більше прибуває до Борислава. Ще вони й не подумували ні про що, як тільки про свої спекуляції, ще й не снилося їм, що робітники можуть якимнебудь способом перебуркати їм їх пляни і допімнутися серед тої погоні за золотом також і свого кусника. Ще вони спали спокійно і не чули чимраз голоснішого гомону внизу, не чули понурої духоти в повітрі, котра звичайно залягає перед бурею.

І скоїлася та важна переміна серед бориславських робітників несподівано швидко. Аж самі наші знайомі побратими, котрі дали перший товчок до тої переміни, аж самі вони здивувалися, видячи, яким голосним відголосом лунають по Бориславі їх слова. Навіть самі недовірливі з-поміж них, котрі нерадо гляділи на перемену в цілях і роботі побратимства, навіть брати Басараби, видячи, як пильно хапають ріпники їх слова і як живо розвивають їх далі по-своєму, почали щиріше приставати до нового руху. Вони виділи, що Бенедьо і Стасюра правду говорили, кажучи, що треба вийти з дотеперішнього тісногурт -

ковото побратимства і понести своє слово і свою думку між широку громаду, а тепер переконалися, що серед тої громади ґрунт добре приготований під засів такого слова, і що те слово через розширення в громаді не то що не втратить нічого, але, противно, набере великої сили. Зрештою, брати Басараби, а за ними й деякі другі завзятіші побратими не ставали оконечно на тім, що радив Бенедьо, а думали так, що коли б не вдалася Бенедьова рада (а в її удачу вони й тепер ще мало вірили), то тоді можна буде повернути цілу величезну силу збентеженої робітницької громади на інше діло, на те діло, для котрого вони в першім початку зав'язали своє побратимство. Тому то вони по довшій розвазі не тільки не банували на Бенедя за те, що своїми радами відвів побратимство від його первісного напрямку і попровадив його за собою по іншій стежці а, противно, вони були йому вдячні за те що мимо своєї відомости він прийнявся єднати для їх цілей більшу силу і прийняв на себе провідництво туди, куди вони досі не осмілювалися ступити. Вони проте взялися широко працювати для Бенедьових думок, знаючи, що коли б удалося ті думки вповні перевести, то по дорозі зробилося би й те, чого вони бажали; а коли не вдасться Бенедьова думка, то сповнення їх первісної цілі буде тоді ще певніше. Значиться, сьак чи так, а Бенедьо, працюючи для всіх робітників, працював і для них.

Зате яке життя, який рух пішов тепер в невеличкій хаті край Борислава, де жили Матій і Бенедьо. Щодень вечорами приходили побратими по два, по три, розповідали, як іде

діло, як приймають ріпники їх слова, як домагаються ради, як виступають проти панів. Народи тривали не раз досить довго, і перед очима наших знайомих чимраз ясніше виднілася дорога, котрою далі треба ступати. Ще в самім початку, коли наші побратими рішили вербувати до свого побратимства широку громаду бориславських ріпників, вони цілі два вечори нараджувалися над тим, як це почати, щоби і найлегше доказати свого, і не звернути передчасно на себе увагу. Тоді ще в живій пам'яті були переслідування і арештування поляків-учасників повстання 1863 р., і деякі побратими виразили свій страх, щоби в разі викриття поліція не насіла на них і не обвинила їх о який бунт, — а в таким разі і вся робота пропала би за ні за що. Вкінці Бенедьо порадив так: в першій початку піддавати робітникам свої думки немов з боку, випадково, повільно, а вперто, в кожній розмові, будити у всіх почуття свого бідного, нужденного положення і zarazом показувати всім в дальшій далечині можливість поправи. Таким способом, — говорив Бенедьо, — між людьми прокинеться неспокій, роздрознення, бажання поправи, — одним словом, витвориться серед маси ріпників напруження, котре, зручно піддержане і побільшуване, дасться в відповідній хвилі повернути раптом і з великою силою в діло. Та рада дуже подобалася всім побратимам, і вони прирекли за нею поступати. Не пройшло й двох тижнів, а та ціль була майже вповні досягнута. Робітники по роботі юрбами ходили по Бориславі, гомонячи та нараджуючися; шинки пустіли чимраз більше, а роздрознення і неспокій між народом чим далі змагалися.

і нетерпливі побратими чимраз голосніше домагалися, щоб уже раз виступити їм одверто і взяти на себе провідництво в широ-
кім робітницькім руху. Але Бенедьо, а за ним і брати Басараби стояли на тім, що треба ще трохи подождати, поки вище і бурливіше не битимуть хвилі робітницького роздрознення.

А ті хвилі, двигані правдивою нуждою і притиском, піддувані зручно пекучо-правдивими словами побратимів, били чимраз вище і бурливіше. Простий чоловік — ворог усякого довгого думкування та міркування. Правда, власним розумом не швидко він доходить до ясної оконечної думки, томиться довго засів-
шою йому в голову гадкою, — але коли вона усядеться і проясниться у нього, зложиться в оконечний, твердий і ясний образ, тоді вже йому не до забавки, не до міркування, тоді він усією силою свого ества преться зроби-
ти думку свою ділом, тоді конечна боротьба між ним і противниками його мислі. От так само було й тут. Бачилося би, і не велика річ чоловікові, що терпить щоденну нужду та кривду, прийти до почуття тої нужди і кривди, — а прецінь як пізно прийшли до того почуття бориславські робітники! І бачилося би, що такого великого в тім почуттю, самім безвідрад-
нім та сумнім! А між тим якого неспокою наробило, яку бурю підняло воно в головах усіх робітників! І швидко з безвідрадного та сумного чуття виродилося грізне завзяття, мимовільна дружність і непокірливість своїм кривдникам. Від слів почало доходити до діл. Ось одного дня пронеслася по Бориславі вість, що там, а там робітники потурбували в якімсь завулку касієра, котрий замість звичайних

двох центів¹ положив собі був брати у робітників по чотири центи „касієрного“ від одної шихти, т. є. від одного 12-годинного робучого дня. Та вість була немов знаком, за котрим швидко по собі слідувало більше подібних випадків. За кожною вісткою з подібною подією росло завзяття і відвага ріпників. Вони вже прямо в очі всяким касієрам, надзірцям та контрольорам почали нахвалятися, що не будуть довше терпіти над собою кривди. Страх почав падати на всякі людські п'явки. А коли одного дня пронеслася по Бориславі чутка, що коли один надзірець несправедливо зарахував якусь високу кару ріпникові, а касієр при виплаті хотів йому потрутити ту кару з платні, то ріпники підняли при касі великий крик і гамір, почали жадати перед себе надзірця, щоби виправдався, за що це таку кару наложив на їх товариша. Надзірець сховався десь, касієр жартом, щоби їх позбутися, сказав їм: „Ідіть і шукайте його, а як знайдете, то приведіть його сюди за вухо!“ Ріпники з оглушуючим криком кинулися на всі боки і по хвилі найшли надзірця, почали з ним шарпатися і таки силою справді за вуха притягли його до касієра, розуміється, привели потовченого, подряпаного і з понадриваними вухами. І хоч кількох ріпників за те арештовано і заперто в громадським арешті, то прецінь між ріпниками та вість наробила великого розголосу і шуму, а на панів кинула чималий пострах. Ріпники того самого таки вечора величезною юрбою, під проводом братів Басарабів, пішли до бориславського війта і випросили у

¹ Цент — менше копійки.

нього на волю всіх арештованих, — і величезний сміх радості пішов поміж робітниками. Пісні і погрози загули по вулицях Борислава, увільнених опроваджували від шинку до шинку і поїли і по тисячу разів допитували їх, як то вони провадили надзірця за вуха до каси.

Поки гула п'яна радість по вулицях Борислава, в убогій Матієвій хатині сиділи побратими і радилися, що діяти. Всі годилися на те, що тепер пора, що треба взятися до діла.

— Скликати збір! Скликати збір! — говорили всі.

І ввадили, не видаючи свого побратимства, скликати збір усіх ріпників за Бориславом на толоці. В неділю о полудні мали там усі зійтися на нараду.

Мов громова іскра, так пронеслося на другий день з уст до уст, від ями до ями, від кошари до кошари, від нафтарні до нафтарні нечуване досі слово:

— В неділю о полудні! На толоку коло Борислава! Нарада, нарада, нарада!

Ніхто не знав, що це буде за нарада, над чим будуть радити, хто скликає? Та й ніхто й не питався про те. Але всі почували, що це буде велика хвиля, що від неї багато буде залежати, — і всі покладали великі, хоч і неясні очікування на ту хвилю. Нарада! Нарада! Нарада! Це слово, мов які чари, прояснювало вив'ялі, збідовані лиця, кріпило мозолисті руки, напростовувало здавна похилені плечі. „Нарада! Наша нарада!“ — неслося то голосно, то шептом по всіх закутках, і тисячі сердець з нетерплячкою билися, докидаючи неділі і наради.

З нетерплячкою дожидали її й наші побратими, а особливо Бенедьо і Андрусь Басараб.

Х.

Буря збиралася над Бориславом — не з неба до землі, але з землі проти неба.

На широких болоню¹, на бориславській і банській толоці збиралися грізні хмари: це ріпники сходилися на велику робітницьку раду. Всі цікаві на нову, досі нечувану появу; всі повні надії і якогось таємного страху; всі згодні в роз'яренню і ненависті до своїх гнобителів. З гамором або шепотом, більшими або меншими купками, з горішнього й долішнього кінця або і з середини Борислава плили-напливали вони. Чорні, зароплені кафтани, лейбики, сіряки та гуні, такі ж сорочки, переперезані то ремнями, то шнурками, то ликом, бліді, пожовклі та позеленілі лиця, пошарпані та зароплені шапки, капелюхи, жовнірські „гольцмици“, бойківські повстані крисані та підгірські солом'яники, все те густою, брудною, сірою хмарею вкривало толоку, товпилося, хвилювало, гомоніло, мов прибуваюча повінь.

— Що тут довго радити? — гомоніли в одній купі. — Тут рада одна: пани світ зуймили, пани нам жити не дають, пани голод навели на нарід!

— Треба нам взятися докупи, не піддаватися панам! — викрикували в другій купі.

— Добре вам казати: не піддаватися. А як голод притисне, зарібку пан не дасть, тоді й ви опустите хвіст і піддастесь сухій вербі, не то панові.

¹ Болонь — пустир, пасовисько, толока.

Голод — велике слово. Мов грізна змора, стояв він у кожного за плечима, і на згадку про голод притихли голосні, смілі крики.

— До ями кожного, хто над нами збиткується! — гомоніли в другім кінці.

— Та що то з того, — угомонував старий Стасюра. — Раз, що хто верже другого до ями, той піде гнити до криміналу...

— Овва, ще хто знає, чи піде, — сказав сумовито Матій. — А от злодій Мортко верг мого Іванчика, ще й гроші його забрав, і донині ходить по світі та насміхається з робочих людей.

— Е, то багач, то багач! — закричали деякі. — Багачеві все ввійде. А нехай би бідний чоловік зробив щось подібного, ну, ну!

— А по-друге, — говорив далі Стасюра, — сто збиткується над нами, а тисяча обдирає нас по праву, так що й не можна сказати, щоби збиткувався; і чемно і ладно з вами: на тобі, що тобі належиться, а прецінь при тім чує чоловік, що з нього шкіру міхом деруть. В тім наша біда!

— Правда, правда! — гомоніли ріпники.

— Та що то, — говорили другі, — на то вже відай нема ради.

— Як то нема ради, — сказав Стасюра, — на кожну слабість зілляє, треба тільки пошукати. А що-ж, хіба ж би на наше горе не було ліку? Треба пошукати. На то нас нині зійшлася така громада, щоби про те поговорити. Аджеж знаєте: громада — великий чоловік; де один своїм розумом нічого не вистачить, там громада все таки борше ладу дійде.

— Коли б то сталося, щоби ми нині до якого ладу дійшли, — говорили ріпники. — А час уже великий, біда до кости догризає!

Такі і подібні розмови велися по всіх кінцях і по всіх купках. Побратими розділилися і підготовували всюди народ до своїх думок, додавали їм віри в можливість поліпшення і поправи їх нужденного життя, зміцнювали їх надію на громадський розум і громадську силу. А покищо все ще нові громади напливали і напливали. Сонечко стояло вже серед неба і пекло немилосердно, піднімаючи хмарою густу, вонючу нафтову замороку понад Бориславом. Понад синіючим високою стіною Ділом мерещали хвилі розігрітого повітря. Від річки віяло лагодячим холодом.

— Ну, що ж, пора зачинати раду... зачинати раду... вже всі зійшлися!—загомоніли робітники з усіх боків.

— Хто має що говорити, нехай виходить в середину, на оцей камінь!—сказав своїм потужним, звучним голосом Андрусь Басараб.

— Ставайте довкола... зробіть місце довкола каменя,—гомоніли ріпники, обступаючи.

На камінь виступив Бенедьо. Він не привик говорити перед такою великою громадою і був трохи змішаний: в руці обертав свою шапку і позирався на всі сторони.

— Це що за один?—закричали з усіх боків ріпники.

— От робучий чоловік, муляр,—сказав Бенедьо.

— Ну, то говори, що маєш говорити!

— Я й небагато що маю говорити,—сказав Бенедьо, потрохи осміляючися.—Я тільки те хотів на разі сказати, що кожний і без мене знає. Біда нам, робучим людям. Працюємо тяжко: ночі не досипляємо, вдень і відітхнути не маємо коли, мозолі на руках набиваємо:

старі ще не злізли, а вже нові росли, і що нам з того? Кажуть: гірко заробиш, солодко з'їси; а ми чи багато солодко в'їмося? Гірко заробляємо, то правда, але ще гірші наші вжитки. Та й то більше мліємо голодом, ніж ситости зазнаємо. Та й ще коби хоч не збиткувалися над нами, не кривдили, не зневажали нас на кожнім кроці! А то, самі видите, яка нам повага. Робучий чоловік у них і за худобину не вартує!

— Правду говорить, правду говорить! За худобиною, за псом більше стоять, як за бідним чоловіком! Гей, гей, чи то Бог дивиться на те?

— Та й ще розважте,—говорив далі Бенедьо,—на кого ми працюємо, хто з нашої роботи користь має? Пани! Власники! Бідний ріпник сидить по шість, по вісім, по дванадцять годин у ямі, в замороці та смородах, мучиться, гпеає та копле штольні попід землю, другі робітники стоять при корбі, при млинку і крутять, аж їм мозок у голові крутиться і послідні цомоги¹ з них тягне, а власники продають воски й нафти і збирають тисячні суми, і панують, будують доми муровані, вбираються та їздять в каретах та бризкають болотом на бідного чоловіка! І слова доброго від них він ніколи не почує. От на кого ми робимо і яку подяку маємо за те!

— Най їх Бог покарає за нашу працю і нашу нужду!—гукнули ріпники з усіх боків.

— Так то воно, так,—говорив далі Бенедьо по короткім передиху,—що най їх Бог покарає. Але то ще хто знає, чи Бог схоче їх покарати, чи ні, а по-друге, хто знає, чи нам від того

¹ Цомоги—жили.

буде легше, як їх Бог покарає. А тут видимо, що Бог якось більше любить нас карати, ніж їх! От і тепер покарав Бог наші села голодом, а тут в Бориславі пани прийняли й собі ж нас карати; плату вменшують що тиждень, і ще як хто поважиться допоминатися, то ганьблять в очі: іди собі, кажуть, коли тобі кривда, я десять найду на твоє місце за таку саму плату. То погадайте ж собі самі, що тут нам допоможе здаватися на кару Божу! Я гадаю, що ліпше так робити, як говорять наші люди: Бога звивай, а рук прикладай. Кара Божа карою Божою, а нам треба собі братися докупити і радитися, як би тут власним заходом з бід вигарматися.

— Ба, в тім то й штука! Як вигарматися, коли ми бідні і помочі ні відки не маємо? — крикнули робітники.

— Ну, я на те наказу не можу дати ніякого, — сказав Бенедьо, — але коли би ваша воля послухати, то я сказав би вам, яка про те моя гадка.

— Говори, говори! Слухаємо! — загули ріпники.

— Ну, коли говорити, то буду говорити. Правду ви кажете, що помочі нам ні відки не надіятися, бо хто ж нині хоче помагати бідному робітникові, а зрештою хоч би й схотів допомогти одному, то не зможе допомогти єсім, такій величезній громаді. Тут тільки ми самі, дружною силою, можемо собі допомогти.

— Ми самі? А то як? — далися чути недовірливі голоси.

— Правда то є, — сказав Бенедьо, — що на тепер не зможемо собі цілком допомогти. Бо яка поміч можлива, коли чоловік працює не на себе,

робить-робить, а другий його працею кооптується? Поки вся наша праця не буде йти на нашу користь, поти нам добра цілковитого не буде. Але дрібку, що то підлятуватися чень зможемо. От а дивіть, скільки разів трапляється чоловікові остатися без роботи! Ходить чоловік, як загорілий, мечеться, мов у гарячці, сюди й туди, а роботи годі дістати. Мліє чоловік з голоду, іде до пана і напрошується на якубудь хоч-би й на найпоганішу роботу, щоби тільки з голоду не згинуть. Ну, видите, а якби так ми, скільки нас тут є, обов'язалися що тиждень, по виплаті складати, нехай по центові, нехай по два, то почисліть самі, яка би сума з того вийшла. Якби нас найшлося таких тисяча, то нікому би той цент не впався так тяжко і не зтяжів би на кишені, а з того щотижня зібралася би така сума, що можна би на несподіваний випадок допомогти десять людей.

— Правда є, правда є!—загомоніли робітники.

— Не велика то підмога, правда,—говорив далі Бенедьо,—але вважайте лишень, що це знову не буде й така мала поміч. Бо вже як так на якийсь час зарятується чоловіка чи ринським, чи півтора, то він не буде потребувати йти до пана і кланятися йому і набиватися до роботи за яку будь мізерну платню, не муситиме знижувати платню другим робітникам. А те, що йому дасться, він може поволеньки та потрошки виплатити назад, скоро тільки дістане ліпшу роботу. Таким способом наша робітницька каса не тільки що не вменшувалася би, але, противно, все би більшіла.

Ріпники стояли мовчки і розумували. Зразу діло видалось їм справді немов і хороше і всі готові були відразу приступити до нього. Але швидко далися чути закиди.

— Е, що з того,—говорили деякі ріпники.—Ну, нехай би й так: ми будемо складати, а хто з того буде користати? Буде так, як по селах, де є громадські каси. Багаті повизичують гроші, користають з них, а бідний тільки мусить складати, а користи з них ніякої не має. Або й ще одне: виберемо касієра, розуміється також ріпника, як і всі ми, то хто нам заручить, що він грошики не візьме і не втече?

Бенедьо слухав тих закидів спокійно.

— Думав я над тим також і от що видумав. Насамперед, страху нема, щоби користали з наших грошей самі багаті, бо між нами багатів нема, усі ми бідні. А по-друге, ми не лихварі, гроші на процент зичити не будемо, а будемо видавати тільки в разі правдивої нужди, слабости, безроботиці, то, значиться, будемо помагати там, де вже для кожного очевидно, що допомогти треба. Хто опісля зможе, той віддасть нам і надоложить видаток, а хто не зможе, ну то його також не повісимо. А з касієром, я гадаю, найліпше буде ось як зробити. Якби нас найшлося багато таких, щоби приступили до тої каси, то при кожній кошарі або при кількох сусідніх кошарах ви собі самі вибирайте свого касієра, такого, що вже тут в Бориславі робить раз-у-раз і котрого добре знаєте. Такий касієр міг би збирати гроші тільки з тих кошар, котрі його вибрали. А знаючи, скільки в них людей робить, а скільки обов'язалося платити, дуже легко кожний буде м'г знати, скільки касієр має грошей у себе. Скоро би

один в чім не сподобався, можна вибрати другого. Ті самі кошари, що мають одного свого касієра, мали би обов'язок підпомагати потребуючих з-поміж себе: про тих вони й наліпше будуть знати, чи, хто і скільки потребує.

— Так, то й але,—загомоніли робітники. — Так, то все буде касієр у нас під оком, а як їх буде багато, то у кожного сума буде невелика, то й менша покуса до циганства, і навіть якби вся та сума пропала, то й це би втрата була невелика. На те можна згодитися.

— Позвольте, ще не кінець на тім,—говорив Бенедьо. — Хто знає, може часом трапиться потреба такої підпомоги, на котру не вистачать засоби з одної кошари. Може трапиться зробити дещо такого, що було би придатне для добра всіх бориславських робітників, а на те треба би більше грошей, більшої каси. То я гадаю зробити ось як. В кожній такій частковій касі, що була би при одній або кількох сусідніх кошарах, усі гроші, які будуть впливати, поділити на три частини. Дві такі частини лишилися би при кошарі на частковій допомогі, а одну третину давалося би до одної, головної каси. З тої каси вже не міг би видавати ані касієр, ані одна кошара, а тільки цілий збір бориславських робітників, розуміється тих, що платять до каси. З неї видавати якнайменше, а громадити гроші для більшої спільної потреби.

— А яка ж би то могла бути така потреба?—питали ріпники.

— От як я собі про те думаю,—сказав Бенедьо. — Як бачите, тепер пани так дуже впевнилися, що нас багато, що голод зжене робітників чимраз більше до Борислава, що не

питають, чи можна нам продихати, чи ні, а знижують нам плату раз-у-раз. І не перестануть ще далі знижувати, доки не впінемося за собою.

— Ей, чи ми не впоминалися, що то поможе!

— Ба, постійте, нехай я вам скажу, як би то впоминатися! То певно, що говорити їм, чи добром чи й погрозою, на ні на що не здасться, не послухають. Тут треба не грозити, а зробити таке, щоби вони й не отямилися, відки це на них упало. От що треба зробити. Всі, скільки нас тут є, і ті котрих тут нема, одним словом, усі, разом одного ранку, кожний при своїй роботі, приходимо і кажемо: годі, не будемо робити, не можемо робити за таку малу платню, волимо сидіти дома. Доки не буде більшої платні, доти й пальцем не кинемо. І, сказавши те, всі додому!

Ріпники аж роти порознімали з диву, почувши таку раду.

— Ба, та як же це, покинути роботу?

— На час, на час, доки пани плату більшу не дадуть.

— Але-ж це може потривати довго.

— Ну, дуже довго воно не потриває. Аджеж уважайте: пани поробили з різними купцями контракти: на той та той час достачити стільки воску, стільки нафти, ну, а як на час не постачать, то їм втрата буде десять раз більша, ніж та надвишка в нашій платні. А самі до ям не полізуть, потримаються, може, кілька днів, та й мусять таки до нас „прийдіте поклонімося“.

— Алеж вони собі наспроваджують інших робітників!

— Га, то треба нам так зробити, щоби не поспроваджували. Вислати відси людей на всі

околичні села і розпустити такий наказ: щоби на такий та такий час ніхто не йшов до Борислава, бо таке та таке там робиться.

— А як мазурів¹ спровадять?

— То не пустити! Хоч намовою, хоч силою, а не пустити.

— Гм, та це то би можна. Але як же нам прожити за той час безроботиці?

— Отож то на те я гадав би зложити таку головну касу.

— А пани змовляться і хліба не довезуть, схотять нас виголодити.

— Ми й купувати від них не будемо. Як у нас будуть свої гроші, то собі спровадимо самі з міста, ще за танші гроші!

— І гадаєш, що з того буде нам поміч, що підвищать платню?

— Я гадаю, що мусять, скоро тільки ми видержимо твердо.

— Але таку громаду народу виживити, то треба величезної суми грошей!

— Можемо на час безроботиці відправити одну часть людей на села або де до міста, до других фабрик або де, щоби менше було тягару. Та й то, не пориватися до такого великого діла, поки у нас не буде досить грошей, щоби можна було продержатися хоч тиждень. І заки зачнемо, то поперед уладити все порядно, і людей по селах розіслати, і хліба наstarати і всього. Але про те буде ще час поговорити. Тепер скажіть, чи пристає на те, щоби у нас були каси: і часткові і головна каса?

— Пристаємо! Пристаємо!

¹ Мазури— селяни, що мешкали в західній, польській частині Галичини.

— А на те чи пристаєте, щоби дві третини лишалися в часткових касах, а одна третина щоби йшла до головної каси?

— Ні, нехай дві третини йде до головної каси! Волимо давати по два центи, а щоби тільки нам усім швидше яка полегкість вийшла!

— А до головної каси я гадав би вибрати до заряду трьох людей, котрих добре знаєте і котрим можете завірити. А головна річ, щоби каса була у такого чоловіка, що тут має яку свою посілість.

— Ба, а де ж тут такого знайти, коли усі ми зайшли, бідні?

— Я знаю такого чоловіка, старого Матія, що в нього тут своя хатина. Я гадав би, що найліпше касу у нього помістити. І то так, щоби кожний частковий касієр міг кожного часу прийти і перерахувати, що і відки є в касі, і оповістити про те своїх людей. Два другі при головній касі мали би щотиждень ходити по кошарах і збирати гроші. Таким способом усе було би безпечніше, що ніхто ані не оциганить нікого, ані собі грошей не присвоїть. Чи пристаєте на те?

— Пристаємо! Пристаємо!

— А де є той Матій? Хочемо видіти його!— закричали деякі, котрі не знали Матія. Матій виліз на камінь і поклонився громаді.

— Ти що за один?— закричали до нього.

— Ріпник, люди добрі.

— В тебе є своя хата?

— Своя, не своя, а так, якби своя. Моєї невістки хата, але вона в службі, не сидить тут.

— А приймешся, щоби в тебе була наша каса і щоби ти мав нам за неї давати відповідь?

— Як перед своїм сумлінням, так і перед вами. Коли ваша воля на те, я готов послужити громаді. А зрештою вас тут з половина знає мене.

— Знаємо, знаємо!—озвалося багато голосів. — Можна покластися на нього!

— Ну, а кого ж на других касієрів вибирати?—питали ріпники.

— Вибирайте, кого знаєте, а головню таких, щоби могли добре бігати, — сказав Бенедьо.

— Будь ти!

— Ні, я не можу, слабовитий, як бачите, та й занятий надто при роботі, не зможу бігати. А що зможу, те й без вашого вибору буду робити.

За цим Бенедьо подякував громаді за послухання і зліз із каменя. Почався шум і гамір між ріпниками. До Бенедя тислися ріпники, щоби стиснути його за руку, глянути йому в лице і голосним, щирим словом подякувати за добру раду.

Між тим, робітники швидко згодилися вибрати за двох других касієрів Прийдеволю і Сеня Басараба.

— Дякуємо за вибір і за вашу добру віру!—гукнув Сень до громади, — постараємося добре послужити нашій загальній справі! А тепер, хто що може, прошу скинути по центові, по два, щоби наша каса від початку не стояла пусто!

— Гурра! По центові до каси!—закричали робітники.

— Скидайте кожний по центові, але кожний, — сказав Матій, — то таким способом, порахувавши, будемо знати, скільки нас тут є!

Пристали й на те, і коли зібрано гроші, почислили 35 ринських.

— Півчетверта тисячі нас зійшлося! — крикнув Сень Басараб. — В касі нашій тридцять і п'ять ринських! А чи тяжко нам прийшло скинути таку суму!

— Що то за сила громада! — говорили між собою ріпники. — Добре то якийсь сказав: громада плюне по разу, та й одного потопить!

Гамір змігся, але був це вже не понурій, тривожний гамір прибитої, безрадної маси; це був веселий гамір пчіл, що і для них настала весна і зацвіли квіти і ожила надія щасливішого життя.

XI.

Діла йшли дуже добре. Леон Гаммершляг ходив, не дотикаючи землі з гордості і радості. Все йому вдавалося щасливо, і хоч це був тільки початок головного діла, то вже той початок віщував добре про вдачу цілості. І так поперед усього від „Воскової Спілки“ з Росії Леон одержав ось яку звістку: „Постачайте церезину, коли можна, ще й перед контрактним терміном. Спілка уладила щасливу штуку. При допоміж, знаєте, відомих тутешніх способів нам удалось заключити з св. Синодом контракт на доставку церезини до православних церков. 100.000 кавції зложено. Ждемо від вас висти, коли буде готовий перший ладунок“¹.

Прочитавши ту звістку, Леон мов на крила піднявся. Значиться, діло уґрунтоване міцно і тривко. Він зараз же рушив до Борислава, щоби поглянути, як стоїть будова фабрики. По дорозі він дуже бідкував, що будова ще аж через тиждень має бути готова і що не

¹ Ладунки — погрузка, вантаж.

можна так таки від завтра зачати фабрикації воску. Що ціла та фабрикація була властиво контрафакцією, обманством, — про це Леон ані крихти не думав. Почуття справедливости було в нього взагалі дуже неясне, а вже ж того почуття, що існуючі постанови і державні приписи обов'язують в чомунебудь усякого громадянина, цього почуття в Леона, які і взагалі в інших власників, ледве чи бує і слід якийнебудь.

За улаштуванням усяких біжучих діл в Дрогобичі, особливо за заходами при закупуванні сирого воску земного від різних дрібних власників, Леон уже більше як тиждень не заглядав до Борислава і не знав, що і як там діється. Він у всіх поклався на Бенедя, переконавшись вже попереду, що своє діло він робить совісно і добре. Але як же здивувався Леон, коли, приїхавши до Борислава, побачив, що при новій будові робітників нема, крім кількох, що докінчували побивати дах, і коли Бенедьо вийшов супроти нього з заявленням, що його діло вже скінчене, будова вповні готова і остається тільки йому оглянути все дочне і відпустити його. Леон сам не знав, що й казати на таку радісну несподіванку, і коли б Бенедьо був „пан“ будівничий, а не простий робітник і недавній мулярський помічник, він був би обняв і вицілував його з великої радості. Значиться, щастя незмінно всміхається йому! Значиться, воно підслухує його таємні думки і бажання і, мов коханка, біжить наперед нього, щоби в одну мить сповнювати їх! Радість широко розлилася по Леоновім обличчю. Він почав дякувати Бенедьові і пішов з ним оглядати будову. Вона стояла перед ним у всій своїй показності: довга-довга, низька, з неве-

личкими дверми і віконцями, позираючими де-де, мов присліпуваті злодійські очка. Два височезні комини стреміли до неба. Довкола будови була досить обширна площа, обведена височезним парканом, з широкою брамою для в'їзду і вузьенькою фірточкою обіч для проходу. Площа була гладко втолочена, ями-вапнярки були позасипувані, навіть обширна шопа для робітників і для складу нафабрикованого воску була готова. Стіни, небілені, ані тинковані, червонілися ясночервоною фарбою. Словом, усе було, як треба, аж Леонові серце радувалося. А до середини він і не йшов оглядати — до цього, казав, треба привезти мого майстра-нафтарника, — він буде найліпше знати, чи так усе зроблено, як треба. Рури і кітли і всі приладдя, замовлені у Відні, вже надійшли були і стояли на площі у величезних паках. Леон не дав і відітхнути ні собі, ні коням, — негайно погнав назад до Дрогобича, щоби привезти Шеффеля. Бенедьо за той час мав прилагодити робітників, котрі за проводом Шеффеля нині ще поуставляли б і повмуровували б кітли та машини.

Приїхав і Шеффель. Оглянув нутро фабрики, розмірив, що, як і куди, і висловився дуже похвально про будову. Леон ходив слідком за ним та тільки поцмокував і руки засукував. Бенедьо тим часом з найнятими робітниками порався на подвір'ю коло машин, розбирав дошки та пачки, розмотував перевесла та шнури і приладжував дере в'яні вали та гереги¹, щоби затягнути все те, куди треба, до середини.

До пізнього вечора тривали в новій фабриці стукання та брязкоти: це уставлявано

¹ Гереги — дрючки.

і утверджувано машини. Де треба було про-робити більшу дірку в мурованій стіні для вставлення рури, де треба було підмурувати котел до належного становища, — Шеффель примірював і запоряджував, а Бенедьо з робітниками виконував його запорядки. Вкінці з настанням сумерку все було готове.

Леон і Шеффель ще осталися в середині фабрики. Світло невеличких воскових каганців миготіло, відбиваючися сотнями іскор в блискучім череватім кітлі з полірованої міді. З кутів піднімалися бовдурі п'їтьми, звисали з дерев'яної голої стелі, немов грозячи привалити собою тих кілька слабо блимаючих точок.

— Так завтра зачнете? — спитав з задуми Леон, поблудивши очима по тих темніючих просторах, по тім гнізді, в котрім мали вигрітися і виключнутися його золоті сни.

— Зачнетесь, — сказав Шеффель. — А робітники готові?

— А, правда, робітники, — сказав Леон. — Ну, будуть і робітники. Тепер того зілля в Бориславі досить.

— А тільки, знаєте, — сказав Шеффель, — наше діло тее то, не зовсім ясне. То треба вам постаратися о кількох, принаймні трьох робітників таких, на котрих можна би зовсім спуститися. То є, щоби де не розбалакали, не наплели що. Тих умістити треба би у головнім відділі дестилярні, хемічній коморі, де, знаєте, конечно вироблюється цезезипа. Щоби інші робітники думали, що це проста парафіна. О те постарайтеся!

— Гм, — міркував Леон, — трьох робітників, на котрих можна би зовсім спуститися! Правда ваша, треба пошукати. Та тільки

то штука з-поміж тої збиранини винайти таких робітників!

Тим часом на подвір'ю нової фабрики зібралися робітники довкола Бенедя. Вони ждали на Леона, щоб одержати від нього решту плати і подякувати йому за роботу. Місяць піднімався на погіднім небі, де-де з-за білої, напівпрозірчастої мряки проблискували млавим світлом золоті зорі. Робітники посідали на каміннях та урізках з деління¹ і балакали; глухий гомін їх розмови йшов на поле і мішався із срібним шепотом річки, що тут обіч булькотіла по камінню. Відома річ, бесіда йшла про одне, про недавній робітницький збір, про складки і будучі надії.

— По-правді кажу вам,—говорив Бенедьо,—диво сталося з тутешнім народом. Коли я пед місяцем прийшов до Борислава і почав допитуватися, чи трібували вони якнебудь рятуватися, то всі або головами похитували або сміялися з мене. А нині, самі видите, як усі, старе й мале, тиснуть до складок. Адже досі вже маємо 150 ринських в одній тільки головній касі!

— Сто п'ятдесять ринських,—повторив з розстановою один робітник,—ну і що ж! Для одного була би це підмога, але для стільки тисячів... що то значить?

— Правда, що мало значить,—говорив Бенедьо,—алеж бо вважайте, що ще тижня нема, як почалися наші складки. За місяць чень назбирається хоч п'ятсот.

— Ну, а з п'ятьмастами можна зачинати те, що ви загадали.

¹ Деління—дерев'яні бруси.

— Гм, треба добре обрахуватися з силою і з грішми, — сказав Бенедьо. — Числячи на прожиток одному чоловікові лиш півтора ринського на тиждень, числячи далі, що безробіття потягне тиждень і нам прийдеться прогодувати через той час лиш тисячу люда, то в касі мусить бути на те найменше півтори тисячі ринських. Найменше, кажу, бо, крім прожитку, будуть ще інші видатки.

— Півтори тисячі ринських! — скрикнули в один голос робітники. — Господи милосерний, коли ж ми таку суму зложимо? Та за той час половина нас тут голодом перемре, а з сіл десять тисяч нових прибуде!

— Що ж робити, — сказав сумно Бенедьо, — на те вже, бачу, нема ради. Більших складок робити не можна, бо й так власники вривають нам на кожному поступі, а як дізнаються про наші складки, то ще більше будуть уривати. Треба стояти при своїм, складати і терпіти ще хоч три місяці!

— Три місяці! Хто знає, що за три місяці може статися!

Замовкли робітники і сум заліг невеличку гомонячу громаду. Бенедьо важко похилив голову додолу. Він і справді почував, що діло пекуче, що найбільша сила цього люду лежить в його хвилевім розбудженню і що не покористуватися тим розбудженням значить випустити з рук головну пружину діла. Але що ж було робити? Грошей не було, щоби зараз зачати змову. Приходилося все таки чекати.

— А тут іще одна річ, — промовив знов Бенедьо, прокинувшись з задуми. — Мені прийдеться вертати до Дрогобича.

— До Дрогобича? А то пощо? — скрикнули робітники.

— Ну, пощо? Тут моя робота, як видите, скінчилася.

— Шукайте іншої!

— Абож тут без мене не обійдеться? Правда, жаль чоловікові покидати таку справу, над котрої заснованням трудився і думав...

— Ну, то й не покидайте!

— Це певно, що треба б не покидати, коби тільки була спосібність.

Робітники почували це добре, а навіть і в Бенедя прокидалася не раз та думка, що без нього ціла справа могла би легко зійти на фальшиву дорогу і через те зовсім не вдатися. Він чув, що в кожній ново-зложеній, для нових і непривичних цілей свіжо зорганізованій громаді багато і дуже багато залежить на привідді, на його особистім впливі і пораді. Правда, він чув з другого боку аж надто добре безсильність і своєї думки і був переконаний, що не спіткайся він в Бориславі з побратимством і з такими тверезо мислячими людьми, як Матій і Стасюра, він сам не був би певно дійшов до того, до чого тепер дійшов. Взаємне співдіяння всіх часток тут було аж надто сильне і виразне, але іменно для того чув Бенедьо, що вирватися з того кола взаємних співдіянь — значило б зашкодити кожній частці зосібна і всім взагалі. Але знову таки, що тут робити в Бориславі, коли не буде роботи для нього? Але доля готовила йому поміч з такого боку, з якого він її й зовсім не надіявся.

З середини фабрики вийшов Леон в супроводі Шеффеля; оба вони наблизилися до робітників. Робітники повставали.

— Ну, люди,—казав голосно Леон,—робота ваша скінчена і добре скінчена. Дякую вам за пильність вашу!

— І ми дякуємо панові за роботу!—закричали робітники. — Та нехай Бог дасть щасливу годину!

— Дай Боже, дай Боже,—сказав радісно Леон. — А тепер, що ще кому належиться, щоби ми чисто розсталися?

Почалася виплата. Бенедьо стояв обіч. Коли виплата скінчилася, Леон наблизився до нього.

— А вам, пане майстер, дуже, дуже дякую і за роботу і за швидке скінчення, за все! Дуже би я не рад з вами розстатися... Але тепер за те, що ви таку мені зробили радість, прийміть від мене оце на пам'ятку!

І він втиснув в руку Бенедьові обвинених папірцем десять ринських самим сріблом.

— От зараз буде в нашій касі 160 ринських,—подумав собі Бенедьо, приймаючи з подякою Леонів дарунок.

— І ще прошу вас,—сказав на закінчення Леон до Бенедя,—зайдіть зараз тепер до мене на мою квартиру, я маю з вами де про що поговорити.

За цими словами Леон і Шеффель пішли, за ними вийшли робітники. Бенедьо остався, щоб позамикати всі двері і брами, і опісля пошкандибав за Леоном, роздумуючи, що такого він має йому сказати. По дорозі він вступив до хати, застав там Матія і положив на його руки до робітницької каси десять ринських сріблом, котрі дарував йому Леон.

— Що би я вам сказав,—заговорив до нього Леон, коли Бенедьо прийшов на його квартиру. — Ви, як бачу, чесний чоловік і порядний робітник,

і я, як кажу, не хотів би з вами розстатися. А мені тут до моєї нової нафтарні якраз потрібно кількох чесних і щирих людей до одної, і то не дуже тяжкої роботи. Так от що хотів я вам сказати: чи не схотіли би ви, коли вам у мене робота не сприкрилася, остатися й на далі?

— Але яка ж це буде робота? Прецінь мулярська вся скінчена?

— Е, ні, не до мулярської, а так, до нафтарської, при воску,—сказав Леон.

— Але чи зумію ж я робити ту роботу, коли досі при ній не був і не знаю, як що йде?—спитав Бенедьо.

— Е, е, е, що тут уміти!—сказав Леон.— А простий хлоп, робітник більше вміє? А прецінь робить. Тут нема що вміти: пан директор покаже вам усе. Я ж кажу вам, тут не о вмілість ходить, а о те, щоби чоловік був щирий і сумлінний, та щоби, розумієте, щоби...

Леон затався якось на слові, немов вагувався чогось.

— Щоби,—кінчив він по хвилі,—не розговорив ніде, що і як робиться в фабриці. Бо, видите, тут секрет невеличкий... Мій директор вигадав новий спосіб фабрикації воску, то не хотів би, щоби то розголошувалося.

— Гм, та воно то так...—проговорив Бенедьо, не знаючи, що ліпшого сказати.

— Бо то видите,—торочив далі Леон,—у нас такі люди погані, скоро що, зараз перехоплять, та й що з того: їм зиск, а мені втрата. То я для того хотів би...

— Алеж бо то тяжко буде. Ну, нехай, що я не скажу ніщо нікому, алеж бо в фабриці, крім мене, чень же робітників буде багато.

— Ну, не всі потребують усе видіти й знати. В цій фабриці все буде робитися так, як по других фабриках, а тільки буде одна така комора окрема, і в ній буде трохи інакше. Там буде директор, ну, і треба буде пару робітників йому до помочі. Що ж, можу на вас надіятися?

— Та що, — сказав Бенедьо, ледве скриваючи свою радість, — про мене. Як лиш потраплю, то буду робити. Мулярської роботи тепер і так трудно нажити, буду трібувати ще й нафтарського ремесла. А за те, щоби через мене ваш секрет не видався, за те будьте певні.

— Ну, ну, — сказав, усміхаючися, Леон, — я й сам те знаю, що ви не такий чоловік. Але знаєте, коби то ще кількох, от хоч би двох-трьох таких, як ви!.. От, ви тут робили, пізнали дещоробітників, може бивиліпшемогли добрати до себе таких людей, яких мені треба? Я вам того дармо не схочу. А ще одне! Перша річ, розуміється, плата. Знаєте самі, то вже не мулярська робота, такої плати, як досі, не можу вам дати...

— Ну, то розуміється! — сказав Бенедьо. — Кравця та шевця не можна одним ліктем міряти.

— Отож то! А ще видите, як тут тепер у нас. Робітника напхалося, плату всюди знижують, бо, розуміється, що мені за інтерес платити дорожче, коли я можу того самого робітника мати за дешевшу плату? Але з вами, то інша річ, розумієте мене. Тож я вам і тим другим, що будуть разом з вами робити в окремій коморі, обіцяю по ринському денно, і то наперед прирікаю, що зниження ніякого вам не буде, ані касієрного не маєте платити. Чи пристаєте на таке?

Бенедьо стояв і надумувався.

— Волів би я,—сказав він по хвили,—щоби ви самі вибрали собі й інших людей до своєї окремої комори! А так виберу я, а потім станеться щонебудь такого... Знаєте, чоловік на чоловіці все може помилитися, ну, а на мені буде вся відповідь! А на роботу і на плату нехай і так, я пристану.

— Ні, ні,—наставав Леон,—і товаришів собі доберіть! До іншої фабрикації вистачуть якібудь люди, а тут треба вибрати. А ви їх тут ліпше можете знати, на кого можна спуститися, аніж я або директор.

— Га, про мене,—сказав Бенедьо,—нехай буде й так. Постараюся добрати трьох людей, котрим можна буде завірити. А відколи зачинається робота?

— Зараз від завтра. І то, вважаєте, треба форсувати¹ як можна найборше. Віск уже замовлений. В окремій коморі будете й прасувати і пакувати його.

— Що це за штука така може бути?—думав сам собі Бенедьо, ідучи сумерком бориславською вулицею від Леона до дому.—Вигадав новий спосіб фабрикації і боїться, щоби робітники не видали його! Нібито робітник на тім розуміється? А зрештою побачимо, що то таке буде! А добре сталося! Ні з цього, ні з того трапилася робота, та й не злий заробок, є при чім остатися в Бориславі й на далі, та й до каси все таки і від мене що-тижня вплине хоч по чотири ринські. А ще три... котрих би тут трьох вибрати?

¹ Форсувати—приспішувати.

Бенедьо довго думав над тим, котрих би трьох вибрати, але якось не міг зважитися. Він постановив собі поговорити про те з Матієм. Бенедьо рад би був вибрати усіх трьох із побратимів, але Матій відраджував, боячися, щоби в разі чого це не звернуло на них якого підозріння.

— І так, — говорив він, — власники тепер перетривожені нашим збором. Певна річ, що між робітниками найдуться деякі, котрі доповідять власникам, що і як ми радили. Ну, а скоро так, то певна річ, що власники зачнуть нас шпигувати, то щоби, як така купа побратимів робити буде разом, щоби це деяк не навело їх на який слід або що.

Бенедьо відповів, що воно то можлива річ, що власники будуть відтепер шпигувати їх, але він не видить, чого б тут боятися, щоб не викрили побратимства, хоч би навіть побратимів кілька робило при купі. Аджеж про свої справи вони не потребують говорити на голос при чужих людях. Зрештою, — додав Бенедьо, — не в тім головна річ, кого вибрати, але в тім, щоби взяти тих із побратимів, котрі іменно тепер не мають роботи. А таких зараз було два: Деркач і Прийдеволя. Отже, Бенедьо пішов шукати їх, щоб замовити їх до фабрики Гаммершляга, а на третього вибрав собі одного чесного ріпника, котрий хоч не належав до побратимства, але дуже живо зайнявся свіжо піднесеною думкою робітницьких кас і котрого побратими жартом прозвали Побігайком за його невтомну рухливість і готовість бігати від ями до ями, чи то для збирання складок, чи й так, для притягування щораз нових людей до робітницької спілки.

А Леон Гаммершляг, згодивши Бенедя, накинув на себе легке пальто і вийшов на вулицю пройтись та розмовитися з деякими знайомими власниками, котрі звичайно в ту пору проходили вулицею. Швидко його оточувала ціла громада, стискаючи його руки і бажаючи йому щастя з нововибудованою фабрикою. Далі почалися розмови про всякі біжучі діла, котрі найбільше займали капіталістів. Відома річ, поперед усього почали деякі розпитувати Леона, як стоять такі та такі курси, чи не потребує ще більше воску, як багато думає вироблювати тижнево парафіни в своїй фабриці, а коли у всіх тім їх цікавість була заспокоєна, зійшла бесіда на бориславські новини.

— Ох-ох-ох, Gott über die Welt¹ — сказав, важко зідхаючи, низький і грубезний Іццик Бавх, один з дрібних власників кількох ям, — що тут у нас діється, що тут у нас діється, то аж розказувати страшно! Ви не чули, пане Гаммершляг? Ох-ох-ох, бунтація та й годі! Чи я те віддавна не казав: не давати тим поганцям, тим опришкам, фу-у!, не давати їм такої високої платні, бо як собі розберуть, то будуть гадати, ох-ох-ох, що їм ще більше належить! А тепер видите, самі видите, що по-моєму стало!

— Та що таке? Що за бунтація? — спитав недовірливо Леон.

— Ох-ох-ох, Gott über die Welt! — сопів далі Іццик Бавх, — прийдеться швидко всім чесним гешефтсманам утікати з Борислава, auf meine Munes²! Бунтуються робітники, чимраз гостріше ставляться до нас, а в неділю, ох-ох-ох, ми

¹ Бог над світом.

² Клянусь своїм народом.

вже гадали, що то буде наш останній день,— фу-у!— що зараз кинуться різати! На толоці стільки їх зійшлося, що тих круків на скітнику¹. Ми всі з переляку трохи не померли. Ніхто, розуміється, не поважився приступити, бо були би розірвали на кусники, аджеж знаєте, дикий нарід! Ох-ох-ох, що вони там говорили між собою, того не знаємо і довідатися не можна. Я питав своїх Банюсів; говорять: ми так собі, гагілки грали! Брешуть, бестії! Ми виділи добре з даху, що один виліз на камінь і довго щось говорив, а вони слухали-слухали, а далі як загомонять: Віват!.. Ох-ох-ох, страшні речі, страшні речі!

— Алеж я у тім всім не виджу нічого страшного,— сказав, гордо усміхаючись, Леон.— Може і на правду гагілки грали.

— Ох, ні, ох, ні,— говорив далі Іцик Бавх. Уже я знаю, що ні! І повертали відтам такі веселі, співаючи, а тепер між ними якісь змови, якісь складки. Gott über die Welt, буде лихо!

— Я все ще не виджу... — зачав було знов Леон але інші перебили його, потверджуючи вповні слова Іцика Бавха і додаючи ще від себе багато подробиць. Треба сказати в честь бориславським робітникам, що вони зразу добре порозуміли свою справу і бодай по той часні котрий з них не зрадив і не висловив, яка була ціль їх сходин і що враджено на їх раді. Зрештою може бути, що й далеко не більша частина робітників чулата розуміла все доразу, що й до чого було враджено: ті, котрі розуміли, не висловлювали цього, а ті, що не розуміли, то й не могли їм багато цікавого сказати.

¹ Скітник—здохла тварина.

То тільки дізналися власники, що між робітниками робляться якісь складки, що вони хочуть самі допомагати собі і що до всього того нарадив їх муляр Бенедьо Синиця.

— Бенедьо! Той, що в мене нафтарню мурував? — скрикнув зачудований Леон.

— Той сам.

— Складки? Помагати собі? Гм, я й не гадав, щоби в Бенедя було настільки розуму. Мулярський помічник, родився і виріс в Дрогобичі, і відки він до всього того прийшов?

— Е, чорт його там побори, відки прийшов, то прийшов! — зафучав Іщик Бавх. — Але як він сміє нам тут людей бунтувати? Послати до Дрогобича по жандармів, нехай в ланцюги, та шупасом¹ відси!

— Але прошу вас, панове, — сказав, зупиняючись, Леон, — не розумію, чого це ви так тривожитесь? Що в тім усім страшного? Я був по Німеччині, там робітники всюди сходяться, радяться, складаються, як їм захочеться, і ніхто їм того не боронить і ніхто того не лякається. Противно, розумні капіталісти ще й самі їх до того заохочують. Там кожний такий капіталіст як говорить до робітників, то раз у раз у нього на язиці *Selbsthilfe* та й *Selbsthilfe*². „Помагайте собі самі, всяка стороння поміч для вас на нінащо не здається!“ І гадаєте, що але на тім виходять? Противно! Як робітники самі собі помагають, то значиться, що вже капіталіст не потребує їм помагати. Чи там окалічіє хто на фабриці, заслабне, постаріється: *Selbsthilfe*! Нехай собі роблять складки, нехай

¹ Шупасом, цюпасом — етапом.

² Самодопомога.

собі помагають самі, аби тільки ми їм не потребували помагати! А вже ми будемо старатися, щоби їм роги не надто високі росли: скоро що трохи зачнуть носитися бутно¹, а ми цап, плату знижимо, і свищи тоді тонко, так як ми хочемо!

Леон виговорив усю ту бесіду з таким запалом внутрішнього переконання, що в значній часті успокоїв і потішив своїх слухачів. Один тільки грубий, червононосий Іщик Бавх недовірливо хитав головою, і коли Леон скінчив, він, важко відсапуючи, сказав:

— Ох-ох-ох! Коби то воно так було, як ви кажете, пане Гаммершляг! Але я боюся, що воно не так буде. Що нашого робітника, дикаря бойка, рівняти до німецького! Де нашому робітникові до якої розумної Selbsthilfe? Ох,ох,ох, Gott über die Welt! А якби він Selbsthilfe порозумів так, що треба брати за ножі та різати нас? Га?

Всі слухачі, не виключаючи й самого Леона, стрепенулися на ті зловіщі слова, мороз пішов у них за плечима. А до того в тій хвилі коло них перейшла з гомоном юрба ріпників, з-поміж котрих, о цілу голову вищий від усіх, вистирчував понурий Сень Басараб. Він грізно позирав на власників, а особливо на Бавха, свого принципала². Бавхові від його погляду чогось недобре зробилося і він замовк на хвилю, поки юрба не перейшла.

— От, дивіть, які вони,—говорив він, коли ріпники пропали в темнім заулку,—дичина та й годі! От той високий серед них, він у мене

¹ Бутно—гордо.

² Принципал—хазяїн, начальник.

робить, чи не цілковитий ведмідь? Та ви тому лиш писніть слово Selbsthilfe, а він зараз візьме ніж та й заріже вас!

Але Леон, а за ним і інші власники, почали перечити Бавхові. Вони тим живіше перечили йому, чим більше самим було лячно, і, переконуючи його, що небезпеки нема ніякої, старалися властиво переконати про те і себе самих.

— Ще то воно так зле не є,—говорили вони.— Люд наш, хоч, може, незугарний і непривітливий на вид, не є такий злий і кровожадний, як здається Бавхові. І що випадки правдивої, порядної спілки і в нас не рідкі і людям тутешнім зовсім не чужі. І що коли б мало було прийти до яких „непорядків“, то було би вже прийшло зараз по першій зборі. І що Бенедьо чоловік слабовитий і характеру лагідного. І що Леон зараз завтра поговорить з ним і розпитається його про все, і що Бенедьо мусить йому все чисто розповісти, бо під певним оглядом Бенедьо зобов'язаний йому, Леонові, до вдячності, і що наперед можна впевнитися, що небезпека ніяка нікому не грозить.

— Ох-ох-ох, де більше язиків, там більше й мови!—говорив невмолимий Бавх.—Але я вам раджу: не вірте тим розбійникам, розбийте їх складки, а особливо знижіть їм плату так, щоби собака один з одним не мав за що й продихати, то тоді їм і складок усяких відхочеться!

— Еге-ге, будемо видіти, чи відхочеться!—проворкотів крізь зуби Сень Басараб, котрий поза кошари і плоти підповз ід тому місцю і підслухав усю ту розмову.—Еге-ге, побачимо, небораче, чи відхочеться!—воркотів він, здвигаючися на ноги з-за плоту, коли власники

розійшлися. — Коби лиш тобі борше дечого другого не відхотілося!

І, розпустивши ноги, Сень поспішив до Матієвої хати, щоби там розповісти побратимам про те, як то власники говорять про їх раду і що про неї знають.

На другий день рано перед роботою Леон здибався з Бенедьом уже в фабриці. Бенедьо представив йому Деркача, Прийдеволю і Побігайку, яко вибраних до роботи в окремій коморі. Леон тепер жалувал трохи, що вчора поквапився дати Бенедьові ту поруку¹, бо був переконаний, що Бенедьо вибрав до того своїх однодумців. Він починав навіть боятися, чи не підозріває дещо Бенедьо про його нечисту справу з цезезиною, і для того наказав Шеф-фелеві, щоб і супроти тих вибраних робітників був як мога обережний. Але що ж, — назад цофатися² зі своїм словом було тепер запізно, тож Леон, хоч і з замітною тривогою рішив: що має торочитися, нехай торочиться. Треба тільки розпитати Бенедя самого про цілу ту річ.

От він, сказавши кілька слів заохоти нововибраним робітникам, закликав Бенедя з собою до окремої комори і прямо запитав його, що це був за збір у них і що він там говорив робітникам? Він міркував собі, що коли в Бенедя що злого на думці, то таке пряме питання оголошить і змішає його. Але Бенедьо був уже від учора на це приготований, і, не показуючи й найменшого змішання, відповів, що деякі робітники підняли були думку

¹ Порука — доручення.

² Цофатися — п'ятитися.

запомагати одні других складками, і він радив їм зробити в себе таку касу, яку мають по містах цехові ремісники для заемоги, і до заряду тої каси запросити по рівній частині вибраних людей з ріпників і панів підприємців. Леон ще дужче здивувався, почувши ту мову від Бенедя, котрого він уважав досі зовсім простим, ні про що не думаючим робітником.

— Відки ж ви набралися такого розуму? — спитав Леон.

— Та що, прошу пана, — сказав Бенедьо, — у нас у місті так заведено, то я й тут так радив. Це не мій розум, куди мені!

Леон похвалив Бенедя за ту раду і додав, що до заряду такою касою конче треба вибрати кого з письменних підприємців, котрий умів би вести рахунки, і що треба уложити статуту тої каси і подати їх до затвердження намісництву. Додав навіть, що він сам готов постаратися їм о такі статуту, за що Бенедьо йому наперед подякував. На тім вони й розійшлися. Бенедьові прикро було, що він мусив брехати перед Леоном, — але що діяти, коли годі було інакше. А Леон відійшов радісний, почувавши себе хто зна яким лібералом, котрий ось, мовляв, заохочує робітників до дружности і самопомочі і так безкінечно вище стоїть над усіма тими бориславськими „халатниками“, котрі в робітницькій самопомочі видять бунтацію та небезпеку і зараз готові, мов ті курята, ховатися під крила жандармів і поліції. Ні, пора і їм пізнати, як то йде в світі, пора й Бориславові мати свій робітницький рух, розуміється, легальний, смирний і розумно керований робітницький рух! І за цим ліберальні думки Леона пішли гуляти в далеку

далечину, йому мрілося. що ось уже недалеко те славне „збратання капіталу з працею“, що воно почнеться не відки, як іменно від Борислава, і що в історії того збратання першою і найважливішою, бо вихідною, точкою буде його розумна і ліберальна розмова з Бенедьом і заявлена в ній прихильність до нового робітницького руху. „Так, так,—заключив він, уже колишучись в своїй легкій бричці на ресорах долі бориславською вулицею,—мої діла йдуть дуже добре!“

XII.

Ех, Готлібе, Готлібе! Чи знав ти, чи гадав ти, якого колоту наробить твій лист і твій безумний поступок в голові твоєї матері!

Рифка була слаба. Це не була слабість тіла, бо тілом вона була здорова і сильна,—це був якийсь дивовижний розстрій духа, якесь надмірне напруження, за котрим слідували хвилі цілковитої бездушності і апатії. Вона ходила по покоях, мов сонна, не виділа нічого і не займалася нічим, окрім свого сина. Він скалічений, він хорий! Може небезпечно? Може коло нього нікого нема? Він умирає, мучиться! А вона, мати, котрій над нього нема нічого дорожчого, вона не знає навіть, де він є і що з ним діється? Алеж він не давав їй про це знати! Що він гадає з собою робити? Чи довго буде так бурлакувати між чужими людьми, мов який сирота, в такій поганій, обідраній одежі? Вона плакала, лютилася, рвала і дерла, що їй під руки попало, не можучи на всі ті питання найти відповіді. Вона раз готова була розповісти все Германові і бігти шукати за ним по всіх Дрогобичі, то знов на неї

находила якась дика впертість, її уява рисувала їй образи страшної муки і конання Готліба, з її очей лилися сльози, а п'ястуки судорожно затискалися супроти кабінету мужа і уста шептали: „Нехай гине, нехай умирає, на злість цьому нелюдові, цьому тиранові! От так! От так!“ Вона й забувала, що цей нелюд і тиран не знав і не бачив нічого того і, бачилось, зовсім не турбувався Готлібом. Вираз мертвого, безучасного спокою на його лиці несказано лютив Рифку, і вона старалась як мога рідше показуватися йому на очі. Вона найбільше сиділа замкнена в своїм покою, перечитувала по сто разів Готлібові листи, але й вони вже не могли етишити її неспокою і тривоги. Все їй обридло. Вона цілими годинами визирала через вікно то в сад, то на гостинець, чи не йде комінярчук з листом. Але комінярчука з листом не було, і Рифка з'їдалася сама в собі, згоряла тисячними суперечними чуттями, не можучи на нінащо відважитись. Вона за тиждень такого неспокою починала бути й справді хора.

— Що тобі таке, Рифко? — спитав її раз Герман при обіді. — Ти, бачу, хора?

— Хора! — відказала вона, не дивлячись на нього.

— То то ж бо й є. Я виджу, що хора. Треба послати за лікарем.

— Не треба!

— Як то не треба? Чому не треба?

— Не допоможе мені лікар!

— Не допоможе? — дивувався Герман. — А хто ж допоможе?

— Віддай мені мого сина! — відрізала Рифка, — тільки це мені допоможе!

Герман стиснув плечима і відійшов геть. За лікарем, певна річ, не посилав. Аж десь ледве-не-ледве по десяти днях Рифка діждалася вісти від сина. Комінярчук доти ходив по вулиці, доки вона не вихилилася через вікно: тоді він крізь вікно кинув їй з вулиці до хати Готлібову карточку. Готліб ось що писав:

„Вона мусить бути моя! Кажу вам раз на завсіди: мусить. Чи хоче, чи не хоче. А зрештою як може не хотіти, адже я багатий, багатшого жениха не найде в цілім краю. А я чую, що без неї не можу видержати. В сні і на яві все вона та й вона передо мною. І не знаю навіть, як називається. Але що то значить, коли вона мені сподобалася! І куди вона могла поїхати? Коби я знав, зараз би поїхав за нею. Ага, я забув вам сказати, що я вже здоров, принаймні настільки здоров, що можу ходити. Лажу весь день по вулиці напроти її дому, але не важився ще й питати нікого, чий це дім і чия вона донька. Завтра раненько прийде мій посланець; дайте йому дещо грошей для мене“.

Грошей у Рифки було небагато. На другий день комінярчук справді прийшов, і то в таку пору, коли Германа не було дома. Вона почала розпитувати його про сина, але комінярчук нічого не знав, а тільки сказав, що має принести гроші та й годі. Рифка дала йому десять ринських—остатніх десять ринських, які у неї були,—і осталася сама в покою, проклинаючи комінярчука, що не вдовольнив її цікавості.

Звістка, що Готліб здоров і може вже ходити, врадувала її,—але його надмірна і сліпа

любов почала її тривожити. Їй нараз впало на думку, що ану ж не Готлібова дівчина — християнка, то що тоді? Вона прецінь не схоче йти за Готліба, — і готов собі Готліб Бог знає що зробити, скоро не зможе її дістати. І в її роздразненім умі засіла та догадка, мов влізла оса, і знов почала вона мучитися і тривожитися, і ночі не спати і проклинати весь світ, мужа й себе. Їй, не знати чому, бажалося, щоби Готліб узяв собі якунебудь бідненьку, робучу дівчину з Лану, таку саму, якою була вона, коли посватав її Герман. Їй здавалося, що вона зненавиділа б його враз із його жінкою, коли б та жінка була з багатого дому. А між тим з Готлібових листів випливало очевидячки, що дівчина, котру він уподобав, була багата, їздила повозами, мала багато вбраних слуг, і вже звільна починала в Рифчиній душі зароджуватися проти неї якась сіпа і глуха ненависть.

Але найгіршої гризоти наробили Рифці гроші. По кількох днях, знов в Германовій неприсутності, прийшов комінярчук з карточкою. В карточці було коротко і вузловато написано ось що: „Грошей мені треба, багато грошей. Мушу вбратися по-людськи. Вона завтра приїде. Мушу говорити з нею. Вже знаю, чия. Передайте зараз хоч сто ринських“.

Рифка аж затряслася, прочитавши ті слова. Знає чия, а не пише, не скаже їй! І має ж він серце лишати її в непевності? А ще сто ринських просить, — відки вона візьме сто ринських? Герман від кількох днів щось дуже куцо держав її, не давав їй до рук ніяких грошей, не лишав, як це давніше часом лучалося, ані цента в своїй шухляді, а все замикав

до великої залізної каси на три ключі, а ключі забирає з собою. Рифка й не покмітила цього аж до цієї хвили. Але тепер, коли син зажадав у неї такої суми, а вона не знайшла в себе й цента, розлютилася страшенно, кидалася з одного боку до другого, з одної шухляди до другої,—але ніде не могла знайти нічого. Вона голосно кляла захланника-мужа, але прокляття не помагали нічого, і з кривавим серцем мусила відправити комінярчука, кажучи йому, що грошей тепер немає і що нехай прийде аж завтра. Комінярчук похитав головою і пішов. По його відході Рифка, мов безумна, бігала по покоях, тріскала меблями і наповнювала цілий дім прокляттями та лайкою. За тою роботою застав її Герман.

— Жінко, а тобі що такого? — скрикнув він, ставши на порозі. — Ти вдуріла?

— Вдуріла! — скрикнула Рифка.

— Чого тобі треба? Чого кидаєшся?

— Грошей треба.

— Грошей? На що тобі грошей?

— Треба та й годі.

— А багато?

— Багато. Двіста ринських!

Герман усміхнувся.

— Та що, збираєшся десь за волами йти, чи що? — сказав він.

— Не питайся, а давай гроші!

— Бе-бе-бе, а відки такий строгий наказ? У мене нема грошей на роздачі.

— Нема грошей! — скрикнула Рифка і звірилася на нього. — Кому ти це говориш? Зараз давай, бо біда буде! — І вона з піднятими кулаками наближувалася до нього. Герман стиснув плечима і поступився назад.

— Вдуріла жінка!—проворкотів він півголосом,—давай їй гроші, а не знати, на що. Ти гадаєш,—сказав він до неї спокійним, переконуючими голосом,—що в мене гроші лежать? У мене гроші в діло йдуть.

— Але мені треба, зараз, конче!—сказала Рифка.

— На що? Як тобі треба що купити, то скажи, візьму на кредит, бо готових грошей не маю.

— Не треба мені твого кредиту, а тільки готових грошей! Чуєш!

— Говори до гори,—відказав Герман і, не вдаючися з нею в дальшу бесіду, пішов поквапно до свого кабінету, все озираячись назад себе, чи не біжить за ним Рифка з піднятими кулаками. Прийшовши до кабінету, він зразу хотів замкнути двері на ключ, але далі надумався, знаючи Рифчину натуру, і з легким, таємним усміхом засів коло свого пульта¹ і почав писати.

— Я знав, що воно так буде,—говорив він сам до себе, все ще таємничо всміхаючись. — Але нехай! Тепер я не подамся і притисну її. Побачимо, хто з нас дужчий!

По хвилі, важко дишучи, увійшла Рифка. Її лице мінилося: раз наливалося кров'ю, мов буряк, то знов блідло, мов полотно. Очі палали гарячковим жаром. Вона сіла.

— Скажи ти мені, Бога ради, чого ти хочеш від мене?—спитав її Герман як мога спокійним голосом.

— Грошей,—відповіла Рифка з упертістю божевільної.

¹ Пульт—стіл до писання.

- На що?
- Для сина,— сказала вона з притиском.
- Для якого сина?
- Для Готліба.
- Для Готліба? Алеж Готліба вже й на світі нема,— сказав Герман з уданим зачудуванням.
- Волишь тебе не бути на світі!
- Значиться, він живий! Ти знаєш, де він є? Де він, скажи мені? Чому не йде додому?
- Не скажу.
- Чому ж не скажеш? Адже я все таки отець, не з'їм його.
- Він боїться тебе і не хоче бути з тобою.
- А грошей моїх хоче?— сказав уражений Герман. Рифка на те ані слова.
- Знаєш же що,— сказав рішуче Герман.— Перекажи йому, коли знаєш, де він, нехай вертається додому. Досить уже тої дурної комедії. Доки не верне, то ані цента не дістане ані від мене, ані від тебе!
- Алеж він готов собі що зробити!— скрикнула Рифка голосом розпуки.
- Не бійся! Так собі зробить, як у Львові втопився. Гадає, що мене переломить своїми грозями. Ні! Раз я подався, тепер годі.
- Але він готов утекти в світ, готов наробити тобі якого лиха.
- Хе, хе, хе,— сказав насмішливо Герман— в світ без грошей не втече, а зрештою... Слухай, Рифко, щоб ти не робила собі ніякої гризоти за те, що мов оце ти розповіла мені за нього. Я знаю, він тобі наказав, і я не налягав на тебе. Але я давно вже знаю це, знаю, де він живе і що робить, усе знаю.

І щастя його, що я це знаю, а то були б жандарми давно вже всадили його до цюпи і були б шупасом повели його до Львова. Розумієш? Щастя його, що той вугляр, з котрим він приїхав зі Львова і у котрого мешкає, що він зараз, скоро я приїхав, розповів мені все дочиста. А тепер слухай! Я до нього не буду втикатися, ловити його не піду, бо він зрештою в моїх руках. Перекажи йому, нехай вертає додому, то все буде добре. А як не хоче, то мусить. Жандарми пильнують його, не дадуть йому нікуди рушитися з Дрогобича. Грошей не дістане, перекажи йому це через того злодія комінярчука, що тобі доносить пошту від нього. Я його давно маю на оці, нехай і те знає. І на тім кінець!

Герман встав з крісла. Рифка зразу сиділа оглушена такими словами свого мужа. Вона тремтіла всім тілом, їй дух запірало так, що вона ледве-ледве дихала,—а вкінці, коли Герман встав, вона нараз розляглася страшним спазматичним регогом, котрий, мов грохіт грому, залунав по широких, пустих покоях. По хвилі і сміх раптом урвався, і Рифка грепнулася з крісла і почала в страшних судорогах кидати собою по підлозі.

— Господи, розв'яжи мене з нею!—проворкотів Герман і побіг до кухні, щоб ішли слуги відтирати паню. Сам він не вертався вже до покою, а, взявши пальто і капелюх, пішов у місто по своїм ділам. Не пора йому було тепер займатися домашніми гризотами, коли його нові, великі пляни чимраз ближче наближалися до свого здійснення. Ван-Гехт писав до нього з Відня, що приладдя для виробу церезини вже готові і фабрикант где

тільки від нього звістки, коли й куди їх вислати. Германові не хотілося для фабрикації церезини будувати нову фабрику, він волів в своїй старій, обширній нафтарні коло Дрогобича відступити одну частину на нову фабрикацію. Треба було оглянути місце і забудовання, котрі відповідали би тому плянові, який списав Ван-Гехт,—треба було випорожнювати, перебудовувати, домуровувати і вичищувати,—і Герман пильно сам надзирав за роботою. Аж ось усе вже було готове, і він написав Ван-Гехтові, щоб як мога швидше прислав машини і сам приїздив. Так само чимало заходу було і з великою „Спілкою визискування земного воску“, з котрою Герман у Відні заключив контракт на доставку величезної маси сирого земного воску. Правда, „Спілка визискування“ не дала ще на карб¹ того контракту Германові ані цента і мала заплатити йому все разом аж по доставі всього воску,—та все-таки на карб того контракту „Спілка“ випустила вже багато акцій і старалася при допомозі реклями вишрубувати їх курс чимраз вище. Акції йшли дуже добре, і тепер, в середині літа, „Спілка“ надумалася, що прецінь треба щось зробити в Бориславі. А надумалася вона зробити ось що: заложити в Дрогобичі велику контору, в котрій повновласники „Спілки“ наглядали би за контрактами, доконували виплат і старалися о нові зв'язки і о нові джерела доходу для „Спілки“. Відома річ, заложення контори, плата повновласникам і різним урядникам—усе те обійшлося не дешево і принаймні три рази дорожче, аніж могло би було обійтися при

¹ Дати на карб—дати в рахунок.

розумнім веденню діл. Але що це значило! „Спілка визискування“ прийнялась живо розтрублювати по світі про це своє діло, величаючи його, як не знати який подвиг, — і знов акції „Спілки“ підскочили вгору. Герман пильно крутився коло „Спілки“, пильно придивлявся всім поступкам повновласників і потаємно дуже похитував головою на всю роботу. „Ні, ні, — говорив він сам до себе, — довго вони не видержать з такою роботою! Нехай собі їх акції стоять, як хочуть добре, я їх купувати не буду, ані зв'язуватися з ними не хочу! От дурницю зробив, що заключив з ними такий величезний контракт, а задатку ніякого не взяв. Правда, хоч би та блискуча банька і тріснула перед зреалізованням мого контракту, то втрати для мене не буде, бо віск все таки у мене останеться. Але, розуміється, коли б вони насамперед мені заплатили, а потім тріснули, то це було би ліпше. Та й то треба собі вимовити виразно, щоби виплачували готовими грішми, а не своїми акціями!“ Герман, значиться, уважав та згори „Спілку визискування“ підприємством „дугим“, ошуканським, хоч не можна сказати, щоб іменню він загадав ошукати підприємство. Його контракт був цілком чистий і реальний, і він від самого приїзду з Відня негайно принатужив усі сили свого капіталу, щоби постачити всю величезну масу воску якнайшвидше, перед контрактним терміном, боячися, щоб підприємство ще до того часу через нерозум та шахрайство своїх основателів і повновласників не лопнуло. Він найняв майже три рази більше робітників до ям, ніж їх наймав досі, відновив роботу в вісімдесяти ямах, в котрих досі

через кілька літ уже не йшла робота задля різних недогідностей ґрунту, — і справді, багато з тих відновлених ям тепер оправдало всі давні надії. Робота йшла пудами¹ і коштувала далеко менше, ніж інших літ, бо голод зігнав тепер далеко більше людей на панщину до Борислава, голод же і підганяв їх до роботи немилосердно, а Герман пильно і правильно знижував та знижував робітницьку плату, не дбаючи на крики, сльози і прокляття. Робота йшла пудами, Германові магазини наповнювалися великими брилами воску, і Герман тремтів з нетерплячки, чи скоро буде їх повне, контрактом означене число. Тоді „Спілка“ муситиме зараз перейняти віск на себе, йому відразу вповні виплатити всі гроші, а потім, — думав Герман, — нехай собі й голову зломить!

А між тим, поки Герман укладав свої пляни та турбувався про уладження фабрики цезезини, поки служниці в його домі відтирали Рифку, що кидалася і розбивалася по підлозі в страшних судорогах, — Готліб, в брудній вуглярській сорсці, весь обмурзаний, ждав нетерпеливо в маленькій і брудній вуглярській цюпі на прихід комінярчука з грішми. З тим комінярчуком він познайомився по сусідству і приєднав його, щоб за добру плату переносив йому вісті до матері і від неї. Ось він увійшов до хати, і Готліб покvapно обернувся до нього.

— А що — спитав він.

— Ніщо, — відказав комінярчук.

— Як то ніщо? Не дали?

— Не дали, казали: завтра буде.

¹ Іти пудами — за роботу платили від пуда.

— Прокляте завтра! — проворкотів гнівно Готліб, — мені нині треба!

— Що ж діяти? Казали: нема.

З тим комінярчук вийшов. Готліб, мов біснуватий, зачав бігати по хаті, розмахуючи руками і воркотячи сам до себе уривані слова.

— Я тут завтра маю з нею бачитися, і мушу бачитися, а тут ось що! Нема! Як сміє не бути? Хіба вже і мати супроти мене, не хоче дати? О, в таких разі, в таких разі... — і він затиснутими кулаками погрозив до дверей. Його пристрасть, сліпа і бурлива, як ціла його вдача, несподівано і нагло виросла до надзвичайної сили, і під її проводом він готов був зробити все, що йому підшепнула перша ліпша хвиля, без розваги і розсудку.

— А може, — думав він далі, — може він дізнався? Може це його справа... навмисне не дає мамі грошей, щоби вона мені не передала?.. О, це може бути, я знаю, який він закланний на ті гроші!.. Але ні, ні, це не може бути! Він думає, що мене нема, він якби знав, зараз би старався мене загнати додому, як загублену скотину! Але чекай собі трохи! Тоді верну, як мені схочеться, помучся трохи!

Бідний Готліб! Він і справді гадав собі, що Герман не знати як мучиться його неприсутністю!

Але дарма було Готлібові лютитися і грозити, — все те не могло наповнити його кишені грішми. Думки його поволі, чи по неволі мусили впокоїтися і перейти на інші предмети, а іменно — на предмет його любови. Вчора доперва він дізнався від слуги її батька, котрого прислідив в недалекому шинку і з

котрим при келишку горілки зав'язав знайомство, що отець її дуже велика риба, один з перших багатів в Бориславі і в Дрогобичі, що перед двома літами заїхав сюди з Відня, буде великий і пишний дім, називається Леон Гаммершляг, удівець і має тільки одну доньку, Фанні. Донька тепер поїхала чогось до Львова, але завтра має вернутися. Дівчина дуже добра, лагідна і ладна, і отець також дуже добрий панище. Оповідання те дуже врадувало Готліба. Значиться, вона рівна мені, може бути моя—мусить бути моя!—це було все, що приходило йому на думку, але й цього було досить, щоби зробити його щасливим. З нетерплячкою дожидав він того завтра, щоби побачити її. Зразу він думав справити собі одіж, відповідну до його стану, щоби показатися їй в якнайкориснішій світлі. Але тут нараз прийшла несподівана перешкода—мати не дала грошей. Приходилося зустрічати її в поганім вуглярськім шматтю, котре Готлібові ніколи не було так ненависне, як іменно нині.

Скоро світ, Готліб узяв у кишеню трохи хліба і побіг за місто, аж геть по кінець Задвірного передмістя на стрийський гостинець, котрим мала над'їхати Фанні. Залізниці ще тоді не було. Тут, засівши край дороги в тіні густої рябини, він встроїв очі в запопаний гостинець, що прямою сірою пасмою простягся перед його очима далеко-далеко і тонував в невеличкій ліску на узгір'ю. Гостинцем волоклися, піднімаючи невеличкі тумани порошу, будки, накриті рогожею і напакзовані пасажирами, мужицькі драбинні вози, худоба, гнана на торг до Стрия,—але не видно було блискучого повозу, запряженого

парою огнистих гніданів, в котрім мала над'їхати Фанні. Готліб, з упертістю дикого індіянця на муках, сидів під рябиною, встроївши очі в гостинець. Вже сонце геть-геть піднялося і почало немилосердно пекти його косим промінням в лице і в руки,—він не чув цього. Люди їхали і йшли повз нього широким шляхом, гуторили, гейкали, сміялися та позирали на вуглярчука, вдивленого в одну точку, мов безумний. Жандарм з блискучим багнетом, нап'ятившись поверх люфи гвера¹, з плащем, звиненим в обарінок на плечах, весь облитий потом і припавший порохом, пройшов також повз нього, женучи перед собою закутого в ланцюги якогось напівголого, закривавленого чоловіка; він пильно позирнув на Готліба, здвигнув плечима, сплюнув і пішов далі. Готліб нічого цього не бачив.

Аж ось нараз із далекого ліска, мов чорна стріла, вилетіла бричка і живо котилася до Дрогобича. Чим ближче вона наближувалася, тим більше прояснювалося Готлібове лице. Так, він пізнав її! Це була вона, Фанні! Він зірвався на ноги зі свого місця і скочив на гостинець, щоби спішити за бричкою до міста, коли вона з ним порівняється. Коли побачив виразно Фанні в повозі, ціле його лице облилося кров'ю і серце зачало битися так живо, що йому аж дух сперло в грудях. Але й Фанні, побачивши його, мабуть пізнала того самого вуглярчука, що так безумно кинувся був до її повозу і такого завдав їй страху. Безумно відважна, сліпа гарячість часом—а може й завсіди—подобається жінкам, наводить

¹ Гвер—гвинтівка.

їх на думку про сліпе, безграничне прив'язання і посвячення. І коли вперед Фанні не могла вияснити собі причину того безумного вчинка якогось брудного вуглярчука, то тепер, побачивши, що він ждав на неї аж за містом, на спеці і в поросі, побачивши, як він запаленівся побачивши її, як чемно і тривожно поклонився їй, мов перепрошував за своє колишнє безумство,—побачивши все те, вона погадала собі: „А що, може цей півголовок закохався в мені?“ Вона іменно вжила в думці назви „півголовок“, бо який же розум для якогонебудь обідраного вуглярчука—залюбитися в єдиначці-доньці такого багача, кидатися і калічитися о її бричку, визирати її з дороги?.. Але про все те їй не була неприємна така безумно страстна любов, і хоч вона далеко була—полюбити його за це, але все таки почула до нього якусь симпатію, таку, яку можна мати для півголовка, для пессика. „Ану,—погадала собі,—зачну з ним говорити, чого він хоче. До міста ще й так далеко, на гостинці пусто, ніхто не побачить“. І вона казала візникові їхати звільна. Готліб, почувши той наказ, увесь аж затрясся; він почув, що це для нього такий згляд і зараз порівнявся з бричкою. Фанні, побачивши його, відсунула віконце і вихилила голову.

— Чого тобі треба?—спитала вона неспіло, видячи, що Готліб знов зняв шапку і з виразом німого подиву наближується до неї. Вона заговорила польською мовою, думаючи, що це християнин.

— Хочу на тебе подивитися!—відповів сміло, по-жидівськи Готліб.

— А хто тобі сказав, що я жидівка?—спитала Фанні, всміхнувшись, також жидівською мовою.

- Я знаю це.
- То, може, і знаєш, що я за одна?
- Знаю.
- То, певно, знаєш, що тобі не добре на мене задивлюватися,—сказала вона гордо.
- А чому не питаєш, що я за один?—сказав гордо Готліб.
- Овва, не треба й питати, сама одіж каже.
- Ні, не каже! Бреше одіж! А ти спитай!
- Ну, хто ж ти такий?
- Я такий, що мені не зашкодить задивитися на тебе.
- Хотіла би я вірити, та якось не можу.
- Я тебе переконаю. Де можу тебе побачити?
- Коли знаєш, що я за одна, то, певно, і знаєш, де я мешкаю. Там мене побачиш.
- І за цим вона знов засунула віконце, дала знак візникові, коні погнали, затуркотіла горі передмістям бричка, і туман куряви закрив перед Готлібовими очима чудну появу.
- Смішний хлопак,—думала собі Фанні,—але півголовок, чистий півголовок! Що він розуміє під тим: бреше одіж? Хіба ж він не вуглярчук? Ну, але коли ні, то хто є він такий? Півголовок, півголовок та й годі!
- Пречудна дівчина,—думав сам собі Готліб,—а яка гарна, а яка чемна! І з простим вуглярчуком заговорила! Але що вона розуміла під тим: дома мене побачиш? Чи це значить: приходить? Ех, коби мені вбратися в що по-людськи! Ну, але треба старатися.
- З такими думками Готліб поплентався до своєї вуглярської нори.

XII.

Минуло кілька тижнів після робітницьких зборів. Цілковита, несподівана тиша настала в Бориславі. Власники, котрих недавні грізні рухи робітників чимало таки були налякали, тепер зовсім збилися з пантелику, не знали, на яку ступити і що про те думати. Правда, були між ними такі, котрі сміялися з цілого наглого руху і наглого втишення, твердили, що вже по всьому, що робітники так, як пустий вітер: пошумлять, пошумлять, а дощу не наженуть, і що тепер, коли вони знову зробилися м'які та податливі, пора знову надавити на них твердою рукою, пора вигнати з них охоту до всякої буйности. „Робітник лиш печений добрий!—говорили вони,— ти йому дай полегкість, а він собі подумає, що це йому так і належить, і буде собі чимраз більше розбирати, як той кіт на решеті. Тільки в ненастаннім притиску, в ненастанній погрозі привчиться він до послуху, до покірности, до пильности та точности, станеться він, як любив говорити Леон Гаммершляг, „чоловіком, спосібним до вищої культури“. І всі бориславські підприємці згодилися на те, що тепер, коли розбурхана хвиля робітницького руху раптом притихла, треба з подвійною силою надавити на непокірних— хоч не всі підприємці годилися на той погляд, що хвиля та після наглої бурі зовсім і оконечно втихла, уляглася, успокоїлась! Ні, деякі, а особливо Іцик Бавх уперто обставали при тім, що це заманлива, поверховна тиша, тиша перед страшною бурею, що іменно тої тиші і тої вдаваної покірности треба їм найдужче лякатися, бо це знак, що робітницький бунт, будь він який будь,

уложений і сильно зорганізований і робітники без сумніву зоружаться до нього, а тільки таємність і безшумність їх починань свідчать про те, що вони щось поганого мають на думці і що роблять це систематично, порядно і ненастанно. І всюди, де тільки зійшлися підприємці: чи то на вулиці випадково, чи то де в світлиці на яку нараду, всюди Іцик Бавх не переставав остерегати товаришів перед небезпекою, не переставав намовляти їх до того, щоб удалися до староства в Дрогобичі і просили о зарядження гострого слідства або хоч о прислання сильного постерунку¹ жандармерії на побут до Борислава. І хоч в основі ніхто нічого не мав проти того, хоч усякий, певно, і рад би був мати в кожній хвилі на своїй службі жандармерію для охорони перед своїми власними робітниками і для затвердження всіх роблених їм кривд урядовою печаттю, -- але на подання збірної просьби якось не могли зібратися. Чи то пора така була гаряча та обезсилююча, чи то звичайна у наших людей недостача ініціативи в громадських ділах, в ділах, виходячих поза обсяг одиночних, приватних інтересів, чи, може, переконання, голосно висказане Леоном, що прецінь уряд сам повинен дбати про безпеку підприємців в Бориславі, бо на те він і є поставлений, — досить, що бориславські підприємці цим разом якось не здобулися на те, щоб удатися до влади, а навіть щоб донести їй про те, що знали про недавній робітницький рух. А ще ж, безперечно, і нагле втишення того руху відняло в них пряму причину до такого кроку,

¹ Постерунок — загіт.

Про що доносити до влади? Що має та влада слідити? Що перед кількома тижнями показувалися непокоючі об'яви якогось робітницького руху, котрі швидко зникли? Чому ж не донесено про них в пору? Так ціле те діло й зам'ялося, поки несподіваний і досить таємничий випадок не розбудив підприємців з їх оспалости, мов наглий грохіт грому з невеличкої темнявої хмарочки.

Не треба, здається, і казати, що цілий той наглий поворот від шуму до тиші і покірности був ділом наших побратимів, піднятим іменно в тій цілі, щоби змити і ослабити чуйність та підозріння підприємців. Бесіда Іцка Бавха, котру почув був Сень Басараб, переконала побратимів, що підприємці можуть їм багато зашкодити, ба й розбити при допомозі начальства все діло, коли воно буде вестися так, як досі, явно та шумно. От вони й почали уговорювати всіх — притихнути до пори, податися, придавити в собі бурливі чуття гніву й радости, поки не прийде пора. Великого труду коштувало це побратимам, поки їм удалося штучно притишити бурю і держати її немов би на припоні, щоб вона денебудь за першим товчком не вибухла перед часом. Великого труду коштувало це і держало їх в ненастанній боязні, що ось-ось може вибухнути щонебудь таке, що підприємцям не пошкодить, а робітників зрадить і розіб'є. Тільки один був спосіб гамувати людей, а іменно той, що побратими обіцявали їм, що таким способом скоріше прийде „пора“. Але як небезпечні і двосічні були ті обіцянки, це дуже добре знали побратими. Аджеж такими обіцянками вони прямо готовили невдачу своєму

ділу. Бо відки ж вони візьмуть засобів зачати змову справді так швидко, якби цього бажалося терплячому народові? Грошей досі вплило звиш вісімсот ринських до головної каси,— вкладки покищо плили ще правильно, але підприємці почали наново і ще тугіше давати, ніж попереду, і треба було надіятися, що вкладок швидко омаліє і що в часткових касах мусить лишатися більша частина грошей на допомоги для потрібуючих, хорих і безробітних. А в такий спосіб скільки то ще місяців потягне, поки набереться потрібна сума! А коли так, то й замірена війна не зможе початися швидко, і робітники почнуть сумніватися про свою силу, і запал їх остине і все пропаде. Або коли ні, то роздразнений народ вибухне завчасно, вибухне без ладу і без певної цілі, протратить силу дармо, а замірене діло все таки пропаде.

А вже коли кого мучили і гризли такі думки, то, певно, найбільше Бенедя. Аджеж діло це, то було його кровне діло, вистраждане тисячними муками і трудами, оповите в блискуче проміння надії. Аджеж в тім ділі— він чув це виразно— лежало тепер його серце, всі його сили, ціле його життя. Він не знав, не бачив нічого поза ним і можлива невдача цього діла показувалася йому рівнозначною з його власною смертю. Тому не диво, що коли тепер при виконанню його замислів почали насуватися чимраз нові труднощі, Бенедьоднями й ночами про одне тільки й думав— як їх побороти або обминути, позеленів і похудів дорешти і не раз довго-довго ночами, мов сновида, ходив по Бориславі, сумний, понурий, мовчазливий, а тільки час від часу

важко зідхав, позираючи в темне, непривітне небо. А труднощі бовдурилися чимраз вище, і Бенедьо чув, що йому починає неставати сили, що його голова мов довбнею прибита, мозок мов омертвілий, не здужає вже з давньою силою працювати, не може напасти на ніякий щасливий слід.

От так діждався Бенедьо знов того вечора, коли в Матієвій хатині зійшлися побратими на пораду. Що діяти? Народ нетерпиться. Чому не дають знаку, чому не зачинають, чому нічого не роблять? Люди починають опускати руки. Вкладки починають впливати слабіше, підприємці знов вменшили плату ще й проти давнього. Голод по селах трохи перестав, але жнива такі вбогі, яких ще не тямили люди від тісних років: рідко кому вистачить свого на прожиток до великого посту, більша половина ледве дотягне й до Покрови. Народ швидко ще дужче почне пертися до Борислава, ніж досі. Коли б що зачинати, то тепер найліпше, бо тепер ще найлегше стримати людей по селах, щоб не йшли до Борислава, ба навіть можна би більшу половину з Борислава виправити на села на яких два-три тижні, щоби тут тим легше було держатися без роботи. А тут грошей нема на стільки,—в тім біда! Коли побратими договорилися до того „сука“, то всі стали і понурили голови, не знаючи, що на те порадити. Мертвецька тиша залягла хатину, тільки нерівний, тривожний віддих тих дванадцяти людей роздавався між низькими, покривленими стінами хатини. Довго тривала мовчанка.

— Га, дійся воля Божа,—скарикнув нараз Сень Басараб,—не журіться, я тому зараджу!

Той голос, та нагла рішучість серед загальної тиші і безсильности вразили всіх побратимів, мов наглий постріл з рушниці. Всі зірвалися і обернулися до Сеня, що сидів, як звичайно, на стільчику коло порога з люлькою в зубах.

— Ти зарадиш? — запитали всі в один голос.

— Я зараджу.

— Але як?

— То моє діло. Не допитуйтеся нічого, тільки розходіться. А завтра в тім часі будьте тут, будете видіти!

І більше не сказав нічого, і ніхто його не допитував більше, хоч у всіх, а особливо в Бенедя, на серці залягла якась тривога, якийсь холодний біль. Але ніхто не сказав нічого, і побратими розійшлися.

Сень Басараб, коли вийшли на вулицю, взяв за руку Прийдеволю і шепнув до нього:

— Підеш зі мною?

— Піду,—сказав парубок, хоч його рука не знати чого тремтіла.

— Будеш робити, що я скажу?

— Буду,—сказав знов парубок, але непевним, мов недобровільним голосом.

— Ні, ти не лякайся,—вважав конечним успокоїти його Сень,—страшного нічого нема в тім, що я задумав. Тільки сміло і живо, а все буде добре!

— Не пендич, а кажи, що робити,—перебив йому Прийдеволя. —Адже знаєш, що мені все одно!

Ніч була вже досить пізня. Майже у всіх хатах, окрім шинків, світло не світилося і бориславська вулиця була зовсім темна. Оба наші

побратими йшли мовчки горі вулицею. Сень пильно глядів по вікнах. Дійшли вже на середину Борислава, де доми були трохи огрядніші, помальовані то жовтою, то синьою, то зеленою краскою, з заслонами на широких вікнах і з мосяжними клямками при дубових дверях, з ґаночками або й без ґаночків, а перед кількома були навіть малесенькі за штахетами огородці з нужденними квітами. Тут жили бориславські „головачі“ та „тузи“—головні підприємці. На середині, найкращий з усіх, стояв domeк Германа Гольдкремера, критий бляхою і нині зовсім пустий, бо Герман рідко коли ночував в Бориславі. Побіч нього, трохи віддалік від решти, стояв другий, не такий гарний і далеко не такий огрядний domeк Іцка Бавха. В однім його вікні було ще світло,—очевидно, що Іцик мусив ще не спати, бо вікно було іменно з його кабінету.

Сень Басараб знав цей domeк. Він довгий час робив в Іцкових ямах і не раз приходив сюди за виплатою. Він знав, що, крім одної старої служниці і Іцка самого, не було нікого в тім домі, і що служниця певно вже спить в кухні. Цього тільки йому й треба було. Він шарпнув за собою Прийдеволю і коло найближчої ями оба обмастили собі лиця чорною кип'ячкою так, що їх лиць зовсім не можна було пізнати.

— Ходи за мною і не кажи ані слова, а роби, що я скажу,—шепнув Сень, і вони пішли. Осторожно підповзли вони до одних, далі до других дверей дому, але двері були позамикані. Це зовсім не знеохотило Сеня і він почав оглядати вікна. Тихе психнення дало знати Прийдеволі, що він найшов, чого шукав. Справді, одна квартира в кухоннім вікні була

незащеплена і легко далася відчинити. Сень встромив через неї руку, повідсував засувки і відчинив вікно. Влізли до кухні. Кругом було тихо, як у гробі, тільки сонне сапання служниці чути було з-за печі. Побратими на пальцях пішли до дверей. Кухонні двері були незаперті, і вони вийшли до сіней. Сень намацав двері до Іцкового кабінету і хотів поглянути в дірку від ключа, але побачив, що в дірці був ключ. Потрібував тихенько покрутити клямку і переконався, що двері були замкнені. Але Сень і тут не довго надумувався. Шепнувши кілька слів Прийдеволі, він голосно потермосив клямкою і запищав хриплим, бабським голосом, подібним до голосу старої служниці:

— Herr, Herr, oefnen Se!

— Wus is ¹ — дався чути всередині грубий голос Іцка, потім важкий скрип черевиків, а вкінці брязк ключа, що відчинив замкову пружину. Двері тихо відчинилися, смуга світла впала з кабінету до темних сіней, і в тій хвилі два хлопці, зачорнені, як чорти, кинулися на Іцка і заткали йому рот, заки ще встиг крикнути. Зрештою хто знає, чи цього й було треба. Несподіваний напад так налякав Іцка, що той, як був з простягнутими руками і запитуючим, глупим виразом лиця, так таки в тім положенню і задеревів, а тільки кліпання вибалушених сірих очей давало знати, що це не бездушна брила м'яса і товщу, але якась живина.

— Wie geht's Herr, wie geht's? ² — пищав Сень усе ще бабським голосом. — Не бійся, небоже, ми тобі не хочемо нічого злого

¹ Пане, пане, отворіть!—Що таке?

² Як вам поводитьсь, пане, як поводитьсь?

зробити, ні! Ми ще не правдиві чорти, що мають прийти по твою душу, ми тільки прийшли визичити від тебе трохи грошей!

Іццик не пручався, не кричав, не стогнав, а все ще стояв так, як в першій хвилі, одубілий, непритомний, з затканим шматом ротом, важко дишучи ніздрями. Товариші взяли його за плечі, завели до крісла і посадили.

— Держи ж його добре і не дай кричати!— пропищав Сень до Прийдеволі, — а скоро би щонебудь, задуши! А я тим часом пообзираю його хатину!

Але Сеньова погроза була даремна. Іццик не рушався і, мов безвладний труп, дав Прийдеволі зв'язати собі хусткою руки на плечах. А Сень між тим, все збоку зиркаючи на Іццика, почав озиратися по хаті. Очевидно, Іццик робив обрахунки, бо на бюрку перед ним лежала велика книжка, а побіч бюрка стояла отворена невеличка залізна каса. Сень покvapно сягнув до неї і почав виймати порядно поскладані пачки банкнотів. В тій хвилі з грудей Іццика перший раз видобувся якийсь глухий, глибокий звук, мов посліднє стогнання підрізаного вола.

— Мовчи, бо смерть твоя!—пискнув Сень і порався далі коло каси. Він робив це зовсім спокійно і шептом числив купки банкнотів, попереv'язуваних вузькими папірцями, котрі виймав з каси і клав собі за пазуху. Банкноти були по ринському, а з грубости купки Сень догадувався, що в одній купці мусило бути сто штук.. Він нарахував уже тридцять купок.

— Досить, пора нам іти!—шепнув він до Прийдеволі. Оба зирнули на Іццика. Він усе ще дихав ніздрями, але його грубе, одуте лице

страшно почервоніло і вибалушені очі стояли на мірі з якимсь глупим, запитуючим виразом.

— Мовчи, бо смерть твоя!—шепнув йому до вуха Сень, між тим коли Прийдеволя розв'язав його руки. Руки були холодні і звисли, мов неживі; Прийдеволя підняв їх і опер о бюрко. Опісля Сень шепнув до Прийдеволі:

— Я піду наперед, а коли почувеш свист на вулиці, то вийми йому з рота шмату і втікай!

По тім Сень обережно вийшов. Прийдеволя думав, що Іцик почне пручатися і кричати, і готов був в крайнім разі задавити його. Він стояв над Іцком блідий, тремтячий, збурений до дна душі,—але Іцик мов і не знав і не розумів нічого, сидів на своїм кріслі з витріщеними очима, та дихав, посвистуючи носовими дірками. Вже й повіками не кліпав.

Аж ось дався чути легенький свист під вікном. Тремтливою судорожно рукою вийняв Прийдеволя Іцкові шмату з рота, певний, що в тій хвилі розляжеться страшенний крик і розбудить цілий Борислав, певний, що в тій хвилі впадуть товпи народу до цієї тихої хати, зловлять його, і зв'яжуть, і поб'ють, і поведуть вулицями, і вкинуть хто зна в яку підземну яму і що це послідня хвиля його вільного життя. Але ні. Іцик і оком не змигнув. Він зачав дихати свобідніше, але й чимраз повільніше, та й тільки всього. Прийдеволя стояв ще хвилю над ним, не розуміючи, що це такого діється, і коли б не виразне, голосне сапання, він був би думав, що Іцик неживий. Але коли почув другий свист під вікном, то покинув Іцка і тихо вийшов із світлиці. „Та ні,—подумав собі,—треба погасити світло!“ І ще раз вернувся, запер касу, з котрої Сень набрав грошей, підняв

шмату, котрою був затканий Іцків рот, погасив світло і, виходячи, позапирав двері, защепив кухонне вікно, крізь котре виліз на двір, і свиснув стиха на Сеня.

— Ну, що?—спитав Сень.

— Нічого,—відказав Прийдеволя.—Сидить, не рушається.

— Може задушився?

— Ні, дихає.

— Гм, мусив таки дуже перепудитися. Ну, про мене, нехай йому завтра відливають переполох! А нам пора йти спати! Тридцять пачок маємо, це чень вистане! А лице зараз теплою водою і милом, ані знаку не буде. Ну, що то скаже завтра Іцко, як протверезиться! Тепер уже певно, що сам побігне до жандармів!

Але Іцкові було не до жандармів. Чорна пільма і мертва тиша залягла його кабінет. Він усе ще сидів на кріслі, з руками, опертими на бюрі, з вибалушеними очима, але давно вже не чути було його важкого сапання. Так застало його й ранішнє сонце, коли визирнуло з-понад чорних бориславських дахів і крізь вікно заглянуло йому в мертві, скляні очі. Так застала його й служниця, так застав його й цирулик і інші знайомі, що на її крик позбігалися, і ніхто не знав, що це таке з ним зробилося. Цирулик говорив, що Іцка „шляк трафив“¹, бо на його тілі не було ніяких найменших слідів насилля, одіж була в порядку і нічого не свідчило про якийнебудь напад. Служниця, правда, говорила про якийсь шелест, про якесь ступання вночі і чула, як пан відмикав двері, але все те говорила вона дуже

¹ Параліч узяв.

непевно і неясно, не знаючи, чи це був сон, чи дійсна ява. Далі прийшов і громадський уряд, зревідовано весь дім і все докола, але нічого підозрілого не найдено. Отворено касу: в касі були гроші і цінні папери. Правда, коли зведено до купи рахунки, над котрими вчора ще сидів небіжчик, то показалося, що в касі не стає трьох тисяч ринських. Тільки ж і тут найшлися сучки. Рахунки, очевидно, були нескінчені, послідня цифра написана була тільки до половини: може бути, що небіжчик сам іще кудинебудь видав ті гроші. А по-друге, коли-б тут був грабунок, то грабіжники, певно, забрали б були й решту готівки — ще звиш дві тисячі. При тім же годинник і мошонка з дрібними гр'шми, все було в кишенях небіжчика не тикане, так що годі було увірити в правдоподібність грабіжницького забійства. Тільки дві чи три плями з кип'ячки на лиці і білій сорочці небіжчика наводили всіх на якесь неясне підозріння, котрого, однако ж, ніхто не міг вияснити. Були голоси між підприємцями, що, може, в тім була рука ріпників, котрі дуже не навиділи Іцка, і голоси ті, безперечно, не одного підприємця проймали таємною дрожжю, але на голос усі цьому перечили, тим більше, що судова обдукція трупа й справді виказала, що Іцк умер від апоплексії, до котрої здавна мав органічний наклін.

Похолонуло в серці у Бенедя і у других побратимів, коли на другий день почули про наглу Іцкову смерть. Вони й хвилі не сумнівалися про те, що та нагла смерть стоїть в безпосереднім зв'язку з учорашньою бесідою Сеня Басараба. А коли вечером знов з йшлися до Матієвої хати, то довгу хвилю всі

сиділи мовчки і понуро, мов почуваячися до спільної вини в якимсь поганім ділі. Перший перервав мовчанку Сень Басараб.

— Ну, що ж ви так посідали та й сидите, мов води в роті набрали? — сказав він, гнівно сплюнувши. — Отченаші відмовляєте за Іцкову душу, чи що? Чи треба мені присягатися перед вами, що я нічого злого йому не зробив, і що коли його „шляк трафив“, то з власної волі? А, зрештою, хоч би й ні, то що з того? Те, що я зробив, те зробив на власну руку, а ви беріть від мене складку і робіть своє діло. Ось вам три тисячі ринських! Що Іцка „шляк трафив“, це навіть ліпше для нас, бо не буде впоминатися, а другі не доглупаються, бо я навмисно решту грошей лишив і нічого зрештою не тикав! А, зрештою, що великого, що одною п'явкою на світі менше! Де дрова рубають, там тріски летять! Аджеж не викинете ті гроші для того, що вони не дуже чистим способом нам дісталися! Не бійтеся, це не Іцкова праця, це наша праця, наша кров, і Бог не покарає нас, коли нею покористуємося. А, зрештою, чи ж то ми для себе їх потребуємо? Ні, а для громади! Беріть!

Ніхто не відповідав на ту Сеньову бесіду, тільки Бенедьо, мов під тиском якоїсь важкої руки, простогнав:

— Чисте діло чистих рук потребує!

— Певно, певно, — відказав живо Андрусь Басараб, — але будь тут мудрий зробити щонебудь чистими руками, коли, крім рук, треба ще й підойми, міцної підойми! А по-моєму, коли хочеш трам підняти, то бери підойму, яка є, чи чиста, чи не чиста, щоби тільки міцна!

— Гній же не шовком вимітають, а гнойовими вилами! — докинув з кута Прийдеволя. І прийшлося Бенедьові хоч-не-хоч податися. Зрештою і виходу другого не було!

По тій важкій переправі побратимство значно оживилося. Всім немов полегшало, немов камінь хто зняв з плечей. Почали нараджуватися над тим, що тепер робити. Певна річ, загального робітницького збору скликати ніколи, це знов розбудило би увагу підприємців, — війна мусить вибухнути раптовно, несподівано, мусить приголомшити і змішати їх, і тільки в такому разі можна надіятися перемоги. Треба отже передавати загалові робітників усякі вісті без шуму, без гвалту, найліпше через окремих висланців та через касієрів часткових кас. З ними також нарадитися над спровадженням живности до Борислава на час війни і над тим, котрих робітників на той час треба і можна буде видалити з Борислава. Видалявання, певна річ, мусило бути добровільне: кожному, хто відходив з Борислава, малося дати дещо на дорогу, і виходити мали вони звільна, день поза день, малими групами і буцім то з різних причин. На склад живности вкрадено винаймати шпихлірі¹ в сусідніх селах: в Попелях, Бані, Губичах та Тустановичах, де мала також стояти робітницька варта. Тут же вкрадено вислати зараз двадцять відпоручників в різні боки, щоби йшли по селах і голосили людям — не йти через пару тижнів до Борислава, поки тамошні робітники не виборють собі і всім взагалі ліпшої плати. Якнайскоріше, а коли можна, то

¹ Шпихлір — гамазей.

й зараз завтра мали вибратися Матій і Сень Басараб до Дрогобича для закуплення хліба. Матій мав там знайомого пекаря і надіявся, що через нього можна буде без шуму і без підозріння замовити таку велику скількість муки й хліба, а перевезти бодай більшу половину замовлених запасів можна буде ще перед вибухом, на протязі тижня, в бочках та паках, в яких звичайно возять великі ладунки воску і нафти. Таким способом усі приготування могли б зробитися швидко і неспостережно, а іменно в тім лежала би найбільша порука вдачі для робітників, бо підприємці переконалися би про їх силу і про добру організацію цілого замислу, а й самі робітники, видячися забезпеченими від голоду і нужди, набрали б смілости і певности. Так само мав Андрусь Басараб з Деркачем піти по сусідніх селах і в знайомих ґаздів (брати Басараби були родом з Бані в найближчім сусідстві Борислава і знали багато ґаздів по дооколичних селах) позамовляти відповідні будинки для своїх складів. Інші побратими мали остатися в Бориславі і наглядати, щоб усе йшло в порядку і щоб підприємці завчасно не дізналися про те, що таке загадали зробити робітники.

А що того дня була неділя і нарада скінчилася досить завчасу, то побратими розбіглися, щоб зараз ще скликати на нараду часткових касієрів і обговорити з ними, як стоїть діло. Довго в ніч живо було в Матієвій хатині; старі й молоді, пожовклі і рум'яні лиця мелькали в слабо освітлених вікнах, поки вкінці геть уже по півночі не порозходилися всі по домах. Борислав під покриттям темноти спав уже давно глибоким сном, тільки десь

далеко на Новім Світі з одного шинку доносився хриплий спів якоїсь підпитої робітницької кумпанії:

Ой, не жалуй, моя мила, що я п'ю,
Тоді будеш жалувати, як я вмру!

XIV.

Ще тиждень тривала тиша в Бориславі. Ще тиждень безжурно шниряли підприємці вулицями, ходили за своїми гешефтами, торгували, шахрували, брали й видавали гроші, зайняті тільки біжучою хвилию і біжучими рахунками. Робітники також ходили по-давньому нужденні, похилені, обмазані кип'ячкою; вони по-давньому лазили до ям, крутили корбами, їли сухий хліб і цибулю, рідко коли коштуючи теплої страви, а зате більше вживаючи горілки. Правда, голосних, гучних, безумних п'ятик тепер не видко було, в шинках не засиджувалися громади людей, але шинкарі, котрі звичайно разом були і власниками ям, не дуже на те бідкалися: пора була жарка, робота дуже покvapна, з усіх боків ішли замовлення на віск, а з тверезим робітником все таки більше можна було зробити, ніж з п'яним. Життя плило, мов річка, плитка і намулиста, і бачилося, що так воно буде плисти до віку. А між тим це був останній тиждень! •

І в Матієвій хаті, котра останніми часами сталася правдивим осередком робітницького руху, куди щочі, чи дощ, чи погода, то вулицею, то околичними стежками пробиралися робітники з усього Борислава на нараду, для перегляду каси, для вложення вкладок або й так тільки на розмову і по заохоту,—і тут було тихо. Бенедьо працював по-давньому в новій

фабриці цезезини в Леона, а Матій по двох днях, вернувши з Сеньом Басарабом з Дрогобича і розказавши побратимам, що і як вони уладили, ходив далі на роботу до одної ями, що належала також до Леона. Старий був тепер мов відроджений. Таким охочим, веселим і жартівливим ще й не бачив його Бенедьо. Він про все турбувався, про все вивідувався, не ходив, а бігав, і здавалося, усіх сил докладав, щоби й собі чимнебудь причинитися до якнайліпшої вдачі зачатого діла. Бенедьо, хоч чим іншим зайнятий, таки мусив це завважити і в душі порадувався тою перемною. А коли якось зговорився з Матієм і запитав його жартом про причину, лице Матія нараз зробилося дуже поважне.

— Маю вість, маю певну вість! — сказав він таємничо.

— Яку, про що? — спитав Бенедьо.

— Про мій процес.

— Ну, і що ж?

— Усе добре. Швидко самбірський суд видасть наказ арештувати Мортка.

— І то не зле, — сказав Бенедьо, але в душі зробилося йому якось невиразно, так немов би жалів Матія, котрий в такій важній для всіх робітників хвилі може ще радуватися таким дрібним і остаточно так мало корисним фактом. Але швидко його думка, котра у всім і всюди шукала користи для загалу, для задуманого діла, вчепилася й за той мізерний факт. „А що, — подумав він, — якби надати тому ділу великий, якнайбільший розголос, якби тепер ще заінтересувати всю робітницьку громаду тим цікавим процесом бідного ріпника з потужним паном (бо що за Мортковими

плечима стояв Герман, це видавалося йому зовсім природно і мусило так само видатися й кожному другому) і якби опісля, може в самім розгарі їх боротьби, прийшли жандарі, закували мого Мортка, на віз і везуть в параді через Борислав, це мусіло б бути заохотою для ріпників, це мусіло б їм додати нової сили й надії, мусіло б збудити в них переконання: таки і ми щось можемо! Таки й нам хоч часом щось удасться, коли правда по наших боці!“ Він сказав свою думку Матієві, і Матій радо пристав на це. І справді, в кількох днях, то через Деркача та Побігайка, то через братів Басарабів, то й через самого Бенедя, майже всі робітники в Бориславі знали про Матіїв процес, по всіх кошарах говорили про нього, висловлюючи найрізномордніші здогади про те, як то він скінчиться. Загально дивувалися смілості Матія, що він поважився ще раз піднімати процес на власну руку, коли прокураторія від нього відступила, і це у великій мірі загострювало його цікавість. Правда, швидко нові і далеко важніші події заняли увагу робітників, але все таки і з цього посіву якое зерно упало і мусіло з часом дозріти.

А між тим приготування до робітницької війни швидко кінчилися. Брати Басараби наглядали над перевозом закупленого в Дрогобичі хліба, пшона і іншої живности до своїх потайних складів в Губичах, на Бані і в Тустановичах, де вже також замовлені були газди, котрі мали щодень довозити певну означену кількість живности до Борислава. Закуплено три величезні кітли, де мала варитися каша для робітників; навіть про полотно на шатра не забули побратими, щоб було де

примістити беззахисних, коли б власники, змовившись, повикидали їх з помешкань. Ід суботі все було готове, і по всіх кошарах понісся радісний, а zarazом тривожний шепіт:

—Настає пора! пора! пора!

Так, коли на лан спілого жита вхопиться легкий літній вітерець, тихі, похилі стебла ще дужче похиляться, потім здвигнуться вгору, знов похиляться, мірно хвилюючи, а повні надії колоски шепчуть зразу тихо, а потім чимраз сміліше: „пора! пора! пора!“ А вітер гуляє, далі і далі, чимраз нові хвилі будячи, чимраз ширшим кругом забігаючи, а з ним разом чимраз далі, чимраз ширше, чимраз голосніше несеться благодатний шепіт: „пора! пора! пора!“ Двадцятьма дорогами з Борислава спішили робітницькі висланці по селах і місточках, розносячи вість про нову війну. Їх бачили на Уровім і в Підбужжі, в Гаях і Добрівлянах, в Стрию і Мединичах, в Самборі і Турці, в Старій Солі і Дзвинячу, в Доброгостові і Корчині. Їх вість стрічали бідні з утіхою, багачі з насмішкою та невірою; декуди гостили їх горілкою та хлібом, декуди питали о пашпорти і грозили арештуванням, але вони, не лякаючись, ішли чимраз далі, не минали ні одного присілка, просили і намовляли—не йти на роботу до Борислава через кілька тижнів, доки вони не скінчать своєї війни з власниками. Тисячні слухи пішли по селах про ту війну, попутані, страшні, які звичайно плодить велика нужда і безвихідне положення. То говорено, що бориславські робітники задумали вирізати всіх власників; то знов, що хочать їх вигнати з Борислава. Ті вісті дійшли і до жандарів, і вони почали бігати по селах, грозючи

та зацитькуючи та допитуючи, відки взялися ті чутки. Двадцять однакових реляцій вплило до староства в Дрогобичі про якихось таємничих людей, що голосять по селах комуністичні засади. Староство затривожилося і казало ловити їх, але поки та переписка в урядовій формі дійшла до назначених місць, наші ріпники всі вже були в Бориславі, розворушивши три чи чотири повіти своїми вістями. Довго ще опісля ганялися жандарі по селах, ловили проходячих під час вакацій студентів та мандрівних міських робітників,—їм і в голову не приходило, що можуть бути „комуністичними емісарами“ і ті в зрібних зароплених кафтанах, і що ті самі емісари не раз спокійно, схилені і згорблені, переходили попри них.

Вкінці приготування всі вже були скінчені, і в неділю розпочалася війна. Перше важне воєнне діло було те, що більша половина робітників, між ними всі несмілі, слабовиті, багато жінок та недорослих тої таки неділі громадою виступили з Борислава. Деякі побратими бажали, щоби той вихід, конечний для повної вдачі змови і для повного притиснення підприємців, відбувся потихо, без шуму, малими громадками, щоб підприємці не швидко догадалися, що воно таке і дб чого йде. І сам Бенедьо зразу так думав, але опісля, гадаючи і розгадуючи ненастанно, дійшов до тої думки, що коли війна, то нехай же буде одверта, і що перший її крок, зроблений голосно і з належним натиском, може відразу нагнати підприємцям значного страху і ослабити їх завзяття. Тож він і обстав за тим, щоби „вихід з неволі єгипетської“ відбувся серед дня, громадно, голосно. Адже й так, завтра рано

мало розпочатися „святкування“ — чому ж не дати підприємцям від нині порозуміти, відки вітер віє?

В неділю опівдні почали вулиці Борислава в незвичайний спосіб заповнюватися робітниками і робітницями. Гомін стояв, мов на ярмарку, — робітників сходилося чимраз більше. Половина їх мала через плечі торби, під руками звитки, на собі всю свою одіж.

— Що це такого? Куди ви збираєтеся? — питали підприємці то цього, то того з-поміж ріпників.

— Додому, на села, — була звичайна відповідь.

— Чого додому?

— А що ж, треба! Ще роботи в полі, а тут і так нічого не заробимо.

— Як не заробите? Отже заробляєте.

— Е, з таким зарібком! І прожити нема за що, не то, щоби яку підмогу для господарства. Буде з нас! Нехай другі заробляють!

Рікою поплив народ долів вулицями, спокійно, сумовито. За Бориславом, на толоці вже стояли нові громади. Почали прощатися.

— Бувайте здорові, товариші! Дай вам Боже щасливо докінчити, що задумали! Подавайте вістку, що тут буде чувати!

— Ходіть здорові! Швидко чей в ліпшій долі знову побачимося!

Звільна на всі боки, на гори і на доли, між ліси і поля розійшлися громади робітників, час від часу озираючись на покинений Борислав, що спокійно мрів собі на сонці, мов безжурний кіт вигрівається і простягається і мурликає поблизу залізної, зубатої ступиці, котра ось-ось клямсне і вхопить його через пів свою

залізною пашею і подрухоче йому ребра і лапки.

Правда, бориславські підприємці не конче були подібні до того кота. Вихід такої маси робітників затривожив їх не помалу. Вони не могли зрозуміти, що це такого сталося робітникам і чого вони хочуть. Але все таки вони хоч почасти успокоїлися, міркуючи собі: що ж, половина пішла, а половина таки осталася, а коли б тих було замало, то швидко надійде нових більше, ніж треба. З тою надією підприємці спокійно переспали ніч. Але надія їх, хоч і мала за собою багато правдоподібности, цим разом не сповнилася.

На другий день рано велика частина кошар стояла зовсім пустою. То є, властиво не зовсім: надзорці поприходили, повідмикали двері і чудувалися, що робітники не приходять. Деякі лютилися і проклинали робітників, другі, холоднішою вдачею, посідали при входах на свої лавочки, обіцяючи собі в душі натовкти добре морди поганим недбайкам за таке нечуване запізнення. Але і одне і друге надармо. Вже сонце геть-геть підійшло на небі, а робітників як не було, так не було. Надзорці були б, може, ще довго ждали і нудилися і нетерпилися, коли б гомін, а далі й крики та лайки з сусідніх кошар не були їм звістили, що й там, хоч робітники снувалися, мов оси, а таки сталося щось неладне, незвичайне і нечуване. А сталася проста річ. До котрих кошар прийшли робітники, то вони, ставши лавою при дверях, у мовчанці дожидали надзорця. Приходить надзорець, відмикає двері, робітники мовчать і стоять, не йдуть до кошари.

— Ну, до роботи!—гукає надзорець.

— Е, маємо час, — відповідає холодно цей або той ріпник.

— Як то, маєте час? — кричить надзорець. — Але я не маю часу!

— Ну, то лізь і роби сам, коли так квапно діється, — кричать робітники і регочуться.

Надзорець синіє зі злости, стискає кулаки, готов першому-ліпшому заїхати в зуби.

— Не лютуйся, Шльома! — успокоюють його робітники. — Ми лиш того прийшли сюди, щоби тобі сказати, що не будемо більше робити!

— Не будете робити? — лепоче оголомшений надзорець. — А то чому?

— Раз, що не хочемо такого пса за надзорця, як ти, а по-друге, що нам замало платять. Бувай здоров! А перекажи своєму панові, що як дасть нам ліпшого надзорця і по дванадцять шісток денно, то вернемо назад до роботи.

І це сталося разом, рівночасно, однодушно по всіх кошарах, по всім Бориславі! Один величезний зойк здивування, гніву і непорядности вирвався з уст підприємців і луною понісся від одного краю до другого.

Деякі надзірці поставали, як стовпи, з порозніманими ротами, почувши ту нечувану, безбожну бесіду. Другі вибухали безмірним гнівом, впадали в лютість, кидалися на робітників з кулаками, нахваляючися, що вони п'ястунками і стусанами заставляють їх робити. Інші знову недовіриливо всміхалися, брали це за жарт, а коли робітники й справді розходилися, вони махали рукою, воркотячи: „Тьфу, що за народ! Дується, мов порося на орчику. Немов то, крім них, нікого нема в Бориславі. Найдемо, братчику, найдемо крім вас робітників,

і ліпших і покірніших; ще й дешевших!“ Знов інші надзірці, мов наївшись дурійки, бігали вулицями до своїх нахлібників, розповідали їм, що сталося, і просили о дальші розпорядження, що діяти в таким разі. Але й нахлібників цей удар зустрів так само неждано-негадано, як їх вірних вірників. До самого полудня того понеділка вони не знали навіть докладно, чи справді воно так сталося, чи справді у всіх ямах, і кошарах, і магазинах і нафтарнях робітники не взялися до роботи. Вони довго бігали по вулицях, мов гінчі пси, хапали кожного стрічного ріпника за плечі дрижачими руками, і хоч, очевидно, пальці їх раді б були, мов залізні гаки, нерозривно впитися в робітницьке тіло, то прецінь, хоч силуючись, вони питали ласкаво-вривано:

— Ну, Грицю, чому не йдеш до роботи?

— Не маю роботи.

— Як нема? У мене є.

— А багато заплатиш?

— Ну, не питай, а йди роби. По чому люди, по тому й я.

— Не піду. Мало.

— Не підеш? Як то не підеш? А що ж будеш робити?

— То вже моя річ. Не питай!

Мов скажені, бігали підприємці вулицями, полюючи на робітників, але живо переконалися, що даремна їх робота і що робітники, очевидно, змовилися. Правда, багатьом не хотілося вірити в можливість робітницької змови в Бориславі, а другі, хоч і вірили, то так були оголомшені на разі тою подією, що й самі не знали, що робити і як собі радити. В своїй безрадності вони бігали, розправляли про свої можливі

втрата, про нечуване зухвальство робітників, про упадок гешефтів в Бориславі, але нікому не прийшло й на думку подумати про яку-небудь поміч, окрім хіба жандарів. Навіть того не старалися розвідати підприємці, чого властиво хочуть робітники. Так минув перший день війни в спокою. Обі воюючі сторони, зрушені і затривожені новою й небувалою досі появою, старалися висапатися, успокоїтися, зібрати свої думки до купи, розглянутися в новім положенні. Святкуючі робітники якось несміло ходили по вулицях, не збиралися в більші купи, а тільки малими купками громадилися по затилях та розмовляли про те, що далі діяти. Тільки за Бориславом, на толоці була більша купа: там варили кашу і розділяли між потребуючих, в найбільшій порядку, по кошарам; там також був осередок ради, були всі побратими, був Бенедьо.

Бенедьо був на вид спокійний, говорив рівним, звучним голосом. Тільки очі незвичайно блискучі, лице незвичайно бліде, і свіжі, глибокі морщини на чолі свідчили про те, що його думка працювала з великою натугою. Рада йшла над тим, які поставити жадання підприємцям на випадок угоди. Майже всі радили жадати небагато, щоб це тим певніше одержати. На те сказав Бенедьо:

— Правда ваша. Хто менше жадає, борше дістане. Але знов в нашій ділі гірша річ була би жадати замало. Аджеж коли ми підняли війну, то вже треба, щоб мали з неї якусь познаку. А головна річ, як я гадаю, поставити такі жадання, котрі нам не тільки влегшили би наше щоденне життя, але разом дозволили би нам ще ліпше вийти в силу, стати ще

міцніше на ногах. Бо то, видите, і так може бути, що підприємці тепер, під натиском пристануть на все, особливо, як побачать, що ми ні самі не робимо, ні других не допускаємо до роботи. Але потім, скоро ми пристанемо на їх обіцянки і покинемо війну, а вони бух, і назад прикрутять нас ще гірше, ніж поперед бувало. Проте я й кажу: треба нам такі жадання поставити, щоб ми забезпечилися в разі недодержання слова, щоб ми мали силу в кожній хвили на ново розпочати таку саму війну, коли того буде треба.

Всі признали справедливість тої бесіди. Бенедьо говорив дальше:

— Досі чень усі ми переконалися, що наша сила лежить у громаді, лежить в тім, коли всі будемо держатися купи. Доки ми жили кожний про себе, не дбаючи про других, доти не могло у нас і мови бути про якусь поміч, а тепер, як самі видите, спільними силами ми дійшли до того, що могли розпочати таке велике діло: війну з багачами. І мені здається, що доки ми будемо держатися купи, доти багачам не вдасться взяти верх над нами. Отже, треба тепер поперед усього поставити їм такі жадання, щоби опісля наша громада не тільки не розпадалася і не була розбита, але, противно, зміцнювалася чимраз більше. Щоби наша робітницька каса не випорожнювалася, а все більшала. Бо добре то якийсь сказав: де добре громаді, там добре й бабі; як буде наша громадська сила міцніти і розвиватися, то при тім і кожному поодинокому буде ліпше, бо громада зможе його в кожній біді зарятувати, і підприємці будуть мусити нас боятися і не посміють зламати свого слова, не посміють обходитися з робітником, як з худобою або й ще гірше.

— Так, так! — загомоніли кругом робітники, — але чого ж на такий спосіб жадати?

— Я би гадав ось чого: поперше, розуміється, щоби платню нам підвищено: тим, що до ями йдуть, — найменше дванадцять шісток, тим, що на верха, — ринського, а найменше вісім шісток: подруге, щоби ніхто не смів побирати ніякого касієрного; потрете, щоби до робітницької запомогової каси, крім робітників, давали вкладки також і пани, кожний найменше по ринському місячно; далше, щоби в разі нещасливого випадку, смерті, каліцтва обов'язані були платити за шпиталь і ліки, а також рятувати осиротілу робітницьку родину хоч через пів року. Я гадаю, що це жадання не надто великі, а для нас із них вийшла би значна пільга.

— Так, так, — крикнули гуртом робітники. — Того тримаймося! А як у нас буде опісля своя каса, то й пізніше зможемо добиватися дальших уступок.

Підприємці не знали нічого про ту нараду. Чим ближче до ночі, тим більший страх огортав їх перед робітниками. Хати були позамикані. На вулицю рідко хто показувався. Тільки глухий гомін і шепіт і тривожна дрож ходили по Бориславі, мов осінній стогнучий вітер погаю.

XV.

Фанні, Леонова єдиначка, сиділа самотня взадумі на м'якій софі в пишнім покою. Вона час від часу позирала на годинник, що тикав обіч неї під кришталевим дзвоном на мармуровім столику.

— Третя година, — сказала вона змудженим голосом. — Як поволі йде той час! Батько поверне аж по п'ятій, а ти, Фанні, сиди сама!

Як багато годин, як багато днів просиділа вона вже отак, сама, на тій м'якій софці, побіч мармурового столика з годинником під скляним дзвоном! Як багато разів нарікала вона на той лінивий хід часу! Чи в неї в руках була яка робота, про котру знала, що вона нікому не потрібна і нікому ні на що не здасться, чи книжка, котра її ніколи не могла зайняти, все та нестерпна нуда, та самота давили її, висисалися їй усіми порами в тіло, немов гризька багнюка. Її жива, кровиста натура ниділа і сохла в тій холодній, бездільній самоті. В жилах кипіла молода кров, фантазія ще додавала їй жару, а між тим... кругом самота, холод, однастайність. Їй бажалося любови з чудовими, романтичними пригодами, гарячих устисків якогось героя, догробної вірності, безграничної посвяти. А між тим дрогобицьке товариство, а ще товариство дрогобицьких „еманципованих панів“, глупих і зарозумілих, було для неї тим, чим холодна вода для вогню. Вона ненавиділа їх з їх вічними, з книжок вивченими компліментами, з їх малпачим надскакуванням, в котрім виразно виднілося більше пошани для батькового маєтку, ніж для її прикмет.

— Як поволі йде той час! — повторила вона в задумі, тихіше, ніжніше якось і неспіло визирнула крізь вікно на вулицю. Чи ждала кого? Так, ждала, ждала його, свого героя, того дивовижного молодця, що від кількох тижнів, мов яркий метеор, несподівано, таємничо появився на її небосклоні. І появився зовсім відповідно до її романтичних мрій: королевич в жебрацькій одежі! Бідний вуглярчук, котрого чорні великі очі так і пожирали її, котрий так перелякав її, вчепившись колись то за бричку

і повалившись на вулицю, котрий так різко, так пристрасно визнав їй свою любов, котрий потім немало здивував її, появившись справді в її домі, в елегантській одежі, в переміненім, проясненім виді. Який він прямий на словах, який гарячий, енергійний, не знаючий завад ні перешкод, мов і справді який всемогучий королевич. Який він зовсім неподібний до тих блідих, мізерних, боязливих і смішних кавалерів, яких вона бачила досі! Скільки сили в його мускулах, скільки вогню в його погляді, скільки гарячої пристрасти в його серці! І як він любить її! Але хто він такий? Що за один? Називається Готліб, сказав, але якого роду? Чи може він бути моїм?

Такі думки, мов золото-рожеві пасма, снувалися по голові самотньої Фанні, і вона чимраз нетерпеливіше позирала на годинник.

„По третій він обіцяв прийти, — прошептала, — чому ж не приходить? Нині має розкритися ціла таємниця, чому ж його нема? Чи, може, все те сон, привид моєї роздразненої фантазії? Але ні, він держав мою руку в своїй, він цілував мої уста, ох, як гаряче, як пристрасно!.. Він мусить прийти!“

— І він прийшов уже! — сказав Готліб, входячи тихо і кланяючись.

— Ах, то... ти! — сказала тихо, рум'яніючись, Фанні. Це було перше „ти“, котре вона йому сказала. — Я власне думала про тебе.

— А я про тебе й не переставав думати, відколи тебе побачив.

— Чи справді?

Дальша розмова велася без слів, але для обоїх була дуже добре зрозуміла. Вкінці прошептала Фанні:

— Але ти обіцяв мені нині відкрити свою тайну: хто ти?

— І ти не догадалася досі? Не вивідалася про те, що тобі котрий будь з твоїх слуг міг сказати?

— Ні. Я з ніким про тебе не говорила.

— Я син Германа Гольдкремера, знаєш його?

— Що? Ти син Германа, той сам, за котрого батько сватав мене?

— Що? Твій батько сватав тебе за мене? Коли?

— Недавно, два місяці тому. Як я тебе боялася, не бачивши!

— Але що ж сказали мої родичі?

— Я не знаю. Здається, батько твій був не від того, але мати була противна, і я догадуюся, що мусила чимсь дуже образити мого батька, бо той прийшов від вас страшно зворушений і розгніваний і проклинав твою матір.

— Що ти говориш! — скрикнув Готліб. — Моя мати! І мала би бути противна!.. Але ні, — додав він по хвилі, — це може бути, така вже її вдача. Але вона сама мусить направити зло, сама мусить перепросити твого батька щенині!

Лице Готліба горіло дикою рішучістю.

— Коли верне твій батько?

— О п'ятій.

— Ну, то прощай! Я йду і пришлю сюди свою матір, щоб полагодила цю справу. Вона мусить це зробити для нашого щастя. Прощай, серце!

І він пішов.

— Що за сила, що за рішучість, що за гаряче чуття! — шептала п'яна від розкоші Фанні. — Ні, ні, зовсім не те, що інші, бліді,

мізерні кавалери. Як я його люблю, як безконечно я його люблю!

Між тим Готліб покvapно пішов додому. Він уже повідомлений був про те, що батько знає про його побут в Дрогобичі. Мати розказала йому все, коли, заставивши потаємно дещо з своїх строїв, доручила йому жадані гроші. Готліб нічого не сказав на ту вість; нова, гаряча любов до Фанні прогнала його гнів на батька; він тепер далеко радніше був би послухав батькового приказу і вернувся жити додому, коли б тільки Герман видав був такий приказ. Та ні, Герман нічого не приказував, немов і зовсім не дбав про сина, очевидно ждав, аж той сам покається і поверне до нього. Готліб знову не хотів цього. Кілька разів вони стрічалися на вулиці, але Герман усе творився, немов не знає того молодого, вистроєного панича, а Готліб знов не хотів перший податися. Додому до матері забігав Готліб рідко і то все тоді, коли батька не було. Але тепер діло було спішне, і він увійшов, хоч йому служниця сказала, що пані є в покою, а пан у своїм кабінеті. Нехай собі, йому до пана нема ніякого діла.

Рифка сиділа в покою, вліпивши очі в стелю. Нешаслива руїна її духа доходила до кінця, стала тепер на тій порі, коли по великім роздразненню наступає омертвіння, бездумна отяжілість, туманіюча меланхолія. Вона цілими днями сиділа на однім місці, говорила мало і якимсь в'ялим, розбитим голосом. Бачилось, що недавня невлоримо-дика енергія її волі тепер десь зовсім пропала, розприслася на кусники.

В тім стані одубіння можна було зробити з нею, що хто хотів. Одне тільки осталося

в ній живе життя—любов до сина і ненависть до мужа. Герман дуже турбувався тою зміною, в котрій він бачив ознаку якоїсь тяжкої недуги, але лікарі впевнили його, що це ознаки надмірного роздрознення і ослаблення нервів і що треба тільки спокою. Цілий день ніхто до неї не творився, окрім хіба що слуги закликали її до їди або до постелі. Але знов певне й те, що такий спокій, мертвячий, пустий, вбиваючий, не був для неї ліком!

Готліб, зайнятий своєю любов'ю, зовсім не вважав на її стан, але скоро тільки війшов до покою, зараз прямо приступив до діла.

— Мамо!—сказав він, підходяючи і сідаючи обіч неї.

В її мутних, погаслих очах засвітилася живіша іскорка.

— Чого, синку?

— Чи Леон Гаммершляг хотів сватати за мене свою доньку?

— Леон? Ага правда, той поганець хотів.

— І що ви сказали йому?

— Я? Радше умру сама, ніж маю прийняти її до себе!

Готліб гнівно, майже люто позирнув на неї.

— Дурні ви, мамо!

— Чому, синку?

— Бо я іменно Леонову доньку люблю і радше вмру, аніж вона мала б бути не моя.

Рифка зірвалася на рівні ноги. Слова Готліба були для неї немов сильним пробуджуючим ударом.

— Це не може бути!—сказала вона міцно.

— Те мусить бути!—сказав Готліб з притиском.

— Але як же ти можеш її любити?

— Але як ви можете її ненавидіти?

— О, я їх усіх ненавиджу, до смерти ненавиджу: і того Леона і твого батька й її, усіх, усіх тих, що для грошей відрікаються життя і сумління, та ще й інших потопляють враз із собою в тій проклятій золотій калюжі!

— Але що ж вона вам винна? А, зрештою, мамо, ви любите мене, свою єдину дитину?

— Чи ще можеш питатися?

— І бажаєте мого щастя?

— Більше, ніж собі самій.

— Ну, то зробіть те, про що вас буду просити.

— Що зробити, синку?

Хвилевий вибух давньої енергії швидко погас в душі Рифки, і вона знову сіла, безвладна і отяжіла, як була перед хвилиною.

— Підіть самі до Леона, поговоріть з ним, уладьте, умовтеся, щоб ми якнайшвидше заручилися, уладьте моє щастя!

— Твоє щастя, синку?.. Добре, добре!— сказала Рифка, не багато розуміючи з його бесіди.

— Так, мамо, моє щастя! Вставайте, розрушайтесь, ходіть!

— Куди, синку?

— Аджеж кажу вам, до Леона.

— До Леона? Ні, ніколи!

Готліб, не розуміючи недужого стану матері, почав лютитися, грозити, що собі смерть зробити,—і Рифка тим дуже перелякалася.

— Алеж добре, синку, добре! Піду з тобою, куди хочеш, лиш не роби собі нічого! Прошу тебе, будь спокійний! Все зроблю для тебе, лиш будь спокійний.

І тремтячими руками вона почала вбиратися до виходу, але так незручно та нескладно, так довго примірювала, знімала і знов прикладала одержу, що Готліб з нетерплячки мусів покликати служницю, щоби допомогла їй убратися. Вкінці вийшли обое.

Леон Гаммершляг в дуже добрім настрою сидів у своїм кабінеті при бюрку. Нова фабрика йшла дуже добре, і перший ладунок цезини найдальше за тиждень буде готовий до посилки за границю. Тоді будуть гроші, буде можна і далі вести фабрику і взятися до дальшої будови дому, занехаяної на гарячий час. Щастя всміхалося Леонові,— він чувся сильним і гордим, як ніколи. Втім застукано до дверей, і вийшла Рифка, бліда, з вигаслими, недвижними очима, повільним, майже сонним ходом. Леон ніколи ще не бачив її такою. Незвичайна її поява і дивний вигляд дуже здивували, а трохи й змішали його.

— Прошу сідати,— сказав він у відповідь на її привітання, висказане якимсь глухим, беззвучним голосом. Рифка сіла і довгу хвилию мовчала. Мовчав і Леон.

— Я до вас з одним ділом,— сказала повільно Рифка,— хоч і не своїм, але все таки...

— Дуже мені приємно буде,— відповів Леон.

— Чи ви гніваєтеся на мене, пане Леон?— спитала вона нараз.

— Алеж... алеж, ласкава пані... Як пані можуть...

— Ні, ні, я тільки так спитала, щоб ви, буває, в гніві та не схотіли мені відмовити в тім ділі, смію сказати, смію сказати, дуже важнім, хоч і не для мене...

— О, прошу, прошу!..— бовкнув Леон.

— Діло таке. Чи ви, пане Леоне, уже покинули свою колишню думку: злучити до пари наші діти?

— Га, що ж робити, мусів покинути, хоч як мені жаль, але що ж, коли вашого синадесь нема!

— А якби мій син був?

Леон поглянув на неї пильно і добачив не таєну тривогу вижидання в її лиці. „Ага,— погадав він собі,— от куди воно йде. У них мусило щось кепсько піти і вони заловлюють тепер моєї ласки. Але постій, я тобі відплачуся за колишне!“ І додав голосно:

— Дуже мені жаль, що й у таких разі я не міг би... Маю вже інші вигляди з моєю донькою.

— Ну, як так, то певно... Я тільки думала... Розуміється, не в своїм інтересі...

Рифка путалася на словах. Очевидно, відмова Леона глибоко вколола її.

— Але якби... якби ваша донька любила мого сина?

— Моя донька вашого сина? Це не може бути!

— Ну, ну, я не кажу, що це так є, але приймім, якби так було?

— Е, байки, фантазії! Я маю інші вигляди і прошу мені не забирати часу подібними придабашками!

Леон відвернувся. Він рад був, що може відплатити Рифці зуб за зуб, і зовсім не думав про ту можливість, котру вона йому показувала.

В тій хвилі дався чути важкий стук кроків в коридорі і тут же влетів до кабінету

задиханий, запылений, спочений Леонів касієр з Борислава. Леон, побачивши його, зірвався на рівні ноги.

— А це що? Ти чого прибіг?

— Пане, нещастя!

— Яке?

— Робітники змовилися і не хочуть робити.

— Не хочуть робити? А то чому?

— Кажуть, що замало їм платимо.

— То не може бути. Ти хіба п'яний!

— Ні, пане, так є! Я прийшов до вас за порадою, що діяти.

— Чи тільки при ямах не роблять, чи й при фабриці?

— І при фабриці.

— Gott über die Welt! Оце нещастя! Що тут діяти? Робота на фабриці мусить іти, конечно! Слухай, Шльомо, бігай на місто, накликай тут робітників і веди до Борислава, я сам також їду.

І оба вибігли, не зважаючи зовсім на Рифку. Вона чула ту вість і всміхнулася по їх виході.

— Га, оце добре, оце добре! — шептала вона. — Так вам треба! Коби ще не дурні були, а збунтувалися і всіх до одного повкидали вас в ті ями! Адить, який він! Не хоче тепер, відмовляє! Мій бідний Готліб! Що він на те скаже? Він собі готов що злого зробити. Але так йому треба, нехай не заходив би собі з такою, нехай би шукав собі бідної, доброї... Але що я йому скажу? Він такий прудкий, як іскра! Ні, я не скажу йому правди, нехай буде, що буде!

І вона вийшла на вулицю, де Готліб нетерпеливо дождав її.

— Ну, що?—спитав він, глядячи їй в очі.

— Добре, синку, добре, все добре.

— Пристав, приймив?

— А якже, а якже! За місяць заручини.

— За місяць? Чому так пізно?

— Не можна, синку, швидше. Та й чого квапитися? Адже й так вона досить ще скоро затроїть тобі твій вік молодий.

І вона почала хлипати, мов дитина.

— Мамо, не говоріть так, ви її не знаєте!— скрикнув гнівно Готліб.

— Не буду, синку, не буду!..

Але та вість якось не дуже втішила Готліба. Чи то задля того, що ще так довго треба було ждати тої щасливої хвили, чи задля того, що мати сказала йому ту вість так якось холодно, зловіщо, нерадо,—досить що Готліб не почував такої радості, якби йому бажалося. Він ішов мовчки з матір'ю аж ід домові. Тут вони розійшлися: Рифка до свого покою, а Готліб до готелю, де промешкував, покинувши нужденну хатину вугляра.

Дома Рифка вже не застала Германа. Така сама вість і в тім самім часі, як і до Леона, прийшла й до нього, і він, схопившись, зараз казав запрягати і враз із Мортком, що приніс йому сумну вість про робітницьку змову, погнав до Борислава. По перебутих зворушеннях Рифка як була вбрана, так і кинулася на фотель і потонула в своїй бездумній меланхолії. Готліб в готелю ходив по своїй світлиці взад і вперед, роздумуючи про своє щастя і силуючися бути щасливим. Тільки бідна Фанні, котра з-за дверей в боковій стіні чула всю розмову Рифки і Леона, кинувшись на свою софку і накривши лице хусткою, гірко-гірко плакала.

XVI.

Герман Гольдкремер перший раз нині не знав, на яку ступити. Нова, нечувана досі в Бориславі подія робітницької змови завдала йому загадку. Приїхавши вчора вечером до Борислава, він довго вночі не міг заснути, роздумуючи над тим, що чув і бачив. Якже бо змінився Борислав від часу, як він послідній раз виїхав з нього! Немов яка чародійська сила перевернула все в нім догори коренем. Що вперед, бувало, підприємці ходять гордо купками по вулицях і згори позирають на робітників, тепер підприємця на вулиці не побачиш, а зате купи робітників, мов рої шершенів, ходять вулицями, гомонять, регочуться, грозять та співають. Що вперед, куди було глянь по ямах, усюди корби крутяться, сотні рук рушаються, робота кипить, — тепер коло ям, по кошарах мертво, пусто, корби бовваніють, мов брудні кості, з котрих обпало тіло, а млинки зазирають своїми темними гирлами до ям, немов запитуючи, чи не жадає там хто свіжого повітря. Зате на толоці по кінець Борислава, там тепер життя, там рух! З Германового вікна видно дим, що куриться з вогнища під величезним кітлом, в котрім робітники варять собі кашу. З Германового вікна чути гомін нарад, чути оклики варті, розставленої по всіх дорогах, по всіх стежках, що ведуть до Борислава. „Чорт би їх побрав! Що вони собі гадають“? — думалось Германові, і він нетерпеливо ждав восьмої години, о котрій мали до нього посходитися на нараду позапрошувані власники.

— Ні, це так не може бути! — говорив він сам до себе, ходячи по світлиці, — ми мусимо

переламати їх опір. Мені конче потрібно робітників, багато робітників, ще цього тижня. Я конче мушу ще цього тижня віддати „Спілці визискування“ цілих п'ятдесят тисяч сотнарів воску і взяти від неї гроші. Чорт би там з ними довше зволікав. І „Спілка“ леда день бевхне, і ті прокляті розбійники готові якої погані наробити. Або я дурень ризикувати! Коби ще дві тисячі сотнарів видобути, зараз віддаю тим панам від „Спілки“, на місці, — а вони нехай собі роблять, що знають, лиш мені нехай гроші платять. А добра то річ була, що я поділив законтрактовану масу воску на дві рати, тепер ще пару день, та й перша рата буде готова. Чи треба буде ще й другу постачати, це хіба Бог Святий знає, але як треба буде, то для мене ще тим ліпше.

От так міркував собі Герман, ходячи по світлиці, і все міркування його виходило на той кінець, що все було би дуже добре, коби лиш робітники не бунтувалися, а стали до роботи, — все було би добре!

— Але вони мусять! То не може бути!.. — говорив він далше. Хоч би мав і переплатити, все-таки я стільки їм не переплачу, скільки мені зиску прийде!

Аж втім він пригадав собі, що вчора послав Мортка, щоби збирав по Дрогобичі всяку голоту, всіх незаних робітників і неробів, водоносів, смітярів та глинярів, щоби пообіцяв їм добру плату і провадив усе те до Борислава. Герман знав добре, що роботи з тої голоти не буде, він хотів тільки такою перехресною штукаю зламати опір бориславських робітників. „Це ж і найліпший лік на їх недугу, — думав він, затираючи руки

з радости. — Як побачать, що я можу без них обійтися, що маю своїх робітників, то тоді самі прийдуть, ще й напрошуватись будуть. Анумо, побачимо, чия візьме!“

Дивний якийсь гомін, що йшов від толоки і змагався чимраз дужче, притягнув Германа до вікна. Але доглянути він не міг нічого. окрім цілої купи заляканих підприємців, що спішили вулицею до його дому.

— Це що там такого? — спитав їх Герман через вікно.

— Бійка якась! Б'ються! — відповіли хором підприємці.

— Хто з ким б'ється

— Тутешні робітники б'ються, але не знати з ким. Якась громада надійшла від Губич, вони не хотять їх пустити до Борислава, ну, і розпочалася бійка.

Гомін тривав ще хвилю, а опісля зачав притихати.

— Гурра! гурра! — розляглося за тим у повітрі. Всі підприємці, не виключаючи й самого Германа, чогось поблідли і затремтіли, але ніхто не казав і слова. Німо і тривожно слухали далі.

— Гурра! гурра! — роздавалися далі радісні крики, але, окрім того „гурра“ не можна було нічого більше розібрати.

— Прошу, панове, ходіть до покою, порадимось, — сказав по довгій мовчанці Герман.

Ледве вийшли підприємці, ледве увівся гомін привітання, аж тут відчинилися двері і впав блідий і заляканий Леон Гаммершляг. Одежа на нім була запорошена, а декуди й пошарпана, він дихав тяжко і, влетівши до покою, кинувся на крісло і довгий час сапав, нічого не

кажучи. Підприємці обступили його і гляділи на нього з виразом такої тривоги, немов це був вішун їх нехибної погибелі.

— Що сталося, Господи Боже, що сталося?— допитували вони, але Леон не швидко спромігся на слово.

— Gott soll sie strafen!¹ — крикнув він вкінці, зриваючися з крісла. — Вони нас усіх вирізати хотять, от що! Розбійники, змовилися на нашу душу!

— Як? Що? Чи правда? Хто казав? Відки знаєте?— гомоніли підприємці, тремтячи зі страху.

— Ніхто й казати не потребував!— відповів Леон. — Сам бачу своїми очима. Видите, як виглядаю! Чули крик? Все те вони! Ох, що то з нами буде, що з нами буде!

— Я то давно казав: послати по жандарів, нехай їх кольбами² женуть до роботи!— крикнув один підприємець.

— Що жандарів? — поправив другий, — що тут порадять жандарі? Тут цілої компанії війська треба, щоб їх половину перестріляла.

— Але що ж сталося?— допитували підприємці Леона. — Розкажуйте, як що було!

— Погана річ, та й годі. Ранісенько вийшов я на толоку, жду на тих робітників, що казав понаймати в Дрогобичі. На толоці вже їх, як того гайвороння. Снідання! І відки вони стільки муки та каші дістають? Та то пару тисяч люда, цілий день варять та й варять, їдять та й їдять! То вже не без того, щоби їм хтось не допомагав!

¹ Щоби їх Бог скарав!

² Кольба — ложка винтовки.

Леон замовк на хвилю, щоби додати тим більшої ваги своїм посліднім словам, а погляд його, облетівши всю світлицю, упав на Германа, котрий в задумі стояв коло вікна і пальцями тарабанив по шибі. Багато підприємців і собі ж туди зиркнули, а деякі аж скрикнули, немов просвічені наглою здогадкою.

— Невже ж! Не може бути!

• — Або я знаю, — відказав ніби байдужно Леон, здвигаючи плечима. — Знати не знаю, але кажу, що гадаю! — Його погана совість казала йому бачити в Германі свого закланого ворога, і він вдоволений був тепер, що в серця своїх слухачів кинув іскру підозріння, буцімто весь робітницький бунт діло Германа, підняте в тій цілі, щоби всіх дрібніших підприємців, а навіть і самого Леона, приперти до стіни.

— Але слухайте ж, що далі було. Іду я собі гостинцем, аж тут мені назустріч ціла юрба тих голодранців. — „Куди?“ питають. Я зібрався на відвагу: — „А вам що до того?“ кажу. — „Нам до того!“ — відповіли, — Не бачите, що ми тут варта, пильнувати маємо, щоб ніхто з Борислава не виходив!“ — „Що ви дурниці плетете, — скрикнув я, — не зачіпайте людей на серед дороги. Нічого вам не роблю, дайте мені спокій!“ — „Ну, то дайте ж і ви нам спокій, — відказують, — верніться собі по добру до Борислава, а туди ходити не вільно!“ Та й, не вдаючися зо мною в дальші розмови, за плечі мене, та й назад. Я почав шарпатися, кричати, а вони в сміх. Стисли мене, мов кліщами, відпровадили аж до входу Борислава і пустили. Ов, біда, погадав я собі, а тут сам змучений, ледве дихаю. Став я, озираюся назад, аж бачу

йдуть мої робітники з Дрогобича. Га, гадаю собі, Господи, Тобі Слава, іде поміч! З Борислава не пускають, але до Борислава чей-же пустять. Та й іду напроти них, аж радіюся, що їх так багато, більш, як сто люда! Але ще я не далеко уйшов, аж тут та проклята варта до них:— „Гов! Хто йде?“ крикнули,— „Добрі люди, робітники“, відповідають тамті.— „А куди тут ідете?“ — „От ідем на роботу, тут таки, до Борислава“. — „Не можна!“ — „Як то не можна?“ — „Так що не можна. Ви хіба не чули нашої просьби, що ми посиляли всуди своїх людей і просили, щоб ніхто через тих кілька день не йшов сюди на роботу, поки ми для всіх ліпшої плати не діб'ємося?“ — „Ні, не чули“, кажуть дрогобицькі.— „Ну, то чуйте ж тепер, і просимо вас в добрім способі, вертайте назад, відки прийшли!“ Робітники почали вагуватися, деякі, очевидно, мали охоту вертатися назад і почали з тими розбійниками перешіптуватися, другі знов, хоч може і не вірили тій бесіді, але боялися, що їх тут така мнотота зібралася. Досить того, що приходяща громада стояла, сама не знаючи, що діяти і що почати. Це вивело мене з терпцю. Я скочив посеред них і крикнув:— „Не слухайте їх бесіди, люди! Вони розбійники, нероби! Кримінал їм буде, не більша плата! Ходіть до роботи, не зважайте на них! По вісім шісток денно на кожного, що вам більше потрібно!“

Ті слова трохи немов оголомшили всіх. Приходящі зачали рушатися, щоб попертися наперед. Але ті стали лавою.— „Стійте! Не пустимо нікого!“ Я собі знов кричу: „Далі за мною!“ Гармидер зробився, далі п'ястуки почали сипатись, штурханці, а далі й каміння...

На крик поназбігалось їх багато, зачалася бійка така, що їй світу не видно стало. Я їй сам не тямлю, що зо мною сталося. Кілька кулаків заїхало мені то в лице, то поза вуха, то в потилицю, то межи плечі, так що я їй не стямився, коли попав в самий найгустіший стиск, а відтам витручено мене знов на бориславську вулицю. Я озирнувся,— бійка вже скінчилася, приходящі розбіглися в розсип і погнали до Губич. Крик, ревіт, „гурра! гурра!“ Аж оглушило мене, і я, видячи, що нічого не пораджу, вернувся сюди. Оттаке то!

І Леон, скінчивши своє оповідання, сплюнув і заляв ще раз „тим розбійникам“, котрі ні з цього, ні з того наробили їм стільки клопоту і готові ще їй більшої біди наробити. Всі підприємці стихли на хвилю, всі роздумували над тим, що чули, а ніхто не вмів нічого придумати, окрім одного: жандарів і війська. Тільки Герман досі не мішався в їх наради, а все ще стояв коло вікна і думав. По його наморщенім чолі і твердо в одну точку впертих очах видно було, що гадка його працює з незвичайною силою. Та їй справді, діло стоїло великої розваги, хвиля приходила рішуча, в котрій не можна було нині ручити за завтра, в котрій треба було добре натужити увагу, щоб пройти ціло через усі закрутини ворожої долі.

— І ще прокляті сміялися з мене,— викрикував почервонілий від жару Леон,— коли побачили, як я обшарпаний і обпорошений. Але постійте, побачимо ще, хто буде на послідку сміятися, чи ми, чи ви!

„Чи ми, чи ви,— думалось і Германові,— а радше сказавши: чи я, чи ви! Га, що за думка!“ і він махнув рукою, немов хочаби зловити

щасливу думку, котра в тій хвилі блиснула в його голові.—„Оттак, оттак, це правдива дорога, туди треба йти! Вдатися може дуже легко, а коли вдасться, ну, тоді й питання нема, хто з нас буде сміятися, чи я, чи ви!“

Военний плян в Германовій голові швидко уложився, і він зараз же виступив насеред світлиці і попросив зібраних о хвилю уваги.

— Слухаю ваших рад і дивуюся,—зачав він своїм звичайним, різким тоном.—Жандарі! Чи жандарі заставлять робітників лізти до ям? Ні, поарештують одних, а решту розгонять, а нам не буде ліпше, бо нам не порядку треба, а робітників, дешевих робітників! Чи не так?

— Авжеж, що так!—загомоніли підприємці.

— Військо!—говорив далі Герман,—це те саме, що й жандарі, тільки що нам на додаток усього прийшлося би годувати його, а пожитку й з нього ніякого. Я гадаю, що оба ті способи ні до чого не здалі.

— Але що ж робити, що робити?

— Отож то й є питання, що робити! Я гадаю, що той цілий бунт, то така якась заразлива слабість, на котру ще загальної рецепти не вигадано, а може, і зовсім не може бути. Але раз допоможе це, другий раз те, як до обставин. Треба вважати, з чого слабість почалася, як проявляється, ну, і після того раду радити. От тут у нас, то певна річ, що плачено їм досі, як на нинішній голодний рік, замало.

— Що? Як? Замало?—загомоніли підприємці.

— Мовчім,—крикнув насмішливо Леон,—пан Гольдкремер хоче забавитися в адвоката тих розбійників, певно скаже нам пристати

на всі їх жадання і віддати їм усе, що маємо!

— Я в ніякого адвоката бавитися не хочу, — відказав різко, але спокійно Герман, — я навіть не хочу бавитися в ліберала, в якого до вчора бавився пан Гаммершляг, і не буду тим розбійникам захвалювати ніякої „самопомочі“, я буду тільки говорити, яко гешефтсман, als ein praktischer Geschäftsmann¹, та й годі.

Леон прикусив губи на ті слова, — Германова різка відправа вколола його дуже, але він чув, що не може на неї нічого відповісти, і мовчав.

— Я ще раз кажу, — говорив далі з притиском Герман, — платилось їм замало! Ми тут прецінь самі свої, то ми можемо до того признатися між собою, коли нам іде о те, щоби пізнати причину тої бунтації. Аджеж воли не ревуть, як ясла повні! Розуміється, інша річ признатися до того тут, самі перед своїми, а інша річ говорити щось подібного перед ними! То би нас зарізало!

— О, певно, певно! — скрикнули підприємці, раді з того обороту Германової бесіди.

— Я це для того підношу, — говорив далі Герман, — щоби вас переконати, що тут нема ніяких посторонніх бунтарів і що це річ дуже серйозна та поважна, котру треба якнайшвидше втихомирити, щоби з неї не виростло яке більше нещастя.

— На що вже більшого, як те, що ось тепер на нас упало!

— Е, це ще байка, — відказав Герман, — не те ще може бути, коли не зуміємо швидко замовити бурю.

¹ Як практичний гешефтсман.

— Але як, як її замовити?

— Отжеж тут, як бачу, є два способи. Очевидно, що вони до тої змови приготувалися і то добре приготувалися. Бо зважте все! Більша половина опустила Борислав, по селах висланці їх попідмовляли народ не йти сюди на роботу, поживи собі наладили, одним словом: забезпечилися. Але, будьте ласкаві, зважте лишень, що все те потребує грошей, багато грошей. А відки у них вони візьмуться? Правда, ми чули щось, що у них складки робляться, але що вони могли наскладати? Певно, що небагато. Значиться, одна моя рада була би: сидіти нам спокійно, не туратися до них, не панькати коло них, а ждати, поки всі їх запаси вичерпаються. Тоді вони, певно, придуть самі до нас і стануть на роботу по такій ціні, яку ми їм подиктуємо.

Герман при тих словах уважно глядів на лиця оточуючих, щоб вичитати з них, яке вражіння зробить його бесіда. Вражіння мусило бути не дуже добре, бо багато лиць геть поперекивлювалося, мов від гіркої редьки.

— Та воно то добре було б, — сказав вкінці Леон, — ждати! Коби то ми знали, що їм нині-завтра запасів не стане. Але що, як вони забезпечилися на який тиждень або й ще на довше?

— А відки ж би у них стільки грошей набралось? — спитав Герман.

— Хто знає? — відказали деякі підприємці, зирнувши на Леоном.

— А довго чекати нам не можна, — тягнув далі Леон. Самі знаєте, у нас контракти, терміни добігають до кінця, робота мусить якнайшвидше кінчитися, куди тут чекати?

— Га, як так, то остається тільки другий спосіб: вдоволити їх жадання.

— Їх жадання!—скрикнули підприємці майже всі в один голос,—ні, ніколи! Радше військові жандарі!

— Алеж, панове,—уцицькував їх Герман,—лякаєтесь тих жадань, немов би вони не знати чого жадали. Анумо, скажіть, будьте ласкаві, котрий знає, чого вони жадають?

Підприємці стали, мов теля перед новими воротами. І справді, в цей спосіб вони не завадали собі досі того питання. Робітники видавались їм досі тільки ворогом, котрого будь-що-будь треба побороти, але входити з ними в якийсь торг, старатися виробити їх жадання, про те вони досі й не думали. Перший Леон здобувся на слово.

— Як то не знаємо? Одного жадають: більшої плати!

— Ну, це ще хто знає, що за більшої плати,—відказав Герман.—Чи хотять, щоби їм підбільшено плату о п'ять центів, чи вдвоє проти попередньої. Коли тільки так взагалі „більше“, то це ще нічого страшного, видно, що можна й поторгуватися. Але я кажу, насамперед дізнатись би нам докладно, чого вони жадають. Може вони й зовсім не того хочуть, або може окрім того і ще чого іншого хочуть? Адже ніхто їх про те не питався!

— Правда ваша, треба спитати їх самих, почуємо, чого їм треба!—загомоніли підприємці.

— Але кого ж вишлемо до них в тім ділі?—питався Герман.

— Нехай іде, хто хоче, я не піду,—сказав Леон.—Це розбійники готові роздерти чоловіка.

— Коли ваша воля здати це діло на мене,— говорив Герман,— то я радо для всіх прийму на себе цей труд.

— Добре, добре!—роздався гомін.

— А коли так, то прошу послухати ще ось що. Прийшла мені на думку ще одна річ, котра може зробить їх податнішими до згоди. Як бачимо, на все вони приготувалися, страви накупили, варті порозставляли, але про хати, певно, не постаралися. Адже всі вони мешкають в ваших хатах! А що, якби ви зараз нині ще всім виповіли помешкання. Пора вже досить холодна, як на те цієї ночі вітер схопився стоковий, студений і дме; будуть мусити мерзнути під голим небом, то зараз почують, що не добре то з нами війну провадити.

— Воно то правда,— сказали несміливо деякі підприємці,—але хто знає, чи вони схотять уступитися? Чи то їх ще дужче не роздразнить?

— Га, побачимо,— сказав Герман,—а стрібувати, я думаю, можна! Адже що тут великого? Кожний має право виповісти комірникові хату, коли йому сподобається.

— Ну, стрібуємо,—відказали підприємці.

— А коли так, то підемо! Піду там до них, почую, чого вони хочуть. А по полудні, так коло третьої, прошу вас всіх знов до себе, почувете, на чім стоїмо, і будемо могли вразити напевно, що нам діяти!

З тим підприємці розійшлися.

XVII.

Узявши капелюх на голову і легеньку паличку в руки, пішов Герман долі Бориславом аж ід толоці, де було робітницьке зборище.

Він ішов, немов нічого не бачучи і ні про що не дбаючи, аж поки не дійшов до робітницької варти, що стояла на гостинці.

— Гов,— скрикнули на нього вартові,— куди йдете?

— Я? До вас іду!— відказав Герман.

— До кого до вас?

— Хотів би поговорити з вами по добру.

— Про що?

— Про те, що час би вам на роботу ставати, часу шкода, а тут стоячи та вартуючи, нічого доброго не вистоїте.

— Ми то самі знаємо, що не вистоїмо,— відповіли деякі із вартових,— але що робити, коли з вами інакше годі до ладу дійти.

— Ну, ну, хто ще знає, чи годі. Ви нас не знаєте. Ви гадаєте, як підприємець, то вже не чоловік. А ми також люди, і знаємо, що кому належиться. Ну, що з вами довго говорити, скажу вам по-просту, адже ви знаєте, що я за один?

— Як же не знати, знаємо!

— Ну, то скажу вам по-просту, що тутешні підприємці, видячи, що силою з вами не поради, послали мене до вас, щоби зробити згоду, казали питатися поперед усього: чого хочете? чого жадаєте?

— Ну, так, то що іншого, так, то розуміємо!— радувалися робітники.— От ідіть лишень до онтої хати, там зараз зійдеться наша рада, то будете могли поговорити.

Один із вартових як стій попровадив Германа до Матієвої хати, а другий побіг скликати побратимів і інших робітників, щоби ішли робити згоду. Недовго прийшлося і ждати Германові. Побратими посходилися, а за ними

й ціла юрба святкуючих робітників, котрі не тільки наповнили тісну Матієву хатину, але густо обступили її довкола, цікаві, яка то буде згода.

В хаті посаджено Германа на ослоні, а побратими й ще деякі старші робітники позасідали коло столу, на тапчані і на припічку. Стасюра, найстарший віком, засів у старшій кінці столу, а Сень Басараб, як звичайно, сидів на порозі під дверми.

— Скажіть же, пане Гольдкремер, усій громаді, за чим ви прийшли,—сказав поважно Стасюра.

— Ну, чого я прийшов?—повторив Герман, встав з ослона і глянув по робітниках.— Мене прислали підприємці, що ви гадаєте? Чому не хочете ані самі робити, ані другим не даєте?

— Не можна при такій платі, пане Гольдкремер,—відказав Стасюра.—Замало нам платите. Люди з голоду мруть.

— Платимо, що можемо!—відповів Герман.—Як маємо вам більше платити, коли не можна більше? Кепські „гешефти“, відки взяти грошей? Ми самі швидко скапцаніємо, з торбами підемо.

— Ну, вже того ви нам не говоріть! А, зрештою, пане Гольдкремер, скажіть самі по щирості, що нас те може обходити, що у вас кепські гешефти, як кажете? Чи для того, що ви за сотнар воску берете не п'ятдесят, а тільки сорок і дев'ять ринських, то я маю мерти з голоду? Як вам кінці до купи не сходяться при тім гешефті, то ви собі його покиньте, може на ваше місце прийде другий такий, котрому кінці зійдуться до купи. А ні,

то це буде значити, що цілий той ґешефт у нас зовсім не виплачується і його треба покинути, а взятися до іншого. Але це вже ваша річ! Робітника це ніщо не обходить. Ви йому кажіть і лід орати, воля ваша, а тільки платіть йому так, щоб він міг жити по-людськи!

— Добре ви те кажете, і мудро ви те кажете,—відповів Герман,—ну, і нехай буде по-вашому. Не будемо про те говорити. Підприємці й самі видять, що так далі бути не може, що треба кожному якось жити, підприємці також люди! Скажіть, чого ви собі жадаєте, щобсьєте стали знов на роботу.

— Ми також люди, пане Гольдкремер,—відказав Стасюра,—а не ніякі розбійники, як вам, може, здається. Ми не для того робимо бунтацію, щоби вас обдерти або що, але для того, що нам так уже прикро прийшлося, що годі було видержати далі. Тому то й жадання наші невеликі. Отже, уважайте, пане Гольдкремер, чого ми хочемо. Поперше, щоби робітникам плата була вища, а то: тим, що в яму лізуть,—по дванадцять шісток, тим, що на верха,—по ринському, а дітям—по вісім шіток.

— Ну,—сказав Герман,—на це можна би згодитися. Що далі?

— Подруге, щоби касієрного від робітників ніхто ніякого не брав.

— І це не велика річ, касієрам закажеться, та й не будуть брати.

— Потрете, щоби в разі, як якому робітникові при роботі лучиться нещастя: смерть, каліцтво чи що, то щоби власник обов'язаний був платити за шпиталь і ліки, а також рятувати осиротілу родину нещасливого хоч через півроку.

— Гм, і це ще може би далось деяк зробити. Ну, і кінець?

— Та ніби кінець, а ніби не кінець,—сказав Стасюра,—властиво ще саме найголовніше лишилося: щоби ми мали від вас поруку, що як раз зробимо згоду, то ви на другий день не зломите її.

— Поруку? — повторив здивований Герман.—А яку ж вам маємо поруку дати?

— І це також не така страшна річ, як на око видається. Ми хочемо заложити собі касу, з котрої був би для нас порятунок у всякій потребі. Отже, ми жадаємо, щоби тепер, заки маємо стати на роботу, кожний власник від кожної кошари вплатив до тої каси десять ринських, а опісля щоби обов'язався так само від кожної кошари давати тижнево по ринському. Та й на тім кінець.

Герман стояв, витріщивши очі, і не бачив нічого. Це останнє жадання заїхало йому мов довбнею в тім'я. Досі чуючи скромні і дрібні робітницькі жадання, він в душі починав уже сміятися з робітників, що за-для такої марниці зачинали аж цілу бунтацію. Але тепер почало йому прояснюватися. Він відразу побачив, до чого воно йде з тим жаданням.

— Але що ж вам це за порука? — допитував він, чинячися, що не розуміє цілої ваги робітницького жадання.

— Це вже наша річ,—відповів Стасюра.—Зрештою, як самі бачите, порука не велика, але що ж діяти, така вже наша бідна доля, що й поруки ліпшої мати не можемо.

„Ще й кпить bestія!“—думав собі Герман і сам не знав, що діяти з тим жаданням: чи торгуватися, чи просто відтяти. Але одне і

друге видавалось йому однаково небезпечним. Швидко він надумався.

— Ні, не можна цього, — сказав він рішуче, — такого жадання й не ставляйте, бо не дістанете! Вигадуйте яку іншу для себе поруку!

— Яку ж вигадувати? Досить нам цієї одної. Коли ви гадаєте, що цього не можна, то пригадайте ви що іншого, але такого, щоби нам на правду ручило.

— Я би гадав, що вам повинно вистачити наше чесне слово.

— Еге-ге, чесне слово! Знаємо ми такі чесні слова! Ні, вже чесне слово іншим разом, а тепер зробіть так, як ми жадаємо. Чесне слово хіба в додатку, так буде найліпше.

— Але, люди добрі, — почав уговорювати Герман, — що ви собі гадаєте з такими жаданнями? Ви думаете, що ви тут якісь царі чи самовладники! Не виставляйтеся на сміх! Жадаєте багато, а не дістанете нічого, то весь Борислав вас висміє!

— Весь Борислав нас висміє? А хто ж то такий той Борислав? Борислав, паночку, то ми! І на нас тепер прийшла пора посміятися над вами. Чи ми дістанемо що, чи не дістанемо, це вже потім покажеться, але тепер від своїх жадань не відступимо, будь-що-будь!

— Як ваша воля, — сказав Герман, — я скажу власникам про ваші жадання і принесу вам відповідь. Бувайте здорові!

І він кивнув їм гордо головою і вийшов.

— А що, самі видите, — сказав по його виході Бенедьо, що добре ми трапили, жадаючи від власників вкладок до нашої каси. Все вони дадуть нам тепер, як притиск на них, але це їм найтяжче прийдеться. А це

повинно нас навчити, що іменно на тім ми повинні найтвердше стояти. Будь-що-будь, довго вони не можуть опиратися, треба нам тільки твердо постояти за своїм! Вони добре знають, що як нам тепер дадуть з кожної кошари по десятці, то ми зараз на другий тиждень зможемо їм знов таку саму бунтацію під носом зробити!

Між тим Герман в тяжкій задумі йшов бориславською вулицею. „Чи чорт який нарозумив тих людей, чи що такого сталося? Аджеж як їм відразу стільки грошей скинути, то це винесе кілька тисяч, і вони на ту суму в кожній хвилині зможуть нам зробити ще ліпшу коломийку. А так їх задурити, щоби відступили від того жадання, то також не вдасться. Чорт би побрав таку штуку!“

Прийшовши до дому, довго ще думав Герман над тим ділом і ніяк не міг додуматися до доброго кінця. Вже й полудне минуло, надійшла третя година. Юрбою валять підприємці до Германового дому, щоб почути від нього жадання робітників. Але, почувши їх, і світу не раді стали.

— Ні, не можна, не можна! — крикнули всі в один голос, — це нас зруйнує, це нас зторбами межі хати пустить!

— Га, то остається нам одне: чекати, поки їх засоби не вичерпаються.

— І цього не можна!

— Та бо ви як діти, — скрикнув гнівно Герман. — Ні дома мене не лишай, ні в поле не бери! То що ж робити? Міркуйте самі, чи є який ліпший вихід.

Підприємці притихли.

— Може би можна дещо виторгувати?

— Ні, не можна. Вже я трібував, і не за-
ходь з того боку.

— Га, то нехай їх усі чорти поберуть,
коли так! — скрикнули підприємці.

— І я так кажу, — додав Герман, — але
з того для нас поміч не велика.

В тій хвилі Леон, що мовчав під час цілої
тої перепалки, присунувся до Германа і шеп-
нув йому щось до вуха. Герман стрепенувся
і напіврадісно, а напівнасмішливо позирнув
на нього.

— Тільки ви знов мені не заїзджайте з
моїм вчорашнім лібералізмом, — прошептав він,
усміхаючись. — Що діяти, Noth bricht Eisen¹,
а лібералізм не залізо!

„Такі то ви всі ліберали, поки дешевим
коштом!“ — подумав собі Герман, але на голос
сказав:

— Що ж, ваша рада не зла! Нам тепер
про одне ходить: зламати наразі їх опір, а
це певно, що їх трохи охолодить. Коби тільки
вдалося.

— Як не вдасться? Мусить вдатися. Треба
тільки взятися порядно.

— Та що таке, що таке? — допитували
підприємці.

Леон кільком почав шептати до вуха свій
проект, котрий мигом на-пошепки рознісся по
світлиці. Ніхто не важився висказати його
голосно, хоч усі знали, що вони тут „самі свої“.

— Гурра, це раз проект! — скрикнули ра-
дісно підприємці. — Тепер ми їм покажемо, хто
з кого насміється, ха, ха, ха! Проведемо! Як
кітку за стеблом, проведемо!

¹ Біда ломить залізо.

— Так, значиться, пристаєте? — спитав Герман, коли улягся веселий гомін.

— Пристаємо, пристаємо, розуміється, з тою ключкою.

— Коли так, то збираймося ж всі разом і ходімо до них. Усі жадані гроші треба їм зложити зараз, згори, і завтра нехай на роботу стають!

З гомоном вирушили підприємці з Германової світлиці. Герман остався на хвилю позаду, прикликав Мортка і довгенько щось з ним балакав. Лице Морткове, рябе і погане, прояснилося при кінці якимось злодійським усміхом.

— Добре, пане, зроблю це для вас, але прошу вас о поміч в тій справі. Якись погані вісті доходять мене...

— Не бійся, я за все стою; що в моїй силі, те зроблю для тебе.

І за цим оба вийшли до громади власників, що, гомонячи, стояла на вулиці. Але гомін той не був уже такий безпечно веселий, як перед хвилию. Холодний вітер вулиці охолодив трохи й радість власників.

— А хто знає, чи це вдасться? Ризико, ризико! — неслоя в громаді, мов шелест зів'ялого листя.

— Га, що ж діяти, — сказав Герман, — ризико воно є, але у нашого брата кожний крок ризико, то вже ризикуймо й на тім кроці. Удасться, то добре, а не вдасться, то ще такі світу не кінець і вони нам з рук не вирвуться.

Громада йшла вулицею звільна, мов в процесії. Герман пішов передом до Матієвої хати, щоб першим принести робітникам веселу для них новину. Слух про процесію підприємців

рухнув уже по Бориславі, юрба робітників валила позаду власників, а друга юрба ждала вже проти Матієвої хати. Але ніхто не знав ще, що це все значиться.

— Ну, що? — спитав Герман, коли робітники в хатині засіли по-давньому, — нагадалися ви?

— А що ми мали нагадуватися? — відповів Стасюра. — Наша гадка одна. От чей вам Бог послав інший розум на душу.

— То зле, що ви такі уперті, — сказав Герман. — Але що вже діяти? Таке то наше, бідних власників. Коли хто з нами по-правді не може порадити, то він береться на нас силою, бо знає, що ми проти сили не встоїмо. Таке й наше з вами. Затялись ви на своїм слові, і нам приходитьсь уступити. Не прийшла гора до пророка, прийшов пророк до гори.

— Що, ви пристаєте? — спитав Стасюра.

— Авжеж, що маємо робити, пристаємо! І то маєте мені завдячити, чуєте, люди? Були між нами такі, що радили спроваджувати на вас жандарів, військо, але я сказав: „Дайте собі з тим спокій!“ І на остатку побачили, що я маю „рехт“¹, і пристали на ваші жадання.

— На всі?

— Авжеж, що на всі. Коня без хвоста не купують. Ось вони йдуть сюди всі, щоби вам до рук, тут на тім місці зложити гроші до вашої каси. Тільки тепер наше питання: коли ми маємо до тої каси платити, то щоби ми мали й дозір над нею.

— А цього вам на що?

— Як то на що? Аджеж ми платимо. Ану, як хто розкраде гроші?

¹ Мати рехт — бути правим.

— Ну, над тим би ще мусила бути рада, це ще побачимо.

— Нехай і так, — сказав добродушно Герман, — мусимо на вас спуститися, бо... ну, бо мусимо! Але тепер принаймні одне мусимо знати: скільки грошей нині вплине до каси і де та каса буде знаходитися?

Стасюра не міг на те сам нічого відповісти. Він виліз із-за столу і почав шептатися з Сенем Басарабом, з Матієм і Бенедьом. Всі вони не знали, що й думати про ту наглу податливість підприємців, а Сень Басараб відразу сказав, що боїться, чи за тим не криється який підступ. Але Бенедьо, щирий і добродушний, вибив їм з голови підозріння. Зрештою і сама річ не виглядала на підступ. Коли б власники хотіли збувати їх обіцянками, то що іншого, — але вони прецінь хотять давати гроші, а гроші, то прецінь не є нічого фальшивого: візьми до рук, замкни до скрині, і безпечно. Побратими подалися на ті докази і рішили так, що справедливість вимагає, щоб і підприємці знали, скільки від них грошей до каси вплило, і де та каса знаходиться.

— Нехай буде по-вашому, — сказав Стасюра. — Виберіть двох з-поміж себе, котрі би були при складці: при їх очах гроші зложаться до скрині враз із списом, хто що дав, при їх очах скриня й замкнеться і так буде й далі, кожного тижня, доки потім ліпше не урадимось, як нам бути з зарядом каси.

Нетаєний промінь радості перелетів по Германовім лиці на ті слова. Ось уже змагаючийся гомін коло хатини дав знати про прихід власників. Ось уже вони почали входити до хати, дотикаючи рукою капелюха, вітаючи

робітників уриваними „дай Бо’“. Герман кількома словами розказав їм, яка стала умова, і вони швидко порозумілися, щоб при складці були Герман і Леон. Почалася складка. Прийдеволя записував, хто що дає. Насамперед приступали дрібні власники; ті платили з квасним виразом, зоханням, деякі торгувалися, другі попросту не додавали по ринському та по два. Більші власники платили з жартами, з притиками, деякі давали по одинадцять і по двадцять ринських, вкінці Леон дав двадцять, а Герман—аж п’ятдесят. Робітники тільки позирали по собі, за хатою раз-по-раз роздавалися радісні крики,—це робітники вітали свою першу перемогувтяжкій війні за поправу своєї долі. Першу—і послідню на разі!

Складка скінчилася. Перечислено гроші—їх показалося звиш три тисячі. Сень Басараб із порога прокричав ту суму цілій робітницькій громаді. Радість була без кінця. Германа і Леона трохи на руках не несли, вони тільки всміхалися, почервонілі і спочені від задухи, що стояла в тісній, набитій людьми хатині. Гроші вложено до окованої скриньки, котра мала стояти в Матієвій хаті. Серед загальної, шумної радості підприємці віддалилися.

— Гурра! Наша взяла! Гурра!—кричали довго ще робітники, ходячи товпами по Бориславі. Веселі пісні роздалися від одного кінця до другого.

— А завтра до роботи,—говорили деякі, зідхаючи.

— Ну, і що ж! Не вік же нам сзяткувати. Просвяткували три дні, як Великодні Свята, хіба не досить? Це був наш правдивий Великдень!

— А ви, — говорили деякі на radoщах Матієві і Сеневі, — пантруйте нам нашої каси, як ока в голові. Три тисячі срібла, та ж то сума!

— Ану, панове ріпники, нафтарі, мазарі, чия ласка зараз до роботи? — голосили по вулицях надзорці. До вечора пів шихти! Ану, ану!

Товпа робітників валила за ними.

В Леоновій фабриці від першої хвили, як згода стала, вже горіла робота. Квапно діялось Леонові. Він хотів завтра скінчити цілий ладунок цезезини, щоби до кінця тижня упакувати і вислати до Росії. Він аж горів з нетерпливості через ті дні примусового святкування, а й Шеффелеві було якось не до соли. Тепер же він ледве міг діждатися згоди, а зараз туй таки закликав Бенедя і других тих, що вперед робили на його фабриці, і послав їх до роботи.

Пізно вночі вернув Бенедьо до хати. В хаті не було нікого. Матій також був на роботі, — сам Герман конче просив його, щоби робив при його ямі, по п'ятнадцять шісток обіцяв, і старий Матій на radoщах подався. Яма була глибока, але більша частина була забита, — нафти не було. Зате в глибині коло двадцяти сажнів ішов перший поверх штолень, о п'ять сажнів нижче другий поверх, далі третій, в котрім тепер робилося. Яма була багата, — штольні давали денно коло десять сотнарів воску, а таких багатих ям було у Германа звиш посьмидесяти. І Матій прийшов з роботи пізно вночі, змучений, ледве живий, і скоро тільки до хати, кинувся на постіль і заснув, як колода. Він і не бачив, як оподалік за ним на пальцях скрадався вулицями Мортко, як він, коли Матій

увійшов до хати, не замкнувши дверей, вшмигнувся до сіней і скулився в кутику, як вкінці, коли Матій замкнув двері, розібрався і заснув,—тихесенько вповз до хати, висунув з-під печі скриньку з грішми, взяв її під паху і поповз із хати. Ніхто не бачив цього, хіба блідолиций місяць, що час від часу боязко визирав із-за хмари. І ніхто не чув, як калатнув дерев'яний замок в сінних дверях, як рипнули двері, як почупкав Мортко долі вулицею,—ніхто не чув цього, хіба холодний вітер, що різко шумів з устоку на Борислав і стогнав і завивав у крутих берегах недалекої річки.

На другий день крик і гвалт зробився в Матієвій хаті—скринька, робітницька каса, пропала без сліду!

На другий день усі робітники пізнали, що вони завчасно сміялися! Власники стрінули їх з насмішкою, а то й з наругами і погрозами. Плату відразу знизили ще нижче попередньої, а на безсильні прокляття і погрози обдурених робітників відповідали тільки сміхом.

— А щоб ви знали, дурні, як з нами воювати! А де ваша каса, га? Ви гадали, що ми ні з цього, ні з того будемо вам касу складати? Постійте трохи, випчихайтеся! Борислав, то ми! І ми тепер сміємося з вас!

XVIII.

З дивним якимось прочуттям вибирався Ван Гехт з Відня в дорогу до Галичини. Щось немов говорило йому, що в тім новім, незнайомім для нього світі ждуть його чималі бурі і пригоди, жде його чи трохи гризоти і прикрости. Але розум і писаний та легалізований контракт говорили йому, що в тім новім світі жде його

маєток і достаток, і він не мав причини не вірити цьому другому, виразному голосові.

Вибираючися в далеку і непевну дорогу, він подумав, що придався б йому помічник, і гадка його скинула зараз на Шеффеля. Де він і що з ним сталося? Він побіг до поліції,—там вказали йому помешкання його колишнього асистента. Але в помешканні Ван Гехт асистента свого не застав,—від кількох місяців виїхав. Куди виїхав? Цього не знали напевно, знали тільки те, що виїхав кудись *pach Polen*¹. Хоч Ван Гехт і не дуже наклінний був до підозрінь, але його застановило, куди таки *pach Polen* міг виїхати Шеффель. „А шкода, що його нема,—думалось йому,—міг би був при мені гарний гріш заробити!“

Аж ось перед самим виїздом з Відня одержав Ван Гехт письмо з Росії від одного високого достойника, мабуть члена св. синоду, чи що. Достойник запитував його, що це такого сталося з його проектом доставки церезини і для чого наміри його розбилися і чи, може, він продав свій патент „Спілці земного воску“, котра давно вже зробила з св. синодом контракт на ту доставку, зложила 100.000 рублів кавцїї і швидко має постачити перший ладунок, 50.000 сотнарів? Грім з ясного неба не був би так перелякав бідного Ван Гехта, як цей дружній лист. „А це що такого? — скрикнув він. — Це відки така кара Божа на мене? Хто смів, хто міг мені це зробити?“ — Мов опарений, кидався він сюди і туди, не знаючи, що діяти. Телеграфічно запитав свого достойника, щоби був ласкав донести йому, з ким стоїть

¹ В напрямку до Польщі.

в контрактах та „Спілка земного воску“ і відки надіється присилки черезини,—але достойник не відповідав, бо, мабуть, і сам не знав. Тоді Ван Гехт побіг з листом достойника і з своїм патентом до державної прокуратурі, сповіщаючи про намірене на його шкоду ошуканство. В прокуратурі сказали йому: „Добре, винайдіть ошуканця, а можете бути певні, що він буде укараний“. Ба, винайдіть ошуканця! Коли б то він знав його, коли б знав, де він є! Мов лихорадкою битий, побіг Ван Гехт до цлого уряду і виведнав розпорядження, щоби по причині узасадненого підозріння про ошуканство всі посилки земного воску, що йдуть з Галичини до Росії і Румунії, підлягали докладній ревізії, а коли б між ними показалася черезина, то щоб була притримана і, яко *corpus delicti*, відослана до державної прокуратурі. Сам своїм коштом, не ждучи бюрократичного порядку, Ван Гехт розтелеграфував те розпорядження по всіх награницних комо-рах, додаючи від себе обіцянку щедрої нагороди для того урядника, котрий викрие ошуканську посилку. Так упоравшись, Ван Гехт аж відотхнув і, швидко зібравшись, рушив в дорогу.

Але думка його, до дна розворушена, не переставала вертатися коло одного питання: хто це міг мені зробити? Очевидна річ, тільки дві можливості показувались йому: або хтонебудь випадком, не знаючи про його патент, винайшов черезину окремо від нього, або Шеффель, котрому звісний був його секрет, видав його. І коли перша можливість, чим більше в неї вдумувався, тим дальшою йому показувалася, то зате підозріння на Шеффеля щохвилі набирало більше сили і правдоподібности.

Несподіваною та сильною підпорою того підозріння послужило й те, що він чув про Шеффелів від'їзд паш Polep. І Ван Гехт постановив собі, скоро приїде до Дрогобича, розвідувати боками, чи не дізнається дещо про Шеффеля.

Щастя сприяло Ван Гехтові. Приїхавши до Дрогобича, він не застав Германа дома, але застав тільки карточку від нього, щоби був ласкав потрудитися до фабрики і оглянути цегелиновий відділ, уладжений після його пляну. Він поїхав до фабрики. Там застав якраз будівничого, котрий кінчив уставлювання кітла. Оглянувши цегелиновий відділ, Ван Гехт висказав будівничому своє повне вдоволення, а що будівничий, скінчивши своє діло, мав саме вертати до Дрогобича, то Ван Гехт запросив його до повозу, на котрім він сам приїхав. Посідали. Розговорилися по дорозі. Будівничий розказував Ван Гехтові про Борислав і про те, що там учора вибухли якісь непорядки, про котрі досі нічого ще певного не знати. — „Певно, звичайна хлопська непокірливість, нічого важного!“ — додав він з погордою. Далі перейшла бесіда на інші бориславські обставини, на стан воскової продукції і воскового ринку. З розмови показалося, що про нову цегелину будівничий нічого ще не знає, і Ван Гехт почав думати, що годі буде від нього щонебудь дізнатися про те, чого йому треба. Але будівничий розговорився і говорив уже, що йому слина на язик принесла.

— Я вам кажу, що ціла та штука не довго потриває, — балакав він, — леда день, і все попелом розвіється, збанкрутує. Дрібні власники держаться тільки якимсь чудом, і треба тільки якогонебудь найменшого припадку, щоб усе те

пішло з торбами. А й між більшими власниками, розуміється, крім одного Германа Гольдкремера, нема ні одного солідного гешефтсмана. Усе швіндель, усе дурисвіти! От прошу вас, тут один з найбагатших будує недавно нову фабрику, якусь новомодну фабрику і, хочаби замаскуватися, говорить мені, що це має бути паровий млин. Дає мені плян, вже й забув чиеї то роботи той плян був. Ну, нічого, зирнув я, виджу, що це нафтарня, а не млин, але гадаю собі, коли твоя воля, щоби це був млин, то най тобі буде млин. А він, дурень, скоро при перших закладах, та й зараз проговорився, і ще й мене скомпромітував! Ну, скажіть же, чи можна з такими людьми солідне діло мати?

Ван Гехта не дуже зацікавило це оповідання. Але щоб не показатися нечемним і таки чимось підтримати розмову, він спитав будівничого:

— То, кажете, новомодна якась фабрика? А не можете мені сказати, що в ній такого новомодного?

— Не можу вам того сказати, бо, як кажу вам, будови тої я не провадив. Але коли ви з тим ділом ближче знайомі, то я вам скажу, якої системи ця фабрика. Дозвольте, дозвольте, тепер собі пригадую, плян фабрики був роботи якогось Шеффеля, певно будете знати його систему фабрикації?

Ван Гехт аж зірвався з сидіння, мов прошиблений наглим ударом електричної батареї.

— Шеффеля, кажете? І що, фабрика та вже готова?

— О, давно готова. Кажуть, що робить день і ніч.

— А власник тої фабрики зоветься..

— Леон Гаммершляг.

Ван Гехт записав собі ім'я в нотатці.

— А не можете мені сказати, даруйте, що вам так наприкрюся, де знаходиться та фабрика?

— В кінці Борислава. От цією дорогою як поїдете в долину, понад ріку, через онте село, зветься Губичі, і не доїздячи до Борислава, наліво, над річкою.

— Дякую вам. Мене дуже цікавить та нова система фабрикації, мушу поїхати ще нині побачити ту фабрику. Бувайте здорові!

Карета зупинилась була власне перед домом будівничого, котрий з укладністю старого елєганта стиснув Ван Гехта за руку, вискочив з карети і пішов до свого дому.

Ван Гехт добру хвилю думав, що йому робити, а опісля казав везтись до Германового дому на обід.

— Нехай і так,—думав він сам собі по дорозі,—тепер маю його в руках, не втече мені ніяким способом!

XIX.

Щасливий, розрадуваний і пристроєний, мов на празник, увійшов Готліб до світлиці, в котрій сиділа Фанні. Це перший раз мав він бачитись з нею після щасливого уладження їх діла між його матір'ю і її батьком. Він ішов, землі під собою не чуючи: голова його повна була образів щасливої будучини, серце повне було несказаної пристрасти, негасимого жару. Якою то він застане її? Як вона любо усміхнеться йому назустріч, як, пречудово рум'яніючись, зпаде в його обійми, похилить прекрасну голівку на його плече,—як він буде цілувати, пестити, голубити її! Все те, мов рожеві,

запахуші блискавиці, стріляло в його уяві, і він не йшов, а летів, землі під собою не чуючи, щоби якнайшвидше побачитися з нею.

Але що це? Ось вона стоїть при вікні, плечима до дверей, з головою, опертою о шибу, і чи не чує його приходу, чи не хоче обернутися. На ній сукня з якогось сірого шовку, хоч дорога, а все ж якось так буденно виглядає; ані одна скиндячка, ані ніякий блискучий металевий стрій, котрі вона так любить,—ніщо не показує, що вона чогось надіється хорошого, радісного, празничного. Тихенько він наблизився до неї, взяв її за плече і нахилився, щоб поцілувати в лице, коли разом відскочив, мов опарений, побачивши, як рясні сльози плили з її очей, і почувши рівночасно її придушені, хлипанням переривані слова:

— Іди геть!

— Це що такого? Фанні, що тобі сталося? Фанні, серце моє, чого ти плачеш?

— Іди геть, не говори до мене!

— Як то не говорити? Що-ж це такого? Чи вже я тобі такий ненависний, такий огидний, що й поглянути не хочеш на мене, Фанні?

І він знов положив свої руки на її плечі, стискаючи їх легенько. Фанні ще дужче заплакала, але не оберталася.

— Іди геть! Хіба ж не знаєш, що нам треба розлучитися, що нам з собою не бути?

— Нам? Розлучитися? Це ти що говориш, Фанні? Ти недужа, чи що такого? Нам не бути з собою? Хто це сміє казати?

— Мій батько.

— Твій батько? А це коли? Адже недавно, позавчора, він дав своє слово моїй матері, хіба ж він міг взяти назад своє слово?

Фанні мимоволі обернулася, слухаючи його слів, вона й сама не знала, що це значиться.

— Алеж, противно, Готліб, іменно твоїй матері мій батько казав, що не дасть мене за тебе, що має зо мною якісь інші види.

— Алеж мати зовсім противно казала мені!

— А я тобі кажу правду, я все чула!

— То моя мати ошукала мене?

— Вона, може, так тільки... щоби ти не турбувався...

— Господи, то воно й справді так? Ні, це не може бути! Що я винен твому батькові, що ти йому винна, Фанні, що він хоче нас живих зарити в могилу?

— Я не знаю, Готліб!

— Але ні, ні, ні,—і при тім він з лютости тупнув ногою,—це не може бути! Я не дам з собою грати, мов з котеням. Я не котя, Фанні, я вовк, я вмію кусати!

Він почервонів, як буряк, його очі почали заливатися кров'ю, лютість затамувала йому дух. Фанні дивилася на нього, мов на святого. Ніколи він не видавався їй таким хорошим і принадним, як в тій хвилі дикої лютости. По хвилі передишки Готліб говорив далі вже трохи лагідніше:

— Але скажи ти мені, Бога ради, Фанні, через що твій батько не хоче дати тебе за мене?

— Не знаю,—відповіла Фанні.—Мені здається, що він має якийсь гнів на твоїх родичів.

— А ти, Фанні, ти,—і він з диким жаром вдивлявся в її очі,—ти чи пішла би за другого, якби твій батько казав тобі?

— Готліб, як можеш ти так питати мене? Ти ж знаєш, я виплакала б свої очі з жалю

за тобою, я вмерла би швидко, але проти батькової волі не пішла б.

— Так ти мене не любиш?

— Готліб!—і вона впала в його обійми. Жаль і грозяча розлука додавали сили їх пестощам, сльози доливали жару їх поцілуям.

— Але які види може твій батько мати з тобою, Фанні?

— Або я знаю! Адже знаєш, мій батько багатий, має зв'язки з усякими купцями та банкірами, може хоче мене віддати за котрого з них.

— Прокляте багатство!—воркнув крізь зуби Готліб.

— Я би воліла, щоби мій батько був бідний,—сказала сумовито Фанні,—тоді він потребував би ласки твого батька і з радістю віддавав би мене за тебе.

Очі Готліба заіскрилися при тих словах дівчини. Він кріпко стиснув її руку, так що вона аж скрикнула.

— Добре говориш, Фанні,—сказав він рішуче,—і я так кажу! Бувай здорова!

— Куди йдеш?

— Не питай! Я постараюсь усунути всі завади, що стоять на дорозі нашому щастю! Ти мусиш бути моєю, а хоч би тут...

Вона не дочула його слів. Мов громова хмара, вибіг він з Леонового дому, і в бідної Фанні тривожно стискалося серце.

— Що він хоче зробити?—прошептала вона.—Він такий бистрий і палкий, він так гаряче і безпам'ятно любить мене, що готов наробити якого лиха. Господи, хорони його!

А Готліб, вийшовши на вулицю, став на хвилю, немов роздумуючи, куди йти. Далі стрепенувся і погнав додому.

— Мамо! — скрикнув він, впадаючи до материного покою, — пощо ви одурили мене?

— Як, коли?

— Пощо ви сказали, що Леон прирік віддати свою доньку за мене?

— Або що, не хоче?

— Аджеж він і вам казав, що не хоче? Чи ні?

— Та так. Поганець він, синку, я тобі давно казала, щоб ти з ними не заходився!—Все те говорила Рифка, мов сонна, мов із яких неясних столітніх споминок. Але Готліба та сонливість вивела з терпцю. Він тупнув ногою, аж вікна забриніли, і крикнув:

— Мамо! Раз я вам казав, щоб ви говорили зо мною по-розумному! Раз я вам сказав, що люблю Леонову доньку і що вона мусить бути моєю, тож не говоріть мені нічого проти неї! Розумієте, чи ні?

Рифка тремтіла всім тілом від тих грізних слів, котрих значення вона лиш через половину розуміла, і, мов причарована, не зводила очей з його лиця.

— Та добре, синку, добре, але чого ж ти від мене хочеш?

— Я хочу, щоб Фанні була моєю.

— Та що ж, коли той поганець не хоче дати її за тебе.

— Мусить, мамо!

— Мусить? А як же ти його всилуєш?

— Ото ж про те я хотів з вами порадитися, мамо.

— Зо мною? Що ж я тобі в тім пораджу? Ти, синку, маєш свій розум, ліпший, ніж мій, радь собі сам!

— А, так, ви розгнівили Леона, відіпхнули його, а тепер „радь собі сам“! Виджу, виджу, як ви мене любите!

Рифка захлипала, мов мала дитина.

— Синку, синку, лиш того мені не кажи! Все, що хочеш, лиш того мені не кажи, що я тебе не люблю.

— Ба, як же маю не казати, коли ви всьому мойому лиху винні, а тепер і порадити не хочете, як з того лиха випутатися.

Бідна Рифка билася, мов рибав саку. Вона так рада була подумати і придумати щось дуже-дуже мудрого для свого сина, але її недужі, надламані і блудні думки мішалися і розлазилися без ладу і складу,—вона прибирала тисячі рад, одну за другою, і, не сказавши нічого, відкидала їх, видячи, що всі ті ради безумні і зовсім не ведуть до цілі.

— Ти, ти, синку, піди до нього і проси його... або ні, ліпше, намов деяких ріпників, щоб його добре вибили... або ще ні, найліпше-би було трутити того поганця де з мосту в воду... або ні... ох, що то я хотіла сказати...

— Дурні ви, мамо!

Рифку врадувало те слово, воно зняло з неї страшний тягар — думання:

— А видиш, синку, я тобі казала, що я нічого путнього не придумую, бо я дурна, синку, дуже дурна, як стовп, як туман вісімнадцятий! Ох, моя голово, моя бідна, дурна, нетямуща голово!— І Рифка тяжко заридала, сама не знаючи, чого.

Нараз вона стрепенулася, живіша іскра заблисла в її оці.

— Слухай, синку, що я придумала!

— Що таке?

— Він казав, що має інші види з донькою, певно за багача якого хоче її дати.

— А певно.

— Якби він був бідний, то дав би доньку за тебе.

— А певно.

— Ну, а хіба ж то така велика річ з багача зробити бідного?

— Не велика.

— І я так думаю. Піді вночі і підложи вогонь під його кляту фабрику, все його багатство за годину з димом піде, і донька його буде твоєю!

Готлібові очі заярілися рішучим вогнем.

— Добре кажете, мамо! І я сам так гадаю. Дякую вам!

І він побіг з покою, оставивши Рифку саму з її думками.

Вона зразу сиділа безсильна, втомлена незвичайною працею думок, сиділа і всміхалася, що ось яку то мудру раду дала вона синові. Лице її в тій хвили мало вираз того ідіота, що регочеться, відтявши голову своєму улюбленому котові.

Але не довго тривав той ідіотичний супокій. Ні відси, ні відти налетіла ясніша хвиля, Рифці разом ясно стало, в яку бездонну пропасть попхнула вона свого сина, їй разом показалося, що її син підкрадається з засвіченим віхтем під якийсь високий, темний будинок, що підпалює його, втікає, його ловлять, б'ють, кують в кайдани, вкидають в якусь глибоку-глибоку підземну вогку яму, і вона в страшенній розпуці вхопилася за голову обома руками і, микаючи на собі волосся, скрикнула:

— Мій сину! Мій сину! Вернися!

Але Готліб був уже далеко і не вернувся.

XX.

І знов побратими зійшлися на нараду в Матієвій хаті. Мов з хреста зняті, сходилися вони, мов розбиті, засідали вони на лавах, з похиленими очима, не сміючи зирнути один на одного, немов то вони були винні тому нещастю, котре постигло цілу робітницьку громаду. А вже ж найдужче подався Бенедьо. По його впалих, помутнілих очах, по його пожовклім, аж зеленім лиці, по його надламаний, похилений поставі, по безсильно обвислих руках видно було, що вся сила його життя підтята, що усміху не буде вже на тих зів'ялих устах, що він жиє вже немов чужим, позиченим життям, що робітницьке нещастя вбило, роздавило його. Скільки він перетерпів в тих двох днях! З яким болем виривав він із свого серця одну за одною золоту надію! Перша хвиля, коли вони з Матієм побачили, що двері незамкнуті, а опісля мов якою зловіщою рукою перті, переконалися, що скриньки нема,— та перша хвиля, то була, певно, найтяжча, найстрашніша хвиля в його життю. Всі сили разом опустили його, все тіло так і застигло на місці, вся пам'ять погасла, він стояв, мов палець, і не міг поворухнутися. Звільна ажень¹ вернула його пам'ять, щоб тим тяжче мучити його. Що скажуть робітники? Що скажуть побратими? Чи не буде найперша їх думка така, що оба вони, підкуплені підприємцями, видали їм касу? Та страшна думка вогнем палила його серце. І воно зовсім легко може бути,— шептав йому якийсь злорадний, упертий голос,— адже два нас у хаті, вилому нема ніякого, сліду ніякого,— очевидна річ, що

¹ Ажень — аж.

взято скриньку при нас і на нашій свідомі! І я—зрадник! Я, що ціле своє життя, цілу свою душу вложив в ту справу, я мав би причинитися до її повалення!.. І хоч того ж таки дня Мортко сам, голосно й регочучись, признався перед Матієм і перед другими робітниками, що це він викрав касу, що вона знаходиться в далеко безпечнішій сховку у Германа і що „хто хоче, най м'я йде скаржити, то ще сам піде до діри за недозволені складки“,—то від цього признання не полегшало Бенедьові. Думка його винаходила чимраз і чимраз нове терня, котрим могла все наново ранити свої власні криваві рани. Хто бачив його під час робітницької змови охочого, невтомного, радісного, все задуманого і все готового радити другим і додавати відваги, а хто бачив його тепер, нужденного, скуленого, тремтячого, той був би подумав, що це або не той чоловік, або що він перебуває яку тяжку недугу. І Бенедьо справді перебував тяжку недугу, з котрої, сам він те бачив, виходу для нього не було.

Не менше подалися й інші побратими, особливо Матій і Стасюра. Тільки брати Басараби не змінилися і, бачилось, не дуже сумували. Ба, що більше, на їх лицах виднілося щось, немов потаєна радість, немов оце сповнялося те, чого вони давно дожидали.

— Що ж, побратими,—сказав Андрусь по хвилі важкої мовчанки,—наш красний сон скінчився, розбуджено нас!

Ніхто не відзивався на ті слова.

— Що сумувати, браття,—заговорив знов Андрусь і голос його ставався чимраз м'якший,—сум не допоможе. Що впало, те пропало, і воно, вірте мені, мусило так прийти! З нашими

підприємцями таким способом не порадино, я то з самого початку казав. Не такий вони народ, щоби можна з ними вдати по добру! І то велике діло, що ми такого доказали, як оце перед кількома днями! А це вони би чи тепер чи в четвер таки зробили. Нічого нам тепер і думати про те, щоби поступати з ними так, як досі!

— Так що ж, діяти, — не то сказав, не то зойкнув Бенедьо, — невже ж опустити зовсім руки і здатися на їх ласку?

— Ні, і ще раз ні! — живо підхопив Андрусь. — Ні, побратими, наша війна з багачами щойно зачалася, але ще зовсім не скінчилася. Це досі, то був тільки жарт, тепер нас чекає правдива, велика, гаряча битва!

В словах Андруся було стільки сили, стільки жару і завзяття, що всі мимоволі зирнулися на нього.

— Так, тепер нам треба показати, що й підприємці завчасно сміються з нас, що Борислав, то таки ми, робучі люди! Тепер ми побачили, що добрим способом з ними воювати годі, стрібуємо ж не так!

— Ми й досі, Андрусю, не... не зовсім добрим способом воювали. Вони відплатили нам тільки зуб за зуб.

В тих болючих словах був такий гострий, глибокий закид, що Сень Басараб, котрий, плакаючи люльку, сидів на порозі, зірвався на рівні ноги й поступив пару кроків до Бенедя.

— Не випоминай, не випоминай минулого, Бенедю! — сказав він з притиском. — Адже сам ти знаєш, що без тих нечистих грошей і твоя чиста війна не була б могла зачатися.

— Я не випомінаю нікому нічого, — смирно відказав Бенедьо, — я знаю сам, що так мусіло

бути, що така вже наша нещаслива доля, що тільки неправдою з неправди мусимо видобуватись, але, побратими мої, вірте моему слову, чим менше неправди буде на руках наших, тим певніша буде наша дорога, тим борше поборемо ми своїх ворогів!

— Ба, якби то вороги також так само думали і також чесно з нами поступали, то тоді, певно, і ми мусіли б їм дорівняти, а то й випередити їх!—сказав Андрусь.—Але тепер, коли правда зв'язана, а неправда має ніж у руках, то я боюсь, що заким правда по-правді розв'яжеться, неправда й зовсім заріже її. Але не про те ми мали нині говорити, браття, а про те, що нам тепер робити? Я гадаю, що нам тільки одна дорога осталася, але поки скажу своє слово, хто знає, може з вас котрий вигадає що іншого, кращого... делікатнішого, бо моє слово страшне буде, браття! Тож прошу вас, хто має що сказати, нехай каже. Ти, Бенедю?

— Я... нічого не скажу. Я не знаю, що нам тепер робити! Хіба зачинати наново утрачене?

— Еге-ге, далека дорога, та й то мости позривані. Ні вже, що іншого придумай!

Бенедьо мовчав. Що він міг тепер придумати?

— А ви знаєте який спосіб?—спитав Андрусь інших.—Говоріть!

Ніхто не говорив. Усі сиділи з понуреними додолу головами, всі чули, що наближається щось страшне, якесь велике знищення, але чули заразом, що вони не в силі його відвернути.

— Ну, коли ніхто не говорить, то я буду говорити. Одна нам тепер дорога осталася:

підпалити це прокляте гніздо на всі чотири роги. Це моє слово.

Бенедьо здригнувся.

— Не бійтеся, невинні не потерплять попри винних. Усі вони винні!

Мовчанка стояла в хаті. Ніхто не перечив Андрусеві, але їй притакувати йому якось ніхто не вжився.

— Ну, чого ж ви сидите, мов порізані? Невже ж ви такі вояки, що війни боїтеся? Згадайте лишень, в якій думці поприступали всі ви до побратимства. Аджеж у нас ще є карбовані палиці, і нема тут і одного багача в Бориславі, на котрого би в нас карбів не було. Ви генто¹ допоминалися мене о обрахунок. Нині день обрахунку, тількищо до давніх карбів прийшов ще один новий, найбільший: що вони ошукали й обікрали цілу робітницьку громаду, що вони показали тим способом визначно, що хочать нас по вік віку держати в безвихідній неволі. Чи треба ж вам ще чого більше? Я думаю, що цей один карб стачить за всі!

— Але що ж це буде за обрахунок: запалите кілька хат, кілька магазинів, і або вас полапають і посадять до криміналу, а як ні, то підприємці знов скажуть: трафунок²!

— О, ні, не так воно буде. Коли приступати до такої війни, то вже з цілою громадою, — сказав спокійно Андрусь.

— А хіба ж це можна? Нехай один найдеться серед громади, що вас видасть, і всі ви пропадете.

¹ Генто — недавно.

² Трафунок — випадок.

— І так не буде. Кожний з нас, хто пристане на те діло й обіцяє руку до нього приложити, добре собі десять, двадцять таких, котрим може довірити, і, не кажучи їм нічого, скаже їм в означенім часі зібратися на означенім місці. Тоді дасть знак. А коли б що видалося, то я беру все на себе.

— Алеж робітники тепер люті, роздратовані на підприємців, готово статися ще яке більше нещастя,— говорив Бенедьо далі, заступаючися всякими, хоч і найслабшими, поводами від страшної певности.

— Це тим ліпше, тим ліпше!— аж скрикнув Андрусь. — Тепер найліпше вдасться моя війна, коли твоя роздразнила людей. Ти приготував для мене найбільшу поміч, і за те я сердечно дякую тобі!

— Ти страшний, Андрію!— зойкнув Бенедьо, закриваючи лице руками.

— Я такий, яким зробило мене життя і вони, закляті вороги мої! Слухай, Бенедю, слухайте й ви, побратими, моєї повісти, будете знати, що навело мене на гадку зав'язувати таке побратимство для помсти на підприємцях. Отець наш був найбагатший газда на всю Баню. Це було по скасованню панщини, отець наш взяв у пана пропінацію¹, щоб не допустити корчмаря-зайду до села. Хісна² з тої пропінації великого він не мав, але те схіснував, що околичні корчмарі страшно на нього завзялися. Отець шинкував чесно, водою горілки не розливав, і з усіх сіл народ ішов до нього. Другі корчмарі за те бий-забий на нього.

¹ Пропінація—державний продаж горілки.

² Хосен—користь.

Зразу зачали перед паном крутитися, щоби батька підкопати, але пан знав батька і не вірив корчмарям. Видячи, що з того боку нічого не діб'ються, шинкарі взялися за інші спсоби. Підмовили злодіїв, а їх тоді багато було по селах, зачали вони шкоду робити батькові. Раз пару коней зі стайні вивели, то знов куфу¹ горілки випустили, то до комори підкопалися. Але й тим способом батька не могли підтяти. Крадіж винайшлася, а ті, що куфу випустили, самі видалися і мусили заплатити шкоду. Тоді вони, що робити, підпалили нас. Ледве ми з душею повихапувалися, все згоріло. Отець наш був сильний, твердий чоловік, стільки нещастя не зламало його. Він кинувся сюди-туди, до пана, до сусідів, допомогли його, почав він знов ставати на ноги. Тоді корчмарі підмовили кількох п'яків², давніх панських льокаїв, щоби забили батька. Вони напали на батька вночі серед дороги, але батько вправився з ними, і одного, заголомшеного, приволік до дому. Довсього признався, хто його намовив і що дав. Батько до суду, пішли два корчмарі сидіти. Тоді інші взяли і отруїли батька. Закликали його немов на перепросини і дали щось; як прийшов, так зараз і ліг, мов підкошений, а до тижня і вмер. Пан, що дуже любив батька, спровадив комісію, комісія викрила отруту, але не було кому настояти, і справа зам'ялася. Ще й матері зайти пригрозили, щоб і писнути не сміла, бо інакше нещастя буде. Мати злякалася і дала спокій. Але не довго зайти дали нам спокій.

¹ Куфа—бочка.

² П'як—п'яниця.

Вони, очевидно, завзялися зовсім зруйнувати нас. Мати наша вмерла в холеру, лишилися ми з Сеньом, сироти-підростки. Замість нашого батька взяв уже був пропінацію зайда, отже то він тепер присікався до нас. Сюди-туди він вкрутився за опікуна над нами і взяв наш ґрунт в уживання, а нас на виховок. На Бані й тоді вже зайдів було досить, і це була не дивниця, що зайда опікувався над селянськими сиротами. Зазнали ж ми тої опіки! Зразу було нам добре, мов у Бога за пазухою, зайда догоджував нам, до роботи не заставляв, ще й горілочки додавав. Але чим далі, тим тісніше, і вкінці повернув нас зовсім собі в наймитів-попихачів. Ми зачали допоминатися свого ґрунту, але зайда тим часом умів уже так покрутити з панами і з громадським урядом, що нас зовсім відсудили від ґрунту. Але зайда не чувся ще спокійним і старався нас зовсім позбутися. Зачав намовляти урльоппників¹, щоби нас били; далі підкупив війта, щоби вставився в асентерункової комісії², щоби нас заасентерували до війська. Але ми все перебули і, вислуживши в війську, прийшли назад до села. Зайда затремтів; він знав, що ми не подаємо йому свою кривду, і старався випередити нас. Запросив нас до себе буцім то на гостину і хотів отруїти нас так, як батька. Але цим разом йому штука не вдалася. Ми пізналися на тім і нагодували силоміць самого корчмаря тою стравою, котру нам приладив. Через тиждень його не стало. Тоді ми покинули

¹ Урльоппник — відпускник-жовнір.

² Асентерункова комісія — поборова комісія. Асентерувати — брати до війська.

своє село і пішли сюди, а по дорозі по-присягли собі до смерті своєї мститися на цих п'явках. Ми постановили собі робити з ними так, як вони з нами: підмовляти напроти них якнайбільше людей, шкодити їм, де можна, і то так зручно, щоби вони й самі не знали, відки на них паде лихо. Від того часу минуло вже десять літ. Як ми досі сповнювали свою присягу, про те не буду оповідати. Але найбільша наша помста наближається тепер, і хто хоче бути нашим братом, нашим щирим приятелем, хто хоче мститися разом з нами за свої і за громадські кривди, той піде з нами в тій потребі!

Послідні слова сказав Андрусь піднесеним, майже благаючим голосом. Його оповідання, сухе, уриване, мов з нехочу розказане, а прецінь таке досадне і відповідаюче понурому настроєві всіх побратимів, зробило на всіх велике вражіння. Перший Прийдеволя зірвався і подав руку братам Басарабам.

— Ось моя рука,—сказав він,—я з вами, хоч і до могили! Що буде, про те я не дбаю, а що скажете, те зроблю. Щоби тільки помститися, про ніщо більше я не дбаю!

— А старого Деркача чей також не відкинете,—дався чути голос з кута, і лице Андрусьєвє прояснилося усміхом.

— Нікого не відкинемо, братчику, нікого,—сказав він. За Деркачем один за другим зголосилися всі побратими, окрім старого Матія, Стасюри і Бенедя. Андрусь радувався, жартував.

— Ну, ті два старі, з них нам і так хісна великого не було би. А ти, Бенедю? Все ще про свої „чисті руки“ мрієш?

— Про що я мрію, це менша річ, це тільки мене обходить. Але те одно бачу, що наші дороги нині розходяться. Побратими, позвольте мені сказати вам ще слово, поки зовсім розійдемося.

— Що там його слухати!— воркнув, спльовуючи, Сень Басараб.

— Ні, говори!— сказав Андрусь, котрий тепер чувся по-давньому головою і провідником тих людей, відданих йому з душею і тілом, і в тім почуттю набрав знов тої певності і сили поступовання, яка його вперед визначувала і яка потроху опустила його була під час недовгого Бенедьового провідництва.— Говори, Бенедю, ти був добрим побратимом і щиро хотів для всіх добра, ми певні, що ти й тепер того самого хочеш. А коли дороги наші розходяться, то це не для того, що ми самовільно відриваємося від твоїх рад, але для того, що конечність пхає нас туди, куди ти чи не можеш, чи не хочеш іти з нами.

— Дякую тобі, Андрусю, за твою добру віру. Але те, що ти кажеш про конечність, котра буцім то пхає вас на зле діло, бо що задумане тобою діло не є добре, це чень ти й сам признаєш, цьому я не можу якось увірити. Яка тут конечність? Що багаті ошукали й обікрали нас, що зв'язали нам руки і заперли нам на тепер дорогу до рятунку, то чи з того вже випливає, щоб ми мусили відректися від свого чистого сумління, статися паліями? Ні, побратими мої, і ще раз кажу, що ні. Перетерпім ту нещасливу годину. Час загоїть усі рани, втишить наш гнів, ми звільна найдемо в собі силу зачати розбите діло знов наново, і знов колись поставимо його на тім ступні, на яким було недавно. Тільки що тоді,

навчені раз, будемо обережніші. А своїм підпалом що ви вдієте, кому допоможете?

— Їм пошкодимо, і цього нам досить! — скрикнув Сень.

— Ох, не досить, побратиме Сеню, не досить! Може бути, що тобі, вам кільком досить, бо ви на те заприсяглися. Але другим? Усім робітникам? Чи вони від того будуть ситі, що багаті покапцаніють? Ні, але будуть мусіти знов робити по-давньому і вдовольнятися ще меншою платою, бо багатий все таки хоч з мусу може заплатити більше, а бідний не може. А, не дай Боже, викриється ваша змова, то стільки вас піде гнити до криміналу, або хто знає, що ще може статися! Ні, побратими, прошу вас ще раз, послухайте мого слова, покиньте свої страшні замисли, працюймо далі разом так, як зачали, а помсту оставмо тому, котрий важить правду-неправду і кожному вимірює по ділам його.

— Те-те-те, ти вже щось з попівська затинаєш, — відказав насмішливо Сень. — Не час нам ждати на той вимір, про котрий досі якимось ми нічого не знаємо. Моя гадка: в кого міцні кулаки, той сам собі вимірить правду. І нам так треба робити. Хто сам собі помагає, тому й Бог допоможе!

— Так, побратиме Бенедю, — сказав лагідніше Андрусь, — годі нам уже вертатися. Розмахнули сокирою, то треба вже врубати, хочби мала нам сокира і в зуби пирснути. Коли ти не хочеш з нами кумпанію держати, то ми тебе не силуємо. Розуміється, що надіємося по тобі, що не видаш нас.

— Га, коли інакше не можна, коли так мусить бути, — сказав Бенедьо — то нехай і так,

остануся з вами до кінця. Палити з вами не піду, того від мене не жадайте, але остануся тут на місці. Може вам зможу в чім іншим порадити або допомогти, то гріх би був, коли б я в таку гарячу пору втікав з-поміж вас для власного безпеченства.

— І я так само! І я так само!—сказали Стасюра і Матій.—Всі ми стояли досі дружно в щасливішій часі, то треба нам держатися разом і в тих тяжких хвилях, які для нас настануть.

— Так, побратими! Спасибі вам за те,—сказав Андрусь, стискаючи одного по другім за руку,—тепер я спокійний і сильний, тепер можуть тремтіти наші вороги, бо хвиля помсти надходить. Яке сім'я дає нам доля в руки, таке й сіймо. А що з нього зійде і хто збере його плоди, це річ не наша, ми, може, і не дожиємо того. А тепер остається нам обговорити докладно, коли і як має це статися.

Всі побратими, окрім Бенедя, Матія і Стасюри, стовпилися довкола Андруся і тихішим голосом розпочали оживлену нараду. Матій сидів на припічку, держачи нетямно в зубах давно вигаслу люльку, Стасюра шпортав палицею по землі, а Бенедьо сидів на лаві, звисивши голову, а по довгій хвилі встав, утер рукавом дві пекучі сльози, що туй-туй хотіли бризнути з його очей, і вийшов на двір. Це він прощався зі своїми золотими надіями...¹

* * *

Чорна ніч обгорнула Борислав, коли Бенедьо вийшов з хати. Його розпалене лице обвіяв

¹ На цьому вривається повість. Про неї пише Франко: „Це була спроба представити саморідний робітницький

холодний вітер. Де-не-де блимали світла: ще світили шинки, що до решти випивали кров із робітників. Бенедьо не помічав, що холодний вітер вдирається за його розхристану сорочку та морозить кров у жилах. Серце товклося йому в грудях мов молотом, коли подумав про всі наслідки Андрусевих замислів.

Скільки то робітників помандрує до криміналів, скільки біди настане, важке безробіття для тисячів голодного народу... Дві сили боролися в його душі: одна—давній, добрий Бенедьо, покірний, працьовитий, що повільною, впертою працею хотів забезпечити безжурну старість матері, Бенедьо, повчений тепер коротким, але болючим досвідом, і друга—пристрасний, дужий, що на вид заподіяної кривди, кривди, яка і в його очах перевищала все заподіяне досі, кипів і поривався за зло злом—може ще навіть більшим—відповісти. Сліпа месть не казала оглядатися на наслідки. Що буде, коли згорить Борислав? Хто потерпить більше: підприємці чи робітники? Не вмів на це Бенедьо відповісти, проходячи вуличками Борислава. Хижий вітер знімався чимраз дужче. Як довго так бродив вулицями, Бенедьо не тямив. Прийшов до себе, коли дійшов до його вух якийсь звук. Чув його цілком добре:

рух бориславських ріпників, що закінчивсь великою пожежою Борислава **восени** 1873 р." Повість не була докінчена. Тема ця дуже інтересувала Франка і він робив серйозні студії над нею, що видно зі статей, поміщених того ж року в „Світі“, що і повість, як, напр., „Дещо про Борислав“, „Промислові робітники в Східній Галичині в р. 1870“ (стаття написана на основі таємно одержаних публікацій промислової палати). Даліше містимо закінчення, що на основі оповідання Франка написав його син, Петро Франко (Ів. Л.).

виходив із дверей якогось будинку, якого вікна були ярко освітлені.

— Ха! ха! ха!—дзвінко доносилося до вух Бенедя.

Адже не улягало ніякому сумнівові: хтось весело сміявся. На білих фіранках мигали чорні тіни. Сміх мов ножем різнув по серці перетомленого Бенедя. Як давно вже не чув веселого сміху! А він сам? Як довго себе тямить, не міг сміятися. Від восьми літ сирота, тяжка праця, хоровита мати, побої майстра і штурханці інших. А тут хтось сміявся: веселим, дзвінким голосом. Бенедьо переліз з трудом через паркан і притулився до вікна партерового дому. В кутик вікна заглянув до середини. Довкола довгого столу сиділи головачі нафтового діла. Запивали шампаном побіду. По розбавлених лицях, похляпанім обрусі та по свобідних, надто може свобідних рухах легко було пізнати, що веселість і забава мусіли досягнути вершка.

А ось... очі Бенедя впали на одну постать у витертім сурдуді та заболочених чоботах. Її зуби були вишкірені серед обридливого сміху, який викривив ціле, худе, костисте лице в якусь чортівську маску. Очі всіх були устроєні на цю постать, що, зігнена в каблук, на пальцях підкрадалася до печі. Ось вона відчинила повільно дверці і сягнула обома руками в глибину. Бенедьо напружив зір і притулив лице до шибки, щоби не спустити з ока ні одного руху. Ось обі руки поволі-поволеньки витягають щось із печі, худа постать повертає на пальцях знов до столу і підносить догори... Глухий стогін вирвався з грудей Бенедя. То була робітницька каса, яку високо тримав

Мортко! Очі виступили Бенедьові на верх, у грудях бракувало віддиху. Всі зібрані плескали, наче божевільні, в долоні і заливалися гучним сміхом:

— Ха! ха! ха!

Борислав сміявся.

Мортко опустив скриньку, і його очі стрінулися із очима Бенедя, на лице якого падало ярке світло. Бенедьо бачив, як смертельно поблід Мортко, як обезсилені руки з тріском пустили важку скриньку на підлогу, як зглянулись підприємці та на німий знак Мортка кинулися до вікна. Але не нашли там нікого.

Бенедьо застав ще побратимів у хаті Матія. Одиноке, що зміг вимовити, коли очі Андруса спинилися на нім, було:

— Браття! І я з вами! Нехай і наш Борислав сміється!

XXI.

Леон мав причину радіти: перший вагон ~~черезиш~~ котився на північ до російської границі. Інші вагони стояли на готові. Ще два, три дні, а перше замовлення буде завершене, вложена праця стократно нагороджена. На яснім тепер небі не бачив ні хмариночки. Але ні! Його чоло нахмарилося, коли Фанні призналася, що любить безмежно Готліба. Тепер, коли Леонові здавалося, що вхопив золотого вола за роги, хотів трохи з Германом, що посмів пустити йому „шпильку“, поторгуватися, хоча в душі не мав нічого проти того. На усьільні благання Фанні пішов іще раз до Гольдкремерів. Застав пригнобленого Германа і збожеволілу Рифку, яка саме відкрила Германові наміри Готліба. Але Герман уже знав

від Ван Гехта про фабрику, заложену Леоном. Оба станули око в око. Герман показав Леонові телеграму: вагон через іні придержано. Суд видав наказ арештувати Шеффеля і опечатати фабрику через іні. А Готліб? Герман усе-таки любив свого одинака, хоч і не такою звірячою любов'ю, як Рифка. Всі троє, порозумівшись, сідають до повоза і мчать до Борислава, щоби спасти Готліба і Фанні, яка грозить, що смерть собі заподіє, коли Готліба стріне нещастя.

XXII.

Двадцять гуртів робітників, зібраних побратимами, мов вовки з кошари, розходяться по всіх кінцях Борислава.

О дванадцятій мають узятися до праці. Вогні мають стати всі шиби, всі магазини. Бенедьо має підпалити фабрику через іні, а його помічники—цистерни і магазини. Міський годинник б'є північ. В Бенедьові борються два почування: одне каже нищити ворога, друге каже здобувати долю на іншій дорозі. Під фабрикою помічає, що загубив кресало. Біжить до хати, і, коли хоче вийти, бачить цілу долину, засіяну вогнями. Могутні стовпи пожежі ростуть на очах, наче великани в казці. Вихор кидає вогнем і роздуває його ще гірше. Вогнів чимраз більше. Великани ростуть і зливаються в одне море. Величезні язики хитаються на всі боки. Рев вихру скріплює горіння вогню. Це сміється Борислав. Але то що? Фабрика починає горіти! Бенедьо біжить туди і бачить, що крізь вибите вікно вилазить Готліб. Рівночасно появляються з одного боку Герман, Леон, Фанні і Рифка, з другого — робітники, що саме підпалили цистерни і

магазини. Ясне полум'я освічує цілу групу. В руках Бенедя кресало і губка. Руки і лице Готліба чорні від сажі, волосся і одіж обсмалені. Брати Басараби тягнуть за собою Мортка, якого найшли в його помешканню. Стасюра приносить скриньку, „робітницьку касу“, якою підприємці нагородили працю Мортка. Розлютована товпа кидає Мортка в огонь, а Андрусь вириває з рук Стасюри касу і кидає її також до нутра фабрики: не грішми здобудеться долю! Бенедьо з трудом спасає Леона та Германа. Божевілья Рифки робить сильне вражіння на робітників: вони випускають їх.

XXIII.

Два тижні горить Борислав. Два тижні враз із могутнім живлом киплять людські пристрасті. Військо оточує Борислав. Всі побратими сидять у в'язниці. Бенедьо сидить враз із Шеффелем, від якого вчиться по-німецьки. Шеффель оповідає йому про робітничі організації в Німеччині. В Бенедя у голові прояснюється: ще ніщо не пропало! Аж тепер зможе взятися до праці.

Поволі минає слідство, і переслухання трьох сотень в'язнів забирають пів року. Скінчилася слідча в'язниця і Бенедя випускають на волю. Випускають і півтретя сотки невинних робітників. Побратими дістають по п'ять літ важкої в'язниці.

